ANDREW & LEE

CHILD

CRIME

Santinela

UN ROMAN DIN SERIA JACK REACHER

BESTSELLER NEW YORK TIMES

„CA DE OBICEI, REACHER ESTE
APĂRĂTORUL UNIC ȘI FĂRĂ RIVAL
AL OMULUI DE RÂND."
DAILY MAIL

TREI

FICTION CONNECTION

E minunat să fim din nou alături de Reacher, într-o lume unde băieții răi capătă ce merită... O tranziție lină pentru un personaj mult-iubit.

THE OBSERVER

Ca de obicei, băieții răi — de data asta, spioni ruși și huligani naziști americani — descoperă prea târziu că nu se pot măsura cu Reacher. În pofida schimbării autorilor, scriitura rămâne concisă, iar acțiunea intensă e la fel de antrenantă ca întotdeauna.

ASSOCIATED PRESS

Acțiunea brutală se combină cu munca de detectiv meticuloasă, iar Reacher face dreptate în stilul lui (...) Dacă Santinela prevestește ce urmează, atunci Jack e pe mâini bune.

BOOKLIST

Santinela include una dintre cele mai ingenioase secvențe de acțiune din istoria recentă (...) Seria continuă fără să-ți dai seama că există și un coautor. Într-un an cu schimbări drastice, fanii se vor bucura de continuitate.

PUBLISHERS WEEKLY

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Lee Child
și Andrew Child

Santinela

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: Guliver/Getty Images/©Leo Patrizi

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE
Santinela / Lee Child & Andrew Child; trad. din lb. engleză de Constantin Dumitru-Palcus. - București: Editura Trei, 2022
ISBN: 978-606-40-1186-2

I. Child, Andrew

821.111

Titlul original: The Sentinel
Autor: Lee Child and Andrew Child

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1186-2

Pentru Kara și Sarah, cu mulțumiri

UNU

Rusty Rutherford ieși din apartamentul său într-o dimineață de luni, exact la o săptămână după ce fusese concediat. Primele zile după ce căzuse securea asupra lui a stat în casă cu storurile trase, consumându-și rezerva de pizza congelată și așteptând să sune telefonul. *Deficiențe semnificative,* scria în scrisoarea de demitere. *Imens eșec în calitate de lider. Erori fundamentale.* Era incredibil. O asemenea distorsionare a adevărului. Și atâta nedreptate. Încercau să-i pună în cârcă problemele recente ale orașului. Era vorba de... o greșeală. Pur și simplu. Care urma să fie corectată cu siguranță. Și curând.

Orele se târau apăsător. Telefonul rămânea tăcut. Și căsuța de e-mail se umplea doar cu mesaje spam.

Mai rezistă o zi, apoi își luă laptopul cel vechi și îl porni. Nu avea pistol sau cuțit. Nu știa să coboare în rapel dintr-un elicopter sau să sară cu parașuta din avion. Totuși, cineva trebuia să plătească. Poate că inamicii lui din viața reală urmau să scape nepedepsiți. De data asta. Dar nu și cei din jocurile video pe care i le trimisese un amic programator. Înainte, evitase să le joace. I se

păruseră excesiv și inutil de violente. Dar acum nu i se mai părea la fel. Zilele în care dăduse dovadă de milostenie se terminaseră. Doar dacă...

Telefonul tăcea în continuare.

Douăzeci și patru de ore mai târziu obținuse punctaje mari la joc și se deshidratase oarecum, dar în rest nu se schimbase mai nimic. Închise laptopul și se trânti pe canapea. Rămase tolănit așa o bună parte din zi, alegând la întâmplare din teancul de discuri Blu-ray pe care nu-și amintea să le fi cumpărat și implorând în tăcere universul să-l trimită înapoi la muncă. Jură că va fi un alt om. Unul cu care te puteai înțelege mai ușor. Mai răbdător. Mai diplomat. Empatic, chiar. O să le cumpere gogoși celor din birou. De două ori pe lună. Și de trei ori, dacă asta era o condiție ca să se ajungă la o înțelegere.

Telefonul tăcea în continuare.

Nu bea des, dar ce altceva îi mai rămăsese de făcut? Pe ecran se derula genericul de la sfârșitul altui film. Nu mai suporta să vadă încă unul, așa că se retrase în bucătărie. Scoase o sticlă nedesfăcută de Jim Beam din fundul dulapului. Se întoarse în living și puse la pick-up un disc vechi și zgâriat cu Elmore James.

Într-un târziu, adormi cu fața pe podea, după... nu mai știa sigur cât timp. Tot ce știa era că, la trezire, își simțea capul ca și cum ar fi fost doldora de pietre, care se mișcau și se frecau între ele de parcă ar fi vrut să-i iasă din țeastă. Nu credea să mai scape vreodată de durerea aia. Dar când în sfârșit îi trecu mahmureala, se simți stăpânit de un nou sentiment. Sfidare. În definitiv, era nevinovat. Nimic din ce se întâmplase rău nu fusese din vina lui. Asta era al naibii de sigur. El prevăzuse totul. Își avertizase

șeful în privința lui. În repetate rânduri. În public și între patru ochi. Și fusese ignorat. În repetate rânduri. Așa că, după șapte zile de solitudine, Rutherford hotărî că sosise momentul să se arate. Să le spună varianta lui de poveste. Oricui ar fi fost dispus să-l asculte.

Făcu un duș și scoase niște haine din șifonier. Pantaloni chino și un tricou polo. Nou-nouțe. Culori sobre, cu embleme, ca să dea impresia de seriozitate. Apoi își recuperă pantofii din colțurile opuse ale holului, unde îi aruncase. Luă cheile și ochelarii de soare de pe polița de lângă ușă. Ieși pe coridor. Coborî cu liftul, singur. Traversă holul de la intrare. Împinse ușa rotativă și grea, și se opri în mijlocul trotuarului. Trecuseră primele ore ale dimineții și soarele îl întâmpină cu o arșiță ca de furnal, broboane de sudoare inundându-i fruntea și subsuorile. Simți un fior de panică. Cei care se simt vinovați transpiră. Citise asta undeva și dacă exista un lucru pe care voia cu disperare să-l evite era să pară vinovat. Privi în jur, convins că toată lumea se uita la el, apoi cu greu se clinti din loc. Mări pasul, simțindu-se mai expus decât dacă ar fi mers pe stradă în pielea goală. Dar adevărul era că majoritatea celor pe lângă care trecuse nici nu-l observaseră. De fapt, doar doi dintre ei îi acordară un minimum de atenție.

În același timp în care Rusty Rutherford ieșea din apartament, Jack Reacher intra într-un bar. Se afla în Nashville, Tennessee, la 120 de kilometri nord-est de orășelul adormit al lui Rutherford, și căuta soluție la o problemă. În principal, era o chestiune practică. O problemă de fizică. Și biologie. Și anume, cum să suspenzi

un ins de tavan fără să provoci prea multe stricăciuni permanente. Tavanului, măcar. Individul îl preocupa mai puțin.

Tavanul aparținea barului. Iar barul era al individului. Reacher pusese pentru prima oară piciorul în local cu peste o zi în urmă. Sâmbătă. Aproape duminică, pentru că ajunsese în oraș aproape de miezul nopții. Călătoria lui nu fusese lipsită de peripeții. Primul autobuz luase foc, iar cel sosit să preia călătorii se blocase sub un pod jos, după ce șoferul greșise ieșirea de pe șosea cu vreo 30 de kilometri. Când coborî în stația autocarelor Greyhound, Reacher înțepenise de la cât stătuse pe scaun așa că s-a dat deoparte, aproape de perimetrul rezervat fumătorilor, și câteva minute a făcut mișcări de întindere menite să-i alunge durerea din mușchi și articulații. Rămase acolo, pe jumătate ascuns în umbră, în vreme ce restul pasagerilor umblau de colo-colo, discutau, stăteau cu ochii în telefoane, își recuperau bagajele și, treptat, părăseau incinta.

Reacher rămase pe loc. Nu se grăbea. Sosise mai târziu decât se așteptase, dar asta nu era o problemă majoră. Nu avea de ajuns la vreo întâlnire. Nici nu trebuia să ia parte la vreo ședință. Nu-l aștepta nimeni care să se îngrijoreze sau să se înfurie. Plănuise să-și găsească un loc unde să rămână peste noapte. O cârciumă, ca să mănânce ceva. Și un bar unde să poată asculta muzică bună. Trebuia să fie în stare să găsească toate acele lucruri. Poate că ar fi fost nevoie să schimbe ordinea. Sau să combine doar două dintre ele. Dar avea să se descurce. Iar la ce hoteluri prefera Reacher, nu era nicio problemă să-și facă apariția

noaptea târziu. Mai ales dacă plătea cash. Așa cum plătea el întotdeauna.

Mai întâi, muzica, hotărî Reacher. Știa că Nashville nu ducea lipsă de așa ceva, dar el voia un anumit tip de local. Ceva vechi. Cu ceva povești. Unde, pe vremuri, se poate să fi cântat Blind Blake. Sau chiar Howlin' Wolf. Cu siguranță nu un local nou, renovat sau decorat excesiv. Singura întrebare era cum să găsească un astfel de loc. Luminile erau încă aprinse în autogară și câțiva oameni continuau să lucreze, să aștepte sau pur și simplu pierdeau vremea pe-acolo, ca să nu stea pe străzi. Unii dintre ei trebuie că erau localnici. Poate că toți. Reacher ar fi putut să ceară îndrumări. Dar nu intră. Preferă să se lase călăuzit de instinct. Cunoștea orașele. Putea să le deslușească forma și fluxul așa cum un marinar simte direcția din care vin valurile. Instinctul îi spunea să meargă spre nord, așa că traversă o intersecție mare și triunghiulară și merse mai departe spre o parcare părăsită, acoperită cu pietriș. Mirosul greu de motorină și țigări se pierdu în urma sa, iar umbra din fața lui, tot mai lungă pe măsură ce mergea, îl conduse spre șiruri de străzi înguste și paralele, mărginite cu clădiri de cărămidă asemănătoare, acoperite cu funingine. Aveau aspect industrial, dar erau descompuse și găunoase. Reacher nu știa ce fel de afaceri prosperaseră în trecutul orașului, dar orice s-ar fi produs, vândut sau depozitat era clar că în locurile alea se întâmplase. Și la fel de clar era că nu se mai întâmpla. Doar construcțiile rămăseseră în picioare. Și nici astea pentru mult timp, își zise Reacher. Ori se băgau bani în ele pentru renovare, ori urmau să se prăbușească.

Reacher coborî de pe trotuarul sfărâmicios și continuă să se deplaseze pe mijlocul străzii. Se gândi să mai meargă vreo două cvartale. Cel mult trei. Dacă nu găsea nimic până atunci, urma s-o ia la dreapta, spre râu. Trecu pe lângă un magazin unde se vindeau anvelope parțial uzate. O hală în care o organizație caritabilă depozita mobila primită din donații. Deodată, traversând strada următoare, auzi bubuit de chitară bas și răpăit de tobe.

Sunetul venea dintr-o clădire aflată la mijlocul cvartalului. Nu arăta promițător. Nu avea ferestre. Nici vreun panou informativ. Doar o fâșie îngustă de lumină galbenă care ieșea pe sub o ușă din lemn. Pentru că nu-i plăceau localurile cu puține căi potențiale de ieșire, Reacher simți că ar trebui să meargă mai departe, dar când ajunse în dreptul clădirii, ușa se deschise. Doi indivizi, până în 30 de ani, cu tricouri fără mâneci și niște tatuaje spoite, abia vizibile, ieșiră împleticindu-se pe trotuar. Reacher se feri din calea lor și în acel moment o chitară începu să se tânguie în interior. Reacher se opri. Fraza muzicală era bună. Creștea, se întețea și urca în tonalitate și, tocmai când păru să se termine și nota finală se stinse în eter, se auzi o voce de femeie. Era sumbră, disperată, plină de durere, ca un canal de legătură cu o lume bântuită de cea mai profundă tristețe imaginabilă. Neputând să-i reziste, Reacher trecu pragul.

Duhnea a bere și transpirație înăuntru, iar distanța dintre intrare și spatele încăperii era mult mai mică decât se așteptase Reacher. Dar era mai lată, creând efectiv două zone separate, cu un culoar liber la mijloc. Partea din dreapta era pentru iubitorii de muzică. În seara aceea

erau douăzeci și ceva de inși, unii în picioare, alții dansau, și unii care făceau și una și alta. Scena era dincolo de ei, lipită de peretele îndepărtat, ocupându-l cam pe jumătate. Era joasă, susținută de niște lăzi de bere cu un fel de panou din lemn bătut în cuie deasupra. De o parte și de alta, erau niște boxe mici aranjate în stivă, iar din tavan atârnau barele de susținere a reflectoarelor. Cântăreața stătea în față, în mijlocul scenei. Lui Reacher i se păru micuță. Un metru cincizeci cel mult și subțire ca un ac. Părul blond era prins într-un coc perfect, lucios. Reacher se întrebă dacă nu cumva era o perucă. Chitaristul era în stânga ei, aproape de ușă. La o distanță egală de solistă, dar în dreapta acesteia, se afla basistul. Amândoi aveau o claie de păr creț în cap și pomeți înalți, osoși, și semănau atât de bine între ei, încât puteau fi gemeni. Cu siguranță, frați. Baterista era și ea pe scenă, ținând ritmul, dar era prea întuneric în spate ca Reacher să o vadă clar.

Zona din stânga era rezervată băutorilor. Erau șase mese rotunde, cu câte patru scaune, și patru taburete la barul amenajat lângă peretele opus scenei. Avea tot ce-i trebuie: dozatoare de bere și de alcool, frigidere pline cu sticle. O oglindă mare, lungă cât tot barul, atârna pe perete, cu o spărtură în formă de stea pe la mijloc. O sticlă aruncată, gândi Reacher. Îi plăcea cum arăta. Dădea locului un plus de personalitate. Dar nu îndeajuns ca să contrabalanseze cel mai mare neajuns al localului. Porțiunea de tavan din fața barului. De care atârnau zeci de sutiene. Poate chiar sute. Erau de toate stilurile, culorile și mărimile. Reacher nu voia să știe de unde proveneau. I se păreau de prost gust. Inutile. Și nu aduceau nimic bun nici din punct de vedere practic. Ca să ajungă

la bar, o persoană cât de cât mai înaltă trebuia fie să-și facă loc printre ele, fie să se aplece pe dedesubt. Reacher așteptă ca trupa să-și încheie ultimul cântec și se aplecă pivotând, până când ajunse suficient de aproape ca să se urce pe un taburet. Era singurul client din partea aceea a sălii, dar, judecând după privirea goală a barmanului, nu-și dădu seama dacă individul era mulțumit sau nu de această situație.

— O cafea, spuse Reacher, când barmanul îl băgă în sfârșit în seamă. Neagră.

— N-avem cafea, replică barmanul.

— Bine. Atunci un cheeseburger. Cartofi prăjiți. Fără salată. Fără murături. Și o cola.

— N-avem cheeseburgeri.

— Da' ce-aveți de mâncare?

— N-avem mâncare.

— Unde găsesc așa ceva în zonă?

— Nu locuiesc în zonă, răspunse barmanul ridicând din umeri.

Reacher își luă cola și se întoarse ca să privească spre scenă. Spera să cânte o altă trupă, dar nu se vedea nicio mișcare. O parte din public trecuse în cealaltă jumătate a sălii și se adunase pe la mese. Restul se îndreptase deja spre ușă. Fără muzică și nicio speranță de mâncare, Reacher se gândi să-și termine băutura și să plece de-acolo. Continuă să meargă în direcția spre care pornise înainte să fie ademenit în bar, dar când ajunse la aleea din capătul clădirii auzi un fel de hârșâit. Se întoarse și aproape că dădu nas în nas cu chitaristul trupei pe care tocmai o ascultase. Tipul făcu un pas înapoi, cu ochii plini de spaimă și cutia chitarei ridicată ca un scut. Venind din

spate, cântăreața evită în ultima clipă ciocnirea cu el. Reacher ridică ambele mâini, cu palmele spre ei. Era conștient de efectul pe care îl producea înfățișarea sa. Avea un metru nouăzeci și șase. O sută treisprezece kilograme. Părul vâlvoi. Nebărbierit. Umbla vorba că, la vederea lui, copiii o luau la fugă țipând.

— Scuze, oameni buni, spuse Reacher încercând un zâmbet liniștitor. N-am vrut să vă sperii.

Chitaristul lăsă cutia jos, dar nu făcu niciun pas înainte.

— Ați cântat excelent în seara asta, spuse Reacher. Când mai cântați?

— Mulțumim, zise chitaristul, fără să se miște. Curând. Sper.

— Aici?

— În niciun caz.

— De ce? Public nasol?

— Nu. Patron nasol.

— Ia stai așa! zise cântăreața, aruncându-i o uitătură urâtă lui Reacher. De ce ești aici? Nu cumva lucrezi pentru el?

— Nu lucrez pentru nimeni, spuse Reacher. Dar ce-are patronul de e nasol? Care e problema?

Cântăreața ezită, apoi ridică un deget, după care încă unul.

— N-a vrut să ne plătească. Și ne-a jecmănit. Ne-a furat o chitară.

— Era a mea, spuse chitaristul. Aveam una bună de rezervă.

— Serios? zise Reacher și făcu un pas în spate. Asta nu mi se pare o practică de business corectă. Trebuie să mai fie ceva în povestea asta.

— Cum ar fi?

Cântăreața se uită la chitarist.

— Cum ar fi nimic, spuse acesta. Ne-am terminat numărul. Ne-am strâns instrumentele. I-am cerut banii cuveniți. Ne-a refuzat.

— Nu pricep, zise Reacher și, după o scurtă pauză, continuă. Într-un loc ca ăsta, muzica e cea care atrage. Nu decorul. Asta-i cât se poate de sigur. Iar pentru muzică, ai nevoie de formații. Iar dacă nu plătești formațiile, cum le convingi să cânte? Mie mi se pare că își cam taie singur craca de sub picioare. Trebuie să fi făcut voi ceva de l-ați supărat.

— Nu înțelegi cum merg lucrurile în lumea muzicii, zise chitaristul, clătinând din cap.

— Explică-mi.

— De ce?

— De ce? Pentru că te rog. Îmi place să fiu informat. A învăța e o virtute.

Chitaristul își sprijini cutia chitarei pe sol.

— Ce-i de explicat? Genul ăsta de lucruri se întâmplă mereu. Nu putem face nimic în privința asta.

— Nu trupele dețin puterea, spuse cântăreața, punând mâna pe umărul chitaristului. E în mâinile proprietarilor de localuri.

— Și nu e nimeni care ar putea să vă ajute? Managerul vostru? Sau agentul? Știam că muzicienii au așa ceva.

— Poate ăia de succes, zise chitaristul, clătinând din cap. Nu noi.

— Nu încă, spuse cântăreața.

— Poliția, atunci?

— Nu, spuse cântăreața trecându-și palma peste buzunarul gecii. Fără poliție.

— Nu putem apela la poliție, spuse chitaristul. Se răspândește vorba că suntem dificili și nu ne mai angajează nimeni.

— Păi și ce rost mai are să fii angajat dacă nu ești plătit?

— Ideea e că avem ocazia să cântăm. Oamenii ne ascultă. Cântăreața își atinse cu palma partea laterală a capului.

— Nu te descoperă nimeni dacă nu te ascultă, continuă ea.

— Cred că ai dreptate, spuse Reacher. Deși, ca să fiu sincer, cred că trebuie să vă gândiți la mesajul pe care-l transmiteți.

Chitaristul se rezemă cu un umăr de zid.

— Ce mesaj? Să înghițim gălușca, asta-i tot ce putem face.

— Așa o să ajungem și la succes, spuse cântăreața. În cele din urmă.

Reacher nu zise nimic.

— Ce e? Crezi că nu facem ce trebuie?

— Poate că sunt deplasat, zise Reacher, uitându-se când la unul, când la celălalt. Dar mie mi se pare că voi le transmiteți proprietarilor de cluburi că este în regulă să vă jecmănească. Că sunteți mulțumiți să nu fiți plătiți.

— Asta-i culmea! spuse cântăreața. Nu-mi place când nu sunt plătită. E cel mai rău lucru.

— Ați spus asta clar?

— Bineînțeles, spuse chitaristul, îndreptându-se de spate. Eu i-am zis și am insistat să ne dea banii. A lăsat impresia că așa o să facă și m-a dus în biroul lui. Doar că acolo aștepta un individ. Bodyguardul. Un tip uriaș. Trebuie că plănuiseră totul dinainte pentru că n-a zis nimic. N-a mai stat pe gânduri. Mi-a apucat mâna. Stânga.

Ridică mâna ca să-și întărească spusele.

— A înșfăcat-o și a lipit-o de birou, unde e un fel de placă metalică, a continuat el. E plină de denivelări și pete. În orice caz, mi-a ținut mâna acolo, iar proprietarul a ocolit biroul și a deschis sertarul de sus. A scos de-acolo un ciocan de dulgherie. A folosit partea cu gheare ca să-mi răsfire degetele și mi-a spus să aleg. Dacă vreau să primim banii, o să-mi zdrobească degetele. Unul câte unul. Sau pot să plec nevătămat și fără bani.

Reacher era conștient de vocea din cap care-i spunea să se care de-acolo. Că nu era treaba lui. Dar ascultase chitara aia tânguindu-se sub degetele tipului ăsta. Își aminti cum i le urmărise când se afla pe scenă. Erau total diferite de degetele lui Reacher. Iuți și delicate, dansând pe corzi. Și-l imagină pe bodyguard apucându-i mâna. Apoi pe proprietar, mânuind ciocanul. Și rămase pe loc.

— Dacă vreți, aș putea să mă întorc în club, spuse Reacher. Să-l ajut pe proprietar să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Poate să-l conving să reconsidere onorariul pentru seara asta.

— Crezi că poți să faci asta? întrebă cântăreața, fără să pară convinsă.

— Mi s-a spus că pot fi foarte convingător.

— Ai putea păți ceva.

— Nu eu sunt cel care ar putea păți ceva.

— Are un ciocan, spuse chitaristul, foindu-se.

— Mă îndoiesc că va apuca să-l folosească. Și nici dacă ar face-o, n-ar fi o problemă. Așa că, ce-ar fi să încerc? N-aveți nimic de pierdut.

— Nu sunt sigur că...

— Mulțumim, îl întrerupse cântăreața. Apreciem orice ajutor din partea ta. Doar te rog să ai grijă.

— Întotdeauna am, spuse Reacher. Acum, ziceți-mi despre chitară. Aia de rezervă. Chiar v-a furat-o?

— Matahala de bodyguard a luat-o, spuse chitaristul. E un fel de-a spune. Mi-a smuls-o când ieșeam din birou. Pe urmă a aruncat-o pe scara ce dă la subsol și s-a uitat la mine într-un fel ciudat, de parcă m-ar fi provocat să mă duc s-o iau.

— Ai lăsat-o acolo?

Chitaristul privi într-o parte.

— Să nu te simți stânjenit. Ai făcut bine.

Reacher făcu o pauză și întrebă:

— Valora mult?

Chitaristul ridică din umeri.

— Un miar, poate? Pentru mine, sunt o grămadă de bani.

— Și patronul, cu ciocanul? Cum îl cheamă?

— Lockhart. Derek Lockhart.

— Cât v-a promis că vă dă?

— Două sute de dolari.

— În regulă. Și, în afară de Lockhart, tipul care era la el în birou și barman, cine mai lucrează aici?

— Nimeni.

— Mai e cineva, spuse cântăreața. Un tânăr care debarasează mesele. E mai tot timpul în spate, fumează iarbă.

— Altcineva?

— Nu.

— Ați văzut vreo armă în incintă?

Se uitară unul la altul și clătinară din cap.

— În regulă, atunci. Unde-i biroul lui Lockhart?

— La etaj, spuse chitaristul. Scara e dincolo de toalete.

Înăuntru, un client singuratic își sorbea ultima bere. Barmanul dădea cu mopul pe podea între mese și scenă. Nu se vedea nimeni altcineva, așa că Reacher trecu de toalete și urcă scara. Zări o ușă care dădea în palierul îngust. Din cealaltă parte se auzi o voce. Era a unui bărbat, nu încăpea nicio îndoială, dar Reacher nu putea desluși ce spunea. Vorbe blânde. Ritmice. Ca atunci când cineva numără. Probabil verifica veniturile din acea săptămână. Așa că era posibil ca ușa să fie încuiată. Reacher apucă mânerul. Îl întoarse. Și simultan împinse cu umărul în ușă. Care cedă ușor, trimițând așchii de lemn învârtindu-se în aer.

— Vă rog să mă scuzați, domnilor. Nu mi-am dat seama că era încuiată, spuse după ce intră în cameră și împinse ușa la loc în cadrul deteriorat.

Spațiul era strâmt. Mai mult o debara, decât un birou. Doi bărbați stăteau înghesuiți în spatele unei mese, umăr lângă umăr. Reacher îl luă drept Lockhart pe tipul de statură medie. Celălalt, un uriaș lânced, fără vlagă, trebuia să fie bodyguardul. Ambii încremeniseră în scaune. Iar biroul era acoperit cu teancuri de bancnote șifonate și soioase.

— Cine dracu' ești?

Lockhart avu nevoie de un moment ca să-și recapete glasul.

— Mă numesc Jack Reacher. Reprezint o formație care a cântat în seara asta pentru voi. Sunt aici ca să discutăm despre contractul lor.

— Nu au niciun contract.

— Acum au, spuse Reacher și apucă un scaun cu spătar din lemn, singurul liber din încăpere, pe care se așeză după ce-i testă rezistența.

— Cred că e cazul să pleci, spuse Lockhart.

— Abia am ajuns.

— Nu poți fi aici. Nu în timp ce numărăm banii.

— N-ai gândit asta până la capăt, nu-i așa?

Lockhart ezită, încercând să-și dea seama care-i capcana.

— Cum adică?

— Ai spus că nu pot să fiu aici. Și totuși sunt, în mod clar. Un raționament greșit din partea ta.

— Pleacă, spuse Lockhart, rostind cuvintele cu claritate exagerată. Sau te arunc afară.

— Tu mă arunci pe mine afară?

Reacher își îngădui un zâmbet.

Pumnul lui Lockhart se încleștă pe masa din fața lui.

— Pot să pun să te arunce afară.

— Ești sigur? Unde-ți sunt oamenii?

— Am toți oamenii de care am nevoie chiar aici.

Lockhart arătă spre celălalt bărbat.

— De el zici? În primul rând, e un singur om. Unicul. Deci, ar fi trebuit să zici „singurul om de care am nevoie". Dar nici așa nu e corect, nu? Pentru că e evident că nu îndeplinește toate cerințele. Nici dacă aș dormi n-ar fi în stare să mă arunce afară. Aș putea să mor de bătrânețe și el tot n-ar fi în stare s-o facă.

În timpul acestui schimb de replici, Reacher îi urmări ochii uriașului. Îi văzu clipind înspre Lockhart. Îl văzu pe acesta răspunzându-i cu o mișcare abia sesizabilă din cap. Uriașul se ridică de pe scaun. Reacher știa că exista doar o

singură variantă de joc care avea vreo șansă de reușită. Tipul se putea arunca direct peste birou. Dacă era suficient de iute, ajungea înainte ca Reacher să apuce să se ridice în picioare. Dar chiar dacă Reacher ar fi fost deja în picioare, individul tot ar fi avut cea mai puternică armă din dotare. Greutatea. Avea cu aproape 45 de kilograme mai mult decât Reacher. Împreună cu viteza saltului, toate acele kilograme s-ar fi transformat într-un impact formidabil. Reacher nu ar fi avut cum să-l contracareze. Forța impactului l-ar fi răsturnat pe spate. Ar fi rămas țintuit la podea. Înghesuit în colț, incapabil să-și miște pumnii, picioarele sau coatele. Și neputând să respire. Pe urmă, individul nu ar fi trebuit decât să aștepte. Fizica avea să pună capăt confruntării în locul lui. N-avea decât să stea culcat acolo până când Reacher își pierdea cunoștința. Ar fi fost victoria cel mai ușor obținută.

Individul făcu alegerea greșită. În loc să se arunce peste masă, încercă s-o ocolească. Pentru un om cu constituția lui, asta era o greșeală gravă. Provocările lui Reacher îi întunecaseră gândirea. Nu se mai concentra pe obținerea victoriei. Își imagina ploaia de pumni pe care avea s-o reverse asupra intrusului. Ceea ce-i oferi lui Reacher răgazul să ia de pe masă placa metalică. O prinse ferm de o muchie și o împinse în beregata individului ca pe o lamă de ghilotină inversată, zdrobindu-i laringele și traheea. Apoi Reacher îl lovi direct în mutră și tipul căzu pe spate în direcția din care venise și ateriză în colț, îngăimând ceva, sufocat.

— În mod normal, n-aș fi făcut asta, spuse Reacher, așezându-se din nou pe scaun. Nu chiar din prima. I-aș fi dat o șansă să plece. Dar pe urmă mi-am amintit că el a

fost cel care i-a luat chitara băiatului, așa că m-am gândit că jocurile sunt făcute.

Lockhart își căuta cu înfrigurare telefonul.

— Să chemăm o ambulanță. Repede.

— Amicul tău o să fie bine, spuse Reacher. Sau poate că n-o să fie. Dar până una alta, cât se chinuiește să respire, eu zic să revenim la contractul formației. Cât ziceai c-ai promis să le dai?

— N-am promis nimic.

Reacher își plimbă degetul pe muchia plăcii metalice.

— Ba cred că le-ai promis.

Lockhart se întinse într-o parte, spre un sertar. Reacher îi urmări mișcarea și aruncă placa spre el, asemenea unui disc frisbee. Îl lovi pe Lockart la rădăcina nasului, zdrobindu-i osul și împingându-l în spătarul scaunului.

— Încep să cred că jucăria asta e periculoasă.

Reacher luă placa și o lăsă să cadă pe podea.

— N-ar trebui să te mai joci cu ea. Acum. Contractul. Zi o sumă.

— Două sute de dolari.

— Două sute de dolari a fost suma inițială. Dar, de când s-a convenit asupra ei, ai devenit interesat de degetele umane. Ia zi-mi, câte degete are mâna stângă a unui chitarist, de exemplu?

— Cinci.

Pentru că avea căile respiratorii blocate, Lockhart vorbea pe nas.

— Strict vorbind, sunt patru, că al cincilea e polica-rul. Dar o să-ți accept răspunsul. Deci, cât fac două sute înmulțit cu cinci?

— O mie

— Foarte bine. Asta-i noua sumă. Primim cash.

— Las-o baltă.

— Sunt o grămadă de bani aici. Dacă ți-e greu cu numărătoarea, poate ar fi bine să-i iau pe toți?

— Bine, spuse Lockart cu glas pițigăiat.

Luă două teancuri de bancnote și le împinse pe tăblia mesei.

— Bun. Acum hai să adăugăm și taxa pentru întârzierea plății. Asta înseamnă încă cinci sute.

Lockhart îl săgetă din privire și-i întinse încă un teanc.

— Aproape am terminat. Urmează suprataxa de înlocuire a echipamentului. Rotund, o mie de dolari.

— Ce mama...

— Pentru chitara băiatului. Amicul tău a aruncat-o jos, pe scară. Recuperează-ți banii de la el, dacă vrei, dar în niciun caz n-o să accept ca banii ăștia să fie plătiți de clientul meu.

Ochii lui Lockhart se mutau iute de la un teanc de bani la altul. Se împuținau. Reacher aproape că vizualiza calculele din mintea lui, estimând câți bani îi mai rămăseseră și dacă șansele de a nu rămâne complet lefter creșteau în cazul în care coopera.

— În regulă. Încă o mie de dolari. Dar niciun cent mai mult. Și spune-le tinerilor ălora că, dacă se mai întorc vreodată pe-aici, n-o să le zdrobesc doar degetele. Și chiar dacă n-o să mai vină aici, în orașul ăsta n-o să mai cânte niciodată.

Reacher clătină din cap.

— Ce bine ne înțelegeam și uite cum ai stricat totul. Nu m-ai lăsat să termin. Am rezolvat cu plățile. Dar n-am

apucat să vorbim despre stimulente. E important, așa că ascultă cu atenție. Fiecare membru al formației pe care îl reprezint are numărul meu pe apelare rapidă. Dacă vreunuia dintre ei i se întâmplă ceva, o să revin. O să-ți rup brațele. O să-ți rup picioarele. Și-o să-ți agăț chiloții de tavanul barului. Cu tine cu tot. Ne-am înțeles?

Lockhart încuviință.

— Bun. Acum, stimulentul numărul doi: alte formații. Chiar dacă nu le reprezint, îmi extind contractul-umbrelă. Din generozitate. Gândește-te la asta ca la contribuția mea la dezvoltarea artei. Ce înseamnă asta? Dacă mai aud că ai tras pe sfoară altă formație, o să revin. Și-o să-ți iau toți banii. Și-am să-ți agăț chiloții de tavanul barului, așa cum am zis mai devreme. Ne-am înțeles și-n privința asta?

Lockhart încuviință.

— Excelent. Și, în caz că te întrebai, o să fac din când în când controale inopinate, ca să văd cum respecți înțelegerea. Când o să cânte aici următoarea trupă?

— Mâine.

— Bun. Sper că sunt la fel de buni precum cei din seara asta. Dar chiar dacă nu sunt, ține minte: le dai banii!

DOI

În mod normal, Rusty Rutherford nu era genul de om care să-și omoare timpul în cafenea. Înainte, se ducea la aceeași în fiecare zi. Mereu în drum spre serviciu. Și numai pentru cafeină. Nu căuta conversație. Nu era interesat să găsească o companie nouă. Rutina lui era mereu aceeași. Stătea liniștit la coadă și în timpul ăsta reflecta la cine știe ce problemă avea de rezolvat în ziua aceea. Comanda ce avea de comandat. Își lua cafeaua de îndată ce era gata. Și pleca. Procesul era tranzacțional, nu social. Chiar și după săptămâna petrecută în izolare în apartamentul său, îi veni greu să pună capăt obișnuinței.

Nici reacția celorlalți clienți nu îi înlesnea procesul de schimbare. De regulă, prezența lui era cât se poate de neutră. Oamenii nu erau încântați să-l vadă. Dar nici iritați nu erau la vederea lui. Nu-și manifestau curiozitatea. Nici animozitatea. După efectul pe care-l avea asupra interacțiunilor sociale din local, putea foarte bine să fie și un manechin dintr-un magazin de confecții. Totuși, în acea zi de luni, se simțea ca un magnet cu polaritatea greșită. Părea să-i respingă pe toți cei din jur. Clienții

din apropierea lui păstrau o distanță mai mare decât de obicei. În rarele momente când reușea să stabilească un contact vizual, celălalt se întorcea cu spatele atât de repede încât nici nu apuca să-și găsească cuvintele pentru a începe o conversație. Când ajunse la tejghea, încă nu schimbase vreo vorbă cu cineva. Dar văzuse cum barmanița interacționase cu cei doi bărbați din fața lui când le venise rândul să comande. Le zâmbise. Și îi întrebase dacă voiau ce comandau de obicei. Lui nu îi zâmbi. Și nici nu-i adresă vreun cuvânt.

— Ca de obicei, vă rog, spuse Rusty.

— Ce anume, mai exact? întrebă ea.

Rusty auzi pe cineva din spatele lui râzând pe înfundate. Simți că-i vine s-o ia la goană. Dar nu, se afla acolo pentru un principiu. Ca să lupte pentru drepturile sale. O ridiculizare măruntă n-avea să-l facă să se răzgândească.

— Cafeaua casei, medie, fără lapte.

— Doi dolari fix.

Barmanița se întoarse, luă un pahar de carton și-l trânti pe tejghea.

— Nu, zise Rusty clătinând din cap. Vreau să o beau aici.

Femeia îi aruncă o privire care spunea: *Pe bune? Aș prefera să nu faci asta.*

— O, așa e, spuse ea cu glas tare. Am uitat. Ai rămas fără serviciu. Nu mai ai unde să te duci.

Aruncă paharul la coșul de gunoi, luă o ceașcă de porțelan, turnă cafeaua neglijent și împinse ceașca spre el, vărsând și mai multă cafea în farfurie.

În același timp în care Rusty Rutherford intra în cafenea, un telefon începu să sune. Într-o casă aflată la un

kilometru și jumătate de oraș. Într-o cameră în care erau doi oameni. Un bărbat și o femeie. Femeia recunoscu soneria. Știa ce însemna. Șeful ei avea nevoie să rămână singur, așa că se ridică fără să aștepte să fie expediată. Închise blocnotesul. Îl puse în buzunarul din față al șorțului. Și porni către ușă.

Bărbatul verifică mai întâi dacă pe ecranul telefonului pictograma *secure* se făcuse verde, apoi apăsă tasta de răspuns.

— Speranski la telefon.

Speranski nu era numele său adevărat, firește, dar ar fi putut să fie. Îl folosea în plan profesional de peste cinci decenii.

Vocea de la celălalt capăt al firului rosti un singur cuvânt:

— Contact.

Speranski închise ochii un moment și-și trecu degetele mâinii libere prin părul alb vâlvoi. Cam sosise timpul. De-a lungul anilor, făcuse o mulțime de planuri. Fusese implicat într-o multitudine de operații. Supraviețuise mai multor crize. Dar niciodată miza nu fusese atât de mare.

Pentru el. Personal. Și pentru singura persoană din lume la care ținea.

În același moment în care se răspundea la telefon, Jack Reacher se urca într-o mașină. Rezolvase problema de fizică și biologie spre satisfacția sa — și disconfortul extrem al patronului de bar — și pornise pe jos spre stația de autobuz. Plănuise să aplice principiul lui obișnuit de a lua autobuzul care pleca primul, oricare i-ar fi fost destinația, când auzi un vehicul apropiindu-se

încet din spate. Făcu semnul obișnuit cu degetul mare, la noroc, și spre surprinderea sa mașina opri. Era nouă, lucitoare, fără zorzoane. Închiriată. Luată probabil de la aeroport. Șoferul era un tinerel îmbrăcat decent, abia trecut de douăzeci de ani. Purta un costum simplu, de culoare închisă, iar viteza cu care respira și paloarea feței sugerau că nu mai avea mult până la un atac de panică în toată regula. Reacher se gândi că tipul se ocupă cu afaceri. Plecat în deplasare singur, pentru prima oară. Disperat să nu strice ceva. Și, prin urmare, stricând tot ce atingea.

— Scuzați-mă, domnule.

După cum vorbea, tânărul era mai agitat decât păruse la prima vedere.

— Știți cumva cum ajung la I40? Trebuie să merg spre vest, continuă arătând spre ecranul de la bordul mașinii. GPS-ul din mașina asta mă urăște. Mă tot trimite pe străzi care nu există.

— Desigur, spuse Reacher. Dar e greu de explicat. Ar fi mai ușor să-ți arăt.

Tânărul ezită și se uită la Reacher de sus până jos, ca și cum ar fi vrut doar să-i măsoare cu privirea înălțimea. Lățimea pieptului. Părul nespălat. Fața nebărbierită. Puzderia de cicatrici de pe mâinile enorme.

— Asta dacă nu preferi să te tot învârți cu mașina la întâmplare.

Reacher încercă să pară preocupat. Tipul înghiți în sec.

— Unde mergeți?

— Oriunde. I40 e un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

— Păi atunci, e-n regulă, zise tipul cu o ușoară ezitare. O să vă duc până la autostradă. Dar după aia nu merg prea departe. Sunt sigur că nu e un loc unde-ați vrea să mergeți.

— Cât de departe?

— Cam la 120 de kilometri. Un orășel de lângă un loc numit Pleasantville[1]. Sună atrăgător, nu-i așa?

— Or avea o cafenea în orașul ăla?

Tipul ridică din umeri.

— Probabil. Nu știu sigur. N-am mai fost acolo.

— „Probabil" e suficient de bun pentru mine, zise Reacher. Să mergem.

Rutherford luă ceașca de cafea și-și dădu seama că se confrunta cu o altă dilemă neobișnuită. Unde să se așeze? În mod normal, o astfel de decizie nu era o problemă. Pentru că nu rămânea în cafenea. Și nici nu se simțea împuns de privirile mânioase aruncate de mai multe perechi de ochi în timp ce căuta un răspuns. Rezistă imboldului de a se furișa în spatele cafenelei. Cu siguranță că asta ar fi fost varianta cel mai puțin incomodă, dar nu i-ar fi slujit cu nimic scopului pe care-l avea. Nu voia nici un scaun lângă fereastră — nu era pregătit să se expună— așa că alese o măsuță pătrată din mijloc. Avea două scaune acoperite cu vinilin roșu și fiecare centimetru pătrat al tăbliei fusese mâzgălit cu pixul. Bănuia că de alți clienți. Erau versuri din cântece. Poeme. Maxime inspiraționale. Scană cuvintele, nu găsi niciunul față de care să simtă vreo legătură și se forță să ridice privirea. Încercă să stabilească un contact vizual cu oamenii de la celelalte mese.

---

[1] „Un oraș plăcut" (lb. eng.). (*N.t.*)

Și nu reuși. În afară de un copilaș de doi-trei ani, ai cărui părinți se ridicară și părăsiră localul când observară ce se întâmplă. Rusty sorbi din cafea. Voia tragă de ea măcar o oră. Ajunse la zaț. Și tot nu reuși nicio interacțiune cu cineva în afară de barmaniță, care nu rata niciun prilej de a-l săgeta cu priviri ostile. Își mai luă o cafea și schimbă masa. Niciuna dintre manevre nu-i aduse vreun plus de noroc. Stătu înțepenit încă patruzeci de minute după care barmanița se apropie și-i spuse să comande ceva de mâncare sau să plece.

— N-am să comand nimic de mâncare, îi răspunse Rusty. Am să plec. Dar am să mă-ntorc mâine. Și poimâine. Și în fiecare zi după aceea până când toată lumea o să creadă că sunt nevinovat.

Barmanița se uită la el cu o privire goală și se retrase în spatele tejghelei. Rusty se ridică în picioare:

— Ascultați-mă, spuse el.

Nimeni nu-i dădu nicio atenție.

— Ascultați-mă! repetă Rusty, ridicând vocea. Ce i s-a-ntâmplat orașului e al dracului de nasol. Înțeleg asta. Dar n-a fost vina mea. Absolut deloc. Adevărul e că am încercat să opresc lucrurile astea să se întâmple. Și am fost singurul care a făcut asta.

Nimeni nu-i dădu nicio atenție.

Barmanița se aplecă peste tejghea cu un pahar de carton în mână.

— Luați asta și plecați, domnule Rutherford. Nimeni nu vă crede. Și nici n-o să vă creadă vreodată.

În același moment în care Rusty Rutherford părăsea cafeneaua, Jack Reacher ajunse în orașul acestuia.

Să plece din Nashville nu fusese o problemă. Reacher se orientase după instinct, plus reperele pe care le reținuse când sosise cu autobuzul sâmbătă seara, astfel că găsise autostrada fără să se rătăcească. În orice caz, nu atât de rău încât șoferul să bage de seamă. După ce ieșiră din oraș, Reacher îl convinsese să mute radioul pe un post local de blues, apoi înclină spătarul scaunului și închise ochii. Muzica era acceptabilă, dar cu toate astea individul vorbea întruna. Despre New York. Despre compania de asigurări pentru care lucra. Cum ăsta era primul lui caz după ce fusese promovat ca negociator. Cum luase el avionul în dimineața aceea ca să ajungă la o ședință la filiala locală. Cum se rătăcise în drum spre nu știu ce oraș care avea nu știu ce problemă la rezolvarea căreia trebuia el să dea o mână de ajutor. Ceva legat de computere. Și de guverne din străinătate. Și de chei și portaluri și tot felul de alte lucruri care nu-l interesau câtuși de puțin pe Reacher. Lăsă cuvintele să-i treacă pe lângă urechi și se lăsă cuprins de o moțăială confortabilă, deschizând ochii doar când simți că mașina încetinise ca să cotească pe o autostradă statală ce ducea spre sud. Cale de opt sute de metri de la intersecție era plin de restaurante, fast-fooduri, reprezentanțe auto și unități de cazare aparținând marilor lanțuri hoteliere. Apoi, teren deschis. Erau loturi agricole pe câmpii întinse și deformate în tot felul de contururi neregulate de curbe de nivel abrupte și pâlcuri de arbori maturi și înalți, acolo unde terenul era râpos. După zece minute, cotiră din nou spre vest și continuară pe un drum mai abrupt și mai sinuos timp de aproape o oră, până când ajunseră la periferia orașului. Șoferul continuă să conducă mașina până când găsiră

ceea ce Reacher bănuia că e strada principală, apoi trase pe dreapta.

Reacher coborî din autovehicul și începu să facă inventarul împrejurimilor. Își zise că locul era ireproșabil. Un nucleu format la sfârșitul secolului al XIX-lea, plus un flux de capital în anii cincizeci, judecând după clădiri. Unele dintre cele vechi fuseseră dărâmate. Altele noi umpluseră golurile, dar acum își arătau vârsta. Aspectul general neschimbat. O rețea standard. Suficient de compactă ca să necesite semafoare doar la o singură intersecție. În ziua aceea, erau oprite, ceea ce le provocase consternare unora dintre șoferii aflați în trecere. Dar, în afară de asta, lucrurile erau în regulă. În orice caz, suficient de în regulă pentru o oprire, în trecere. Reacher se gândi că putea să petreacă acolo o jumătate de oră. Nu exista nicio legătură ancestrală. Nicio denumire care să-i stârnească interesul. Nicio semnificație militară. Nu existau semne sau construcții interesante. Nicio legătură cu vreunul dintre idolii săi din lumea muzicii. Niciun motiv să rămână acolo. Nu mai mult decât îi lua să bea o cafea, în orice caz. Prioritățile rămâneau priorități.

Reacher se afla la o jumătate de cvartal de intersecția cu semafoarele defecte de la extremitatea vestică a ceea ce el socotise că era artera principală a orașului. Pe partea opusă a străzii, în diagonală, era o cafenea. Era posibil să mai fie și altele în oraș, dar Reacher nu vedea niciun motiv să verifice. Nu era mofturos. Așa că profită de haosul din trafic și traversă strada.

Reacher se îndreptă spre cafeneaua din care tocmai ieșea Rutherford. La început, Reacher nu-i acordă prea multă atenție. Era doar un ins oarecare, mărunt și care nu

ieșea cu nimic în evidență, cu un pahar de cafea în mână, care mergea la treburile lui. Oricare ar fi fost acelea. Dar o clipă mai târziu, interesul lui Reacher urcă la cota maximă. Simți un fior la ceafă. Un semnal de la un sistem de avertizare ancestral, integrat în partea din spate a creierului său. O recunoaștere instinctivă. Tiparul și mișcarea. Încercuire de prădătoare. Care se apropiau de pradă. Doi bărbați și o femeie. Împrăștiați. Atent poziționați. Coordonați. Gata să încordeze capcana.

Trei contra unul. Nu era genul de situație care să-l îngrijoreze pe Reacher. Dar nu el era ținta lor. Asta era clar.

Bărbații erau postați la capetele cvartalului. Unul se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin la capătul vestic, chiar înainte de intersecția cu semafoarele defecte. Celălalt era la capătul estic, unde cvartalul dădea într-o alee, și se prefăcea preocupat de telefon. O distanță de circa patruzeci de metri. Femeia se afla pe cealaltă parte a aleii, unde începea cvartalul următor. La alți trei metri distanță. Un șir compact de clădiri se întindea spre nord față de trotuar. Pe strada ce ducea spre sud. Magazine în care să se ascundă, dacă sincronizarea era perfectă. Asfalt pe care să alerge, dacă nu circulau mașini.

Rutherford mergea spre est. Fără să se grăbească. Fără să piardă timpul. Doar se deplasa în mica sa bulă. Nu fără țintă, se gândi Reacher. Mai degrabă preocupat. Urmând un traseu familiar. Obișnuit cu ce era în jurul său. Fără să fie atent. Fără să caute intrări în magazine. Fără să verifice traficul.

Tipul de la capătul vestic avea cam 1,70 metri. Purta un tricou negru simplu și pantaloni cargo. Avea părul tuns scurt și în ureche o cască de tipul celora pe care

Reacher le văzuse la oamenii de afaceri. Tipul din capătul estic era cam de aceeași statură. Îmbrăcat în același tip de haine. Același păr. Aceeași cască. Femeia era și ea îmbrăcată în negru, dar hainele i se potriveau mai bine și nu avea părul tuns scurt. Era lung și roșcat, legat într-o coadă de cal.

Tipul de la vest se desprinse de vitrină și începu să meargă. Spre est. La mai puțin de cinci metri în urma lui Rutherford. Mișcându-se cu o ușurință relaxată și sprinten. Era clar că trebuia să micșoreze pasul ca să nu-și depășească ținta. În fața lor, femeia se opri la marginea trotuarului ca să aibă grijă de un copilaș în cărucior. Dincolo de ea, un cuplu stătea de vorbă. Erau îmbrăcați în haine sport. Doar niște oameni obișnuiți. Nu făceau parte din tipar. Nu aveau habar de ce se întâmplă.

Distanța se micșorase la treizeci de metri.

Tipul de la est își atinse casca. O clipă mai târziu o mașină apăru în capătul aleii. Ajunse acolo dintr-o ascunzătoare. Un sedan anonim. O Toyota. Bleumarin. Reacher mai mult o văzu decât o auzi. Un automobil hibrid, în modul electric, se gândi el. O alegere inteligentă de vehicul. Păcat că Unitatea 110 nu avusese astfel de mașini pe vremuri.

Distanța se redusese la nici douăzeci și cinci de metri. Reacher păși pe trotuar.

Rutherford se apropie de femeia cu căruciorul. Ea se îndreptă de spate când Reacher ajunse în dreptul ei. Copilașul aruncă ursulețul de pluș pe trotuar. Rutherford se aplecă să-l ridice. Poate că Rutherford nu era așa de aerian pe cât părea. Era manevra perfectă pentru a verifica trotuarul în spatele lui. Poate că, de fapt, Rutherford știa

că este urmărit. Apoi, optimismul lui Reacher se evaporă. Rutherford se uita doar la copil. Îi întinse jucăria. Femeia o smulse din mâna lui, privindu-l furioasă. Rutherford își continuă drumul.

Distanța scăzuse la optsprezece metri. Reacher schimbă cursul. Se îndreptă spre est. La nouă metri în urma tipului de la vest.

Cei doi îmbrăcați în trening se îndepărtară de zid. Limbajul lor non-verbal se înăspri. De bună seamă că discuția dintre ei devenise tăioasă. Bărbatul păși înainte, cu umărul în față. Se ciocni de Rutherford, făcându-l să verse din cafea. Partenera lui îl prinse din urmă. Îl trase de braț într-o parte, clătinând din cap încruntată.

— Hei! zise Rutherford, dar nu primi niciun răspuns.

Întoarce-te, îl îndemnă Reacher în gând. *Ignoră-i pe papagalii în trening. Observă-l pe individul care te urmărește.*

Dar Rutherford nu se întoarse. Continuă să meargă.

Distanța se reduse la doisprezece metri. Plus șase metri între Reacher și tipul de la vest.

Era evident ce urma să se întâmple. Reacher vedea la fel de clar ca și cum ar fi citit un mesaj scris pe bolta cerească prin dârele albe lăsate de avion. Mașina avea să ruleze puțin mai în față, până când ușa din spate ajungea la nivelul trotuarului. Tipul de la est o va deschide. Tipul de la vest îl va împinge pe Rutherford în vehicul și se va urca repede și el. Femeia se va urca din cealaltă parte. Tipul de la est se va urca în dreapta șoferului. După care mașina va pleca în viteză. Mai puțin de cinci secunde pentru întreaga operație, dacă procedau corect. Și fără gălăgie. Fără agitație. Nimeni nu va vedea nimic.

Distanța era de șase metri. Trei metri între Reacher și tipul de la vest. Momentul deciziei.

Acum, balanța era de patru contra unu. Poate cinci sau șase contra unu, dacă aveau întăriri într-o altă mașină. Nu era genul de situație care să-l tulbure pe Reacher. Dar nu el era ținta lor.

Mașina se mișcă, la țanc. Rutherford se opri, fără să aibă vreo bănuială. Doar un șofer grăbit, care o luase pe scurtătură. Sorbi din cafea, așteptând ca mașina să treacă mai departe. Dar aceasta se opri. Tipul de la est deschise portiera din spate și o ținu așa. Celălalt grăbi pasul. Întinse mâna stângă și-l apucă pe Rutherford de creștetul capului. Cu dreapta îl prinse de cot. Începu să-l împingă spre bancheta din spate. Dar se mișca prea lent. În final, ajunse să împingă aerul.

Distanța se redusese la zero. Reacher se afla în dreptul tipului de la vest, în stânga lui. Îl prinse pe Rutherford de guler. Întinse brațul drept peste pieptul tipului de la vest, ca o barieră de oțel. Pivotă în sensul acelor de ceasornic pe piciorul drept. Îl împinse pe Rutherford în spate și într-o parte. Și îl ținu acolo, în afara razei de acțiune a celorlalți.

— Hai să ne purtăm ca niște oameni civilizați, spuse Reacher. Ori îmi arătați o legitimație, ori vă urcați în mașină și vă cărați de-aici.

— Dă-i drumul, spuse tipul de la vest.

— Dacă aveți un motiv întemeiat să-l rețineți, trebuie să aveți un document de identificare oficial. Dacă-l aveți, mi-l arătați. Dacă nu, valea de-aici. Asta-i ultima voastră șansă.

— Cine dracu' ești?

— Având în vedere situația, ar fi bine să te rezumi la chestiunile relevante.

— Cine ești?

— Ți-am oferit două variante. Să pui întrebări aiurea nu era una dintre ele.

— Dă-i drumul.

Cu brațul întins, individul încercă să-l ocolească pe Reacher ca să-l înșface pe Rutherford. Reacher îl lovi în tâmplă și tipul se izbi de zid, apoi se prăbuși ca o marionetă cu sforile tăiate.

Reacher se întoarse spre celălalt individ:

— V-am dat ultima șansă. Luați-vă tălpășița. Dacă nu, vă fac grămadă aici lângă zid. Alegerea e a voastră. Mie îmi convine oricare dintre variante.

Reacher sesiză o mișcare cu coada ochiului. Geamul din dreapta șoferului cobora. Șoferița ridicase brațul și îl privea fix. Ridicase un pistol? Reacher nu așteptă ca să afle răspunsul. Îi dădu drumul lui Rutherford și-l răsuci pe tipul de la est cu fața spre mașină. Îl prinse de guler și betelia pantalonilor. Îl proiectă cu capul înainte prin geamul deschis, îndesându-l în spațiul disponibil, cu brațele blocate și picioarele mișcându-i-se fără folos în aer.

Reacher făcu un pas înapoi ca să se ferească de picioarele agitate și verifică dacă Rutherford era tot acolo, încremenit pe loc. Apoi simți mai mult decât auzi un obiect masiv care gonea spre ei. Îl înșfăcă pe Rutherford și-l împinse în spate, iar o clipă mai târziu un Chevy Suburban urcă pe trotuar oprindu-se chiar în locul în care stătuse Reacher. Șoferul deschise portiera și sări afară. Era mai scund decât ceilalți și mai vânjos. Un alt individ coborî din cealaltă parte a mașinii și i se alătură. O clipă,

rămaseră umăr lângă umăr, într-o versiune ciudată a cine știe cărei posturi de arte marțiale, apoi se relaxară. Făcură un pas înainte. Se simțeau în largul lor împreună. În mod clar, nu era prima oară când făceau lucrul ăsta.

— Dă-te la o parte, domnule, spuse șoferul. Nu te privește situația asta. Omul acesta vine cu noi.

Reacher clătină din cap.

— Ba nu vine cu voi. Nu e nimic de negociat. El o să plece de-aici. Singura întrebare e, o să plecați și voi? Sau ceva vă îndeamnă imperios să vă alăturați amicilor voștri la spital?

Șoferul nu răspunse și Reacher observă o mișcare dezordonată în cealaltă parte a mașinii. Tipul pe care-l împinsese prin geamul Toyotei reușise să se desprindă și, ajutat de femeia de pe alee, încercau să-l târască pe bancheta din spate pe tovarășul lor inconștient. Se formase deja un cerc de gură-cască, începând de pe trotuar și întinzându-se până în stradă. Asta-i aminti lui Reacher de mulțimile care se adunau pe terenurile de joacă în prima zi la fiecare școală la care se înscria, în copilărie și adolescență. El și fratele lui, Joe. Spate în spate. Rupându-i în bătaie pe oponenți. Se uită la Rutherford. Nu încerca să fugă, ceea ce însemna ceva. Dar Reacher știa că nu i-ar fi de niciun folos dacă mulțimea devenea periculoasă.

Cei doi tipi schimbară câteva priviri. Își calculau mișcarea următoare. Secretul misiunii se dusese pe copcă așa că le rămăsese doar să aleagă între un atac frontal și o retragere tactică. Niciuna din variante nu părea să-i atragă. Deodată, se auzi o sirenă. Mulțimea de oameni se sparse. Mașina se îndepărtă, motorul pe benzină activându-se

când șoferul apăsă tare pe accelerație. Ceilalți doi săriră în Suburban și, într-o mișcare în marșarier, loviră cu autovehiculul colțul primei mașini de poliție ajunse la fața locului, înainte să demareze în mare viteză. Rutherford rămăsese încremenit, cu ochii cât cepele și gura căscată.

Cele două mașini de poliție opriră la marginea străzii, iar sirenele și girofarurile încetară. Patru polițiști coborâră din vehicule. Trei dintre ei se grupară imediat pe trotuar. Al patrulea întârzie puțin ca să inspecteze daunele aduse mașinii. Toți aveau pistoalele scoase din tocuri, dar fără a fi ridicate. Reacher bănuia că se așteptau ca superioritatea numerică să le asigure un avantaj, dar nu voiau să riște. Iar asta părea o atitudine înțeleaptă.

— La pământ, spuse șeful lor. Cu fața în jos.

— Ne arestați? zise Reacher.

— Păi ce-ai vrea? O acadea? Culcat!

Reacher nu se mișcă. Polițistul se apropie de el.

— Culcat, am spus. Acum!

Polițiștii sunt la fel în toată lumea. După ce au adoptat o poziție în public, nu mai dau înapoi. Niciodată. Să încerci să-i convingi e pierdere de timp. Reacher știa asta din proprie experiență. Dar totuși, trebuiau respectate niște norme.

— În regulă, spuse Reacher. Am să vă las să ne arestați. Oricum, vom fi eliberați în cinci minute. Dar nu ne întindem la pământ.

TREI

Baza provizorie a echipei fusese stabilită cu o săptămână în urmă într-un motel situat la treisprezece kilometri vest de oraș. Traficul era lejer așa încât, teoretic, distanța putea fi parcursă în douăsprezece minute fără riscul de a atrage atenție nedorită. Dar în acea după-amiază, ocupanții ambelor vehicule au avut nevoie de un timp considerabil mai mare ca să se întoarcă.

Tipii din Suburban au ajuns primii. Le-a fost mai ușor pentru că niciunul dintre ei nu era rănit. La început, s-au îndreptat spre nord circa șaisprezece kilometri. Inițial, șoferul, pe care îl chema Vasili, a accelerat la maximum ca să scape de polițiștii care soseau, apoi a încetinit la puțin peste limita legală până când au ajuns la un petic de teren viran în spatele unui pâlc dens de copaci. Locul era destul de izolat, dar și-au dat seama că n-ar fi fost înțelept să incendieze mașina avariată. Asta ar fi fost ca și cum le-ar fi trimis polițiștilor un mesaj cu o hartă însoțită de un text care să spună: *Aici e SUV-ul pe care îl căutați.* Iar dacă putea fi recuperat, Suburbanul tot ar fi fost valoros, așa că se apucară de treabă. Vasili aduse mașina în

dreptul unui stâlp de beton de la marginea drumului și intră cu spatele în el. Repetă manevra și apoi coborî ca să verifice daunele. Hotărî că era mulțumitor. Bara se îndoise suficient de adânc ca să mascheze deformarea suferită când se ciocnise de mașina poliției, dar nu atât de mult încât să ofere altui polițist pretextul de a-i trage pe dreapta. Conduse în spatele arborilor și șterse interiorul cu o cârpă, în vreme ce partenerul său, Anatole, schimba plăcile de înmatriculare. Apoi se urcară în vehiculul de rezervă pentru restul distanței de douăzeci de kilometri în diagonală.

Natașa conducea Toyota. La început, o luă spre sud, cale de zece kilometri. Pornise foarte ușor. Avea motive în plus ca să conducă încet. Își făcea griji pentru cei doi însoțitori ai ei. Tipul pe care Reacher îl aruncase pe geamul mașinii, *Petia*, se alesese cu umărul rănit. Natașa nu era sigură dacă se rănise când fusese aruncat sau când se zbătuse să iasă. Nu zisese nimic atunci, dar acum se făcuse palid la față și gemea ori de câte ori treceau peste o denivelare sau groapă în asfalt. *Ilia*, tipul pe care Reacher îl lovise, era încă inconștient. Natașa era îngrijorată din pricina loviturii și încerca să nu-i înrăutățească situația. Îi voia pe amândoi înapoi în joc cât mai repede posibil. Era greu să descrii cele întâmplate în acea după-amiază drept altceva decât un eșec. Odată cu eșecul vine și pericolul înlocuirii. Acel pericol crește dacă echipa slăbește ca forță. Iar acel pericol trebuia evitat cu orice preț.

După cincisprezece minute traseră în parcarea unui local ieftin de la marginea șoselei. Natașa schimbă plăcile de înmatriculare în timp ce *Sonia*, cealaltă femeie, îl ajuta pe Petia să se urce în vehiculul de rezervă. Împreună, cele

două femei îl transferară pe Ilia cel inconștient și curățară interiorul Toyotei. Apoi porniră spre motel, ocolind mai mult decât ar fi fost strict necesar, astfel încât ultima porțiune de traseu se lungi la douăzeci de kilometri.

Natașa trecuse pe îndelete prin fiecare etapă a călătoriei. În parte, ca urmare a antrenamentului riguros. În parte, pentru că se mândrea să facă lucrurile așa cum trebuia. Dar în principal pentru că nu se grăbea deloc să ajungă la următoarea etapă a procesului. Raportul. Să dea telefon nu fusese deloc dificil. Nu i-a fost atât de greu să descrie cele întâmplate. Știa că omul de legătură avea să asculte fără s-o întrerupă. Că avea să-și păstreze întrebările pentru momentul când ea ar fi terminat de vorbit. Tipul încheiase convorbirea. După care trebuia să aștepte. Verdictul. Continui. Sau te retragi. O șansă de a lupta. Sau dezastrul.

Informația avea să urce rapid pe lanțul ierarhic până când se va lua o decizie. Cine erau decidenții sau unde se aflau aceștia, Natașa nu știa. Așa fusese conceput sistemul. Din motive de securitate. Compartimentarea era lege în lumea în care trăia în prezent. Bănuia că trebuie să existe o legătură locală. Cineva care să asculte cu urechea lipită de pământ. Primul care suna alarma. Care putea fi în continuare implicat sau nu. Presupunea că identificarea sa ar fi fost posibilă. Poate chiar necesară. Cu siguranță oportună. Dar problema asta ținea de viitor. În acel moment, nu trebuia să se concentreze decât pe menținerea echipei, deci și a ei, în acțiune.

Șeful polițiștilor se ocupă de percheziționarea lui Reacher. Era meticulos. Și lent. Rutherford se afla deja

în spatele primei mașini dinainte ca polițistul să ajungă la talia lui Reacher. Încerca să-și recapete un strop de autoritate, presupunea Reacher despre polițist. Ca să arate cine era cel care făcea cărțile. Reacher nu se clinti și-l lăsă să termine. Apoi, polițistul se dădu într-o parte și sună de pe telefonul mobil, în vreme ce un alt polițist îl ducea pe Reacher în spatele celei de-a doua mașini.

Reacher s-ar fi așteptat ca secția de poliție să fie în afara zonei principale a orașului, undeva unde prețul terenului era mai mic, așa încât fu surprins când drumul se termină după numai două străzi. Polițistul se folosise de girofar ca să treacă în mare viteză prin intersecția cu semafoarele defecte, coti prima la stânga apoi întoarse din nou la stânga într-o parcare de lângă o clădire lată cu fațada din gresie. Era încadrată de coloane grecești și împânzită cu șiruri de ferestre paralele. Polițistul trase lângă mașina care fusese lovită de Suburban și coborî. Un afiș înrămat anunța că acolo se află sediul administrativ al orașului, iar cu litere mai mici, dedesubt, că tot acolo erau și trezoreria, secretariatul primăriei și departamentul de poliție. Ca eficiența să fie maximă, nu lipsea decât pușcăria.

Polițistul deschise calea trecând prin galeria de la intrarea în clădire, aparent rezervată cetățenilor care nu fuseseră arestați, și se îndreptă spre partea laterală a clădirii. Se opri la o ușă metalică simplă, ignoră cititorul de carduri și descuie cu cheia, apoi îl conduse pe Reacher în josul unor trepte de beton, slab luminate. Ieșiră în partea laterală a unui birou de recepție. Avea pereți de sticlă de sus până jos și un set de storuri, care erau trase. În partea opusă, balustrade de alamă însoțeau scări pe care cetățenii respectabili le puteau folosi în drum spre

ghișeele unde puteau să depună reclamații, să se intereseze de vreo situație sau să-și rezolve genul de probleme pe care le aveau oamenii obișnuiți.

Polițistul apăsă butonul unei sonerii și, după o clipă, se deschise o ușă ce dădea într-o zonă de luare în evidență. Un alt polițist aștepta la o masă mare din lemn. În spatele lui, erau două birouri pe care stăteau niște computere uzate, dar funcționale, oprite în acel moment, o stivă de tăvi din plastic într-un curcubeu de culori și un ghiveci cu o plantă leșinată. Pereții erau acoperiți cu anunțuri care avertizau cu privire la pericolele delincvenței și îi încurajau pe oameni să-și asume responsabilitatea pentru siguranța personală. Polițistul luă una dintre tăvi și o lăsă pe masă aproape de locul unde se afla Reacher.

— Pune-ți aici obiectele personale. O să le primești înapoi când o să fii liberat.

Părea plictisit.

Reacher scoase la iveală sulul de bancnote. Periuța de dinți. Cardul bancar. Și pașaportul.

— Asta-i tot?

— De altceva n-am nevoie, spuse Reacher.

Polițistul ridică din umeri și începu să numere banii. Când termină, îi dădu lui Reacher o chitanță apoi îl conduse pe un coridor la o ușă pe care scria Camera de interogare 2. Interiorul era capitonat cu plăci fonoabsorbante. Reacher le mai văzuse înainte. Nu slujeau vreunui scop acustic. Făceau parte dintr-un șiretlic psihologic menit să le dea suspecților iluzia că se aflau într-un loc în care puteau să-și dea în gât partenerii în siguranță. Podeaua era din beton bine netezit, de ea fiind prinse cu șuruburi masa și scaunele metalice. Fereastra de observație era

făcută să arate ca o oglindă, așa cum se obișnuia, și o bandă de alarmă era montată pe toți pereții la nivelul taliei. Reacher bănuia că-l aduseseră acolo pentru că aveau numai o singură zonă cu celule. Nu riscau ca el să discute cu tipul pe care-l salvase. Era prea mare pericolul să-și sincronizeze relatările. Și știa că-l vor face să aștepte. O oră, cel puțin. Poate două. O tactică standard. Izolarea dă naștere nevoii de a vorbi. Iar nevoia de a vorbi se poate transforma în nevoia de a face mărturisiri. Și el folosise aceeași tehnică, de nenumărate ori. Și nu era prima dată când alții o foloseau împotriva lui.

Ambele scaune erau prea apropiate de masă ca să fie comode, așa că Reacher se așeză pe podea în colțul opus ușii. Ceasul din mintea sa îi spuse că trecuseră deja o oră și treizeci și șapte de minute până când ușa se deschise din nou. Nouăzeci și șapte de minute. Cel mai mare număr prim din două cifre. Unul dintre favoritele sale. Luă asta drept un semn bun. Un semn mai puțin bun fu rânjetul insolent de pe chipul individului care intră în cameră. Nu părea să aibă nici o zi peste treizeci de ani, cu o claie de păr cârlionțat și trăsături rotunjite. Se așeză pe scaunul așezat cu spatele la fereastră și continuă să zâmbească.

— Văd că te-ai făcut deja comod, spuse bărbatul. Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți. Vrei să iei un loc? La masă? Să vedem dacă putem să lămurim chestia asta?

Reacher ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat dacă stătea jos sau pe scaun, apoi se întinse și se așeză cu chiu cu vai pe scaunul din partea opusă a mesei

— Sunt John Goodyear, spuse cu un rânjet și mai larg pe chip. Sunt detectivul de aici.

— Jack Reacher.

— Asta știu. Dar ce-aș vrea să aflu e care-i treaba cu tine. De ce te afli în orașul meu?

— N-am nicio treabă. E o întâmplare că sunt în orașul ăsta.

— Ce fel de întâmplare? Te-au răpit extratereștrii și te-au lăsat aici așa, întâmplător?

— Am făcut autostopul. M-a luat un tip. Asta s-a întâmplat să fie destinația lui. Nu rămân aici. O să-mi iau ceva de mâncare. Și cafea. Pe urmă, îmi iau tălpășița.

— Cu alte cuvinte, plănuiai să rămâi în oraș doar atât cât era nevoie ca să jefuiești un magazin?

— Ce?

Goodyear scoase din buzunar periuța de dinți a lui Reacher și o puse pe masă.

— Ai mințit. De fapt, știu care-i treaba cu tine. Ții asta în buzunar și pretinzi că e un pistol. Oamenii nu se lasă de fiecare dată păcăliți, desigur, dar se găsesc mulți care nu sunt dispuși să riște. Am dreptate?

— Esti un idiot.

Goodyear zâmbi.

— Serios? Atunci explică-mi asta.

Așeză pe masă, lângă periuță, sulul de bani al lui Reacher.

— Ai un card bancar, dar n-ai obținut bancnotele astea de la un bancomat. Acolo primești bancnote nou-nouțe. Cu bancnote ca ale tale s-ar înfunda mașinăria. Deci, de unde le ai?

— Le-am câștigat.

— Cum?

— E o nouă afacere de-ale mele. De curând, am încercat cu degetul marea industriei muzicale.

Goodyear se aplecă în față și coborî glasul.

— Îți dau un sfat, Reacher. Suntem în secolul douăzeci și unu. Departamentele de poliție au acum computere și ele sunt interconectate. Ți-am trimis descrierea în tot statul Tennessee și în nouă state învecinate. Voi primi rezultatele curând. Foarte curând. Poate în câteva minute. Un lucru deștept ar fi să le-o iei înainte computerelor. Să-mi spui chiar tu, în momentul ăsta, și te voi ajuta cu declarația. Dacă aștepți până când o să am la îndemână un teanc de foi scoase la imprimantă, o să fie mai rău pentru tine. Mult mai rău. Cine știe ce alte acuzații ar putea ieși la lumină. De exemplu, vagabondajul n-ar fi o mare surpriză.

— N-am văzut niciun lac pe când veneam în oraș, spuse Reacher. Cred că asta ar fi explicația.

— Explicația pentru ce?

— Pentru faptul că încerci să pescuiești în camera asta. N-ai niciun motiv să mă suspectezi de vreo infracțiune. Călătoresc fără bagaje. Și ce? Fac asta de ani de zile. Încă de când am ieșit din armată. Și, ca să lămurim lucrurile, n-ai contactat niciun alt departament de poliție.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ai fi făcut-o, ai fi primit deja un răspuns. Să nu ne ascundem după deget, am o înfățișare deosebită. Nu există nimeni în Tennessee sau altundeva care să se potrivească descrierii mele. Dar asta e pe lângă subiect din două motive. Mai întâi, pentru că n-am comis niciun jaf pe nicăieri. Și, în al doilea rând, n-ai fi putut să contactezi alte departamente pentru că sistemele voastre au căzut.

Zâmbetul de pe fața lui Goodyear pieri instantaneu.

— Ce știi tu despre sistemele noastre? Ce ți-a spus Rutherford?

— Tipul celălalt pe care l-ați arestat pe nedrept? Nimic. N-am schimbat nicio vorbă cu el. N-a fost nevoie. Am eu sistemul meu propriu.

— Ce sistem?

— Glob ocular, uman, seria unu. Haide, domnule detectiv. E evident. Polițistul a anunțat arestarea mea de pe telefonul său mobil. Stația radio din mașina lui nu funcționa. Computerele din zona de luare în evidență erau oprite. Camerele de supraveghere nu funcționează. Și nu e vorba doar de departamentul de poliție. Semafoarele din oraș sunt oprite. Se întâmplă ceva ciudat. Ce este?

Goodyear se foi în scaun, dar nu-i răspunse.

— Bun. Hai să trecem peste chestiile mărunte și să intrăm în miezul problemei. De ce ar vrea cineva să-l răpească pe Rutherford? Îmi pare a fi un tip inofensiv.

— Cine zice că a încercat cineva să-l răpească?

— Eu.

— Ce știi tu ce-i aia o răpire?

— Știu. Recunosc o ambuscadă când văd una. Rutherford nu știe ce-i aia. Omul are nevoie de protecție. Ar trebui să-l ții în custodie pentru binele lui și să suni la FBI. Răpirile intră în jurisdicția lor. Pentru tine n-ar însemna nicio muncă suplimentară.

— Hai să nu ne grăbim ca fata la măritiș.

Rânjetul se reinstala pe chipul lui Goodyear.

— Deocamdată, nu-i nevoie să lansăm balonul de alarmă federal. Poate că indivizii ăia cu care te-ai încurcat încercau doar să pună mâna pe Rutherford. Ce, citești

gândurile oamenilor? Nu știi ce plănuiau să-i facă. Dacă încercau să pună mâna pe el — și nu spun că asta încercau, pentru că nu știm — probabil că voiau doar să-l ducă într-un loc mai ferit în care să poată avea un schimb complet și sincer de păreri. Poate chiar să-i aplice o mamă de bătaie sănătoasă. Dacă-mi dau jos pălăria de detectiv, nu pot să spun că n-ar merita una. La naiba, dacă a fost vorba de o tentativă de răzbunare, tot orașul ar fi suspect. Aș avea nevoie de o închisoare mai mare. Și chiar dacă ai avea dreptate, eu zic că, dacă n-a pățit nimeni nimic, n-are rost să ne-ambalăm. Așadar, hai să lăsăm lucrurile așa.

— Ce-ar fi să scriu eu o declarație? Tu o dai agenților federali. Fă-ți meseria. Protejează și slujește, sau cum s-o spune în statul ăsta. Nu-ți trebuie computere ca să faci asta.

— Ce-ar fi să-ți ții tu teoriile astea trăsnite doar pentru tine?

— De ce ești atât de disperat să ascunzi chestia asta sub preș? Ce-a făcut Rutherford?

— De ce ești atât de disperat s-o scoți la lumină? Nu e cea mai inteligentă mișcare din punctul tău de vedere, Reacher. Ține-o tot așa și s-ar putea să fiu nevoit să cercetez mai atent rolul tău aici. Aud că l-ai lăsat fără cunoștință pe un ins. Pe altul l-ai aruncat prin geamul mașinii. Cu asemenea agresiuni, te paște pușcăria.

— N-am agresat pe nimeni. Trotuarul era alunecos. Atâta tot. Primul ins a alunecat și s-a izbit de zid. Al doilea s-a împiedicat. A avut noroc că geamul mașinii era deschis, altfel s-ar fi ales cu o vânătaie zdravănă.

— În regulă, hai să facem un pas înapoi. Zici că indivizii ăștia au încercat să-l răpească pe Rutherford. De ce ar fi făcut asta?

— De unde să știu? Nimeni nu vrea să-mi spună ce-a făcut.

— Ce legătură ai cu el?

— N-am nicio legătură.

— El ți-a dat banii ăștia?

Goodyear arătă spre teancul de pe masă.

— Nu.

— Te-a angajat ca bodyguard?

— Nu.

— Cum a luat legătura cu tine?

— N-a luat.

— Unde v-ați întâlnit prima oară?

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Înainte de astăzi. L-am văzut cum intră într-o ambuscadă. L-am ajutat să scape. A fost un impuls de moment.

— Ești doar un bun samaritean?

— Exact.

— Unde s-a dus Rutherford înainte de cafenea?

— Pe lună. Are acolo un cuibușor de nebunii secret. Mă gândeam și eu să-l închiriez, dar oglinzile din tavan sunt prea mici.

— Te sfătuiesc să iei în serios treaba asta, domnule Reacher.

— De ce? Nici tu n-o iei.

Goodyear nu-i răspunse.

— Dacă vrei să fiu serios, dă-mi câteva foi de hârtie. O să scriu o declarație pentru FBI.

— Nu-ți dau nicio hârtie.

— Atunci, du-mă cu mașina la autostradă.

— Sunt detectiv, nu taximetrist.

— Atunci, dacă nu mă acuzi pentru jefuirea vreunui magazin imaginar, întâlnirea noastră s-a cam încheiat. Sau îmi chem un avocat.

— Nu e nevoie de niciun avocat, zise Goodyear și, după o ezitare, adăugă: În regulă. Poți să pleci. Dar ascultă-mi sfatul. Nu mai pierde vremea pe-aici. Pleacă din oraș. Imediat. Și, lucrul cel mai important: să nu mai ai nimic de-a face cu Rusty Rutherford.

PATRU

Goodyear îl escortă pe Reacher înapoi în zona de luare în evidență, puse sulul de bani și periuța de dinți pe masă și plecă spre biroul său. Avea nevoie să fie singur ca să dea un telefon. Celălalt polițist aruncă pe masă pașaportul și cardul bancar, ca un jucător de poker care mărește miza, încheind cu un formular și un pix. Reacher semnă, își puse lucrurile în buzunare și refuză cu o mișcare din cap când polițistul încercă să-l conducă spre ieșirea din spate. În schimb, o luă pe scara rezervată publicului și trecu grăbit pe lângă portretele înrămate atârnate pe pereții holului de marmură unde pașii răsunau cu ecou. Trecu prin ușa centrală dintr-un șir de trei, ocoli structura temporară împrejmuită, unde se construia o rampă de acces, și se întoarse ca să se îndrepte spre strada principală. Nu avea de gând să pornească la drum fără să-și bea cafeaua. Prioritățile rămâneau priorități. Începu să traverseze gazonul și, când ajunse în dreptul parcării, auzi o voce care-l striga. Era Rutherford. Îl așteptase lângă ușa metalică, dar acum alerga spre el cu un braț ridicat.

— Scuză-mă, te rog, nu știu cum te numești. Stai puțin.

Reacher încetini și-i permise astfel lui Rutherford să-l ajungă din urmă.

— Eu mă numesc Rusty Rutherford, zise tipul și întinse mâna.

— Jack Reacher.

— Domnule Reacher, putem sta de vorbă puțin?

— Dacă vorbim în timp ce mergem. Trebuie să ajung într-un loc.

— Te rog. Oprește-te. O clipă doar. Nu durează mult.

Rutherford abia își mai trăgea sufletul și se înroșise la față.

Reacher se opri.

— Două lucruri. Mai întâi, mulțumesc că mi-ai salvat pielea.

— Cu plăcere.

— În al doilea rând, trebuie să te întreb ceva. Sunt în pericol? Detectivul tot vorbea de un furt de mașină, dar nu asta s-a întâmplat. Am avut ceva timp să mă gândesc cât am stat în celulă, până să mă interogheze. Ce s-a petrecut acolo n-a fost întâmplător. A fost planificat. Oamenii ăia mă așteptau acolo. La început am zis că pe tine trebuie să te fi așteptat. Nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva până acum. Dar pe urmă mi-am amintit că unul dintre indivizi a încercat să mă înșface înainte ca tu să intervii. A încercat să mă împingă în mașină. Detectivul a zis că eram confuz. Că mă înșelam. Dar nu mă-nșel, așa-i? Vreau doar să știu ce se întâmplă.

— Habar n-am ce se întâmplă, spuse Reacher. Nu e orașul meu. Nu te cunosc. Nu știu ce ai fi putut să faci ca să-i superi pe oameni. Nu știu ce ai tu care să fie așa de prețios. Dar ceva ciudat se întâmplă aici. Asta-i sigur.

— Și ce-ar trebui să fac?

— Decizia îți aparține. Mă gândesc să speri că va fi bine, dar să te pregătești pentru ce-i mai rău. Așa încât, date fiind împrejurările, eu aș zice că o mișcare inteligentă ar fi să pleci din oraș. Să lași ceea ce se întâmplă să se domolească de la sine. Și să te întorci când lucrurile s-au mai liniștit.

— Să plec din oraș? întrebă Rutherford cu ochii mari. Nu. Nu pot să fac așa ceva.

— De ce?

— Ar arăta că sunt vinovat.

— Vinovat de ce?

— Asta-i o poveste lungă.

Reacher se gândi un moment. Era deja după-amiază târziu. Îi era foame. Trebuia să mănânce, fie acolo, fie altundeva. Ar fi fost mai greu să găsească o mașină de ocazie pe întuneric. Și ar fi avut mai puține de văzut pe drum. În plus, era interesat să afle de ce un ins pricăjit, îmbrăcat într-o cămașă pătată de cafea considera că să nu pară vinovat era mai important decât siguranța lui personală.

— Știi vreun loc pe-aici unde au burgeri buni? Am putea să mâncăm ceva și tu să-mi povestești cum stă treaba.

— Păi nu ziceai că trebuie să ajungi undeva?

— Ziceam. Dar pot să mai aștept o vreme, până ajung acolo. Nu trebuie să fim rigizi. Am auzit că dăunează sănătății.

În același timp în care Reacher vorbea cu Rutherford, doi oameni încercau să-l sune pe Speranski. Unul de pe un telefon cu cartelă. Altul, de pe telefonul securizat pe

care-l folosise mai devreme. Niciun apel nu ajunse la destinatar. Nu imediat. Semnalul era blocat. Pentru că Speranski coborâse în sala generatorului. Doar pentru două minute. Voia să mai vadă o dată locul înainte ca menajera lui să-l curețe. Știa că această operație nu mai putea să aștepte. O parte din sânge era vechi de peste două săptămâni. Subiectul rezistase mult timp. Oferise unele informații esențiale. Femeia le spusese despre Rutherford. Ce se afla în posesia lui. Ceea ce, din punct de vedere profesional, era aur curat. Și, la nivel personal, tipa îl făcuse să se simtă din nou tânăr. În zilele astea, nu mai avea ocazia să mai facă multă „muncă umedă"[1]. Îi simțea lipsa. Se uită la băltoacele întunecate de pe podea. La picăturile împrăștiate pe pereți. La cătușe. La instrumentele aliniate pe tăblia de inox a măsuței cu rotile. La porțiunile mai curate unde se aflaseră valizele. Retrăi momentele sale preferate. Și zâmbi. În mod normal, nu știa când avea să apară următoarea oportunitate. Sau cu cine va fi. Dar de data asta știa ambele detalii.

Va fi foarte curând.

Și va fi cu trădătoarea. De îndată ce nu va mai fi utilă.

Primul telefon sună când se întoarse la parter. Era cel cu cartelă. O convorbire scurtă. De la un ins aflat la mică distanță. Un raport. Mai întâi, faptele. Apoi, opiniile. Scurte și concise. Așa cum îi plăcea lui Speranski. Asta însemnând că, atunci când telefonul securizat sună după câteva momente, Speranski știa deja ce urma să spună tipul:

[1] În original, *wet work*, termen tradus literal din rusă (*mokroie delo*), un eufemism pentru crimă sau asasinat, care face aluzie la vărsarea de sânge. (*N.t.*)

— Rutherford a scăpat.
— Bun, spuse Speranski. Atunci, mai încercăm o dată.
— Mai bine nu. Centrul e îngrijorat. Tentativa eșuată a provocat un spectacol. Iar Rutherford a fost ajutat. Nu știm de cine sau cât de mare e forța implicată. O nouă încercare ar putea atrage și mai multă atenție. Ar putea fi contraproductivă.
— Deci Centrul propune să facem ce? Nimic?
— Încă nu s-a luat decizia finală. Supraveghere și așteptare este poziția curentă. Vedem dacă obiectul iese la suprafață singur. Iar dacă iese, să vedem dacă e cu adevărat periculos.

Speranski îndepărtă telefonul de ureche și cu greu se abținu să nu-l spargă într-un milion de bucățele. Asta era partea cea mai rea a muncii de teren. Să ai de-a face cu cretini fără coloană vertebrală care stăteau ascunși în spatele biroului toată ziulica. Care nu și-au pus niciodată pielea în saramură și apoi au jucat la ruletă cu viețile celor care au făcut-o. Pentru ca în final să fie prea pămpălăi ca să profite de o ocazie care se ivește o dată-n viață și să schimbe raportul de forțe cu inamicul, chiar și atunci când li se oferea pe tavă.

Aduse din nou telefonul la ureche.

— Trebuie să iei din nou legătura cu ei. Chiar acum. Convinge-i că supravegherea și așteptarea nu sunt o opțiune. S-ar putea ca obiectul să nu mai iasă niciodată la suprafață. Asta e adevărat. Și, dacă iese, s-ar putea să nu fie periculos. Și asta-i adevărat. Dar niciunul dintre acele lucruri nu contează. Dacă FBI-ul nu-l găsește aici, ce-o să facă? O să renunțe? Nu. O să continue vânătoarea. La sursă. Până când reușesc. Fapt care s-ar putea întâmpla

înainte de încheierea misiunii. Ceea ce ar însemna un dezastru. Și chiar dacă s-ar întâmpla după, ar însemna sfârșitul... agentului în cauză. Iar asta, în mod evident, nu voi permite să se întâmple.

— Înțeleg. Dar Centrul e îngrijorat din cauza expunerii. De faptul că se atrage atenția. Și astfel, intențiile noastre să fie dezvăluite.

— Spune-le că nu-i niciun pericol să se întâmple așa ceva. Intervenția a fost un caz izolat. Un accident. Un hoinar, un fel de fost polițist militar a sesizat situația și a intervenit. N-o s-o mai facă din nou. I s-a spus să plece din oraș.

— De unde știi?

— Operez în orașul ăsta de peste cincizeci de ani. Am relațiile mele.

— Sunt de încredere?

— Asta vine direct de la departamentul de poliție.

— În regulă. E bine. Dar dacă hoinarul nu părăsește orașul?

— Atunci o să acționez local.

— Cum ai făcut cu jurnalista?

— Exact așa.

— În regulă. O să vorbesc cu ei. Încerc să-i conving să reînceapă măcar supravegherea.

— Asta nu-i suficient. Trebuie să punem mâna pe Rutherford și repede. Ei nu înțeleg de ce e nevoie ca să stârnești isterie. Am folosit totul. Presa locală. Campanii de zvonistică. O întreagă armată de boți pe rețelele de socializare. Deocamdată se menține, dar nu poate să dureze. Balonul se va sparge. O să se întâmple altceva care va fi în centrul atenției. Rutherford trebuie să dispară cât timp toată lumea din oraș îl urăște.

Rutherford îl duse pe Reacher la *diner-ul*[1] său preferat. Era la parterul unei clădiri de birouri de pe strada principală, la trei cvartale de cafenea. Exteriorul nu-l entuziasmă pe Reacher, dar se văzu nevoit să admită că designerul făcuse o treabă credibilă cu interiorul. Schema coloristică era specifică anilor cincizeci, cu mult crom, și banchetele aliniate pe ambele părți ale încăperii erau dotate toate cu propriile lor mini-tonomate. Pe peretele din spate era instalat un telefon cu fise, de pe vremuri, iar pe culoarul central erau înșiruite mese cu patru locuri, cu tăblii melaminate. Pereții laterali erau acoperiți cu imagini uriașe cu mașini. Toate erau decapotabile. Cadillac și Chevrolet. Turcoaz și roz. Gonind pe autostrăzi pitorești sau parcate în apropiere de munți cu creste înzăpezite sau lacuri cristaline, cu familii tradiționale fericite care aranjau cele trebuincioase pentru picnic sau se jucau cu mingi de fotbal american.

Nu mai erau alți clienți în local, așa că aleseră un separeu la peretele din dreapta, în mijloc. Era sub poza unui Chevrolet turcoaz, un loc din care Reacher putea să fie cu ochii pe ușile ce dădeau în stradă și în bucătărie. Un moment mai târziu apăru o chelneriță. Îi zâmbi lui Reacher în timp ce se apropia, dar expresia ei se răci când văzu în compania cui se afla. Reacher comandă doi cheeseburgeri și o cafea. Rutherford comandă unul singur și amândoi așteptară în tăcere să le fie aduse cănile.

— Ai observat cum se uita la mine? zise Rutherford, împingând cana într-o parte.

---

[1] Un tip de local standardizat, specific american, făcut să semene cumva cu un vagon restaurant. (*N.t.*)

— Și eu am devenit antipatic în anumite cercuri, când și când, spuse Reacher. Dar să înfurii un oraș întreg? Asta-i chiar o realizare. Ce-ai făcut?

— Nimic.

— Bine, spuse Reacher și luă o gură de cafea. Ce n-ai făcut?

— Cred că marele meu păcat este că n-am făcut suficient ca să evit să fiu învinuit pentru situația nenorocită în care se află orașul.

Mintea lui Reacher sări la semafoare și computerele poliției.

— Ești cumva trezorierul orașului? Un fel de contabil municipal?

— Nu.

Rutherford se lăsă pe spătarul banchetei.

— De ce crezi c-aș fi așa ceva?

— Nimic nu funcționează în oraș. De regulă, asta se-ntâmplă pentru că nu s-au plătit niște facturi.

Rutherford zâmbi pentru prima oară de când îl cunoscuse Reacher.

— Dacă numai asta ar fi problema, s-ar putea rezolva ușor. Situația orașului e mult mai rea. Deși, într-un fel, are legătură cu banii. Am fost loviți de un atac de tip ransomware.

— Habar n-am ce-nseamnă asta.

— Ransomware? Este un soft periculos care blochează o rețea de computere. Și computerele, și datele pe care le folosesc. Toate evidențele și informațiile de la toate departamentele. Și toate telefoanele, laptopurile și tabletele, dacă sunt conectate.

— Bun. Și cum faci să le deblochezi și să le repui pe toate în funcțiune?

— Trebuie să cumperi o cheie.

— De unde?

— De la ăia care te-au atacat.

— Pe bune?

— O, da. Tot mai multe orașe sunt atacate. Uneori mai multe deodată, dacă au servicii comune.

— Ce are orașul ăsta în comun cu alții?

— Nimic. Ne facem singuri toate treburile.

— Deci, ați fost o țintă aleasă anume? De ce?

— Niciun motiv special. Doar că le-am ușurat sarcina. Infrastructura noastră e visul erotic al oricărui hacker. Un ghiveci de sisteme vechi, perimate. Vulnerabilități la tot pasul. Niciun sistem de apărare viabil. Și, trebuie să înțelegi, este un fenomen care capătă amploare. Sunt atacate orașe. Spitale. Departamente de poliție. Și corporații. Dar de regulă acestea încearcă să ascundă situațiile și plătesc pe ascuns.

— Corporațiile plătesc?

— Câteodată. De cele mai multe ori? Nu prea știu.

— Dar faptul că se plătește nu încurajează și mai multe atacuri?

Rutherford ridică din umeri.

— Probabil. Dar nici n-au de ales.

— Primăria n-o să plătească, așa-i?

Rutherford nu răspunse.

— Mie mi se pare că genul ăsta de lucruri trebuie distrus, spuse Reacher. Nu încurajat. Una e să-i faci să creadă că o să plătești. Să pui la cale schimbul: cash contra cheie. Dar nemernicii care te-au atacat nu trebuie să plece cu niciun cent. Nu trebuie să scape în niciun fel. Trebuie să verifici dacă acea cheie funcționează. Pe urmă să le

găsești baza și s-o incendiezi. Să-i identifici pe toți cei implicați și să le incendiezi casele. Să le trimiți mesajul să nu mai încerce din nou.

— Mi-aș dori să se poată așa ceva, spuse Rutherford. Dar nu așa merg lucrurile.

— De ce?

— Aici nu vorbim de valize pline cu bancnote. Nu se lucrează cu bani fizici. De fiecare dată, oamenii ăștia vor monedă virtuală. Bitcoin, de regulă. Și nici de o cheie fizică nu e vorba. Doar un cod de computer. Este livrat de la distanță prin internet de la o adresă atât de încâlcită încât este imposibil să afli cine a trimis-o. Uneori vine de undeva din SUA. De obicei, vine din Rusia, Iran sau dintr-un loc ca astea.

— Se poate sparge codul?

— Teoretic. Există companii specializate pe care le poți angaja. De fapt, am o prietenă care a înființat una. A fost agent FBI. Expert în criminalitate informatică. Dar toate companiile astea sunt scumpe. Și n-ai nicio garanție că vor reuși să rezolve situația. Și chiar dacă reușesc, mai e și problema timpului. Cât timp îți poți permite să rămâi fără infrastructura esențială? Și unii viruși de tip ransomware au încorporați o limită de timp. Dacă nu plătești recompensa în atâtea zile sau săptămâni, datele îți sunt șterse pentru totdeauna.

O chelneriță apăru cu o cafetieră și-i umplu cana lui Reacher. Era altă femeie. Mai tânără, ceva mai înaltă și mult mai prietenoasă. Îi zâmbi chiar lui Rutherford, în loc să se încrunte la el, apoi se întoarse spre Reacher și-și înclină capul într-o parte.

— Te cunosc de undeva?

— Puțin probabil. Abia am sosit în oraș azi.

— Desigur. Știam eu că te-am recunoscut. De-aia. Te-am văzut când te-ai dat jos dintr-o mașină, chiar vizavi. O Impala? Argintie? O conducea un tip care arăta bine. Un bancher, poate?

— Asigurări.

— Vezi? Nici n-am fost departe. E interesantă munca în asigurări?

— De ce mă întrebi pe mine?

— Păi omul ăla nu e șeful tău?

— Eu n-am niciun șef.

— Deci, ești independent?

— Cam așa s-ar spune.

— Trebuie să fie fain. În tot cazul, burgerii comandați vor fi gata în curând. Între timp, dacă aveți nevoie de ceva, chemați-mă.

Rutherford așteptă până când chelnerița se întoarse în bucătărie.

— Așa, să revenim la ransomware. Dacă nu plătești ca să obții cheia, ai două variante. S-o iei din nou de la zero, un proces lent și extrem de costisitor.

Rutherford ezită.

— Sau să ștergi totul din computere și să încarci o versiune curată de pe copia de rezervă.

— Varianta B sună bine. De ce nu face primăria asta?

— Ar avea nevoie de două lucruri. Un backup cu o copie curată a tuturor datelor. Și un manager IT ca s-o reinstaleze.

— Și primăria n-are un manager IT?

— Nu mai are. Eu eram ăla. M-au concediat.

— Pentru că nu ai făcut un backup curat?

— Ceva de genul ăsta. Doar că e un pic mai complicat de-atât. Le-am spus șefilor mei de nenumărate ori că avem nevoie de un sistem care să ne protejeze împotriva unui atac și de un backup, pentru orice eventualitate. Primăria era o țintă extrem de ușoară. Dar rezolvarea problemei era scumpă. N-au vrut s-o facă. Ar fi trebuit să plec. De multe ori. Dar îmi place orașul. Îmi plăcea, în orice caz.

— Deci, ai lăsat sistemul de apărare și backupul în voia sorții și lucrurile s-au întors împotriva ta?

— Nu, spuse Rutherford închizând ochii pentru o clipă. Am făcut ceva și mai stupid.

Trecuseră douăzeci și cinci de minute și telefonul Natașei nu sună.

Motelul era o clădire unică, lungă și joasă, îmbrăcată în lemn brun. Era împărțit în nouăsprezece secțiuni. Un birou la capătul de est, cu o intrare acoperită și o firidă pentru gheață și băuturi răcoritoare. Apoi optsprezece camere pentru clienți, fiecare cu câte o ușă și o fereastră, începând cu camera 1 lângă birou și continuând spre vest. Echipa Natașei închiriase camerele cu numerele de la 15 până la 18. Lăsaseră camera 15 goală, ca tampon, din motive de pereți despărțitori subțiri și posibili vecini. Vasili și Anatole, din Suburban, dormeau în camera 16. Ilia și Petia, în 17. Iar Natașa și Sonia în 18. Când au ajuns acolo după ce-au schimbat mașinile, cele două femei l-au cărat pe Ilia în camera lor și l-au întins, inconștient, pe canapea. Petia le urmase în cameră, ținându-se de braț. O clipă mai târziu, li se alăturară și ceilalți doi bărbați.

Ca să aștepte.

Trecură treizeci de minute. Telefonul Natașei nu sună.

Natașa verifică semnalul de trei ori. De fiecare dată îl găsi la putere maximă. Se gândi că se aplică un fel de proverb. Ceva cu oalele care nu fierb când stai cu ochii pe ele. Sau cam așa ceva. Sau poate ceva mai actual. Renunță la gândul ăsta și încercă să se concentreze pe aspecte practice. Cum ar fi umărul lui Petia. La început, n-a vrut s-o lase să se uite la el, dar s-a lăsat convins până la urmă. A constatat că fusese dislocat și i l-a așezat la loc. Apoi l-a verificat pe Ilia și a văzut că respirația și pulsul acestuia reveneau la normal.

Trecură treizeci și cinci de minute. Telefonul ei nu sună.

— Ar trebui să facem ceva? întrebă Vasili.

— Da, spuse Natașa. Să așteptăm.

— Cât?

— Atât cât e nevoie.

— Dar de ce durează atât? Ceva e în neregulă.

— Nu e nimic în neregulă.

— Cum poți să fii atât de sigură? Ce altă explicație ar mai fi?

Vasili își coborî glasul.

— Am dat-o-n bară. Știm cu toții ce se întâmplă când o dai în bară. Am auzit cu toții zvonurile.

— Termină cu discuția asta imediat. Și nu te mai lua după zvonuri.

— Atunci, de ce le trebuie atât de mult timp ca să decidă ce facem?

— Și dacă au decis deja? spuse Sonia ridicând privirea de la masă. Dacă au decis, dar nu ne-au spus?

— De ce să nu ne spună? zise Vasili. Cum putem aplica niște ordine dacă nu ni le comunică?

— Și dacă nu noi suntem cei cărora le-au dat ordine? spuse Sonia. Dacă au adus altă echipă? Și nu vor să lase nimic la voia întâmplării?

— Încetează! spuse Natașa. Devii paranoică.

— Oare? spuse Sonia. Ia gândește-te. Ei știu unde suntem. Știu că suntem toți aici. Le ușurăm sarcina.

Ilia gemu de pe canapea și deschise ochii.

Vasili se duse la fereastră.

— Totul e în regulă. Deocamdată.

Trecuseră patruzeci de minute. În sfârșit, telefonul Natașei sună.

Reacher mușcă din primul burger.

— Și care-i lucrul ăla așa de stupid pe care l-ai făcut?

Rutherford clătină din cap.

— Am încercat să rezolv singur problema. Lucram la un sistem pentru detectarea și neutralizarea atacurilor cibernetice. L-am numit câine de pază. Prietena de care ți-am zis? Agenta FBI? Ea mă ajuta. Voia să-i zicem Cerberus. Dacă funcționa, urma să intrăm în afaceri împreună. Urma să-l industrializăm. Și să ne îmbogățim.

— Bănuiesc că sistemul tău n-a funcționat.

— Nu. Și nici backupul pe care am încercat să-l realizez. Și cu toate astea, sunt învinuit. Ceea ce e cât se poate de nedrept. Niciunul dintre maimuțoii ăștia care au sărit pe capul meu n-are habar cu ce m-am confruntat. O mulțime dintre atacurile astea sunt finanțate de state. Au hale uriașe pline cu oameni. Asta e singura lor misiune. Dispun de resurse nelimitate. Și de cealaltă parte sunt

eu, de unul singur, însăilând părți reciclate pe care le-am recuperat de pe unde am putut și eu.

— Ca David și Goliat. Doar că de data asta Goliat a învins.

— Exact. Ceea ce, dacă stai să te gândești, a fost întotdeauna rezultatul mai probabil.

— Dar, oricât de probabil sau de improbabil a fost, tot ai rămas fără slujbă. Și toată lumea te urăște. Orașul e drăguț, desigur, dar lumea-i mare. De ce nu-ți iei tălpășița pentru o vreme?

— S-ar putea să fac asta. În cele din urmă. Dar mai întâi trebuie să-mi reabilitez numele.

— Cum?

— În vechiul meu laptop sunt documente care dovedesc că sunt nevinovat. Am angajat o avocată, care a somat primăria să mi-l înapoieze. Pot să demonstrez că l-am avertizat de mai multe ori pe șeful meu și că acesta m-a ignorat. Și mai e ceva. Nemernicul răspândește acum zvonul că eu am infectat rețeaua. Zice că am ratat o actualizare de antivirus când eram plecat în vacanță și apoi am deschis un e-mail virusat.

Rutherford dădu ochii peste cap.

— Poți să crezi așa ceva? În primul rând că eu am introdus politica de update. Și pariez că el a fost cel care n-a făcut update. Când primesc laptopul înapoi o să le demonstrez.

— Rusty, îți admir spiritul, dar ești sigur că asta-i calea cea mai bună pe care să mergi? Victoria ta ar fi egală cu zero dacă n-o să te poți bucura de ea pentru că alte gorile te vor fi făcut pachet și te vor fi aruncat în portbagajul unei mașini.

— Detectivul mi-a spus clar că nu crede că a fost o tentativă de răpire serioasă. Și cum ar fi putut să fie, pe bune? Care ar fi fost rostul? Nu sunt bogat. N-am rude celebre. Nu cunosc niciun secret. Nu m-am culcat cu nevasta nimănui.

— Ei bine, cineva i-a trimis pe indivizii ăia după tine. Și nu ca să te invite la o discuție cu lăptic și prăjiturele.

— M-am gândit și la asta. Nu l-am recunoscut pe niciunul dintre ei. Așa că nici ei n-aveau cum să mă recunoască. Poate că m-au confundat cu altcineva.

— Știi, au apărut chestiile astea noi. Se numesc fotografii. Și am auzit că acum poți să faci așa ceva și cu telefoanele mobile.

— Mda, ai dreptate. Dar să plătești o gașcă de brute ca să mă ducă undeva și să-mi dea o mamă de bătaie? De ce să facă una ca asta? O mare bătaie de cap. Și, probabil, o mulțime de cheltuieli. Și chiar dacă toți locuitorii orașului cred că atacul s-a produs din vina mea, cine a fost rănit cu adevărat? E totul doar isterie. Ziarele, rețelele de socializare, oamenii vorbesc tâmpenii. Spun că școlile din oraș se vor închide. Că n-o să mai fie leagăne noi în parc. Jumătate dintre mașinile poliției vor trebui date la fier vechi. Prețul benzinei se va dubla. Valoarea caselor se va prăbuși. Totul e doar o mare minciună. Sigur, unii dintre angajații primăriei vor fi nevoiți să muncească peste program. Și să-și folosească propriile telefoane. Dar cine nu are minute nelimitate în zilele astea? Arhiva istorică online este întârziată, așa că primăria va suferi un pic în privința prestigiului, dar nu suntem singurii. O mulțime de primării au fost atacate în ultima vreme. Nu se justifică să comiți crime din pricina asta. Atât timp cât

sistemele sunt repuse în funcțiune până la sfârșitul lunii pentru plata salariilor, nu e mare scofală. În ciuda vâlvei produse.

— De cât timp nu mai funcționează computerele?

— De două săptămâni.

— A mai rămas o săptămână până la sfârșitul lunii. Primăria nu are backup. Ai spus că e nevoie de timp ca s-o iei de la zero și nu au manager IT. Mie mi se pare că e o mare scofală.

— Dar primăria n-o ia de la zero. Plătim. Ți-am spus asta? Înțelegerea trebuie să fie aproape de finalizare.

— Dacă cineva plătește, cineva o să rămână cu o mare gaură în contul bancar. Motiv pentru care s-ar putea să nu fie prea încântat.

Rutherford clătină din cap.

— Compania de asigurări plătește. Au trimis un tip nou să negocieze, încearcă să mai reducă din preț. Poate că e cel care te-a adus aici cu mașina. Chiar dacă nu-i convinge să cedeze și vor fi nevoiți să plătească prețul întreg, nu văd de ce o corporație importantă ar vrea să se răzbune pe mine.

Chelnerița prietenoasă veni să ia farfuriile de pe masă.

Reacher sorbi din cafea.

— Ai spus că lucrai la un fel de sistem nou. Care să detecteze și să oprească atacurile. A fost învins, am înțeles asta. Dar există vreo posibilitate ca acesta să fie totuși de folos? Gândește-te la cineva care poartă o armură. Se presupune că e impenetrabilă, dar omul este împușcat de un tip nou de glonț care o poate străpunge. Pentru el e nasol, fiindcă e mort, dar criminaliștii pot să afle o

mulțime de chestii. Calibrul glonțului. A fost cu cămașă specială? Ce fel de material. Și așa mai departe. După care se pot face unele deducții.

— Și eu am gândit la fel. Exact asta am sperat. Am verificat. De mai multe ori. Fără succes. Și i-am trimis o copie prietenei mele fostă agent FBI. Și ea lucrează tot la asta. Are mai multe resurse, dar nu par să fie speranțe.

Reacher lăsă niște bani pe masă și ieși din separeu. Chelnerița prietenoasă își puse telefonul în buzunarul șorțului și se apropie. Îl rugă pe Rutherford să vorbească un moment. Avea nevoie de ajutor într-o problemă. Vocea ei spunea că este vorba de un computer. Limbajul ei nonverbal spunea că e vorba de altceva. Reacher zâmbi. Constată că oamenii reacționează la crize în două moduri. Unii se apucă să rezolve problema. Alții, caută să demonstreze că n-a fost din vina lor. Lui Reacher îi plăceau cei din prima categorie. Din care părea să facă parte și Rutherford. Era plăcut să vezi că existau și persoane care nu-l respingeau.

Reacher ieși din local. Se postă într-o parte a ferestrei ca să-i acorde lui Rutherford un pic de intimitate. Un ins ieși dintr-o zonă întunecată. Avea puțin peste un metru optzeci. Ochii adânciți într-o față palidă, nebărbierită. Bocanci de lucru jerpeliți, cu pielea sfâșiată lăsând la vedere bombeurile oțelite. Blugi ponosiți. Un tricou negru mulat pe corp, sub o geacă kaki. Ce-a fost de prisos prin depozitele militare, își zise Reacher. Probabil de la armata italiană, după nuanța de verde.

Mâna individului alunecă în buzunarul gecii și îndreptă ceva dur și cilindric spre pieptul lui Reacher.

— Mișcă, spuse el. Pe alee.

CINCI

Speranski era din nou în living și își citea ziarul când telefonul securizat sună din nou.

— Vești bune, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Centrul a fost de acord. Echipa a fost trimisă pe teren. Și imediat au restabilit contactul.

— Excelent, spuse Speranski. Unde?

— Când intra într-un diner. Vizavi de blocul lui Rutherford.

— Și nu pot să-l înhațe acolo? Care-i planul?

— Nu înăuntru. Sunt nevoiți să aștepte. Acționează când ies de-acolo.

— Când „ies"?

— Exact. Rutherford și hoinarul.

Speranski rămase tăcut un moment. Să-l fi mințit omul lui de la departamentul de poliție? Sau n-a reușit să ducă până la capăt cum trebuie un interogatoriu?

— Au venit împreună, spuse vocea. Dinspre sediul administrativ. Conform raportului, păreau că atunci se familiarizau unul cu celălalt. Posibil să fi fost eliberați în același timp și-au început să vorbească.

Asta suna ca o supoziție, se gândi Speranski. Nu-i plăceau supozițiile. Poate că era momentul să testeze loialitatea omului său de la poliție. Sau competența acestuia. Sau pe ambele. Da. Fără doar și poate că trebuia să facă asta. Dar toate la timpul lor. Mai întâi trebuia rezolvată situația actuală. Dacă nu o rezolvau, nimic altceva n-avea să mai conteze oricum.

— Deci o să-i înhațe pe stradă? spuse Speranski.

— Pe o alee, spuse vocea. E una chiar lângă restaurant, așa mi s-a spus. Probabil că o știi. O să-i ademenească acolo. Apoi o să blocheze intrarea cu Suburbanul, ca să evite martorii. Și să-i atace cu pistoale cu electroșocuri.

Speranski cunoștea într-adevăr aleea. Își imagină scena. Decise că era potrivită. Planul era simplu, dar uneori variantele simple sunt cele mai bune. Și, dacă puneau mâna și pe hoinar pe lângă Rutherford, putea fi o situație avantajoasă. Pentru că el nu se putea atinge de Rutherford. Nu-și putea permite să lase vreo urmă. Nimic care să nască suspiciuni la autopsie. Trebuia să se bazeze doar pe sperietură. Dar cu hoinarul putea să facă tot ce voia. Iar asta cu siguranță avea să-i dezlege limba lui Rutherford.

Și-o să fie distractiv.

Va trebui s-o cheme pe menajeră. Să-i spună să pregătească sala generatorului. Să curețe instrumentele, măcar. Pereții și podeaua puteau să mai aștepte, probabil.

Reacher se uită la bărbatul din fața lui și la umflătura din geacă și nu spuse nimic.

Individul arătă cu mâna liberă.

— Pe alee. Mișcă. Mergi cu spatele. Acum. Îți zic eu când să te întorci.

— De ce atâta grabă? spuse Reacher. Asta-i o decizie serioasă. O să am nevoie de mai multe informații. Pentru început, explică-mi de ce aș vrea eu să intru pe aleea aia?

— Pentru că așa îți spun eu.

Reacher clătină din cap.

— Vezi, argumentul ăsta nu e convingător. Ba, din contră. Acum o clipă, înainte să deschizi tu gura, exista o posibilitate să ajung acolo. Din pură întâmplare. Probabilitatea n-ar fi fost foarte mare. Dacă un matematician de top ar fi trecut pe-aici, ar fi putut să calculeze acea probabilitate, oricât de mică ar fi fost. Acum, pe de altă parte, chiar dacă ai inventa o întreagă nouă ramură a matematicii, n-ai fi în stare să obții un număr suficient de mic.

Omul se foi de pe un picior pe altul.

– În regulă. Ia fă calculele pentru chestia asta. Ori intri pe alee, imediat, ori te împușc.

– Nici acum nu ești convingător. Dacă vrei să ajung pe alee, înseamnă că ai un motiv care nu presupune să mă împuști pe stradă, altfel ai fi făcut-o deja. Și, pe deasupra, ca să mă împuști ai fi avut nevoie de un pistol.

Tipul își flutură geaca.

— Am un pistol. Îl țin îndreptat spre tine.

— Chestia aia din buzunar e un pistol? A, OK. Nu mi-am dat seama. Ce tip e?

Individul dădu să zică ceva, dar nu ieși niciun cuvânt pe gură.

— Pistol sau revolver?

Tipul nu răspunse.

— Ce calibru, treizeci și opt sau patruzeci și cinci?

Tipul tăcu.

— Scoate-l. Arată-mi-l. Ai ocazia să înveți ceva.

Bărbatul nu făcu nicio mișcare.

— Nu ai niciun pistol. E în regulă. Poți să recunoști că n-ai. Dar îți dai seama că jocul s-a terminat? Pentru că uite care-i adevărata ta problemă. Știi deja că singur nu mă poți convinge să fac nimic. De-aia ai pretins că ești înarmat. Atât doar că nu ești. Atunci, iată care e decizia mea. Am să-ți refuz invitația. Și-am să-ți las o variantă de scăpare. Spune-mi cine te-a trimis și de ce trebuie să intru pe aleea asta și-ți dau drumul să pleci. Altfel, ai un telefon?

Tipul nu-i răspunse.

— Dacă ai și alegi să nu-mi spui ce vreau să aflu, ar fi bine să-l scoți din buzunar. Și să suni la Salvare. Repede. Pentru că am să te arunc prin geamul ăla. Nu vrei s-o mierlești sângerând pe podeaua aia.

— Nu sună nimeni la Salvare.

Era o voce bărbătească, care veni de undeva din spatele lui Reacher.

— Și dacă cineva o să fie aruncat prin geam, tu o să fii ăla.

A doua voce.

Reacher se întoarse și văzu doi indivizi ieșind țanțoși din alee. Aveau și ei tot cam un metru optzeci înălțime. Amândoi erau chei și cu bărbi stufoase. Erau îmbrăcați în salopete slinoase, lați în umeri și cu brațe ca de maimuță îndoite în față. Reacher și-i imagină lucrând într-un service pentru camioane, cărând anvelope gigantice de colo-colo toată ziulica.

— Vedeți, de-aia nu-mi plac aleile, spuse Reacher. Pentru că atrag șobolanii. Mai sunt și alții pe-acolo? Dacă mai

sunt, ar face bine să iasă chiar acum la lumină. Pentru că nu știu ce-aveți de gând, dar orice-ar fi, cu două hălci de untură n-o să reușiți.

— Suntem trei.

Primul individ își scosese mâna din buzunar și își încleștase pumnul.

Reacher îl apucă de ureche, îl răsuci și-l lansă în față astfel încât se lovi de burțile tovarășilor săi și se prăbuși la picioarele lor.

— Nu sunteți chiar din aceeași categorie de greutate, dar rămâneți unde să vă pot vedea pe toți la fel.

Reacher așteptă ca bărbații mai solizi să-l ridice pe individ. Îl puseră pe picioare și îl încadrară strâns de o parte și de cealaltă. O pornire subconțientă de a-l apăra pe cel mai slab din grup? Sau prostie? Reacher nu știa. Dar, oricare ar fi fost motivația, poziția adoptată nu era deloc bună. Ar fi trebuit să se împrăștie. Să formeze un triunghi. Să multiplice amenințarea pe care o exercitau. Să-i pună pe tipii mai masivi în colțurile exterioare. Să avanseze împreună. Să atace simultan. Atunci, chiar dacă Reacher ar fi reușit să-i blocheze pe amândoi, ar fi fost ocupat pe moment. Individul mai slab ar fi fost liber. În față și în centru. Ar fi fost șansa lui să fie un erou.

— Presupun că ați vrut să-mi transmiteți un fel de mesaj, zise Reacher. Vreți să-mi spuneți despre ce e vorba?

Indivizii mai solizi schimbară câteva priviri, apoi cel care ieșise primul din alee făcu un pas în față.

— Știm ce faci, zise el. Încetează. Du-te acasă. Și ia-ți și șeful cu tine.

— Șeful meu fiind...

— Omul cu care ai venit aici.

— OK. Acum chiar că avem o problemă. Știți de ce? Dacă voi vă închipuiți că omul ăla e șeful meu, atunci credeți că am venit aici ca să muncesc. Dacă mă aflu aici ca să muncesc, sunt plătit. Dacă nu mai lucrez și plec, n-o să mai fiu plătit. Deci, o să am de pierdut. Deci, e ca și cum voi ați încerca să-mi luați bani din buzunar. Știți ce li se întâmplă celor care încearcă să facă asta?

Individul aruncă o privire spre tovarășii lui, dar nu-i răspunse.

— Detaliile variază, dar rezultatul e întotdeauna același. O ședere lungă în spital. Însă azi e ziua voastră norocoasă. O să vă dau șansa să scăpați de pedeapsa obișnuită. Spuneți-mi cine v-a trimis și o să zic că suntem chit.

— Nu putem face asta.

— Mă, voi vreți să mă călcați pe bătături? spuse Reacher. Nu-mi place deloc felul imprecis în care folosiți limbajul. Voiați să spuneți că nu vreți să-mi spuneți. Că de putut, puteți. De fapt, chiar o să-mi spuneți. Aveți nevoie doar de o încurajare.

Reacher îl înșfăcă pe individul mai slab și-l trase în față. Schimbarea geometriei. Reducerea variantelor.

— Mai încercăm o dată, spuse Reacher. Cine v-a trimis?

Niciunul dintre indivizi nu răspunse.

Reacher îi suci mâna slăbănogului astfel încât partea interioară a brațului său era îndreptată în sus, apoi îl prinse de încheietură.

— Știți că atunci când oamenii spun că un copil și-a rupt brațul, adesea osul nu e frânt până la capăt? E ceea ce se numește fractură în lemn verde. Osul nu se rupe, e doar îndoit. Deoarece copiii sunt flexibili. Dar, pe măsură ce îmbătrânești, oasele devin mai fragile. Nu se mai

îndoaie. Se sfărâmă. Tipul ăsta nu e un copil. Nici bătrân nu e. Mă întreb cât o să reziste oasele lui până când o să facă poc?

Reacher începu să îndoaie. Bărbatul începu să țipe. Mai mult anticipativ, decât de durere, își spuse Reacher, având în vedere că nu forțase prea mult. Cu un ochi îi urmărea pe indivizii mai solizi. Intrau în criză de timp. Acum, varianta lor cea mai bună ar fi fost ca slăbănogul să cadă la pământ și ceilalți doi să atace simultan și să-l împingă pe Reacher cu spatele în zid, țintuindu-i brațele. Și, dacă aveau noroc, să-i blocheze și picioarele.

Dar nu se mișcară.

Reacher îndoi brațul și mai mult. Tipul țipă și mai tare și se ridică pe vârfuri. Chiar dacă nu mai putea să se lase jos, ceilalți doi tot ar fi trebuit să atace. Ar fi sfârșit într-un fel de ghem încâlcit, iar tovarășul lor ar fi putut fi strivit, dar tot era varianta cea mai bună pentru ei.

Nu se mișcară.

Reacher îndoi brațul și mai mult. Tipul țipă și mai tare. Se ridică și mai mult pe vârfuri. Tipul din dreapta lui Reacher făcu un pas în față. Lent. Și singur. Reacher își mișcă mâna dreaptă și-l apucă de gât pe slăbănog, răsucindu-l astfel încât să poată urmări mișcarea tipului mai solid. Așteptă până când capetele celor doi ajunseră la câțiva centimetri distanță. Suci capul astfel încât tâmplele să fie paralele. Apoi lovi cu pumnul stâng țeasta slăbănogului într-o parte, folosind-o ca pe o bilă de biliard ca să-l doboare pe cel mai solid. Reacher îi dădu drumul și perechea se prăbuși într-o învălmășeală agitându-și mâinile și picioarele. Se întoarse în spate, cu cotul ridicat pentru eventualitatea unui atac din partea individului

rămas în picioare. Dar acesta nu se mișcă. Rămase încremenit, cu gura căscată, și brațele late, ca de maimuță, îndoindu-se inutil în față.

— Acum am rămas doar noi doi, spuse Reacher. Despre ce vrei să vorbim?

Tipul nu răspunse.

— Ce zici de propunerea asta? Îmi zici cine v-a trimis și-ți dau voie să-ți duci amicii la spital. Altfel, o să li te alături. Tu alegi.

Individul făcu un pas în spate, ca și cum ar fi bătut în retragere, dar o făcu calculat. Se opri, apoi țâșni în față, cu brațele desfăcute, încercând să-l prindă pe Reacher într-o strânsoare ca de urs. Ar fi fost o mișcare rezonabilă, dacă ar fi fost mascată mai eficient. Așa însă, Reacher îl lovi simultan cu muchiile palmelor în părțile laterale ale gâtului, apoi îl apucă de partea din față a salopetei, pivotă și-l azvârli în zid. Ochii individului se încețoșară și tot aerul îi ieși din plămâni. Reacher îi mai trase un pumn în plexul solar, dar ușor. Voia doar să-l doboare pe individ, nu să-l facă knockout. În orice caz, nu înainte de a da pe goarnă un nume. Bărbatul se îndoi în față, picioarele i se înmuiară și căzu în fund la picioarele lui Reacher. Dar, înainte ca bărbatul să poată vorbi din nou, Reacher auzi o sirenă. După câteva clipe, strada pulsa de lumini roșii și albastre.

— Stai! Mâinile la vedere.

Vocea era distorsionată de difuzor, dar cu toate astea Reacher o recunoscu.

— Iar de data asta, o să te întinzi pe trotuar.

ȘASE

În același timp în care Reacher era supus formalităților de arestare la sediul administrativ, Speranski se întorcea în sala generatorului. Pe de-o parte, ca să verifice cum mergea curățenia. Și pe de altă parte, pentru că era entuziasmat de perspectiva unei nopți încărcate. Poate chiar mai multe nopți, dacă hoinarul se dovedea la fel de rezistent ca jurnalista. În timp ce se afla la subsol, doi oameni încercaseră să-l sune. Aceiași doi oameni de dinainte. Unul pe telefonul cu cartelă. Celălalt, pe telefonul securizat. Doar că de data asta, când reveni la parter, primul sună telefonul securizat.

— E gata? întrebă Speranski.

— Nu, spuse vocea. Echipa a trebuit să renunțe.

Speranski iar se abținu cu greu să facă zob telefonul.

— De ce? Cu ce-au dat-o în bară de data asta?

— Cu nimic. A fost decizia corectă. Hoinarul a ieșit din local înaintea lui Rutherford. A lăsat impresia că urmează să mai zăbovească pe-acolo, așa că echipa a rămas pe poziții, așteptând fie să apară și Rutherford, fie să plece hoinarul. Și deodată s-a întâmplat neprevăzutul.

Vagabondul s-a încăierat cu unii. S-a iscat din nimic, acolo, pe trotuar. Nimeni n-ar fi putut anticipa așa ceva.

— Bun. Deci cu cine s-a bătut?

— Cu trei inși. Doi mai solizi și un slăbănog. Localnici, probabil. Niciunul pe care să-l fi văzut înainte.

— Cât de rău a fost rănit? E la spital?

— Nu. N-a fost rănit. A ieșit câștigător. Ușor. I-a demolat pe toți trei. Dar tocmai când bătaia se terminase, a apărut o mașină de poliție. L-au arestat pe loc.

— Și Rutherford? A pățit ceva?

— Nu. El n-a fost implicat. A evitat toată tărășenia. A rămas în local până când ultimul dintre agresori a fost doborât, după care trebuie să se fi furișat pe alee pe o ușă din spate. A fost văzut trecând strada și intrând în blocul lui.

— A fost văzut? De ce nu s-a acționat?

— Polițiștii erau încă acolo. Ai noștri au fost nevoiți să-l lase să treacă. N-au avut de ales.

— Deci, unde-i Rutherford acum?

— E la el în clădire. Nu-mi imaginez c-o să iasă prea curând.

Speranski se gândi un moment.

— Deci au fost implicați doar hoinarul și polițiștii. Niciunul dintre oamenii noștri?

— Corect, confirmă vocea.

— Nu au atras atenția cu ceva? N-a fost spectacol? Nimic pentru care Centrul să se supere?

— Nimic.

— E bine. Unde-i echipa acum?

— Supraveghează clădirea lui Rutherford.

— Excelent. Știi, asta s-ar putea să iasă bine pentru noi. Va fi mai ușor să ne ocupăm separat de ei. Știm exact

unde se află fiecare, iar hoinarul e la loc sigur cel puțin până mâine dimineață. OK. Uite care-i propunerea mea. Lasă doi oameni să supravegheze clădirea lui Rutherford. Restul echipei trebuie să meargă la odihnă. Dacă Rutherford nu apare până la șase seara, trebuie să se ducă într-un loc pe care-l voi confirma la momentul oportun. Trebuie să se ascundă acolo și să aștepte. O să le fie livrat hoinarul. O să aranjez chiar eu lucrurile. Trebuie să-l potolească folosind mijloacele necesare și să-l aducă aici. Apoi întreaga echipă se poate concentra pe Rutherford. Dacă hoinarul iese din peisaj, n-ar mai trebui să aibă nicio problemă.

Următorul apel veni pe telefonul cu cartelă. Scurt. De la un bărbat aflat la distanță mică. Un raport. Mai întâi faptele. Apoi, opiniile. Scurte și concise. Așa cum îi plăcea lui Speranski. Doar că de data asta replică la informațiile primite cu un set de instrucțiuni. Ceea ce însemnă că, atunci când telefonul cu cartelă sună din nou, după câteva momente, Speranski știa deja ce o să spună apelantul:

— Marty la telefon. Am să-ți spun ceva care te-ar putea interesa.

În subsolul sediului administrativ erau patru celule și niciun ocupant în noaptea aceea, în afară de Reacher. Nu știa dacă așa era mereu. Poate că rata criminalității din oraș era scăzută. Poate că polițiștii nu se pricepeau să-i prindă pe infractori. Sau poate că situația actuală îi stimula pe polițiști să evite completarea de mână a formularelor și rapoartelor. Dar, indiferent de motiv, Reacher era mulțumit de rezultat. Avea nevoie de un loc de

dormit și această soluție nu necesita cheltuirea vreunui bănuț. Își scoase geaca și o rulă, improvizând o pernă. Se întinse pe bancheta metalică. Închise ochii și-l lăsă pe Howlin' Wolf să se dezlănțuie în mintea sa. Urmă la rând Magic Slim. Îi lăsă să cânte câte două piese de fiecare. Apoi numără până la trei și adormi imediat.

Reacher se trezi la 7:00 dimineața, așa că mai rămase culcat o oră ca să-și cântărească prioritățile pentru ziua care urma, când auzi zgomot de pași. Cineva care mergea repede și călca ușor. Reacher deschise ochii și văzu o polițistă în uniformă pe care nu o recunoscu. Avea puțin peste un metru șaptezeci înălțime și arăta de parcă ar fi putut să alerge un maraton înainte de micul dejun fără să stea pe gânduri. Avea un păr negru și lucios, răsucit și înnodat la ceafă, și un zâmbet cald, primitor. Pe ecusonul ei scria Rule[1]. Reacher nu putea decât să-și imagineze tachinările de care avusese parte la academia de poliție.

— Deșteptarea!

Ofițerul Rule deschise ușa celulei și-i făcu semn lui Reacher să iasă.

— Un detectiv vrea să te vadă.

— Goodyear? întrebă Reacher fără să se miște.

— E unul nou, zise Rule ridicând din umeri. Nu știu cine e. Abia a ajuns aici. Trebuie să fie din altă jurisdicție.

— Să zicem că mă duc să mă întâlnesc cu el, spuse Reacher ridicându-se. Și după aia?

— Depinde de el. Și de detectivul Goodyear.

— Știi ceva de idioții care m-au atacat aseară?

---

[1] În engleză, printre alte sensuri, *rule* înseamnă riglă gradată. (*N.t.*)

— Ei au... Noul detectiv e la curent cu toate informațiile.
— Ai vreo idee de ce au făcut-o?
— Ai spus-o tu deja.
Ofițerul Rule zâmbi.
— Sunt niște idioți.
— Cine sunt?
— Niște golani de pe-aici. Nu ai de ce să-ți faci griji în privința lor.
Ofițerul Rule făcu o pauză și îl privi mai îndeaproape pe Reacher.
— Deși, bănuiesc că nu există prea mulți oameni din pricina cărora să-ți faci griji.
Reacher își luă geaca și ieși din celulă.
— Nu-i chiar așa. Chiar ieri am intrat într-o controversă legată de bunăstarea unui grup de muzicieni care încearcă să urce treptele succesului.
Ofițerul Rule îl luă de cot pe Reacher și-l ghidă spre coridor.
— Nu la asta m-am referit. Și cred c-ai înțeles.

Noul detectiv îl lăsă pe Reacher să aștepte fix o jumătate de oră. Cu un minut mai mult decât un număr prim. Și cu un minut mai puțin decât următorul număr prim. Reacher era dezamăgit.
Tipul purta costum negru, cămașă albă și cravată subțire de culoare roșcat-bordo. Era mai în vârstă decât Goodyear. Asta era clar. Dar cu cât mai în vârstă era greu de spus. Reacher bănui că era vorba de minimum zece ani, dar tipul avea genul de față durdulie care rezista la riduri și nici nu atârna pielea. Era chel, dar cu capul proaspăt ras, așa că nu exista nicio indicație despre unde s-ar fi aflat

în mod natural linia părului. Era zvelt. Și părea în bună formă fizică, într-o manieră modestă, fără să exagereze.

Tipul se așeză la masă. Scoase din buzunar un bloc-notes negru și-i făcu semn lui Reacher să se ridice de pe podea și să i se alăture la masă.

— Mă numesc Wallwork. E devreme și nu sunt o persoană matinală, așa că să trecem direct la subiect. De ce i-ai atacat aseară pe oamenii ăia?

— Unde-i detectivul Goodyear? spuse Reacher.

— E pe-aici, pe undeva, spuse Wallwork. Dar eu mă ocup de cazul ăsta. Așadar, spune-mi. Bătaia de la restaurant. De la ce a început?

Reacher își îndoi brațele.

— Cretinii ăia au început. M-au urmărit. Le-am dat o șansă să se care. Nu e vina mea că au fost prea proști ca să profite de ea.

— Atunci, de ce te-au atacat?

— Tu ești detectivul. Tu trebuie să stii.

— Nu-ți trece prin minte niciun motiv?

— În afară de prostie?

— OK. Deci să consider asta drept un atac întâmplător și neprovocat?

— Neprovocat, da. Întâmplător, nu. Au crezut că lucrez pentru un ins de la o firmă de asigurări. Au încercat să mă avertizeze.

— De ce să fi făcut asta?

— Tu ești detectivul.

— Bine. Pe mine nu trebuie să mă ajuți. Dar pe tine chiar trebuie să te ajuți. Ascultă-mă. Tocmai am fost la spital. I-ai burdușit binișor pe indivizii ăia. O vreme n-o să mai poată munci. N-o să poată face mai nimic. Chestie

care nu le convine. Caută să se răzbune într-un fel. Vorbesc despre o plângere penală.

— N-au decât. Acuzațiile lor n-o să stea în picioare.

Wallwork ridică din umeri.

— Poate că da. Poate că nu. Dar o să se ajungă la un proces. Asta nu se poate ocoli. Tribunalele de pe-aici sunt destul de aglomerate cu cazuri. S-ar putea să treacă ceva timp până-ți vine rândul. Până atunci, va trebui să te ținem în celulă. Și mai trebuie să te gândești și la juriu. Toți o să fie localnici. Crezi c-o să le placă ideea că un huligan dă buzna în oraș și-i altoiește pe unii de-ai lor? Și mai e ceva. Indivizii și-au făcut deja poze. Au adus un profesionist care le-a făcut mai multe fotografii. Au tot felul de umflături. Vânătăi. Tăieturi. Arată rău de tot.

— Nu arătau prea grozav nici înainte.

— Nu contest asta. Dar să ai în juriu câteva mame? Să le faci să-și imagineze că le-ai putea provoca asemenea daune băieților lor? Ai risca foarte mult.

Reacher nu spuse nimic.

— Desigur, ar mai fi o cale pe care am putea s-o abordăm. Pe ăștia nu-i dă afară inteligența din casă. Probabil că i-aș putea convinge să se răzgândească. Să renunțe la intenția de a face plângere penală. Dar, dacă fac asta pentru tine, am nevoie de ceva în schimb.

— Cum ar fi?

— Incidentul anterior. Cel în care a fost implicat Rusty Rutherford. Detectivul Goodyear a rămas cu impresia că nu ai fost întru totul cooperant. Fii sincer cu mine și-o să am grijă să pleci de-aici.

— În ce sens să fiu sincer cu tine? Niște inși au încercat să-l răpească pe Rutherford. I-am oprit. N-am altceva de spus.

— L-ai urmărit pe Rutherford pe trotuar o vreme, corect?

Reacher dădu din cap aprobativ.

— L-ai văzut lăsând din mână ceva? Într-un coș de gunoi, poate, sau într-o gură de canalizare?

— Nu.

— După ce-ai intervenit, înainte de sosirea poliției, a încercat să ascundă ceva?

— Nu.

— E posibil să fi fost ceva foarte mic. O cheie sau un stick de memorie.

— N-a ascuns nimic.

— L-ai văzut trimițând prin poștă ceva?

— Nu.

— La restaurant, voi doi trebuie să fi vorbit. A spus ceva despre faptul că ar avea o unitate de stocare? Sau o casetă de valori?

— Nu.

— A pomenit că ar fi fost plecat undeva de curând?

— Nu. Dar a spus c-o să plece peste vreo două zile la o cabană de pescuit pe care o are în Noua Scoție. Însă, când și-a scos portofelul ca să plătească nota, am văzut că avea acolo un pașaport mexican. Un bilet de avion. Și un teanc de pesos.

Wallwork închise blocnotesul și-l așeză pe masă.

— Faci mișto de mine, domnule Reacher?

— Și de ce n-aș face? Când tu faci mișto de mine, domnule detectiv? Sau ar trebui să spun „agent"?

Wallwork nu răspunse.

— E un mic amănunt legat de costum, spuse Reacher. Și unul legat de întrebările pe care le pui. Dar în principal e vorba de pantofii pe care-i porți.

Instinctiv, Wallwork se uită la picioare.

— Pariez că te-au costat de trei ori mai mult decât costă încălțările detectivului Goodyear. Și pariez pe o mie de dolari că n-ar accepta să facă schimb cu tine. Nici dacă ar fi nou-nouți și i s-ar potrivi ca mărime. Uită-te la ei. Interiorul nu e deloc căptușit. Nu-ți lasă nici pic de loc în jurul degetelor. Pielea e subțire. Niciun polițist din lume n-ar purta așa ceva.

Wallwork scoase un oftat lung și lent.

— Am știut că e o greșeală. Ți-am citit dosarul de serviciu. Am vrut să fiu sincer cu tine de la început, dar șefa mea nu m-a lăsat. A insistat să merg pe acest subterfugiu. Știu că îți cer prea mult să mai ai încredere în mine acum, dar privește lucrurile astfel. Aș putea să plec, pur și simplu. Să neg totul. Să spun că această discuție n-a avut loc niciodată. Dar n-o să fac asta. Am să-ți spun adevărul.

Wallwork își scoase portofelul, luă de acolo un card laminat și îl puse pe masă lângă blocnotes. În centru avea un vultur albastru și alb, care strângea într-o gheară un mănunchi de 13 săgeți. În cealaltă gheară, avea o ramură de măslin cu 13 frunze și fructe. Un blazon cu munți în stânga și apă în dreapta. Toate erau înconjurate de un inel pe care scria *Departamentul pentru Securitate Internă al SUA*. Iar dedesubt: *Jefferson Wallwork, Agent special, Agenția pentru Infrastructură de Securitate*.

— Ăsta-s eu cu adevărat, spuse el.

— Deci, ce vrei tu să stii cu adevărat? zise Reacher.

— Atacul ransomware asupra orașului. Ai auzit de el?

Reacher încuviință.

— Două sunt căile prin care un astfel de virus poate pătrunde într-o rețea de computere. Prin internet. Sau

printr-un dispozitiv conectat fizic. Un stick de memorie. Un hard disc extern. Ceva de genul ăsta.

— N-a făcut-o Rutherford.

— Știi asta cu certitudine?

— Zici că mi-ai citit dosarul. Am fost anchetator. Și un anchetator își dezvoltă un simț special legat de oameni. Am stat de vorbă cu Rutherford. Am petrecut timp împreună. N-a făcut-o el.

— Poate că ai dreptate. Într-un fel, chiar sper să nu te înșeli. Dar fără dovezi rămâne o posibilitate. Trebuie să țin cont de ea. Sau s-o elimin.

— Atunci, vorbește cu Rutherford. Întreabă-l față în față. Prinde-l cu minciuna sau reabilitează-i numele.

— Mi-aș dori să pot.

— Și de ce nu poți?

— Dacă a fost implicat? Îl aducem aici, el își anunță complicii, ăia întrerup negocierile cu compania de asigurări. Blochează datele primăriei pentru totdeauna. Și se ascund din nou în grămada lor de bălegar. N-am avea nicio șansă să-i mai prindem. Sau, dacă tovarășii lui ne urmăresc și văd că-l aducem aici, rezultatul e același.

— Și-atunci, ce-ai să faci?

— Cealaltă posibilitate e transmiterea online. Ne ocupăm și de aspectul ăsta. Să sperăm că o să apară ceva. Între timp, te-aș ruga să nu-i pomenești nimic despre asta lui Rutherford. Sau altcuiva. Dacă ai face-o, consecințele ar putea fi extrem de grave.

— Rutherford și-a pierdut serviciul. Toți locuitorii orașului îl urăsc. Aproape c-a fost răpit. N-am să-i mai arunc în spate altă problemă.

— Bun. Mulțumesc. Acum, înainte să pleci, am un mesaj de la detectivul Goodyear. Chestia cu schimbul de favoruri ca indivizii ăia să renunțe la acuzații? Aia a fost ideea lui. Am mers pe mâna lui. Și ar fi un lucru pe care ar fi nevoie să-l faci.

— Ce anume?

— Să pleci din oraș. În dimineața asta. De fapt, chiar acum. A aranjat să te aștepte afară o mașină care să te ducă la autostradă. Și vrea cuvântul tău că n-o să te mai întorci.

— Şi dacă nu vreau să mai plec?

— Haide, Reacher. Colaborează cu mine. Ieri i-ai cerut să te ducă cu mașina.

— Aia a fost ieri. Între timp, am început să prind drag de oraș.

— Îți face o ofertă corectă, Reacher. Nici n-au trecut 24 de ore de când ești în oraș și deja ai fost implicat în două încăierări majore.

Reacher își luă un moment ca să cântărească oferta lui Goodyear. Trebuia să se gândească și să nu i se întâmple ceva lui Rutherford. Și, într-o lume ideală, i-ar fi nimicit pe cei care-i trimiseseră pe haidamacii ăia după el la restaurant. Nu era corect ca numai soldații de rând să plătească oalele sparte. Dar, pe de altă parte, în oraș nu era stație de autobuz. Și nici semne ale traficului de camioane, aceasta fiind varianta cea mai bună când era vorba de autostop. În zilele astea, oamenii sunt tot mai temători să ia în mașinile lor persoane necunoscute. Mai ales dacă arătau ca el.

— Bine, spuse Reacher. O să plec. În dimineața asta. Dar am două condiții.

— Nu sunt bani de câștigat în povestea asta. Să lămurim acest aspect.

— Nu despre bani e vorba, ci despre altceva. Idioții ăia m-au atacat pentru că credeau că lucrez pentru un agent de asigurări. Ăsta trebuie să fie tipul care m-a luat cu mașina ieri. Trebuie să se fi cazat la vreun hotel în oraș. Un tip din New York. Tânăr. La douăzeci și ceva de ani. Nu poate fi greu de găsit. Vreau să te asiguri că, după plecarea mea, n-o să-și transfere atenția asupra lui. Asta înseamnă să-i avertizezi să-l lase în pace. Într-o limbă pe care ei s-o priceapă. Înțelegi ce vreau să spun?

Wallwork zâmbi.

— Cred că da.

— Și trebuie să-l avertizezi să-și păzească spatele, în eventualitatea în care cei care i-au trimis pe nătăfleții ăia o să trimită pe alții. Alții mai buni.

— Pot să fac asta, zise Wallwork, încuviințând.

— Și-apoi, mai e Rutherford. Dacă trebuie să-l anchetezi, așa să fie. Dar mai trebuie să ai grijă de siguranța lui. Căci el în mod cert nu e înzestrat să se-ngrijească singur.

Mașina pregătită de Goodyear aștepta în parcarea sediului administrativ când Reacher ieși prin ușa metalică, în capul scării. Era o mașină nemțească, lungă și aerodinamică, negru-metalizat, și strălucea în soarele dimineții de parcă tocmai sosise de la spălătorie. Din punct de vedere tehnic, era un sedan obișnuit, cu patru uși și un portbagaj, dar lui Reacher i se păru prea joasă în partea din spate. Părea că stă pe vine pe asfalt, în loc să stea pe roți, ca și cum fusese stâlcită înainte de a ieși pe poarta fabricii.

Șoferul îl zări pe Reacher ieșind. Apăsă un buton ca să deschidă portbagajul, coborî și se duse în spatele mașinii cu un mers țeapăn. Reacher se gândi că ar avea între cincizeci și cinci și șaizeci de ani, cu părul cărunt tuns scurt, și pielea bronzată și tăbăcită a unuia care petrecea mult timp în aer liber. Nu era înalt — cel mult un metru șaptezeci — și purta pantaloni de bumbac deschiși la culoare și un tricou alb. Tricoul era strâmt la umeri, dar și în jurul burții. Era ca și cum pe vremuri avusese o condiție fizică bună, dar se chinuia să rămână așa și nu era pregătit să admită că s-ar putea să nu reușească. Se uită la Reacher și se strâmbă, arătându-și vădit neplăcerea pe care i-o provoca perspectiva de a lăsa un individ atât de neîngrijit să circule cu mașina lui imaculată.

— Eu sunt Marty. Tu ești Jack Reacher?

Reacher dădu din cap afirmativ.

— Poți să închizi portbagajul, Marty. N-am bagaj. Doar hainele de pe mine.

Această dezvăluire nu-l făcu pe Marty să pară mai entuziast. Clătină din cap, apăsă un buton de pe marginea capotei portbagajului, care-l făcu să se închidă încet, apoi se duse în partea din dreapta a mașinii. Deschise portiera din spate și se dădu la o parte ca să-i permită lui Reacher să se așeze în spațiul strâmt. Trecu în cealaltă parte a mașinii și se urcă la volan. Își puse centura de siguranță, porni motorul și ieși din parcare. Trecu de partea frontală a clădirii, coti la stânga și la dreapta pe niște străduțe mărginite de case care deveneau tot mai mari și mai rare până când rămase doar un drum drept și lat, cu câmpuri pline de plante joase, de culoare verde-închis,

de o parte și de alta. Poziția soarelui îi spuse lui Reacher că mergeau spre sud.

— Încotro mergem, Marty?

Reacher se mișcă spre centrul banchetei.

— Spre autostradă.

Marty privi la reflexia lui Reacher în oglindă înainte să-și miște ochii înapoi la șosea.

— Acolo vrei să ajungi, da?

— Am venit aici pe autostradă.

Reacher se mișcă și mai mult lateral.

— E la nord de oraș.

— Mergem la altă autostradă.

— Care altă autostradă? Și de ce?

— Uite care-i treaba. Detectivul Goodyear mi-e prieten. M-a rugat să duc pe cineva la autostradă. N-a precizat la care. Pe-aici îmi convine mie mai mult. Îmi convine pentru o treabă pe care o am în după-amiaza asta. Ce importanță are pentru tine, că-i la nord sau că-i la sud? Cerșetorii nu fac mofturi. Ai prefera să cobori și să mergi pe jos? Prin căldura asta?

— La drept vorbind, da, spuse Reacher. Îmi place să merg pe jos. Căldura nu mă deranjează. Lasă-mă să cobor chiar aici.

Marty continuă să conducă mașina.

— Goodyear a vrut să fie sigur că plec din oraș? zise Reacher. A zis asta clar?

— Exact.

— Ce-a spus c-am făcut de-am devenit indezirabil?

— Te-ai bătut cu unii și cu alții. Ai creat probleme. Te-ai asociat cu inși indezirabili. Chestii de genul ăsta.

— Și orice problemă aș putea să creez în viitor vrea să o fac în altă parte?

— Întocmai.

— Nu s-a gândit că aș putea să creez probleme chiar aici în mașina ta?

— Ba, s-a gândit c-ai putea încerca. Dar eu am lucrat în poliție douăzeci de ani. Știe că mă descurc dacă o să fii suficient de prost ca să-ncerci ceva.

Marty își mișcă coapsa dreaptă ca să arate un mic pistol și o pereche de cătușe uzate prinse de marginea ridicată a scaunului.

Pistolul era o recuzită fără noimă, își zise Reacher. N-ar fi avut nicio posibilitate să-l folosească. Ca să aibă o cât de mică șansă, ar fi avut nevoie de un al doilea om, care să stea pe banchetă. Să stea cu pistolul îndreptat spre Reacher și să-l țină captiv în spatele scaunului din dreapta șoferului. Lui Marty i-ar fi fost imposibil s-o facă. Nu în timp ce conducea mașina. Nu putea să fie atent la drum și în același timp să țintească cu pistolul în spate. Trebuia să se răsucească. Să evite tetierele. Și să tragă mai mult sau mai puțin la întâmplare. Caz în care Reacher n-avea decât să-l deposedeze de pistol.

— Ia gândește-te, spuse Marty. Există un motiv pentru care polițiștii te gonesc din oraș. Crezi că, dac-ai fi găsit într-un șanț, ciuruit de gloanțe trase cu un pistol înregistrat pe numele unui neica-nimeni care a murit când Reagan era președinte, ar da cineva doi bani?

— Cu siguranță că n-aș fi fericit să se-ntâmple una ca asta.

— Cui îi pasă de fericirea ta?

Reacher se mută un pic și mai la stânga.

— Se pare că am pornit la drum cu stângul, Marty. Hai s-o luăm de la capăt. Să declarăm armistițiu. Ce zici de asta? Eu n-o să-ți fac nicio problemă în mașină, iar tu îmi spui clar unde mă duci. Și să nu zici că la autostradă pentru că știu că nu-i adevărat.

— Bine. Nu la autostradă. Ai dreptate.

— Atunci, unde?

— O să afli când ajungem acolo.

— Nu mă cunoști prea bine, Marty, așa că n-o să folosesc asta împotriva ta, dar nu sunt genul de om căruia să-i placă răspunsurile în doi peri. Precizia e importantă pentru mine. Așa că o să-ți mai dau o șansă. Unde mă duci?

Marty își mișcă din nou coapsa și-și atinse din nou pistolul cu mâna dreaptă.

— Ce te face să crezi că ești în postura de a oferi șanse?

— În cei douăzeci de ani pe care zici că i-ai petrecut în cadrul poliției, ai observat vreodată că mașinile polițiștilor au niște panouri din plexiglas care despart partea din față de cea din spate?

— Sigur c-am observat. Și nu mi-a plăcut. Panourile alea sunt rezistente la gloanțe. M-au împiedicat să-i împușc pe șmecherii cu gura mare când îi duceam în diferite locuri.

Reacher se mișcă până în locul unde voia să ajungă.

— O atitudine de înțeles în anumite situații. Dar e una pe care poate-ar fi bine s-o reconsideri în momentul ăsta.

Reacher desfăcu centura de siguranță a lui Marty și apucă secțiunea liberă cu mâna stângă, trăgând-o în spate și țintuindu-i limba metalică de portieră cu genunchiul stâng. Se întinse și-și puse palma stângă peste fruntea lui Marty, trăgându-i capul în spate și imobilizându-i-l

pe tetieră. Apoi își vârî brațul drept pe după scaun și-și propti pumnul drept pe gâtul lui Marty. Mașina deraie. Marty se luptă un moment cu volanul. Apoi apucă pistolul și îl mișcă în spate, încercând să-l îndrepte spre Reacher, care stătea lipit de scaunul șoferului.

Reacher crescu presiunea pe gâtul lui Marty până când simți că traheea începe să cedeze.

— Lasă pistolul.

Marty se mai zbătu un pic cu pistolul în mână până când înțelese cum stau lucrurile și-l lăsă să cadă. Acesta sări din scaunul pasagerului și se rostogoli în spațiul pentru picioare.

Reacher relaxă puțin presiunea.

— Bun. Acum oprește mașina.

Marty acceleră.

— Marty, nu fi prost. Dacă nu oprești mașina, o să se întâmple mai multe lucruri. Mai întâi, o să te strâng de gât. Sunt tot felul de vene și artere în gâtul unui om. Alea o să fie zdrobite. Și oxigenul n-o să mai ajungă la creier. Curând, îți vei pierde cunoștința. Dacă mașina e tot în mișcare, ne ciocnim de ceva. Din punctul meu de vedere, o să fie bine. Spătarul ăsta o să mă protejeze. În schimb, tu o să ai o problemă. Una mare de tot. Nu știu cât de bine înțelegi tu fizica, dar unul dintre principiile ei o să intre în acțiune. Știi care?

Reacher simți o scurtă mișcare de negare a capului lui Marty.

— Inerția este tendința unui obiect de a-și menține starea curentă. Dacă ceva e staționar, rămâne staționar, dacă nu îl mișcă din loc altceva. Dacă ceva se mișcă, continuă să se miște, dacă nu-l oprește ceva. Același lucru se

aplică și corpului uman. De-aia mașinile au centuri de siguranță. Fără ele, dacă te ciocnești, mașina se oprește, însă ocupanții continuă să se miște. Ies prin parbriz. Se înfig în obiecte ascuțite. Se pot întâmpla tot felul de chestii dureroase. Poate chiar fatale. Iar tu nu porți o centură de siguranță, nu-i așa, Marty? De fapt, nu mai porți.

Mașina încetini, dar continuă să se miște.

— Și mai ai o problemă. Inerția acționează în detrimentul tău și în alt fel. Simți cât de strâns îți țin capul? N-o să se miște dacă mașina se lovește de ceva. Va rămâne pe loc. Spre deosebire de corp, a cărui mișcare înainte nu va fi oprită de nimic. Singurul lucru care-l reține e gâtul tău. Iar acolo nu sunt doar vene și artere. Sunt și nervi.

Marty ridică piciorul de pe accelerație, rulă mașina pe partea dreaptă a drumului și în sfârșit opri. Reacher simți cum corpul lui Marty se destinde.

— Mi s-a spus să te duc la o benzinărie, spuse Marty. La una părăsită.

— Și? zise Reacher.

— Nu știu. Nu mi s-a spus și n-am întrebat. Așa cum tocmai am demonstrat, nu-mi doresc să mor.

— Unde-i benzinăria aia?

— În față, cam la opt sute de metri. E pe dreapta. Lângă o reprezentanță auto abandonată. Acolo se vindeau mașini Studebaker. Când vezi firma, știi că ești pe-aproape.

— Cât te plătește Goodyear?

Marty încercă să nege cu o mișcare din cap.

— Dacă nu-i vorba de bani, cu ce te are la mână? Sper să fie ceva serios.

— Asta nu-i lucrătura lui John, spuse Marty. El e un om corect. Mi-a spus că te vrea afară de oraș pentru că

ești unul care creează probleme și iau asta drept literă de evanghelie. Într-adevăr, el mi-a cerut să te duc la autostradă. Am acceptat ca un favor pentru un prieten. Chestia cu benzinăria e separată. El nu știe nimic despre ea.

— Goodyear e un om corect? Atât de corect încât poți să mă burdușești cu gloanțe trase cu o armă ilegală, să mă arunci într-un șanț și el s-ar face că nu mă vede?

Marty încercă din nou să nege clătinând din cap.

— Nu. Aia eu am născocit-o. Si oricum e o aiureală. Am spus lucrurile alea ca să te țin sub control. Pistolul nici măcar nu e încărcat. E un lucru pe care l-am învățat când lucram în poliție. Îi faci pe răufăcători să creadă că ești dispus să le faci rău. Și-atunci n-o să fii nevoit să le faci.

— Bine. Pentru moment, îl lăsăm deoparte pe Goodyear. Cu cine ai încheiat acest aranjament separat?

— Ei, uite-aici lucrurile devin dificile. Nu pot să-ți spun. Nu pentru că nu vreau, ci pentru că nu știu. E doar o voce la telefon.

— Deci, ce e, bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— Deci, un bărbat necunoscut te sună ca din senin și-ți cere să fii complice la ce? O răpire? O crimă? Și tu spui, da, desigur, în regulă?

— Nu-i așa de simplu. E de pe vremea când eram polițai. Am încercat să-i fac un favor unui tip, odată când credeam că trece printr-o pasă proastă. M-am făcut că nu văd ceva și aia a fost o greșeală, pentru că de îndată ce a scăpat de bucluc a început să-mi ceară alte favoruri ca să nu le spună șefilor ce făcusem. A mers așa ani în șir. De-aia, în final, am plecat din departament. Mi-am zis că, dacă n-o să-i mai fiu de folos, o să mă lase în pace. Dar

m-am înșelat. Aici îi livram un pachet. Acolo luam niște bani pentru el. Chestii din astea. Am crezut că n-o să se sfârșească niciodată. Dar într-o zi individul a mierlit-o. Când trecea strada, a dat peste el o mașină. Condusă de un ins beat. Știu că nu e bine să te bucuri de moartea altuia, dar n-am putut să mă abțin. Eram în al nouălea cer. Am crezut că în sfârșit sunt liber. Că mi-am recăpătat viața. A durat o săptămână. Într-o seară, a sunat telefonul. O voce pe care n-o mai auzisem până atunci mi-a spus că a moștenit niște dosare de la cel mort și că, dacă nu vreau ca alea să ajungă la poliție, aranjamentul trebuie să continue. Mi-a spus că nu va fi nimic greu. Doar câte-un mic favor din când în când.

— Și tu l-ai crezut?

— Sincer? N-am știut ce să cred. Părea că vorbește serios. Dar eu eram extenuat și disperat, așa că m-am hotărât să risc. I-am spus că nici vorbă de-așa ceva. Lasă-mă în pace sau dă-i bătaie și fă ce-ai de făcut. Ceea ce bănuiesc că a și făcut. În dimineața următoare, aud o bătaie în ușă. Până să deschid, cineva îmi lăsase două pachete. De aceeași mărime. Aceeași formă. Erau numerotate, unu și doi. L-am deschis pe cel cu numărul unu. Înăuntru erau... părțile intime ale unui bărbat. Toate, dacă înțelegi ce vreau să spun. Următoarele două ore le-am petrecut la baie. Pe urmă am deschis cutia cu numărul doi. Era goală cu excepția unei foi de hârtie. Scrisă de mână. Un fel de scris cursiv, de modă veche. Spunea că dacă vrei ca bărbăția ta să sfârșească într-o cutie ca astea, nu face nimic. Altfel, răspunde la telefon la ora nouă seara și respectă întocmai ordinele primite.

— Ai răspuns la telefon?

— La naiba, da. Tu n-ai fi răspuns?

— Ce te-au pus să faci?

— Să arunc undeva patru valize.

— Restul individului din cutie?

— Cam asta ar fi bănuiala mea. Dar nu m-am uitat în valize să verific.

— Bun. Deci, să revenim în prezent. Cum de-a știut acest individ misterios că Goodyear te-a rugat să mă scoți din oraș? Înseamnă că-l are și pe Goodyear la degetul mic.

— Nu. Eu am fost. Individul a transmis un ordin să se raporteze orice apariție a lui Rutherford. Sau orice ar avea legătură cu el. Goodyear mi-a spus că Rutherford a fost implicat în încăierările astea în care te-ai băgat tu. M-am gândit că ai avea o legătură. E mai bine să fii precaut, nu? Așa că am sunat și-am raportat.

— Mai are și alți oameni care stau cu ochii pe Rutherford?

— Nu știu sigur. Dar tipul ăsta nu-i un oarecare. Bag mâna-n foc că are o întreagă rețea care lucrează pentru el.

— Ce vrea de la Rutherford?

— Crezi că l-aș întreba așa ceva? Ți se pare c-ar fi un tip pe care să-l contrazici?

— Chiar asta mi se pare.

— Păi probabil că ăsta-i motivul pentru care tu ești scos din oraș cu mașina, iar eu sunt cel care o conduce.

— O să iau asta drept compliment.

— Ia-o cum vrei. Deci, ce-o să se-ntâmple acum? Bănuiesc că vrei mașina. În regulă. Ia-o. Doar un singur lucru te rog. Trebuie să fac în așa fel încât să pară că ai evadat. Dacă o să creadă că te-am lăsat să pleci, sunt un om mort.

Mai rău decât mort. Așa că va trebui să mă rănești. Și să faci să arate convingător. Știu că ai băgat în spital trei oameni aseară, așa că să nu ai rețineri.

— N-am să te rănesc. Și nici mașina n-am să ți-o iau. Nu încă, în orice caz. O să merg pe jos, în recunoaștere, după care o să-mi fac un plan.

— Ce recunoaștere? Autostrada e la nord, așa cum ai zis. Pleacă imediat. Ia-o la pas. Ieși din stat înainte să mă găsească pe mine.

— Nu mai sunt interesat să ajung la autostradă. Asta a fost ideea lui Goodyear. Am treburi neterminate și e evident că o parte din ele e la benzinărie. Oamenii s-au dat peste cap ca să se întâlnească cu mine. Ar fi nepoliticos să nu mă prezint.

— Să rămâi aici e o idee proastă. Îți aduci aminte de cutia numărul unu? Ăla e genul de lucruri de care sunt capabili. Și valizele. N-aș vrea ca următorul meu job să fie împrăștierea unor bucăți din tine în tot districtul. Și n-aș vrea nici ca altcineva să împrăștie bucăți din mine. Așa că ar fi bine să...

— Dă-mi pistolul.

— Nu e încărcat. Ți-am spus.

— Dă-mi-l, oricum.

Marty luă pistolul de pe podea și i-l dădu lui Reacher. Era un Smith & Wesson 2213 de calibrul .22, mic și îngrijit. Reacher îl verifică. Mecanismele nu-i fuseseră unse cu ulei. Iar din încărcător lipseau gloanțele. Marty spusese adevărul.

— Și telefonul, zise Reacher.

Marty luă mobilul din suportul de pe bord.

— Acum și cel cu cartelă.

— N-am așa ceva.

— Nu-mi irosi timpul. Este exclus ca tu să comunici cu un individ care pune la cale crime folosind un telefon care poate fi urmărit.

Marty scoase din buzunar un mic telefon pliabil.

— Si cheile.

Marty oftă și-i dădu lui Reacher o chestie cât o cutie de chibrituri, cu patru butoane și un logo. De care era atașat un mănunchi de alte chei. Majoritatea păreau să fie pentru încuietori obișnuite. Dar una era mult mai mică. Reacher o ținu sus.

— E de la cătușe?

Marty încuviință.

— Leagă-te de volan. E de-ajuns o singură mână.

Marty făcu așa cum i se spusese.

— OK.

Reacher deschise ușa.

— Rămâi aici. Relaxează-te. Revin.

ȘAPTE

Reacher porni pe jos și, după douăzeci de pași, ajunse la intrarea într-un câmp de pe partea dreaptă a șoselei. Nu prea creșteau multe pe-acolo. Bănuia că pe vremuri aici se cultivase tutun, dar asta își amintea mai mult din lecții pe jumătate uitate din școli aflate în părți îndepărtate ale lumii, decât din vreo familiaritate cu plantele scunde și maronii împrăștiate pe solul roșu și sfărâmicios. Își croi drum spre partea opusă, care era mărginită de un pâlc de arbori subțiri, trecu prin intervalul strâmt dintre doi copaci și continuă paralel cu drumul.

După vreo patru sute de metri, Reacher văzu spatele unei perechi de clădiri. Cea mai apropiată era mai lată și mai înaltă. Petice de vopsea albă se desprindeau de pe suprafața poroasă de beton. Din capătul îndepărtat țâșnea un pilon cam de un metru pătrat, dublând aproape înălțimea acoperișului. Un șir de litere mari și roșii rămăseseră atașate și părțile din spate ale literelor S, T, U, D și E erau vizibile înainte ca restul numelui să fie ascuns de zid. A doua construcție era mai mică. Era ceva mai mult decât o gheretă, pe o latură a unei curți

acoperite. Nu mai existau pompe de benzină. Reacher bănuia că fuseseră luate de-acolo, dichisite și vândute în magazinele așa-numite „de artă" din orașele bogate. Văzuse una cândva în vitrina unei galerii, se vindea pe un preț mai mare decât cel al unei mașini. Un semn al timpurilor, își zise. La fel ca benzinăria desființată. Cândva înfloritoare, hrănindu-se din prosperitatea reprezentanței auto învecinate. Apoi o luptă singuratică pentru supraviețuire, rezistând tot mai greu odată cu scăderea fluxului de oameni și apoi slăbită, încetinită și în cele din urmă veștejită cu totul. Șoseaua ar fi acum un loc lipsit de speranță pentru afaceri. Asta era sigur. Niciun vehicul nu trecuse pe-acolo de când Reacher intrase pe câmp. În toată zona, nu se vedeau decât două. Ascunse în spatele clădirii mai mari. Un Suburban negru și o Toyota albastră. Aceleași de ieri. Întrebarea era dacă transportau același număr de oameni.

Reacher se gândi că trimiseseră un om pe acoperiș ca să vadă de departe mașina lui Marty apropiindu-se și să le dea de veste celorlalți. Mașina ar fi cotit spre curte și, dacă Reacher ar fi deținut controlul, ar fi pus-o să continue printre clădiri și să se oprească când mai avea jumătate de drum până la cealaltă latură. O persoană ar fi ieșit din ascunziș, ar fi deschis portiera din spate de pe partea șoferului și s-ar fi dat în spate. După care, un ins înarmat cu o pușcă cu tranchilizante ar fi tras în țintă înainte ca aceasta să fi avut timp să se desprindă din spațiul strâmt. Așadar, trei oameni, minimum. Suficienți ca să rezolve misiunea ușor. Dar, dacă erau precauți, puteau să folosească doi oameni care să deschidă ambele portiere din spate și încă doi cu puști cu tranchilizante.

Pentru asta ar fi fost nevoie de un nivel mai mare de abilitate și antrenament, ca să fie siguri că băieții cu armele nu se împușcau reciproc peste bancheta mașinii, dar fi evitat orice problemă dacă ținta ar fi riscat și s-ar fi aruncat spre portiera care se deschidea sau reușea să apuce pușca înainte ca aceasta să tragă. Deci, mai probabil, cinci oameni. Iar dacă erau și mai precauți, ar fi avut și o persoană mobilă, un „măturător" care să intervină în caz că ceva nu mergea cum trebuia. Șase oameni. Două perechi, doi singuri. Aceeași formație ca ieri.

Reacher decise să-l lase pentru final pe omul de pe acoperiș. Era prea departe ca să reprezinte un pericol și, chiar dacă ar fi fost înarmat, n-ar fi tras căci risca să-i împuște pe ai lui. Era posibil ca perechile să stea ascunse undeva în apropiere de colțurile din spate adiacente ale clădirilor. „Măturătorul" era factorul necunoscut. Era primul care să dispară de pe tabla de joc.

Dacă exista unul.

Reacher rămase în observare. Putea să aștepte toată ziua. Între timp, adversarii lui deveneau nervoși. Fără îndoială că fuseseră informați că Marty plecase de la sediul administrativ. Îngrijorarea începuse probabil să-și facă simțită prezența. Își făceau griji că ceva rău se întâmplase. Cu cât mai mare întârzierea, cu atât mai apăsător stresul. Cu cât mai apăsător stresul, cu atât mai mari șansele să facă o greșeală.

Trecură douăsprezece minute. Nicio mișcare. Niciun sunet. Apoi Reacher auzi o mașină. Se apropia dinspre nord. Reacher sesiză mișcare pe acoperiș. Apăru un cap, care se ridica lent. Era o femeie. Îmbrăcată în negru. Cu părul roșcat. O mai văzuse. Ieri. Pe partea opusă a aleii,

înainte ca ea să ajute la căratul tovarășului ei inconștient în spatele Toyotei. Rămase nemișcată cinci sau șase secunde, apoi se lăsă jos, ducând mâna la ureche. Apăru o mașină. Se mișca repede. Un Mustang bleumarin decapotabil, cu acoperișul coborât. La volan era un bărbat. Pe scaunul din dreapta era o femeie care zâmbea. Trecu rapid prin fața lui, cu motorul urlând, împrăștiind pietriș în urmă.

Următorul vehicul pe care îl auzi Reacher se îndrepta în direcție greșită, așa că rămase nemișcat, lipit de sol, invizibil. Zgomotul motorului era același, ceea ce-l făcu să presupună că era tot Mustangul, care se întorcea. Tipul se dădea mare, sperând la ceva acțiune în noaptea aceea. Sau se grăbea să ajungă acasă după vreo nechibzuință de mai devreme. Trecură alte cinci minute. Zece. Deodată auzi un vehicul care venea din direcția care trebuia. Ceva mai lent și mai puțin zgomotos. Reacher se ridică în poziția ghemuit, gata să o rupă la fugă înainte.

Zări mișcare pe acoperiș. Capul femeii apăru din nou. De data asta, se mișcă mai repede. Se ridică cu totul în picioare, cu mâna la ureche, și începu să alerge spre centrul clădirii. Dacă n-ar fi fost atât de concentrată la acoperișul de sub picioarele ei, s-ar fi uitat direct la Reacher. Când vehiculul care mergea spre sud trecu prin apropiere, femeia nici măcar nu întoarse capul. Deodată, dispăru. Reacher bănui că sărise jos printr-o trapă. Se lăsă în jos și el, cuibărindu-se în pământ. După nouăzeci de secunde, femeia ieși cu greutate printr-un gol de la capătul unui panou de placaj de lângă mijlocul zidului din spate. Tipul pe care Reacher îl făcuse knockout se strecură după ea și amândoi alergară spre Toyota. Cei doi tipi mai scunzi

cu care Reacher avusese un schimb de replici ieșiră din gheretă și sprintară spre Suburban. Apoi, ambele vehicule demarară și porniră în viteză mare, îndepărtându-se de oraș.

OPT

Speranski își lua micul dejun în sufragerie când telefonul securizat sună din nou.

— Avem o problemă, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. L-am pierdut pe Rutherford.

Speranski azvârli ziarul cât colo.

— Cum dracu' s-a-ntâmplat asta? Doi oameni trebuiau să-i supravegheze clădirea. N-au fost destul de clare ordinele mele?

— Ba au fost clare. Doi oameni supravegheau. Unul era agent veteran. A primit un sms de la portarul lui Rutherford. Rutherford îl rugase să-i cheme un taxi.

— Și cum s-a ajuns de aici la dispariția lui Rutherford?

— Agenta i-a spus portarului să facă ce a fost rugat. Și să cheme încă un taxi care să ajungă acolo în același timp. Ca să-l poată urmări. Cele două vehicule operaționale erau amândouă ocupate la locul ambuscadei. Agenta s-a gândit că, dacă portarul nu-i chema taxiul, Rutherford putea să fugă pur și simplu și să-și găsească singur un taxi. Sau să plece cu mașina lui. Oricare dintre variante ar fi fost la fel de rea. Poate chiar mai rea.

— Și ce-a mers prost?

— Nu știu. Ori portarul a dat-o-n bară, ori firma de taxi. A ajuns un singur taxi și pe-ăla l-a luat Rutherford.

— Spune-mi că măcar îi știm numărul.

— Îl știm. Număr, descriere și fotografie.

— Rutherford a spus unde merge?

— A spus. N-o să-ți placă. Aeroportul din Nashville.

Speranski se ridică în picioare.

— Nu! Rutherford nu trebuie lăsat să se urce în avion. Ar fi un dezastru absolut. Unde sunt agenții care-l supravegheau?

— În drum spre aeroport. La fel și restul echipei. Dată fiind urgența situației, i-am chemat de la locul ambuscadei.

— Bun. Ține-mă la curent. Vreau să știu momentul în care Rutherford a fost interceptat.

Speranski făcu o pauză.

— Stai! Care-i treaba cu hoinarul? Care-i starea lui?

— E neclar. Trebuie să se fi produs o întârziere după ce a fost luat de la sediul administrativ. Încă nu fusese livrat când echipa a plecat de-acolo. Am considerat că Rutherford e prioritate.

— Și unde e acum?

Urmă o pauză mai lungă.

— Ăsta-i un alt lucru pe care nu-l știm.

Reacher rămase unde se afla, tăcut și nemișcat. Nu voia să-și trădeze prezența doar ca să se trezească față în față cu alți cinci-șase inamici, care până atunci stătuseră ascunși, așa că mai așteptă cincisprezece minute până să riște să plece. Se târî înapoi pe drumul pe care venise până când ajunse la copacii paraleli cu drumul. Apoi se

ridică și începu să se miște mai repede. Parcursese cam patru sute de metri când simți o vibrație în buzunar. Scoase telefonul lui Marty, care bâzâia. Reacher deschise telefonul și îl ținu la ureche.

— Da, spuse el.

— Unde dracu' ești?

Era o voce bărbătească, întreruptă și distorsionată.

Reacher bănui că semnalul era slab. Probabil din cauza poziției izolate. Condiții deloc grozave pentru o voce clară. Dar, pentru orice eventualitate, trase de tricou în sus, dublă materialul și-l folosi ca să acopere microfonul micuț.

— Mai am două minute și-ajung, spuse Reacher.

— De ce durează atât?

Vorbele celuilalt bărbat erau aproape înecate de pocniturile și piuiturile de pe circuit.

— Tipul ăla pe care m-ați trimis să-l livrez? Mare figură. A trebuit să-l fac knock-out.

— E inconștient?

— Cam așa ceva.

— E bine. A apărut o schimbare de plan. Echipa trimisă să se întâlnească cu tine a fost delegată în altă parte, pentru moment. Altă situație. Mai urgentă. Dar asta mă privește pe mine. Ai niște frânghie la tine? Sau niște bride din alea de plastic?

— Am niște cătușe adevărate, de poliție.

— Bune. Acum, uite cum faci. Când ajungi la benzinărie, îl duci în clădire și-l legi de ceva. Ai grijă să fie legat bine și, când pleci, să nu lași vreo urmă că ai fost pe-acolo. Și să ții telefonul pornit. S-ar putea să mai am un job pentru tine mai târziu.

Când Reacher ajunse din nou la mașină, îl găsi pe Marty stând drept. Era țeapăn, cu un aer de proprietar. Încerca să-și recâștige o parte din demnitate. Reacher se urcă pe scaunul din dreapta și-i înapoie cheile, telefoanele și pistolul.

— Ai găsit locul?

Marty descuie cătușele.

— L-am găsit. Acum condu.

— Unde?

Marty porni motorul.

— Te rog, spune la autostradă.

— La benzinărie. Opt sute de metri, așa cum ai spus.

Marty se încordă.

— O să fim în siguranță?

— Complet. Nu e nimeni acolo.

— Atunci, de ce mergem?

— Pentru că am hotărât să-ți dau o portiță de scăpare.

— Cum? Ce-ai de gând să faci?

— Să te leg cu cătușele de ceva solid și pe urmă să-ți iau mașina cu titlu de împrumut. O să-ți las cheile la sediul administrativ.

— Și-o să trimiți poliția să mă ia?

— Nu. Tipul de la telefon trimite pe cineva. El crede că o să mă ia pe mine de acolo.

— Nu pricep.

— Tipul a sunat acum un minut pe telefonul tău cu cartelă. S-a întâmplat o chestie neprevăzută și asta a provocat o întârziere. Spune-le oamenilor lui că ai încercat să mă legi așa cum ți-a spus, dar se pare că n-am fost atât de inconștient cum ai crezut tu. Te-am atacat și apoi te-am legat cu cătușele.

— N-o să mă creadă niciodată.

— Aș putea să te lovesc și să te bat, crezi c-ar ajuta?

Marty avu o ezitare de parcă s-ar fi gândit serios la propunere.

— Ce zici de-asta? spuse Reacher. Te leg, dar cu brațele atât de sus la spate încât ar fi fost imposibil să te fi legat tu însuți. O să fie incomod, dar îți salvezi pielea.

Marty nu răspunse. Opri mașina în curtea acoperită a vechii benzinării și merse în tăcere spre gheretă. Reacher îl urmă înăuntru.

Marty se strâmbă când Reacher îi strânse cătușele.

— De ce mă ajuți? Și eu am încercat odată să ajut pe cineva și uite în ce necaz m-am băgat.

— Am mai trecut prin necazuri înainte, spuse Reacher. Am supraviețuit. Iar în momentul ăsta vreau să prind un pește mai mare.

Când era vorba de șofat, Reacher prefera în general să găsească pe altcineva să facă lucrul ăsta. Putea conduce o mașină, într-un sens tehnic. Armata îl instruise riguros. Nu omorâse niciodată pe nimeni cu mașina. Cel puțin, nu în urma unui accident. Nu avusese niciodată vreo ciocnire. Nu din cele neintenționate. Problema lui era în principal una de temperament. Ca să fii un bun șofer trebuia să atingi un echilibru între acțiune și reacție, între viteză și reținere, între măsurare și control. Un teren de mijloc, stabil și susținut. Reacher, pe de altă parte, era construit pentru extreme. Modul lui implicit era să se miște fie extrem de lent, fie extrem de repede. La un moment dat putea să pară apatic, leneș, aproape de leșin. Pentru ca în clipa următoare să erupă într-o acțiune

frenetică, furios, neînduplecat, atât cât era necesar, ca apoi să revină la starea de imobilitate senină, până când survenea următorul pericol. Dar în dimineața aceea, după ce o încătușase pe singura persoană din zonă, în afară de el, de o conductă de apă, nu mai avea variante. Nu trecea niciun autobuz pe-acolo. Nicio mașină care să-l ia la ocazie. Și chiar dacă ar fi trecut vreuna, rămânea problema vitezei.

Altă situație, spusese tipul la telefonul cu cartelă. *Mai urgentă.*

Același individ care le ordonase lacheilor săi să raporteze orice face Rutherford.

Același individ ale cărui victime apăreau dezmembrate în valize.

Reacher alergă înapoi la mașină, deschise portiera și se urcă la volan. Apăsă butonul de pornire a motorului, împinse maneta în poziția Drive și apăsă accelerația. Cu o mână își prinse centura și cu cealaltă trase vârtos de volan. Mașina se întoarse într-un cerc strâns și reintră pe șosea împrăștiind un nor de pietriș. Se îndreptă spre nord. Înapoi în oraș. Cu viteza maximă pe care îndrăznea s-o atingă. Destul de lin pe porțiunile drepte. Ceva mai neregulat în curbe. Câmpuri, plante și frunzișul verde-închis se succedau ca într-o ceață de o parte și de alta a drumului până când șoseaua se îngustă și începură să apară casele. Coti la dreapta și la stânga pe străzile rezidențiale. Trecu de sediul administrativ. Se luă la întrecere cu un Camaro roșu-aprins la intersecția cu semafoarele defecte. Câștigă. Și parcă mașina în fața cafenelei, cu pneurile scrâșnind pe asfalt. Oamenii se uitau lung. Parcase într-un loc interzis,

dar Reacher nu-și făcea griji. Într-un fel sau altul, n-avea să rămână acolo prea mult timp.

Deschise ușa cafenelei și cercetă interiorul localului. Barmanița servea fără grabă doi indivizi în costume. Alți patru inși așteptau la coadă. Doi bărbați. Două femei. Doi adolescenți erau în singurul separeu din spate, lipiți unul de celălalt, vorbind în șoaptă. Alte trei mese erau ocupate. Una de un bărbat cu părul cărunt, cu fața ridată și aplecat asupra ceștii de cafea. Alta de o femeie la douăzeci și ceva de ani, care tasta la un laptop argintiu subțire. La a treia masă ședea un tip cu părul lung și drept, care se uita fix la perete și-și mișca mâinile ca și cum ar fi bătut la un set imaginar de tobe.

Nici urmă de Rutherford.

Reacher înaintă.

— Scuze, vă rog, spuse el.

Se lăsă tăcerea și toată lumea se întoarse cu fața spre el. În afară de toboșar.

— Îl caut pe Rusty Rutherford, spuse Reacher. Știți cine e?

Capete mișcate afirmativ. Murmure și mormăieli, toate afirmative.

— A trecut pe-aici azi? Sau l-a văzut cineva altundeva?

Capete negând. Murmure și mormăieli, toate negative.

— Știe cineva unde locuiește?

Răspunsuri mute și negative.

— OK, spuse Reacher. Dacă-l vedeți pe Rutherford, să-i transmiteți un mesaj. Să-i spuneți că Jack Reacher a zis să se ducă acasă. Sau la secția de poliție. Care dintre ele e mai aproape. Fără întârziere. Și să mă aștepte să iau legătura cu el. Puteți să faceți asta?

Capete mișcate afirmativ. Dar fără cine știe ce entuziasm.

Reacher conduse cale de trei cvartale și părăsi mașina lui Marty în fața *diner-ului*. Înăuntru, un singur separeu era ocupat. Sub imaginea unui Cadillac roz. Un cuplu de pensionari, îndeajuns de în vârstă ca să fi fost proprietarii localului, ședeau unul lângă celălalt. Își luau mic dejunul, relaxați. El, friptură și ouă. Ea, două clătite cu topping de fructe. Și cafea pentru amândoi. Multă. Chelnerița le lăsase cafetiera.

Nimeni nu stătea la mesele din centru. Nimeni nu vorbea la telefonul cu fise de pe peretele din spate al încăperii. Nu se vedea nimeni în bucătărie.

Nici urmă de Rutherford.

Reacher se apropie de separeul celor doi.

— Scuze că vă deranjez în dimineața asta, oameni buni, spuse el. Îl cunoașteți cumva pe Rusty Rutherford?

— Îl cunoaștem, spuse bărbatul, după o scurtă ezitare.

Femeia îl înghionti cu cotul în coaste.

— Mă rog, știm cine e, preciză bărbatul. Nu ne e prieten sau ceva de genul ăsta. Dacă mă gândesc mai bine, nu pot să spun că am schimbat vreodată două vorbe cu el.

— E un idiot, aia e, spuse femeia. De ce întrebi de el?

— Trebuie să-l găsesc, spuse Reacher.

— Ca să-i dai o mamă de bătaie?

— Asta nu e prioritatea mea.

Femeia își lăsă furculița pe farfurie.

— Ar trebui. Categoric ar trebui să-l caftești. Zdravăn de tot. O merită. E un imbecil.

— Poate că merită, spuse Reacher. Sau poate că nu. Oricum ar fi, trebuie să-l găsesc. Și repede. Dacă-l vedeți, îi transmiteți un mesaj din partea mea?

În cele din urmă, bărbatul încuviință și Reacher îi spuse ce voia să-i transmită lui Rutherford, apoi se întoarse când prinse o mișcare din colțul sălii. Era chelnerița, care ieșea din bucătărie. Prima pe care o cunoscuse în seara precedentă.

— Sper că n-ai venit aici ca să faci din nou scandal! spuse ea.

— Din nou? replică Reacher. N-am făcut niciodată scandal aici.

Chelnerița se uită la el încruntată, apoi luă cafetiera de pe masa celor doi.

— Bine, atunci. Masa numărul unu? Stai unde-ți place. Merg să-ți aduc o cană.

— Nu rămân, spuse Reacher. Îl caut pe Rutherford. Tipul cu care am fost aici aseară.

— Știu cine e Rutherford. Toată lumea din oraș știe.

— A fost pe-aici astăzi?

— Nu. Nu l-am văzut. Nu vine niciodată dimineața. Doar seara la cină apare.

— Știi unde stă?

— Nu tocmai. Bănuiesc că undeva în oraș. Nu departe de aici, că mereu vine pe jos. Nu l-am văzut niciodată coborând dintr-o mașină.

— Mulțumesc, spuse Reacher și se îndreptă spre spatele sălii.

— Unde te duci? întrebă chelnerița.

— La telefon.

— Nu e conectat. Pe cine vrei să suni?

— Pe nimeni. Vreau să mă uit în cartea de telefoane. Să văd dacă Rutherford are adresa trecută acolo.

— Nu avem nici carte de telefoane. Chestia aia e doar de recuzită. Decoratorul l-a pus acolo. A spus că dă un plus de autenticitate.

— Serios? spuse Reacher. Bine, atunci. Cred c-o să-ncerc în altă parte.

Salută cu o mișcare din cap și se întoarse spre ușă.

— Dar de ce nu-l cauți pe telefonul tău? spuse chelnerița. Cine mai folosește cartea de telefon pe hârtie, în vremurile astea?

Reacher făcu o pauză. El folosea. La fel cum folosise stațiile radio militare, rețeaua terestră de telefonie și Serviciul Poștal al Statelor Unite. Lucruri pe care le înțelegea. Pe vremuri, trimisese și primise telexuri și faxuri. Dar nu-și bătuse niciodată capul cu telefoanele mobile. Nu într-un mod serios. Pentru că nu avusese nevoie niciodată. Nici măcar când tot ce făceai cu ele era să suni sau să fii sunat.

— Poţi să faci asta pentru mine?

Reacher scoase sulul de bani.

— Să cauți adresa lui Rutherford pe telefonul tău? Cât costă să faci asta?

Chelnerița refuză banii și scoase telefonul din buzunarul șorțului.

— Am abonament cu date nelimitate. Am moștenit contractul fostului meu soț, primit de la serviciu. Nu l-au anulat. E singurul lucru bun din căsnicia noastră.

Femeia își făcu de lucru cu ecranul telefonului timp de câteva secunde, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău. N-am găsit nicio înregistrare. Deși, dacă stai să te gândești, probabil că e mai bine așa, dat fiind cât de antipatic a devenit.

Reacher se urcă din nou în mașina lui Marty, porni motorul și făcu o întoarcere de 180 de grade. Trecu în viteză prin intersecție. Rată cu puțin ciocnirea cu o camionetă Chevrolet. Coti de două ori la stânga. Parcă în aria hașurată de la capătul parcării sediului administrativ. Și se grăbi să ajungă la intrarea principală.

Ofițerul Rule era de serviciu la birou când Reacher coborî în zona de recepție de la subsol. Coborâse pe scara destinată publicului, iar femeia nu avu nimic de obiectat. Și nici nu păru surprinsă să-l vadă, ceea ce-l mulțumi pe Reacher.

— Cu ce te pot ajuta, domnule Reacher?

— Am nevoie de niște informații.

— Referitor la?

— Rusty Rutherford. S-au făcut ceva raportări legate de el? De aseară. Despre faptul că ar fi dispărut sau că ar fi fost târât în vreun vehicul?

— Domnule Reacher, fii cuviincios. Am auzit că ai fost polițist militar. Prin urmare, știi că și dacă s-ar fi primit vreun raport... Ofițerul Rule făcu o pauză.

— N-aș putea să-ți spun nimic în privința asta.

— Mulțumesc. Dar adresa lui? Știi unde locuiește?

— Știu. Dar știi bine că nu pot să-ți dau genul ăsta de informații.

— Te rog. E important. Sunt îngrijorat pentru el.

— De ce ești îngrijorat?

— A dispărut. Trebuie să-l găsesc.

— Sunt sigură că nu ai de ce să-ți faci griji. Dacă Rutherford nu e de găsit, probabil că a plecat din oraș. S-o fi speriat după ziua de ieri. Fizicul nu e tocmai punctul lui forte și pentru el a fost probabil cam mult să fie în centrul a două încăierări. Pariez că s-a dus undeva la rude, în vizită. Ar fi oricum o mișcare inteligentă din partea lui.

— Am încercat să-l conving să plece din oraș. A refuzat. A insistat să rămână.

— În cazul ăsta, probabil că s-a ascuns iar. După ce-a fost concediat, s-a dus acasă și n-a mai ieșit o săptămână.

— De-aia am nevoie de adresa lui. Să văd dacă e bine.

— Și de ce să nu fie? E ceva ce nu-mi spui?

— Tipul cu care am vorbit în dimineața asta, înainte să plec cu mașina, cu amicul detectivului Goodyear? Mai e pe-aici?

— Nu. A plecat imediat după ce-ai plecat tu. De ce?

— A lăsat vreun ordin legat de supravegherea lui Rutherford?

— Eu nu știu de așa ceva. Trebuia să lase?

— Am nevoie de adresa aia.

Reacher făcu o pauză.

— Și dacă aș fi primit un pont anonim?

— În care să se specifice că e vorba de o amenințare cu violența? Împotriva lui Rutherford?

— Nu să se specifice. Să zicem că e o intuiție de vechi anchetator.

— Am nevoie de mai mult de-atât. Și va trebui să merg chiar eu acolo. Să fie ceva oficial. Ar vrea el asta, ținând cont de toată atenția nedorită de care are parte?

— Măcar să mă îndrumi în direcția corectă. Știi că nu încerc să-i fac rău. Eu sunt cel care l-a salvat ieri.

— Așa se pare. E-adevărat. Dar poate că sunt două grupuri pe urmele lui Rutherford și tu n-ai făcut decât să-i ții pe loc pe rivalii tăi până îți vin întăriri.

— Să zicem că aș vrea să-l răpesc pe un ins ca Rutherford. Arăt eu ca unul care ar avea nevoie de întăriri pentru asa ceva?

— Păi, nu. Dar poate că astea ți-erau ordinele.

— Pe vremuri, respectam ordinele. De cele mai multe ori. Arăt eu acum ca unul care ascultă de ordine?

Ofițerul Rule nu-i răspunse.

— OK, spuse Reacher. Înțeleg. Nu-mi dai adresa lui Rutherford. Doar spune-mi asta. Dacă eram un prieten vechi care dorea să-i facă o vizită neanuntată, ce fel de loc ar trebui să caut? O cabană la țară? O mansardă transformată în apartament din centrul orașului? O casă pentru o familie aproape de locul unde a lucrat?

— Nu ești credibil. Rusty Rutherford nu era nici pe departe un ins care să aibă o droaie de prieteni și care să-și facă apariția neanunțați.

— Chiar și așa! Fă-mi hatârul ăsta.

Rule rămase tăcută un moment.

— Un singur lucru nu-l înțeleg. De ce te zbați atâta? De ce-ți pasă așa de mult de Rusty Rutherford? Nimeni altcineva nu dă doi bani pe el. Ce e el pentru tine?

Reacher ridică din umeri.

— Mi se pare că e un om care a încercat din răsputeri să facă ceea ce trebuie și a fost împiedicat de oameni aflați deasupra lui. Ceva similar mi s-a întâmplat și mie cândva. Nu mi-a fost bine. Iar acum are o gașcă de nemernici pe

urmele lui din motive pe care nu le înțelege, iar voi nu vă grăbiți deloc să-l ajutați. Cineva trebuie s-o facă.

— Și acel cineva ești tu?

— Cred că da.

— De ce?

Reacher ridică din umeri din nou.

— Pentru că mă aflu aici.

— Bine. Ascultă-mă. Nu pot să vorbesc în nicio calitate oficială, dar personal l-aș include pe Rutherford în categoria celor care locuiesc într-un apartament. Iar dacă un vechi prieten s-ar întâmpla să-și ia cina la diner-ul la care ai fost ieri și s-ar uita direct peste drum, nu s-ar afla în partea greșită a orașului.

NOUĂ

Reacher știa că telefoanele mobile puteau afișa hărți. Văzuse cu ochii lui. Considera că nivelul detaliilor era foarte bun pentru o orientare elementară. Auzise că puteai să introduci în timp real și informațiile despre trafic și condițiile meteo, care puteau fi utile dacă te deplasai undeva cu mașina. Sau făceai o drumeție. Știa că puteai să descarci și imagini de la sateliți, dacă voiai să vezi acoperișurile sau coroanele copacilor. Dar, dacă ar fi avut de ales, Reacher ar fi preferat întotdeauna o hartă pe hârtie. Dintre acelea cu care se antrenase la West Point. Suficient de mari și cu rezoluție suficient de bună ca să scoată în evidență formele de relief. Un factor esențial pentru un soldat. Diferența dintre victorie și anihilare. Sau dintre a pune o capcană sau a cădea într-una.

Un factor esențial pentru un soldat. Și, uneori, la fel de important pentru un civil.

Reacher putea să-și imagineze ușor situația. Restaurantul. Blocul de locuințe. Cafeneaua. Un triunghi compact. Asta era toată zona de operațiuni a lui Rutherford, în afară de scurta lui incursiune la secția de poliție. Le

ușurase foarte mult sarcina oamenilor care voiau să pună mâna pe el. Dacă Rutherford se aventura iar pe afară, Reacher nu-și putea imagina vreun mod în care n-ar fi fost depistat imediat. Și, de data asta, n-ar mai fi avut cine să-l salveze.

Dacă Rutherford stătea ascuns în apartamentul său, putea fi în regulă. Pentru o vreme, cel puțin. Una era să răpești pe cineva de pe stradă. Prin firea lucrurilor, un proces fluid. Rapid. Cu aparențe ușor de mascat. Simplu de anulat dacă mergea prost. Dar să scoți pe cineva dintr-o clădire era cu totul altă mâncare de pește. Mai ales dacă voiai s-o faci în secret. Nu poți să faci zob ușa unui apartament. Prea mult zgomot. Cineva putea să audă. Un vecin sau cineva care lucra în clădire. Prin urmare, era necesară puțină viclenie. Asta presupune planificare suplimentară. Mai multe resurse. Poate chiar recuzită și costume. Și chiar dacă reușeai să intri, rămânea problema scoaterii țintei în stradă.

Dacă Rutherford stătea ascuns în apartamentul său.

Reacher îi mulțumi ofițerului Rule, apoi urcă scara de la subsolul sediului administrativ sărind câte trei trepte deodată și nu lipsi mult să-l răstoarne pe un bărbat care se grăbea să intre pe ușă. Avea o constituție firavă, îmbrăcat în pantaloni chino și un tricou polo. Cu emblemă. Ca să pară serios.

Rusty Rutherford însuși. Nu ascuns. Nici răpit. Nu încă.

Reacher îl apucă pe Rutherford de umeri, îl răsuci și-l scoase afară din clădire.

— Dă-mi drumul!

Rutherford încercă să se elibereze.

— Ce naiba... Reacher, ce faci?

— Ar fi bine să stai departe de poliție o vreme.

Reacher îl eliberă din strânsoare.

— Tocmai le-am spus că ești din nou în pericol. Că poate ai dispărut. S-ar putea să aibă niște întrebări să-ți pună.

— Aproape c-am fost în pericol.

Rutherford își îndreptă tricoul.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Azi-dimineață, am coborât la parterul blocului meu. Voiam să mă duc la cafenea. Am ajuns la ușă, dar unul dintre vecinii mei tocmai intra. E un domn mai în vârstă, așa că am stat pe loc să-l las să treacă și am văzut pe geam o față pe care-am recunoscut-o. Peste drum. Femeia care conducea mașina în care nemernicii ăia au încercat să mă împingă ieri.

— Și ce-ai făcut?

— M-am speriat. Am intrat în panică. Am alergat la portar și am strigat la el să-mi cheme un taxi pentru aeroport. Pe urmă, am urcat la mine ca să-mi strâng niște lucruri, dar nu reușeam să mă adun. Nu mă hotăram ce să pun în geantă. Știam că am la mine portofelul cu actul de identitate și cărțile de credit, așa că m-am gândit să plec pur și simplu — oriunde — și să-mi cumpăr ce-aveam nevoie când ajungeam. Așa că am coborât iar la parter și am sărit în taxi când a sosit. A durat o veșnicie. Sau cel puțin așa am simțit.

— Și de ce ești aici acum?

— Când am ajuns pe la jumătatea drumului spre Nashville, m-am gândit, ce fac? Nu mă pricep să fiu un fugar. Nici nu vreau să fiu unul. Vreau să rămân aici. Să-mi reabilitez numele. Și apoi m-am gândit la tine.

— Ce-i cu mine?

— Erai în pușcărie. Pentru că m-ai salvat. Nu puteam să plec și să te las în spatele gratiilor, așa că m-am gândit să te scot pe cauțiune, măcar atât să fac pentru tine.

— Apreciez intenția, Rusty, dar bătaia de lângă restaurant n-a avut legătură cu tine.

— Ba da. Indivizii ăia veniseră să mă-nhațe. Holly — chelnerița — era sigură de asta. De-aia m-a și ajutat să fug prin spate, să ies pe alee.

Reacher clătină din cap.

— Idioții ăia veniseră acolo pentru mine. Credeau că lucrez pentru tipul de la asigurări care negociază pentru repunerea în funcțiune a computerelor primăriei. Holly a pus la cale totul. Mai știi ce întrebări a pus? Cu cine am venit eu în oraș.

— Nu înțeleg. Ei cred că îi fac pe negociatori să lucreze mai repede dacă-i strâng cu ușa?

— Nu voiau să mă facă să lucrez mai repede, spuse Reacher. Dimpotrivă, voiau să plec de-aici.

— Asta are și mai puțină noimă. Toată lumea din oraș vrea ca lucrurile să revină la normal cât mai repede posibil.

— Cineva nu vrea. Și oricare ar fi motivul, eu cred că e diferit de buclucul în care te afli tu. Cred că trebuie să aflăm cu certitudine cum stau lucrurile. Și mai cred că, pentru început, trebuie să mergem undeva să mâncăm.

— Cum ne va ajuta asta?

— Întotdeauna e bine să mănânci când poți. Ca să nu trebuiască să mănânci când nu poți. Și am putea să împușcăm doi iepuri dintr-un foc. Asta dacă e Holly la serviciu, în orice caz. E timpul să ne spună ce știe.

Reacher o luă înainte pe lângă sediul administrativ și, când ajunseră în parcare, îi aruncă lui Rutherford cheile lui Marty.

— Ia astea, spuse el. Tu conduci.

Rutherford încremeni pe loc.

— Stai! A cui e mașina asta? Ai furat-o?

— E a unui tip pe care l-am cunoscut în dimineața asta. Mi-a împrumutat-o. N-o să aibă nevoie de ea o vreme.

Rutherford nu se clinti.

— Nu știu ce să zic. Am mașina mea. De ce n-o folosim pe-aia?

— Pentru că asta-i aici. A ta nu e.

Rutherford atinse mânerul portierei cu prudență, de parcă s-ar fi temut să nu-l electrocuteze, apoi o deschise și se așeză la volan.

— Parcă urma să mergem la restaurant?

Căută butonul care îi permitea să apropie scaunul de volan.

— Nu-i departe. Am putea merge pe jos.

Reacher clătină din cap.

— Nu putem lăsa mașina aici. S-ar putea să avem nevoie de ea mai târziu. Și nu ne ducem direct la restaurant. Mai întâi, vreau să ne plimbăm cu mașina prin zonă o vreme.

— Încotro?

— Unde vrei. Arată-mi școala unde-ai învățat. Casa primei tale iubite.

— De ce?

— Pentru că sper că o să fim urmăriți de cineva.

Rutherford coti la dreapta la ieșirea din parcare și, timp de câteva minute, conduse stângaci și sinucit,

ca un adolescent agitat care dă examen pentru permis înainte de a fi pregătit pentru asta. Se uita mai mult în oglinda retrovizoare decât la drumul din fața lui. De două ori, ciupi bordura. Dar, după o vreme, se acomodă și găsi drumul ce trecea pe lângă casa în care se născuse. Apoi, conduse pe lângă școala elementară. Urmă casa în care trăise o fetiță irlandeză pe nume Siobhan, cu care la șase ani spera să se căsătorească, până când ea i-a dat papucii pentru că a refuzat să renunțe la visul lui de a deveni pilot de curse. În continuare, casa în care familia lui se mutase când avea zece ani. Apoi liceul. Și călătoria a continuat de la un cartier la altul, unele curate și prospere, altele părăginite și deprimante, fiecare legat într-un fel sau altul de trecutul său. Era ca și cum ar fi călătorit printr-o enciclopedie din cărămizi și mortar a vieții lui. Fiecare punct de reper părea să-l relaxeze sau să-l înviorezе. Fiecare dintre acestea îi sporea lui Reacher senzația de claustrofobie. Ideea de a-și petrece toată viața într-un singur loc transformată în realitate sub ochii lui.

Traseul pe care se deplasaseră era perfect pentru scopul lui Reacher. Prea întortocheat pentru ca indiferent cine i-ar fi urmărit să nu se dea de gol. Prea haotic ca oricine să poată anticipa următoarea direcție și să le-o ia înainte. Singura dezamăgire a fost că nimeni n-a încercat. Reacher nu era nerăbdător din fire. Compania lui Rutherford nu-l obosise, iar comentariile lui nu-l iritaseră. Dar nici nu voia să-și prelungească timpul petrecut în oraș, așa că, după încă un minut, îi spuse lui Rutherford să scurteze acest tur nostalgic și să se îndrepte spre aleea de lângă restaurant.

— Tu stai în blocul de vizavi? întrebă Reacher când coborau din mașină.

Rutherford confirmă cu o mișcare din cap.

— Femeia pe care ai recunoscut-o de ieri. Cea care te urmărea. Unde stătea?

Rutherford rămase puțin în urmă.

— Acum mă simt și prost. Poate că doar mi-am imaginat c-a fost ea. Poate că am reacționat exagerat la toată povestea. N-am dormit prea bine azi-noapte și...

Reacher se întoarse cu fața spre el.

— Nu. Când instinctul îți spune că e ceva în neregulă, înseamnă că e ceva în neregulă. Să-ți asculți mereu instinctul. Asta te va salva de la a fi îmbrâncit în spatele mașinii cine știe cărui infractor.

— Femeia se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin. Vizavi și în diagonală față de intrarea în blocul meu. E o farmacie, în principal, dar vinde tot felul de chestii sofisticate, așa că își zice boutique. E plin de lumânări, jucării de pluș și decorațiuni pentru casă. Și își schimbă vitrina în fiecare săptămână. Acum e o junglă. Săptămâna trecută a fost o plajă. Și cu o săptămână mai devreme a fost ceva legat de girafe.

Reacher se uită după colț și identifică magazinul descris de Rutherford. Nu era nimeni în apropierea lui. Verifică trotuarul în ambele direcții. Niciunul dintre oamenii plecați de la benzinărie nu era acolo. Niciunul dintre cei de la ambuscada întreruptă nu era acolo.

— A plecat, spuse Reacher. Nu văd pe nimeni dintre cei de ieri. Acum, uită-te și tu. Spune-mi dacă vezi pe cineva pe care l-ai mai văzut înainte. Oricine ți-a acordat mai multă atenție decât de obicei în ultima vreme. La

cafenea. La băcănie. Când mergeai pe stradă. Chiar dacă nu ești sută-n sută sigur. Chiar dacă e doar o impresie.

Rutherford se uită după colț, ținându-și corpul cât mai mult în spate și întinzându-și gâtul ca o țestoasă din carapace. Apoi se retrase și clătină din cap.

— Nimeni.

Reacher făcu un pas spre intrarea în local și din telefonul lui Rutherford se auzi o piesă de synthrock.

Rutherford se uită la numărul de pe ecran.

— Trebuie să răspund. E avocata mea.

Se mișcă trei metri mai încolo și vorbi la telefon mai puțin de un minut.

— Nemernicii! spuse când se întoarse. Mai știi că ți-am spus că am somat primăria să-mi înapoieze laptopul de serviciu? Evident că șeful meu știa că e terminat dacă pun mâna pe laptop pentru că primăria spune acum că da, sigur, pot să-l iau. Dar nu mai devreme de opt săptămâni. Și atunci doar dacă plătesc paisprezece mii de dolari, ca ei să cenzureze informațiile confidențiale la care acum nu mai am drept de acces pentru că nu mai sunt angajatul lor.

— Pot să facă așa ceva? întrebă Reacher.

— Avocata zice că da. Și mai spune că sunt la cheremul lor.

— Mai e vreo modalitate de a intra în posesia laptopului? Vreun truc legal pe care ar putea să-l folosească?

— În afară de a pătrunde prin efracție și a-l fura, nu.

— Și, ce-ai de gând să faci?

— Să accept, cred. Am nevoie de acel computer. Banii îi am. Pot să aștept. Și se spune că răzbunarea e un fel de mâncare care e mai bun când îl consumi rece, nu-i așa?

Cuplul de pensionari plecase când Reacher și Rutherford intrară în restaurant și înăuntru nu mai erau alți clienți. Se instalară în același separeu ca în seara trecută, cel cu Chevroletul turcoaz și cu vedere la ambele uși, iar după două minute o chelneriță ieși din bucătărie cu două căni și o cafetieră. Era femeia care-l ajutase pe Reacher cu cartea de telefoane online.

— L-ai găsit deci, spuse ea și arătă cu capul spre Rutherford în timp ce-i turna cafea lui Reacher.

— L-am găsit, spuse Reacher. Dar acum caut pe altcineva.

— Pe cine, de data asta?

— Pe Holly. Colega ta. Lucrează astăzi?

— Păi asta e tura ei.

Chelnerița se încruntă.

— În orice caz, așa trebuia să fie. Dar nu-i aici. A sunat și a zis că-i bolnavă. Din nou. De-aia sunt aici, să-i țin locul. Din nou. În loc să merg la cumpărături în Nashville cu fiica mea, cum plănuisem.

— Se îmbolnăvește des colega asta a ta?

— Lipsește de la muncă des. Și zice că-i bolnavă.

— Dar tu n-o crezi?

— Nu spun asta. Cred că depinde de ce înțelegi prin „bolnav". Cred că, într-adevăr, adesea nu e în starea în care să poată munci. Biata fată. Sau proastă. Cum vrei să-i zici.

— Crezi că se-ntâmplă altceva? E prietenă cu sticla, poate?

— Nu e vorba de sticlă. Mai degrabă, de pumni.

— Are un soț abuziv? Sau un iubit?

— Dac-o asculți pe ea, nu. Zice că stă singură, și nu zic c-ar minți. Dar fondul de ten din jurul ochilor? Ăla nu

minte. Sunt unele zile în care zici că l-a întins cu mistria. Și bluzele cu mâneci lungi când afară sunt treizeci și opt de grade? Nu-i confirmă cele spuse. Nu, domnule. Ori e încurcată cu un nemernic, ori e cea mai neîndemânatică persoană din partea asta de oraș. Acum, cu ce vă pot servi?

Reacher comandă o porție dublă de clătite americane cu supliment de bacon, apoi adăugă și două felii de plăcintă cu mere, în vreme ce Rutherford nu se putu hotărî între vafe și clătite. Până la urmă, alese vafe și, în timp ce chelnerița își nota în carnețel, Reacher o întrebă dacă aveau ziare în local. Îl văzu pe Rutherford strâmbându-se.

— Ce e? spuse Reacher când chelnerița nu-l mai putea auzi. Nu-ți place să afli ultimele nouătăți?

— Îmi plac noutățile.

Rutherford își scoase telefonul.

— Tocmai asta-i ideea. Știrile. Nu istoria.

Chelnerița se înapoie cu un teanc de ziare locale și naționale, pe care-l așeză pe masă.

— Ar face bine să le pună pe toate la coșul de gunoi, spuse Rutherford. Nu e nimic în toate astea pe care să nu-l fi citit deja aici.

Ridică telefonul la vedere.

— Cu mult mai multe detalii. O, ia stai, spuse ridicând un ziar local de deasupra teancului. Uite că detaliul ăsta mi-a scăpat. Ciudat!

— Ce e?

— O jurnalistă a fost ucisă. Am văzut știrea în titlurile online, dar n-am remarcat numele victimei. E aici, uite.

Puse ziarul pe masă și arătă spre articolul de deasupra îndoiturii.

— Mi-a sărit în ochi pentru că tipa m-a contactat de vreo două ori. Când victima e o persoană pe care o știi, ai o senzație ciudată. Chiar dacă n-ai cunoscut-o efectiv.

Citi mai mult din articol și toată culoarea din obraji îi dispăru.

— O, Doamne. E oribil. Zice că a fost răpită și ținută în viață, probabil câteva zile. Și că a fost torturată. După care au tăiat-o în bucăți care i-au fost împrăștiate în trei locuri diferite.

— Ia să văd și eu.

Reacher luă ziarul și citi articolul.

Rutherford luă telefonul, atinse câteva taste și își plimbă degetul pe ecran.

— Nu găsesc nimic în plus despre chestia asta. E și o poză, dar numai cu ea înainte de dispariție.

Reacher puse ziarul jos.

— Ai spus că te-a contactat. În legătură cu ce?

Rutherford ridică din umeri.

— Prima oară a fost acum câteva săptămâni. Mi-a trimis un e-mail. Se documenta pentru un articol. Ceva legat de registrele de proprietăți, cred. A fost cam în perioada în care depozitul în care se aflau toate arhivele primăriei a ars până-n temelii. Toate evidențele și documentele începând de la Războiul de Secesiune, totul a fost distrus. Voia să știe dacă existau și înregistrări digitale, așa încât bănuiesc că a apelat la mine pentru că eu eram managerul de IT.

— Ai putut s-o ajuți?

— Îmi amintesc că atunci m-am gândit că s-ar putea să aibă noroc. Primăria tocmai terminase un mega-proiect de digitalizare a tuturor documentelor publice și

de afișare online a acestora. Era aproape gata să devină funcțional, dar oricum i-am dat adresa de e-mail a doamnei care conducea proiectul, pentru eventualitatea în care ar fi putut să arunce o privire înainte de implementarea oficială. Pe urmă, la două zile după atacul ransomware, mi-a lăsat un mesaj pe mesageria vocală. Voia să știe dacă mai exista vreo modalitate să vizualizeze evidențele acum că baza de date fusese blocată. Evident că nu exista, iar eu aveam pe cap probleme mai mari, așa că nu i-am răspuns.

Chelnerița le aduse comanda, dar Reacher nu începu să mănânce imediat. Se gândea. O femeie care intrase în legătură cu Rutherford fusese răpită și ucisă. Un grup încercase să-l răpească pe Rutherford. Un grup care se ocupa cu torturarea, dezmembrarea și împrăștierea cadavrelor în valize, dacă îi dădeai crezare individului numit Marty. Situația era din ce în ce mai puțin pe placul lui Reacher.

— Rusty, apreciez că te-ai întors să mă scoți pe cauțiune în dimineața asta, spuse el, când amândoi terminaseră de mâncat. Cu toate că deja ieșisem. Eram pe cale să plec din oraș când niște indivizi au încercat să mă atragă într-o ambuscadă. Patru dintre tipii de ieri. Cred că sunt aceiași oameni care au ucis-o pe jurnalistă. Trebuie să iei în serios povestea asta. Foarte în serios, altfel, următorul articol din ziar o să relateze cum părți din corpul tău au fost găsite în locuri diferite. Ar fi bine să pleci din oraș. Fără întârziere. Nici măcar să nu te întorci în apartamentul tău.

— Să plec din oraș? Și să mă duc unde? Și să mă întorc când? Și ce să fac între timp?

Rutherford își șterse fața cu șervețelul.

— Dacă e adevărat că aceia care au vrut să mă răpească au ucis-o pe jurnalistă, asta-i o acțiune destul de dură pentru un oraș de mărimea ăstuia. Oamenii ăștia trebuie să fie din altă parte. Iar dacă pot să ajungă la mine aici, vor putea să mă găsească oriunde. Ce-o să fie dac-o să plec și-o să ajung într-un loc unde să nu mă descurc și unde le va fi mai ușor să mă prindă? Așa că nu. O să rămân. Și-am să mă lupt.

— Știi să te lupți? îl întrebă Reacher.

— Nu. Dar tu știi. Te-ai descurcat foarte bine până acum împotriva indivizilor ăstora.

— Rusty, te-am ajutat cu plăcere. Dar n-o să rămân aici o veșnicie.

— Nu pleca chiar acum. Te rog. Mai stai un pic. Te plătesc. Am bani puși deoparte.

— N-am nevoie de bani. Și oricum nu ți-aș lua banii din economii.

— În regulă, atunci. Dă-i încolo de bani. Te plătesc învățându-te cum e treaba cu computerele. Te ajut să ajungi în secolul XXI. Sau în secolul XX, în orice caz. Sau măcar să folosești un telefon mobil.

Rutherford avea dreptate când spunea că nimic nu-i garanta siguranța în cazul în care fugea. Și nu era în siguranță nici dacă rămânea. Singur. Nu când agentul federal care promisese să-l protejeze se spălase pe mâini și plecase. Și nu cu oameni ca Marty în stare de alertă, cu ordinul de a raporta pe unde umblă Rusty.

— Ce-ar fi să mai rămân? zise Reacher. O zi, două. Și, în schimb, nu mă înveți nimic despre calculatoare, bine?

— S-a făcut, spuse Rutherford, întinzându-i mâna. Ce facem acum? Stăm ascunși? Și sperăm că n-o să mai încerce din nou?

— Nu, spuse Reacher. Trecem la ofensivă. Spune-mi, la ce oră iese din tură portarul de la blocul tău?

— Mi-a zis că azi face tură dublă. O să fie la post până la zece seara.

— Bun. Trebuie să facem niște pregătiri. Dar mai întâi trebuie să fac o vizită. Ia-ți telefonul și caută cartea de telefoane. Am nevoie să-mi găsești o adresă.

ZECE

Reacher mai auzise până acum istorisiri despre oameni care se întorceau acasă beți sau drogați, și intrau în altă casă decât a lor. Uneori erau găsiți acolo mai târziu, adormiți într-un pat sau fără cunoștință pe podea. Alteori erau împușcați de proprietarul de drept al casei. Au fost situații în care chiar ei au tras cu pistolul, crezând că locuința le fusese invadată. Reacher auzise o mulțime de pretexte în toată cariera sa. Confundarea adreselor fusese o teorie pe care o găsise mereu greu de înghițit. Asta s-a schimbat când a ajuns în cartierul lui Holly.

Putea să și-l imagineze proaspăt construit. La trei kilometri spre vest de oraș. O casă dreptunghiulară după alta. Un lot dreptunghiular după altul. Totul pe o succesiune de străzi care se intersectau în unghiuri drepte. Toate decupate din câmpurile înconjurătoare de afluxul de bani care a inundat statul în acel val de dezvoltare postbelică. Ar fi fost ușor de confundat între ele când erau nou-nouțe. Să te duci la o altă adresă tot ar fi fost o greșeală ușor de făcut în pofida variațiilor minore care apăruseră în timp. Din loc în loc se vedea câte un acoperiș

nou, mai puțin decolorat după ce petrecuse mai puțini ani în soarele nemilos din Tennessee. Câte un acaret adăugat ici și colo, sfidând contururile uniforme ale caselor învecinate. Unele clădiri fuseseră vopsite mai de curând. Altele aveau gazonul mai verde. Așa cum erau și case ai căror proprietari renunțaseră cu totul la tentativele de decorare și grădinărit.

Reacher o luă pe poteca ce ducea la casa învecinată cu a lui Holly, dar nu pentru că făcea o greșeală. Era o mișcare gândită. Din cauza ușii din față a lui Holly. Din perspectiva unui polițist, era modelul cel mai prost de ușă. Nu avea niciun geam, ca să te poți uita înăuntru din afară. Avea un vizor, prin care cei dinăuntru puteau să vadă ce e afară. Și era făcută din panouri de lemn. Subțiri. Inutile pentru siguranța celor dinăuntru. Puteau fi sparte cu piciorul într-o secundă. Nici că se putea ceva mai depărtat de ideea de siguranță. Dar genul ăsta de ușă avea totuși un avantaj pentru cei care apărau locuința. La cât era de ușor de deschis, nici nu era nevoie. O pușcă de vânătoare ar fi fost varianta cea mai bună. Nu că Reacher s-ar fi așteptat ca o chelneriță să stea la pândă în hol cu un pușcoci cu încărcătorul plin. Dar tocmai lucrurile la care nu te aștepți te omoară.

Nimeni nu răspunse la ușa vecinului. Reacher mai apăsă o dată pe butonul soneriei și așteptă. Lăsă puțin timp în eventualitatea în care dincolo de ușă s-ar fi aflat persoane vârstnice sau copilași mici. Apoi, când aproape că se convinse că acea casă era neocupată, merse în spate, pe lângă garaj. Alese o porțiune a gardului care nu putea fi văzută de sus și unde lemnul părea mai solid și sări în curtea din spate a lui Holly.

Arăta ca și cum cineva avusese speranțe mari legate de acel spațiu. Cândva. Cu mult timp în urmă. Era gazon pe aproape jumătate din suprafață. Marginea sa curbată urma forma unei unde sinusoidale și era finisată cu o bordură de cărămizi rustice, puse cap la cap. Doar că între timp, mortarul dintre ele se crăpase și iarba era pârjolită și moartă. În colțul îndepărtat se vedea scheletul din lemn al unei pergole. Reacher bănui că fusese concepută ca un loc pentru relaxare. Poate cu o sticlă de vin în minte. Poate cu puțin romantism. Doar că acum corzile de viță care fuseseră trecute peste schelet erau ofilite și uscate. Grătarul de zăbrele era spart în câteva locuri. Iar lanțul care ținea leagănul de două persoane era desprins într-o parte.

Partea din curte unde nu era gazon fusese acoperită cu dale din piatră. În mod clar nu mai văzuseră o mătură de multe luni. Mai era și masa rotundă din metal, vopsită în verde, cu o scrumieră plină cu mucuri de țigară și două scaune. Erau aranjate lângă ușa culisantă. Care era din sticlă. Mult mai bine așa, își zise Reacher.

Lipit de zid, Reacher se mișcă până când ajunse suficient de aproape ca să se uite prin ușă. Văzu o persoană. O femeie. Îmbrăcată într-un capot roz, ședea la o măsuță cu o cană de cafea în față, neatinsă. Își ținea capul în mâini și părul desfăcut îi cădea în cascadă în față. Reacher bătu în sticlă. Femeia tresări și își îndreptă spatele. Se întoarse spre ușă. Reacher o vedea clar acum: era Holly. Expresia șocului i se întipări pe chip. Și a fricii. Și avea o vânătaie uriașă în jurul ochiului stâng. Își înclină capul până când părul îi acoperi din nou fața, apoi îi făcu semn lui Reacher să plece.

Reacher clătină din cap.

Holly îi făcu din nou semn să plece.

Reacher se prefăcu că bate iar în geam. Își trase brațul mult în spate, lăsând să se înțeleagă că, dacă într-adevăr va lovi geamul, va scoate un zgomot puternic.

Holly sări în picioare, veni repede la ușă, o trase într-o parte, îl împinse pe Reacher în spate și ieși din casă. Trase ușa în urma ei, încercând să nu o trântească, dar se asigură că era închisă bine.

— Ce cauți aici?

Vocea ei era ca un șuierat sever.

— Vrei să-mi faci probleme?

— Se pare că ai probleme și fără ajutorul meu, zise Reacher. Cine ți-a făcut chestia aia de la ochi?

Holly trase de păr.

— Nimeni. M-am grăbit ieri când am plecat la muncă, iar când am ajuns acasă se făcuse târziu și am uitat că lăsasem ușa de la șifonier deschisă, așa că am intrat direct în ea. În tot cazul, nu te privește stângăcia mea. Ce vrei? Și ce cauți în curtea mea?

— Sunt aici în calitate de reprezentant al Uniunii Internaționale a Ludditilor. Avem o campanie de recrutare și, după cele întâmplate aseară, am ajuns la concluzia că ai fi un candidat ideal.

Ochiul teafăr al lui Holly se îngustă și femeia făcu un pas înapoi.

— Ce-i ăla un luddit?

— Cineva care se opune progresului. Mai ales a celui adus de tehnologie. Numit după un tip din Anglia, Ned Ludd. A distrus mai multe mașini în secolul al XVIII-lea.

— Ai înnebunit? Ce-mi pasă mie de englezoiul ăla? Şi nu mă opun progresului.

— Atunci, de ce nu vrei să fie repuse în funcțiune computerele primăriei? Ce alt motiv ai putea avea să-ți dorești ca acestea să rămână blocate?

Holly clătină din cap.

— Ești pe o pistă total greșită. Eu lucrez la un restaurant. Computerul nostru funcționează perfect. De ce să-mi pese de computerele primăriei?

— Golanii pe care i-ai stârnit împotriva mea aseară erau cu siguranță interesați de ele. Am presupus că ești în cârdășie cu ei.

— Ce golani? Indivizii ăia n-au nicio legătură cu mine.

— Ba sigur că au. Sunt prietenii tăi. Sau ai iubitului tău.

— N-am iubit.

— Atunci, sunt prietenii tăi.

— Ba nu.

— Bine, atunci. Hai să te-ntreb altceva. Până aseară, știi de câte ori am fost confundat cu un consultant de asigurări?

Holly nu-i răspunse.

— Nici măcar o dată, spuse Reacher. În toată viața mea. Și deodată, mi se întâmplă de două ori într-o jumătate de oră. Mai întâi, tu. Apoi, ei. Tu ai avut un motiv. M-ai văzut cu tipul de la asigurări.

Holly rămase tăcută.

— Golanii au avut și ei un motiv, spuse Reacher. Dar unul diferit.

Holly nu răspunse.

— Au crezut că sunt de la asigurări pentru că tu le-ai spus asta, zise Reacher. Nu ei m-au văzut coborând

din mașina adevăratului consultant de asigurări și, să recunoaștem, oricum n-au atâta minte încât să ajungă singuri la o asemenea concluzie. Chiar dacă ar fi una greșită. Putem să cădem de acord măcar asupra acestui aspect?

— Cred că da, spuse Holly.

— Toată lumea din oraș știe că firma de asigurări o să plătească recompensa cerută și computerele vor funcționa din nou. Golanii voiau ca firma de asigurări să se retragă. Asta înseamnă că tu vrei ca firma de asigurări să se retragă. Ceea ce înseamnă că tu vrei ca acele computere să rămână oprite. De ce?

Holly nu-i răspunse.

— OK, spuse Reacher. Să o luăm altfel. Când a fost arestat ultima oară iubitul tău?

Holly făcu ochii mari.

— Ți-am spus că n-am niciun iubit.

— Ba ai.

Ea clătină din cap și coborî privirea în pământ.

— Holly, tu fumezi?

Femeia aruncă o privire spre scrumiera de pe masă.

— Câteodată. După serviciu. Când am o zi grea.

— Când te duci la muncă te machiezi?

Holly încuviință.

— Atunci, cum se face că niciunul dintre chiștoacele alea nu are urme de ruj pe el?

Holly își mușcă buza de jos un moment.

— Depinde când le fumez. Vin acasă de la muncă, mă demachiez, îmi pun pijamaua și capotul și ies în curte să trag o țigară înainte de culcare. Mă relaxează. Mă ajută să adorm.

— Nu te cred. Eu cred că iubitul tău le-a fumat. Cred că el stă acolo în aer liber și fumează, în timp ce tu te spetești la restaurant ca să-i plătești acest viciu.

— Nu. Nu face așa.

Holly clătină din cap.

— Ți-am spus. N-am un...

Ușa se deschise și ieși un individ care o împinse pe Holly într-o parte. Îi lipseau cam doi centimetri ca să fie de un metru nouăzeci, slăbănog, palid, ici și colo cu petice neuniforme de barbă roșcată. Părul gras și-l ținea legat într-o coadă de cal care-i atârna între omoplați. Purta niște pantaloni de casă largi, fără formă, dintr-un material imprimat cu supereroi de desen animat și un tricou care se poate să fi fost cândva alb.

— Ia nu mai pune tu întrebări, zise tipul în timp ce înainta greoi.

Ochii mijiți încercau să se acomodeze cu lumina soarelui. Mai făcu un pas, ridică unul dintre scaunele metalice și-l mânui ca și cum ar fi încercat să îmblânzească un leu.

— Tacă-ți fleanca și cară-te de-aici, continuă el.

— Cum te cheamă? întrebă Reacher.

Tipul nu-i răspunse.

— E o întrebare simplă. Cei mai mulți dintre oameni ajung să se obișnuiască cu numele lor înainte de a se duce la grădiniță. Unii chiar învață să și-l scrie. Dar, dacă ai nevoie de mai mult timp, eu și Holly am putea să mergem înăuntru. Ca să-mi dea o cafea și să stăm de vorbă.

— Mă cheamă Bob.

— Bun, spuse Reacher. Presupun că minți, dar Bob e un nume la fel de bun ca oricare altul, așa că îl vom folosi în continuare. Acum, Bob, vrei să discutăm aici? Mă

gândeam să mergem la etaj. Să vedem dacă a mai rămas deschisă vreo ușă de șifonier.

Individul se uită urât la Holly.

— Deși s-ar părea că ți-ar face bine lumina soarelui, așa că o să-ți ofer un târg. Răspunde-mi sincer la o întrebare și n-o să-ți înfig vreun element al scaunului acela în vreo parte a corpului tău.

Tipul nu răspunse.

— Ultima oară când ai fost arestat, zise Reacher. Când a fost?

Niciun răspuns.

— Hai că nu e greu, spuse Reacher. Începe cu ziua din săptămână. Ai de ales doar din șapte.

Niciun răspuns.

— Ți-au obosit brațele? întrebă Reacher. Poți să pui jos scaunul oricând dorești.

Scaunul nu era prea grozav pe post de armă. Era prea ușor să-l folosești ca pe o bâtă, mai ales când adversarul avea dimensiunile lui Reacher. Și prea greu de mânuit ca să-l folosești ca pe suliță. Cea mai bună variantă pentru individ era să-l arunce, preferabil prin imprimarea unei mișcări de rotație, și să încerce să profite de instinctul natural al lui Reacher de a para obiectul trimis spre el. Era posibil ca brațele lui să fie nepregătite, doar un moment. El să ezite foarte puțin. Astfel, individul putea avea șansa unică de a plasa o lovitură. Dacă era suficient de rapid.

Dar tipul nu aruncă scaunul. Făcu o jumătate de pas și împinse scaunul spre corpul lui Reacher. Mai făcu o jumătate de pas și repetă manevra. Apoi ridică scaunul mai sus și îl repezi spre fața lui Reacher. Reacher apucă piciorul cel mai apropiat cu mâna stângă și împinse

forțat scaunul într-o parte. Individul se opuse manevrei. Trase cât de tare putea, disperat să recapete controlul. Era sulița lui. Scutul lui. Proprietatea lui, la care nu avea de gând să renunțe. Reacher putea să prelungească această înfruntare de forțe toată după-amiaza, dar în privința încăierărilor avea o regulă. Termină-le. Repede. Așa că lansă un pumn cu o mișcare de secerare amplă, cu mâna dreaptă. Pumnul lui lovi tâmpla individului ca un baros. Picioarele tipului părăsiră solul și se prăbuși în țărână, acolo unde ar fi trebuit să fie iarbă, și un nor de praf se ridică în aer.

Holly alergă la el, se lăsă jos și-i pipăi gâtul, ca să-i caute pulsul.

— E bine? întrebă ea. Mai trăiește?

— Probabil.

Reacher așeză scaunul la locul lui de lângă masă.

— Fizic, în orice caz. Acum, intră în casă. Îmbracă-te. Ia-ți geanta.

— De ce? Unde mă duci?

— Nicăieri. Pleci singură. Trebuie să stai departe de casă cam două ore. Poliția o să vină aici în curând. După aia poți să te întorci. Sau nu. De tine depinde.

Holly avu nevoie de zece minute ca să se pregătească pentru a ieși în lume. Reacher folosi răgazul ca să-l care pe individul inert pe verandă și să-l lege de scaunul pe care încercase să-l folosească drept armă. Holly apăru în bucătărie într-o rochiță de vară înflorată, cu adidași albi și o șapcă de baseball din material de blugi. Se uită urât la Reacher, apoi se întoarse fără să spună o vorbă. El ocoli garajul și o privi cum pleacă cu Mazda argintie, cu

acoperișul tras. Apoi se întoarse în bucătărie unde bău din cafeaua rămasă în ibric. Așteptă încă zece minute pentru eventualitatea în care femeia s-ar fi răzgândit. Apoi se întoarse la mașina lui Marty și-i spuse lui Rusty să îl ducă la secția de poliție.

— E timpul să fii sincer cu mine, Rusty, spuse Reacher în timp ce coteau pe prima stradă la dreapta. Ce anume nu-mi spui?

Rutherford îi aruncă o privire lui Reacher.

— Nimic. Adică, la ce te referi?

— Tipii care au venit după tine. Trebuie să aflăm ce vor. Nu vor să te omoare — nu încă, în orice caz — căci ar fi făcut-o până acum. Nu vor răzbunare, căci ar fi trimis doi-trei clovni ieftin de închiriat ca ăia de aseară. Modul lor de acțiune e prea sofisticat pentru așa ceva. Și prea scump. Așa că trebuie să-și dorească ceva. Ceva valoros.

— N-am nimic valoros.

— Poate informații? Ceva pe care-l știi doar tu?

— Nu știu nimic. Nimic important, în tot cazul.

— Poate că știi. Ar putea fi ceva care pare neimportant. Ceva peste care ai dat la muncă și la acel moment nu ți-ai dat seama ce important este. Ai fost managerul IT al orașului, corect? Așa că trebuie să fi avut acces la toate computerele primăriei. La toate datele lor. Nu te-ai plictisit niciodată și te-ai apucat să cauți printre dosarele alea confidențiale? Să citești e-mailurile oamenilor?

— Bineînțeles că da. Toată lumea face asta.

— Ce fel de secrete ai aflat?

— Nimic interesant.

— Cineva avea o aventură amoroasă?

— Nu.

— Cineva era presat să voteze într-un anumit fel?

— Nimic legat de votare.

— Cineva care primea mită?

— Nu.

— Nişte bani lipsă?

— Nimic de genul ăsta.

Rutherford apăsă scurt pe accelerație și depăși un camion de salubrizare.

— Poate că ai cules niște informații fără să-ți dai seama. E-mailul primit de la jurnalista moartă, de exemplu. Putea el să conțină vreun mesaj ascuns?

— Nu.

Rutherford încetini ca să dea voie unei dubițe să iasă din alee.

— N-a avut fișiere atașate, continuă el. Iar mesajul conținea doar niște întrebări simple legate de arhivele de proprietăți. Din anii 1940 sau 1950, cred. În orice caz, nimic despre care eu să am habar.

— Dar corespondența de zi cu zi? Ai primit ceva neobișnuit? Acasă sau la birou?

— Nu. Rar se întâmplă să primesc vreo scrisoare. În afară de facturi. Și reclame.

— Ai cumpărat ceva recent? Vreo carte veche? O pictură? O piesă de mobilier? O mașină? Niște haine de epocă? Orice în care ar putea fi ascuns un document sau un disc de computer?

— Mi-am luat niște discuri Blu-ray. Dar cele pe care nu le-am vizionat sunt încă sigilate, în cutiile lor.

— Au mai fost alte coincidențe? Ca jurnalista care te-a contactat și care a sfârșit prin a fi ucisă?

— Nu-mi vine în cap nimic. Viața mea nu e deloc palpitantă. Nu făceam altceva decât să lucrez pentru primăria orașului.

— Te cred, Rusty. Dar dacă aflu că lucrai pe ascuns pentru NASA sau CIA, o să mă supăr rău.

— Aș vrea eu. Dar poți să-ți imaginezi o gașcă de experți în zboruri cosmice sau una de spioni bătând la ușa mea? Ca să-mi ceară ajutorul? Ți-am vorbit despre singurul meu proiect colateral. Cel la care lucram cu prietena mea. Și care nu e bun de nimic. N-a funcționat. Nimeni nu-l vrea. Nici măcar eu.

UNSPREZECE

Reacher îl lăsă pe Rutherford în mașină, ca pe un copil. Sau ca pe un câine.

N-a fost o decizie care să-l mulțumească întru totul pe Reacher. Știa că existau riscuri. Auzise că existau legi care îți interziceau să lași copiii în mașină. Nu era sigur în privința câinilor. Dar oricum riscurile care-l preocupau pe Reacher erau de altă natură. Nu-și făcea griji din pricina căldurii excesive sau a deshidratării, ori că cineva ar putea să fure vehiculul cu Rutherford imobilizat înăuntru. Se gândea la riscul ca un individ ca Marty să treacă prin preajmă. Și să-l zărească pe Rutherford. Să-și scoată telefonul cu cartelă. Să cheme cavaleria. Sau ca detectivul Goodyear să recunoască mașina amicului său și să înceapă cu niște întrebări la care Reacher nu era pregătit să răspundă. Nu încă. Ori pentru asta se afla aici. Risc versus răsplată. Prilejul de a testa o teorie. Să unească niște puncte vitale. Sau să afle că se înșela.

Oricum ar fi stat lucrurile, era la fel de important.

Oricum ar fi stat lucrurile, era bine să se grăbească.

Ofițerul Rule era tot la biroul ei când Reacher ajunse la subsol. Își ridică privirea din formularul la care lucra și Reacher ar fi putut să jure că ochii ei s-au luminat când l-a zărit. Sau poate că doar așa spera el.

— Domnule Reacher, spuse ea, ai reușit să-l găsești pe Rusty Rutherford?

— Alarmă falsă, spuse Reacher. S-a dovedit că e foarte bine. Totuși, m-ai putea ajuta cu altceva.

Ofițerul Rule își încrucișă brațele la piept.

— Cine a mai dispărut de data asta?

— Nimeni. E vorba despre un caz recent. O crimă. O jurnalistă care a fost găsită tăiată în bucăți. Am citit despre asta în ziar. Trebuie să știu un lucru. Părțile alea de cadavru împrăștiate, erau îndesate în valize?

Toate urmele de bună dispoziție se risipiră de pe chipul ofițerului Rule.

— Ăla e un caz oribil. Nu pot să vorbesc despre el. Știi asta. Detectivul Goodyear se ocupă de caz. Poți să-l întrebi pe el. Dar n-o să-ți spună nimic.

— E aici?

— Nu în clipa asta.

— Mai am o singură întrebare la care te rog să răspunzi prin da sau nu.

— Știi că nu pot.

— Și, dacă ai putea, mi-ai răspunde?

— Poate.

— Atunci, hai să facem un târg. Serviciu contra serviciu.

Ofițerul Rule făcu o pauză, apoi spuse:

— Ce ai de oferit?

— E o femeie care lucrează la restaurantul de vizavi de blocul în care stă Rutherford. Holly o cheamă. Are un iubit...

— O javră de om de care ei îi e atât de jenă, încât nu-i recunoaște existența nici măcar față de colegele de serviciu?

Ofițerul Rule clătină din cap.

— Dar ele știu, bineînțeles, continuă ea. Câte vânătăi poți să ascunzi cu fondul de ten? Dar dacă încerci să mă ispitești cu un caz de violență domestică, las-o baltă. Am mai încercat cu Holly înainte. Niciun rezultat. Nu vrea să coopereze.

— Și cum ar fi dacă ai putea să pui capăt violenței domestice fără să ai nevoie de ajutorul lui Holly? Și în același timp să-ți atașezi la dosar un calificativ de excelență?

— Cum aș putea să fac asta?

— De cât timp se află iubitul ăsta pe aici?

Ofițerul Rule se încruntă.

— De vreo doi ani, cel puțin. Nu știu exact când a apărut. M-am luat după momentul în care am văzut primele vânătăi și-am început să pun întrebări.

— L-ai verificat?

— Desigur. A ieșit curat.

— Ești sigură că era numele lui adevărat?

Ofițerul Rule ridică din umeri.

— I-ai luat amprentele? întrebă Reacher.

— Nu. N-am reușit să-l arestez. Holly nu vrea să depună plângere și n-am avut nicio altă dovadă că el a bătut-o.

— A mai fost arestat pentru altă infracțiune în ultimele două săptămâni? De când s-au blocat computerele?

— Nu știu. Fără computere, nu-i la fel de ușor să fii la curent cu ce fac unii și alții ca în condiții normale. De ce?

— Cred c-ar fi bine să verifici, spuse Reacher. Cred c-o să descoperi că a fost arestat de curând. Și cred că mai există un motiv pentru care Holly îl ține ascuns.

— Care?

— Poți să faci niște săpături și să afli dacă ți-a dat numele lui adevărat? Și dacă mai are și alte nume?

— Poate. Dacă-mi spui de ce.

— Tipul care m-a adus cu mașina în oraș ieri este agent de asigurări. A venit aici ca să negocieze recompensa ce trebuie plătită ca să vă puteți repune computerele în funcțiune. Holly m-a văzut coborând din mașina lui. Apoi a tras cu urechea la discuția mea cu Rutherford din restaurant și a înțeles greșit lucrurile. A crezut că și eu lucrez pentru compania de asigurări și de-aia i-a chemat pe derbedeii ăia ca să-mi spună să mă retrag. Întrebarea e, de ce să fi făcut ea asta? Cine ar avea de câștigat când computerele nu funcționează?

Ofițerul Rule se încruntă. Apoi clipi. După care fața i se acoperi cu un zâmbet mai luminos decât oricând.

— Cineva care este căutat în altă jurisdicție!

— Aș merge și mai departe, spuse Reacher. Aș zice că e vorba de cineva căutat în altă jurisdicție pentru ceva grav. Ceva pe cale să se prescrie.

— Acesta fiind motivul pentru care a stat ascuns atâta timp, trăind pe spinarea amărâtei ăleia de Holly. A scăpat, dar la momentul oportun — pentru el — pentru că ne-a fost imposibil să facem verificările de rutină, pe computer. De ce au nemernicii ăștia mereu noroc?

— Poate că norocul e pe cale să se schimbe.

— Eu i l-aș schimba cu mare drag. Dacă telefoanele alea dau roade. Și dacă aș putea să dau de el.

— Poate că, așa, pe baza unei intuiții, ai putea să arunci o privire în curtea din spate a lui Holly. Oricând în următoarele nouăzeci de minute ar fi foarte bine.

— Serios?

Reacher încuviință.

— Cred c-am să merg să văd ce-i în curtea aia. Și poate că ai dreptate cu valizele alea. Dar n-ai auzit asta de la mine. Informația nu a apărut în presă ca să nu le dăm idei altora. Și ca un test pentru oricine ar susține că a fost martor.

— Mulțumesc, doamnă polițist. Și succes cu telefoanele alea.

— Ia stai așa, Reacher. Vreau să te întreb ceva. De unde știi?

— Despre iubitul lui Holly?

— Nu. Despre valize.

— E parte dintr-o chestiune pe care sper să-l rezolv. Poate. Încă mai am de unit niște puncte între ele.

— Ai grijă ce faci. Asta e o anchetă în desfășurare. N-ar trebui să te apropii de ea. Dacă știi ceva, trebuie să-mi spui.

— Nu-ți face griji. O să-ți spun. Când o să fiu sigur.

Rutherford ațipise când Reacher se urcă din nou în mașină. Ca un copil. Sau un câine.

— Ai găsit ce-aveai nevoie? întrebă Rutherford, frecându-se la ochi în timp ce Reacher se instala pe scaunul din dreapta lui.

— Încă o piesă din puzzle, spuse Reacher. Poate.

— Ce urmează?

— Cazarea.

— Ai putea să stai la mine acasă.

— Mulțumesc, dar nu. Și nici tu nu poți să stai acolo. Ai văzut-o pe femeia de ieri, care urmărea intrarea în blocul tău. Asta arată că ei știu unde stai. Trebuie să găsim alt

loc. Ceva discret. Anonim. Să putem să ne ducem și să plecăm de-acolo fără să atragem atenția. Și într-o locație convenabilă. Un motel la marginea orașului, poate? Sau aproape de autostradă?

Rutherford întinse mâna să apese pe butonul de pornire a motorului, dar apoi și-o trase înapoi și scoase telefonul.

— O să caut pe Google. Am trăit aici toată viața mea, asa că n-am stat niciodată într-un hotel din oraș.

Timp de două minute, făcu diverse comenzi cu degetul pe ecran după care lăsă telefonul jos.

— Și-ar mai fi o problemă. Nu te supăra, Reacher, dar crezi că ești genul de om care vine și pleacă fără să atragă atenția? Oricât de anonim sau discret ar fi motelul?

Reacher nu spuse nimic.

— Ce zici de varianta asta? spuse Rutherford. Am cheia de la apartamentul vecinului meu. E la același etaj, vizavi de mine. E plecat într-o croazieră. Nu suportă căldura, așa că e plecat în cea mai mare parte a anului. Cu excepția iernii. Am grijă de locuința lui. Și îi ud plantele. Am putea să stăm amândoi acolo. Prietenul meu n-o să se supere și n-o să mai știe nimeni. De fapt, ne-ar putea fi de folos. Dacă ne-ar vedea cineva când intrăm în clădire, ar presupune că ne-am dus în apartamentul meu, așa că nu ne-ar căuta, dar de fapt s-ar uita după noi într-un loc greșit. Iar dacă cineva încearcă să ne facă o vizită, portarul m-ar suna pe telefon. Am putea să-i urmărim cum ne urmăresc.

— Asta s-ar putea să meargă, zise Reacher. Blocul tău are garaj?

— Da, la subsol. Cu acces din strada care trece prin spate.

— Mașina ta e acolo?

Rutherford răspunse afirmativ dând din cap.

— Fiecare apartament are un spațiu. Poți să închiriezi mai multe dacă vrei. Și mai sunt și locuri pentru musafiri, dacă vrei să parchezi mașina asta acolo.

— Mașina asta poate să rămână pe stradă, spuse Reacher. Ai niște bandă adezivă la tine acasă?

— De ce aș avea?

— Dar un cuțit ascuțit?

— Am vreo două cuțite de bucătărie. Dar nu sunt prea bine ascuțite. Nu prea mă pasionează bucătăria.

— Unde-i cel mai apropiat magazin de articole de menaj?

— Nu prea știu. Dar lângă autostradă e un punct de oprire pentru camioane, unde se vând chestii din astea.

Stația pentru camioane nu era cea mai mare pe care o văzuse Reacher, dar era pe-aproape. Mai degrabă un sătuc, decât o benzinărie mare. Avea localuri pentru pizza și pentru burgeri, și standuri cu pui la rotisor. Două moteluri. O cafenea. Chiar și o prăvălie cu suveniruri. Curtea din față cu pompele de benzină avea aproape mărimea unui teren de fotbal, dar tot părea că a fost adăugată la urmă. Pompele erau împărțite în două grupuri. Patru șiruri de pompe de dimensiuni obișnuite, pentru autoturisme și SUV-uri. Și șase șiruri distanțate de pompe cu spații mari între ele, pentru camioane și remorcile lor.

Lăsară mașina la o pompă obișnuită și se duseră în clădirea principală. Rutherford se opri o clipă ca să se orienteze și apoi îl conduse pe Reacher la un raft plin cu cuțite. Reacher alese două dintre ele: unul mai mare și

unul mai mic. Cel mare nu-i plăcea cine știe ce din cauza oțelului mat și ieftin din care era făcut, dar îl luă pentru că se gândi că arăta intimidant, lucru care le-ar putea fi util. Era mult mai mulțumit de cuțitul mic. Avea lama pliabilă, așa că încăpea ușor în buzunar. Lama era bine ascuțită și avea un mecanism care permitea deschiderea cu o mișcare din încheietura mâinii. Reacher plăti cuțitele cu bani gheață, apoi puse în coș două role de bandă adezivă, alături de un spray cu piper pentru Rutherford. Se îndrepta spre casa de marcat când zări un raion de îmbrăcăminte. Un fel de-a spune. Căută de zor până când scoase la iveală o pereche de pantaloni kaki și un tricou verde-deschis despre care considera că se asortează. Adăugă o cămașă de blugi, pe post de geacă subțire. După care plăti cumpărăturile plus o sumă în avans pentru benzină. Îi dădu lui Rutherford sacoșa cu toate cumpărăturile, în afară de haine, și se duse la toaletă ca să se schimbe. Transferă periuța de dinți, pașaportul, cardul bancar și sulul de bancnote în noile buzunare și aruncă la coșul de gunoi hainele vechi. Când ieși, îl găsi pe Rutherford între două automate care livrau cârnați calzi pentru clienții care doreau să-și prepare singuri hot-dogii.

— Ți-am luat astea, spuse Rutherford și-i întinse o altă pungă.

Reacher o luă și se uită înăuntru. Văzu două cutii colorate. Una conținea un telefon mobil. Cealaltă, o cască Bluetooth. Îi înapoie punga lui Rutherford.

— Mulțumesc, Rusty. Apreciez că te-ai gândit la mine. Dar nu prea mă-mpac cu mobilele.

— Te rog să-l iei, zise Rutherford. De fapt, e mai mult pentru mine. Nu poți să stai non-stop lângă mine și m-aș

simți mai în siguranță să știu că te pot suna dacă am nevoie de tine. Chiar și acum, cât te-am așteptat, am devenit atât de agitat, încât n-a lipsit mult să vin după tine în toaletă. Și uite.

Rutherford scoase din sacoșă telefonul.

— Ți-am luat modelul cel mai vechi pe care-l aveau. Ultimul rămas pe stoc. Nici măcar nu se conectează la internet. Poți să suni și să trimiți sms-uri. Atât. Ți-l setez eu. Am grijă să fie mereu încărcat. Și, când se termină povestea asta, dacă nu-l mai vrei, mi-l dai înapoi. Sunt sigur că se găsește un muzeu undeva care să-l expună.

Reacher nu spuse nimic.

Dar luă sacoșa pe care i-o dădu Rutherford.

În timp ce Reacher își schimba hainele, telefonul cu cartelă al lui Speranski începu să sune. Răspunse imediat. O convorbire scurtă. Cu un bărbat aflat la distanță mică. Un raport. Mai întâi, o faptă. Apoi, o opinie. Scurtă și concisă. Care-l făcu pe Speranski să se simtă extrem de ușurat. Luă o gură de ceai cu gheață, apoi formă un număr pe telefonul său securizat.

— Poți să chemi înapoi echipa, spuse Speranski când i se răspunse la apel. Rutherford și hoinarul s-au întors în oraș.

— I-ai văzut? zise vocea în receptor.

— Nu. A raportat omul meu de la departamentul de poliție.

— Nu i-a arestat?

— N-a intrat în contact cu ei. Nu direct. O polițistă a aflat. A pomenit de asta fără să-și dea seama cât e de important.

— De ce s-au întors?

— Nu știu. Poate că lui Rutherford i-a fost frică să se urce în avion. Poate că hoinarul l-a contactat și l-a chemat înapoi. O să aflăm.

— Au dat de înțeles unde se duc?

— Nimic concret.

— În regulă. O să supraveghem blocul lui Rutherford, cafeneaua și restaurantul. De obicei, nu umblă mai departe de-atât.

— Bine. Încă ceva. Pune echipa să treacă pe la locul ambuscadei pe drumul de întoarcere în oraș. Sau să se ducă măcar doi dintre ei. Omul meu trebuia să-l aducă pe hoinar. E evident că i s-a întâmplat ceva.

— O să-i pun să verifice. Putem aranja o „curățire", dacă e necesar. Și dacă nu e necesar?

— Fă să fie necesar. Omul a dat greș. Sau ne-a trădat. Oricum ar fi, nu ne mai e de niciun folos acum.

Afară, Reacher băgă benzină în rezervor, apoi îi spuse lui Rutherford să conducă până la strada din spatele blocului său și să se oprească la douăzeci de metri de intrarea în garaj.

— E vreo cameră video la exterior? întrebă el când ajunseră.

— Da, răspunse Rutherford arătându-i-o cu mâna. E una chiar deasupra ușii. Uneori, dacă e târziu și plouă și de serviciu e un portar cumsecade, poți să dai flashuri cu farurile și el o deschide de la distanță. Te scutește să ieși în ploaie.

— Și în mod normal cum o deschizi?

— Cu o telecomandă. O ții îndreptată spre senzor. Și mai e și o mică tastatură, ca rezervă.

— Codul de intrare se schimbă frecvent?

— Nu, spuse Rutherford dând ochii peste cap. A rămas 1 2 3 4 de când m-am mutat aici.

— Cum arată garajul?

— Cobori pe o rampă, care se curbează la stânga. Ar trebui să claxonezi, dar nimeni n-o face. Apoi, spațiul principal e practic un dreptunghi. La câte trei mașini e câte un pilon. Spații pe fiecare latură. Și un rând dublu în centru.

— Camere?

Rutherford se gândi un moment.

— Da. Sunt niște jumătăți de globuri împrăștiate pe marginea tavanului. N-aș putea să spun câte sunt.

— Există acces pietonal în clădire?

— Da. E o ușă la capătul îndepărtat. Duce la o scară care urcă în holul de la parter. Ai nevoie de telecomandă ca s-o deschizi sau e o altă tastatură acolo pe care poți s-o folosești.

— Bun. O să riscăm și o să trecem pe lângă, apoi vreau să ocolești și să ajungi în fața clădirii. Te oprești într-un loc de unde să putem vedea clar intrarea principală.

Rutherford conduse mașina încet pe lângă intrarea în garaj, o luă pe o alee, strecurându-se pe lângă două tomberoane de gunoi, apoi rulă mașina pe lângă trotuarul de vizavi de restaurant, în diagonală. Lăsă motorul pornit, gata de plecare. Reacher scană strada în față, lucrând sistematic, proiectând o rețea mentală peste vitrinele magazinelor și porțiuni de trotuar. Nimeni nu dădea târcoale prin preajmă. Nimeni nu aștepta în vreuna dintre mașinile parcate. Niciun vehicul nu trecu pe lângă ei mai mult de o singură dată. Nimeni nu se plimba prin

zonă. Rutherford scoase din cutie telefonul cel nou. Reacher repetă scanarea, uitându-se în spate de data asta. Dintr-un dreptunghi de plastic de mărimea unui card bancar, Rutherford desprinse o mică secțiune ce conținea un cip auriu. Inseră cartela sim într-o fantă din spatele telefonului. Introduse bateria în locaș peste sim și apăsă butonul de pornire. Reacher repetă scanarea în față. Nu văzu pe nimeni. Ecranul telefonului se aprinse și se auzi o mică melodie electronică. Reacher repetă scanarea în spate. Nu văzu pe nimeni.

— Bateria e puțin încărcată, spuse Rutherford și îi dădu telefonul lui Reacher. Crezi c-o să mai stăm în mașină o vreme? Că aș putea s-o încarc până la capăt.

— Nu, spuse Reacher. Terenul e liber. E timpul să ne mișcăm. Uite ce vreau să faci. Intri în clădire și-i spui portarului că te-ai întors de la aeroport pentru că ai uitat ceva. Îi spui că ai rezervat alt zbor și că de data asta o să te duci cu mașina la aeroport, dar că ai nevoie de sfatul lui pentru ora la care ar trebui să pleci ca să ajungi acolo pe la patru și un sfert. Orice oră ți-ar sugera pentru plecare, tu îi mulțumești, îi spui c-o să revii peste două săptămâni și pe urmă urci la etaj. Doar că nu rămâi în apartamentul tău. Te duci în al vecinului. Mă aștepți acolo. Ai înțeles?

— Am înțeles, spuse Rutherford dându-i cheia mașinii și deschizând portiera de pe partea lui. Și-o să-ți trimit sms când ajung acolo. Acum ai telefon. Fă bine și folosește-l.

DOISPREZECE

Mesajul lui Rutherford sosi după cinci minute. Conținea patru cuvinte. *Am ajuns. Cu bine.* Reacher îl citi, mai așteptă cinci minute, apoi luă de pe banchetă punga de la magazin, coborî din mașină și se îndreptă spre holul blocului lui Rutherford.

Ghereta portarului ieșea din peretele lateral opus ascensoarelor, la distanță egală de intrare și o ușă despre care Reacher bănuia că duce la scara ce cobora în garaj. Era roșiatică și se asorta cu lambriurile de pe pereți, iar acoperișul din marmură cu vinișoare verzi se potrivea cu pardoseala. Din câte își putea da seama Reacher. Cel puțin în proporție de optzeci la sută. Înăuntru se vedeau bibliorafturi cu inele pline cu dosare, proceduri și regulamente. Un monitor de computer. Un telefon, plin cu tot felul de butoane și afișaje. Și un telefon mobil cu un ecran mare. Spațiul din spatele tejghelei era probabil de dimensiuni normale, dar portarul părea să-l umple în întregime. Părea să aibă puțin până în treizeci de ani, avea capul ras, o față pufoasă, ochi mici și constituție grea. Foarte grea. Genul de individ care se descurcase bine în

echipa de fotbal a liceului, se gândi Reacher, dar a cărui viață se înscrisese de-atunci pe o pantă descendentă.

— Te ajut cu ceva? spuse portarul.

Anii petrecuți de Reacher în poliția militară l-au învățat că investigațiile, în cele mai multe cazuri, se desfășoară potrivit regulilor. Dacă o soție este găsită moartă, de regulă soțul e cel care a ucis-o. Lipsește ceva din magazii, de regulă un intendent e hoțul. Dacă cineva trădează niște secrete, de regulă o face pentru bani. Doar dacă nu e șantajat, caz mai puțin întâlnit. Sau păcălit. Sau acționează din principiu, aceasta fiind cea mai rară situație.

— Zi-mi care-i prețul tău, spuse Reacher.

Tipul se holbă la el, fără expresie.

— Pentru ce?

— Tocmai ai dat un telefon. Sau ai trimis un sms. Sau un e-mail. Zi-mi care-i prețul tău pentru ca pe viitor să-mi trimiți mie mesajul.

Omul întinse mâna și acoperi telefonul, care dispăru complet sub palma sa uriașă.

— N-am trimis niciun sms. Nu știu despre ce vorbești.

— Ba sigur că știi, spuse Reacher. Tocmai ai avut o conversație cu domnul Rutherford. După care i-ai spus cuiva la ce oră pleacă la aeroport. Așa cum le-ai spus și că azi dimineață a chemat un taxi.

Tipul se ridică brusc în picioare. Era la fel de înalt ca Reacher. La fel de lat ca Reacher. Poate chiar mai rapid decât Reacher.

— Vrei să-i faci rău domnului Rutherford? Încearcă și-ai să vezi ce se-ntâmplă.

Reacher avu o ezitare. Investigațiile merg potrivit regulilor. Dacă pe individ nu banii îl motivau, atunci ce?

Din punct de vedere statistic, urma șantajul, dar Reacher nu-i vedea rostul. Iar principiul e motivul cel mai rar dintre toate.

Reacher întinse mâna.

— Excelent. Am știut c-o să treci testul. Dar prudența trebuie să fie pe primul loc. Mai ales când e în joc siguranța domnului Rutherford. Mă bucur că faci parte din echipă.

— Din echipă?

— Bineînțeles. Cea care se ocupă de siguranța domnului Rutherford. Ai auzit că a fost atacat ieri pe stradă?

Tipul încuviință.

— Eu sunt cel care l-a salvat, spuse Reacher.

— Tu ai fost?

Portarul îi strânse mâna lui Reacher.

— Mulțumesc, continuă el. Mie-mi place domnul Rutherford. Întotdeauna e amabil cu personalul din blocul ăsta. Nu ca alți măgari care locuiesc aici. Aș putea să-ți spun niște povești...

— Sunt sigur că ai putea, zise Reacher. Dar după ziua de ieri trebuie să fim și mai precauți. S-ar putea să fie o scurgere de informații. De-aia m-au trimis aici. Să văd dacă nu cumva cineva a trecut în cealaltă tabără.

— Eu nu.

— Asta mi-e clar. Dar ceilalți portari? Putem avea încredere în ei?

— Așa cred. Cei din tura de zi, în orice caz. Pe ceilalți nu-i știu așa de bine. Dar domnul Rutherford oricum nu prea iese noaptea. Decât dacă lucrează. Atunci, e plecat toată noaptea, uneori, dacă trebuie să facă upgrade de sisteme sau mai știu eu ce fac oamenii care se ocupă de computere.

— În regulă.

Reacher se aplecă în față și îi făcu semn tipului să se dea mai aproape.

— Uite cum stă treaba, continuă. O să fiu sincer cu tine. Noi credem că cei care au încercat ieri să-i facă rău domnului Rutherford vor încerca și azi. Eu sunt aici ca să-i împiedic, dar am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie ca tu să faci două lucruri. Mă asculți?

— Care?

— Mai întâi, arată-mi cum văd imaginile de la camerele de securitate ale garajului. Pe urmă, va trebui să-ți iau locul o vreme.

— Poți să urmărești camerele aici, spuse tipul.

Apăsă bara de spațiu de pe tastatura computerului și ecranul se lumină. Era divizat în nouă dreptunghiuri. Cel din colțul din stânga sus arăta strada din fața intrării în garaj. Fiecare dintre celelalte oferea câte o imagine diferită din interior, în culori clare și vii.

— Aparatul înregistrează, așa că nu trebuie să stai tot timpul cu ochii pe ecran, dar eu mai fac asta când mă plictisesc.

— Sună bine, spuse Reacher. E vreo debara pe aici?

— Sigur, zise portarul arătând spre o ușă mascată între lambriuri într-o parte a gheretei. Chiar acolo. De ce?

— Aici e partea în care chiar am nevoie să ai încredere în mine.

Reacher puse pe masă sacoșa de la benzinăria pentru camioane și continuă:

— Trebuie să fac situația să arate ca și cum te-am dominat într-o confruntare fizică, în eventualitatea în care ceva nu merge cum trebuie. Trebuie să-ți asigurăm

acoperirea. Vreau să stai culcat acolo o vreme și, trebuie să te avertizez, e vorba de vreo două ore. Nu știu exact ce fel de orar au indivizii ăștia. Și trebuie să fac să pară convingător. Avem de-a face cu niște animale aici. Așa că o să folosesc puțină bandă adezivă. Doar un pic în jurul încheieturilor de la mâini. Și la glezne. Ar fi bine să-ți pun puțină și peste gură. Îmi pare rău. Știu că nu e plăcut. Dar e singura modalitate să-l țin pe domnul Rutherford în afara oricărui pericol.

Speranski studia atent o hartă la scară mare, gândindu-se la parcări și generatoare de curent electric pentru următorul său proiect, când sună telefonul securizat.

— Două lucruri, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Mai întâi, echipa l-a găsit pe omul tău. Legat cu propriile sale cătușe la locul unde trebuia să-l aducă pe hoinar. Conform solicitării, nu mai e pe statul de salarii.

Speranski nu răspunse.

— Al doilea, a fost localizat Rutherford.

— Unde?

— În blocul lui.

— Fir-ar să fie! Dacă se bagă din nou în bârlog, ar putea sta acolo cu săptămânile.

— Nu. Pleacă în după-amiaza asta. Se duce iar la aeroport. Cu mașina lui. Pentru că vrea să ia ceva cu el.

— Asta o știi de la portar?

— Corect. Amărâtul ăla crede că-l ajută pe Rutherford să fie în siguranță.

— Unde-i hoinarul?

— Nu se știe.

— Unde e mașina lui Rutherford?

— În garajul blocului. Avem marca, modelul și numărul de înmatriculare.

— Cunosc garajul clădirii aceleia. E subteran. Închis. Nu-mi place asta.

— O ambuscadă?

— La așa ceva mă gândeam.

— Și eu aș fi zis la fel.

— Spune-le celor din echipă să aibă mare grijă. Nu ne putem permite încă un spectacol.

Reacher șezu pe scaunul portarului timp de patruzeci de minute, apoi privirea îi fu atrasă în monitor. De imaginea din stânga-sus. Care corespundea camerei de deasupra ușii garajului. Imaginea era ușor panoramată, ca să cuprindă un câmp vizual mai larg, dar nu aveai cum să nu recunoști un Suburban negru. Acesta opri la marginea străzii la zece metri de intrare, destul de aproape ca Reacher să distingă blondul părului șoferului și pasagerului din dreapta lui. O Toyota albastră îl depăși și opri în fața garajului. O altă greșeală din lungul șir, își zise Reacher. Chiar dacă timpul fusese scurt, tot ar fi trebuit să-și schimbe vehiculele.

Reacher văzu cum o femeie coboară de pe bancheta Toyotei. Era roșcata de pe alee din ziua precedentă. Reacher o văzu cum formează pe mini-tastatură: 1, 2, 3, 4. Același cod de când Rutherford se mutase acolo. Mașina înaintă și femeia se urcă din nou. Dispăru un timp și reapăru pe următorul segment de ecran, apărând din josul rampei și parcând în mijlocul celor trei locuri libere de pe șirul central. Șoferița coborî. Era femeia care fusese la volan cu o zi în urmă. Veni și cealaltă femeie. Apoi tipul

pe care Reacher îl făcuse knockout. Și, în sfârșit, cel pe care-l aruncase pe geam.

Cei patru se răspândiră în spațiul garajului. Verificară ambele intrări obișnuite și căutară căi alternative de intrare și ieșire. Apoi localizară mașina lui Rutherford. Un Volkswagen „broscuță" din anii 1970, de culoare crem, parcat cam în centrul peretelui din stânga. De o parte și de alta a mașinii era câte un spațiu gol. Mai încolo, la stânga era un Jeep Grand Cherokee, iar la dreapta un Ford F150. Din perspectiva organizării unei ambuscade, era un aranjament favorabil. Ambele vehicule erau înalte și asigurau o acoperire considerabilă. Tipul făcut knockout de Reacher arătă pe rând spre fiecare dintre ele și apoi spre un alt spațiu gol perpendicular pe peretele opus. Reacher își dădea seama cum gândea individul. Practic, planul se crea singur. Șoferița putea să parcheze Toyota în spațiul de lângă zidul îndepărtat. Un tip putea să rămână în spatele Jeepului. Celălalt se putea ascunde după Ford. Cealaltă femeie putea și ea să se ascundă lângă ușa pietonală, pentru eventualitatea în care Rutherford s-ar fi speriat și ar fi încercat să fugă înapoi în clădire. Altfel, l-ar fi așteptat să ajungă la mașină. Apoi, Toyota s-ar fi deplasat în față. În modul electric, ca ieri, fără niciun sunet. Fără avertisment. Cei doi tipi ieșeau. Unul deschidea portiera. Celălalt îl înșfăca pe Rutherford și îl împingea înăuntru. Floare la ureche.

Garajul era un loc bun și într-un sens mai larg. Era o locație cunoscută. Nu exista vreo incertitudine legată de traseul pe care ar fi putut s-o ia Rutherford dacă încercau să-l urmărească în drumul spre aeroport. Nu aveau de ce să-și facă griji din cauza traficului sau a parcării. Riscul ca

vreun trecător să se implice era mai mic decât dacă organizau o operațiune pe stradă. Și nici din cauza camerelor video nu aveau de ce să-și facă griji, pentru că aveau pe cineva care monitoriza stația. Sau cel puțin așa credeau.

Garajul era un loc bun, dar nu perfect. Riscul ca vreun cetățean să intre în scenă era redus, dar nu inexistent. Asta lăsa posibilitatea de martori. Și de daune colaterale. După aprecierea lui Reacher, o posibilitate prea mare. Dar nu el plănuia ambuscada. Cei care se ocupau de asta rămaseră grupați o vreme. Tot indicau diverse locuri cu mâinile. Își mișcau brațele. Se certau.

Lui Reacher i-ar fi plăcut ca imaginea să fie mai mare, dar din ceea ce putea desluși, tipul pe care-l făcuse knockout se ciondănea cu șoferița. Ceilalți doi se traseră mai în spate, nedorind să se implice în controversă. În cele din urmă, șoferița clătină din cap și arătă spre mașina lui Rutherford. Își puse mâinile în șolduri și așteptă până când tipul făcut knockout se întoarse la Toyota. Deschise portbagajul, scoase un obiect și îl aduse la Volkswagen. Merse în spate. Îngenunche și întinse o mână sub mașină. Primul gând al lui Reacher: o bombă. Apoi se răzgândi. Cutia era prea mică pentru a conține mult explozibil. Trebuia să fie altceva. Individul renunță la partea de dedesubt și strecură dispozitivul în golul din mijlocul barei de protecție a Broscuței. Șoferița scoase telefonul. Se uită la ecran și dădu din cap aprobativ. Un dispozitiv de urmărire, își dădu seama Reacher. O tactică inteligentă. O bilă albă binemeritată.

Reacher urmări Toyota părăsind garajul, apoi își îndreptă atenția spre Suburban. În mintea lui, șansele erau egale ca mașina să fie acolo ca vehicul de rezervă, caz în

care ar urma să plece, sau să aștepte și să-l urmărească pe Rutherford oricum, situație în care era o problemă cu dispozitivul de urmărire. Trecură zece minute. Niciun semn de mișcare. Reacher concepuse exercițiul ca pe un mod de a-și observa inamicii în acțiune. De a le evalua competența și deciziile. Acum prudența lor îi oferi altă oportunitate. Șansa să agite puțin lucrurile.

Zări un semn pe care scria *Revin în cinci minute* în grămada de obiecte de lângă monitor. Reacher îl extrase, îl așeză pe masă, apoi își luă geanta și porni spre ușa principală. O luă pe stradă, trecu de mașina lui Marty, coti pe aleea pe care venise Rutherford și se întoarse ca să meargă direct spre Suburban. Ajunsese la mai puțin de treizeci de metri când cei din mașină îl zăriră. Șoferul îl observă primul. Îl împunse în coaste pe cel din dreapta lui. Reacher îi văzu pe amândoi încordându-se. Continuă să meargă. Încet și relaxat. Brațele destinse și depărtate de corp. Nu căuta conflict. Ajunse în dreptul geamului din dreapta al mașinii, se opri și afișă un zâmbet care spera să fie prietenos și neamenințător. Omul din dreapta șoferului se uită la el un lung moment și abia apoi coborî geamul.

— Ce vrei? întrebă tipul.

— Mai întâi, vreau să-mi cer scuze pentru ziua de ieri, spuse Reacher. Nu înțelegeam. Habar n-aveam ce se întâmplă și am acționat din instinct. Sper că sunteți bine acum. În tot cazul, de atunci am avut o discuție lungă cu un tip foarte interesant. El m-a lămurit în privința anumitor lucruri. Cum ar fi, ce trebuie să fac dacă vreau să părăsesc întreg orașul ăsta. Așa că uite care-i treaba. Știu unde se află Rutherford și sunt dispus să vi-l servesc pe tavă. Dar va trebui să vă mișcați repede. Timpul

e scurt. L-a convins pe portar să transmită mai departe o poveste cum că el o să plece cu mașina la aeroport, dar adevărul e că a aranjat cu un tip să-l scoată ilegal din țară. Avion privat. Documente false. Deghizare. Tot tacâmul. Ne întâlnim în cafenea peste cinci minute și vă explic totul. Doar să nu întârziați. Asta e o ocazie unică. Dacă vă mocăiți, o să vă scape printre degete pentru totdeauna. Doar că de data asta vina n-o să mai fie a mea.

Reacher continuă să meargă lejer până la următoarea intersecție și, de îndată ce ieși din câmpul vizual al celor din Suburban, o rupse la fugă. Ocoli ca să ajungă la intrarea principală în clădirea lui Rutherford, apoi o luă înapoi pe alee. Îndepărtă cele două tomberoane și se ascunse în spațiul rămas liber ca să aștepte. Se gândi că indivizii din Suburban nu aveau să spună nimănui ceea ce tocmai auziseră. Era ceva prea aiuritor. Mai întâi, aveau să discute între ei problema. Cel puțin un minut. Probabil că n-aveau să creadă ceea ce le spusese Reacher, dar își puteau permite să-l ignore? Probabil că nu. Aveau să decidă că trebuie să meargă să vadă despre ce era vorba. Dar mai întâi trebuia să raporteze. Celui care trăgea sforile. După care urma momentul deciziei. Dacă Reacher reușise să îi convingă, era posibil ca indivizii să părăsească garajul. Să plece cu mașina și să parcheze în apropierea cafenelei. Dar el spera să nu fi fost chiar atât de convingător. Caz în care o reacție mai rațională ar fi fost ca indivizii să se despartă. Ca unul dintre ei să rămână pe poziție, în Suburban, pentru că, cel mai probabil, povestea lui Reacher era un vicleșug. Iar celălalt tip să se ducă pe jos la cafenea, în eventualitatea în care Reacher ar fi spus adevărul. Timpul avea să fie scurt după toate aceste deliberări. Să

ajungă acolo înainte de termenul-limită ar fi fost dificil. Așa că al doilea individ avea să urmeze traseul cel mai rapid posibil. Adică, cel mai scurt. Adică, prin alee.

Ceasul din mintea lui Reacher arăta că trecuseră patru minute de când se îndepărtase de Suburban. Nimeni nu intră pe alee. Patru minute și jumătate. Nimeni nu intră. Patru și trei sferturi. Deodată, Reacher auzi pași. Cineva în alergare. Ușoară. Eficientă. Hotărâtă. Venind în direcția lui. Reacher mai așteptă un pic, apoi ieși dintre tomberoane. Pasagerul din Suburban era pe alee, la trei metri distanță. Mai făcu un pas și se opri, luând aceeași poziție stranie precum cu o zi înainte. După care se răzgândi. Poate că era diferența de statură. Poate că era expresia de pe fața lui Reacher. Poate că-și amintise ce li se întâmplase celor doi camarazi ai săi. Dar, indiferent de motiv, se îndreptă, duse mâna la spate și scoase un pistol. Un Beretta M9.

— N-o să ni-l dai pe Rutherford, nu-i așa? zise el.

— Ba ar fi posibil, spuse Reacher. Cu o condiție.

— Și anume?

— Să-mi spui de ce vreți să puneți mâna pe el.

— Are ceva ce vrem noi, spuse tipul, după o ezitare.

— Bine, măi, Sherlock Holmes, spuse Reacher. Fii mai precis.

— Nu prea cred. N-am de ce. Pentru că foarte curând o să ne implori ca să ne spui unde e Rutherford.

— O să vă implor? zise Reacher. Cine sunteți voi?

— O să afli la momentul potrivit.

Tipul făcu o mișcare de rotație cu pistolul.

— Întoarce-te. Mâinile pe perete. Picioarele depărtate. Sunt sigur că ești familiarizat cu procedura.

Tipul stătea cam la doi metri distanță. Reacher era în afara razei de acțiune a acestuia. Dar era mai înalt cu vreo treizeci de centimetri.

— Ai câștigat, spuse Reacher.

Începu să se întoarcă. Mișcându-se în sensul acelor de ceasornic. Pivotând pe piciorul drept. Aducând piciorul stâng mai aproape de tipul cu pistolul. Înjumătățind distanța dintre ei. Continuă mișcarea până când umărul lui stâng era îndreptat spre individ. Apoi își propti piciorul, ridică brusc mâna și apucă de țeava armei. Răsuci pistolul cu o mișcare nemiloasă departe de corpul său, rupându-i individului degetul băgat pe trăgaci și distrugându-i ligamentele din încheietura mâinii. Tipul scoase un urlet și trase mâna. Beretta căzu cu zgomot pe sol. Tipul se uită la mână. Din pielea ruptă de deasupra articulației degetului începu să curgă sânge. Își supse rana. Apoi își întoarse atenția la Reacher. Făcu o jumătate de pas înapoi și simulă o lovitură cu piciorul spre corpul adversarului, dar în loc să o ducă până la capăt se folosi de elan ca să se ridice pe vârfuri și să plaseze o lovitură de pumn în tâmpla lui Reacher. Acesta se lăsă pe spate și devie lovitura cu antebrațul. Forța blocajului îl făcu pe individ să se rotească, lăsându-i partea stângă expusă. Reacher îl lovi în rinichi. Își luă avânt pentru o lovitură cu piciorul, dar renunță în ultimul moment și îl împinse în șold cu talpa. Tipul se împletici în spate și în lateral și se împiedică, prăbușindu-se grămadă la baza zidului.

Reacher se dădu mai aproape și așteptă ca individul să-l privească în ochi.

— Ce are Rutherford și vă doriți voi atât de tare?

Individul se ridică cu greu în patru labe, apoi mai făcu un efort ca stea pe ambele picioare un moment, cocoșat și moale, ca un om învins de-a binelea. Apoi se repezi înainte și trimise cu rapiditate două lovituri de pumn în încercarea de a-l împinge înapoi pe Reacher. Mai expedie două lovituri și se roti, ridicând piciorul drept cu intenția de a lovi partea laterală a capului lui Reacher. Dacă lovitura și-ar fi atins ținta, ar fi fost o problemă. Poate că nu ar fi avut forța necesară pentru a-l doborî pe Reacher, dar ar fi putut să-l încetinească. Să-l dezorienteze. Dându-i posibilitatea individului să reînceapă lupta. Numai că Reacher nu dădu înapoi. Făcu așa cum făcea mereu. Se apropie și mai mult de pericol. Sesiză momentul în care corpul individului începu să se răsucească așa încât făcu un pas înainte și-i apucă piciorul când era doar la înălțimea șoldului. Prinse tibia individului între brațul și corpul său și își duse înapoi mâna cu care-l apucă de gleznă. Apoi ridică piciorul adversarului, lăsându-l să țopăie înainte și înapoi, chinuindu-se să-și mențină echilibrul cu o expresie de indignare pe față.

— Ai face bine să-ți păstrezi mișcările astea pentru exercițiile de la sală, spuse Reacher. Unde există reguli. Aici, pe stradă, există doar decizii și consecințe. Mai exact, o decizie. Pe care trebuie s-o iei. Și anume, dacă-mi spui ce vreau să aflu. Dacă decizi să nu-mi spui, n-o să mai mergi niciodată. Decât șchiopătând.

Individul nu răspunse.

— Gândește-te, spuse Reacher. Ai văzut vreodată radiografia unui genunchi? Nu pentru oase trebuie să-ți faci griji. Alea se vindecă ușor. Dar gândește-te la celelalte. Ligamente. Tendoane. Cartilagii. Dar mai ales ligamentele.

Dacă alea sunt vătămate, nu foarte grav, iar tu ești un sportiv celebru cu un purcoi de bani la dispoziție și acces imediat la un spital, există șanse pentru o refacere. Doar că tu nu ești un sportiv de elită. Și bănuiesc că nici bani cu ghiotura n-ai. Și te asigur că dacă bocancul meu aterizează pe genunchiul tău cu toată greutatea mea, vătămarea va fi mai mult decât gravă. Asta-i al naibii de sigur.

Tipul se smuci înapoi, încercând să-și elibereze piciorul. Cu mâna stângă, încercă să expedieze o lovitură sau să-i scoată ochii lui Reacher, dar piciorul blocat îl împiedică să-și pună în aplicare intenția.

— OK, spuse el gâfâind, când în sfârșit se dădu bătut. Bine. Fă ce ai de făcut. De la mine nu scoți niciun cuvânt.

Reacher nu se mișcă.

— Haide, ce mai aștepți? Fă-o și gata.

— Asta-i ultima ta șansă, spuse Reacher. Ce are Rutherford de vă doriți voi atât de tare?

— Nu contează ce-o să-mi faci. N-o să-ți spun niciodată nimic.

— Ei, dacă asta vrei, spuse Reacher.

Ridică piciorul drept, îl ținu nemișcat și îl privi pe individ în ochi. Apoi, îl lăsă în jos cu greutate spre genunchiul piciorului pe care se sprijinea tipul. Acesta lăsă capul pe spate, închise ochii și scânci, dar nu scoase niciun cuvințel. Bocancul lui Reacher era solid și greu. Își opri piciorul cu talpa la două degete de genunchiul individului. Făcu o pauză, apoi lăsă piciorul pe sol. Îi eliberă piciorul tipului și, în același timp, îl lovi cu pumnul sub ureche. Tipul se prăbuși în lateral, cu piciorul drept întins de parcă tocmai șutase o minge, și nu se mai mișcă.

Reacher verifică dacă mai respiră și îi luă pistolul. Era bine întreținut și, spre deosebire de cel al lui Marty, avea gloanțe. Reacher îi scotoci buzunarele. Avea un portofel cu ceva bani în el, dar niciun card de credit, document de identificare sau altceva din care să reiasă vreun nume sau vreo adresă. Sau măcar adresa vreunui hotel. Nu avea muniție de rezervă. Și nimic altceva în buzunare cu excepția unui telefon. Reacher apăsă butonul de sub ecran și-i apăru un mesaj care-l anunța că amprenta nu-i fusese recunoscută și îl invita să încerce din nou sau să introducă un cod de acces. Ținu butonul lipit de degetul mare al tipului inconștient și ecranul se lumină. Reacher apăsă pe o pictogramă și apăru o listă de apeluri. Cel mai recent era din ziua precedentă. Nu existau mesaje vocale. Nici sms-uri. Iar în agendă erau cinci numere. Numai numere. Niciun nume. Reacher puse telefonul în buzunar, își vârî pistolul la brâu și-și recuperă geanta din intervalul dintre tomberoane. Scoase rola de bandă adezivă. Prinse laolaltă gleznele individului. Mâinile i le împreună la spate. Îi lipi o fâșie și peste gură. Apoi îl ridică pe umăr și îl aruncă într-unul dintre tomberoane.

TREISPREZECE

Când Reacher ieși din alee, zări Suburban-ul parcat în același loc. Flutură ambele brațe ca să-i atragă atenția șoferului, apoi îi făcu semn să vină spre el. Șoferul clătină din cap și lăsă de înțeles că Reacher era cel care trebuia să vină la el. Reacher ridică brațele spre cer a exasperare și se grăbi pe trotuar până ajunse în dreptul portierei din dreapta a mașinii. Geamul coborî și Reacher văzu că șoferul ținea un pistol. Tot un Beretta. Probabil că la fel de bine întreținut. Probabil că și acesta era încărcat. Îl ținea în mâna stângă, jos, în poală, orientat într-o parte. Nu era o poziție de tragere ideală. Dar mărimea țintei în care trebuia să tragă, pieptul lui Reacher, compensa acest neajuns.

— Vino repede, spuse Reacher, ignorând arma. Pe alee. Prietenul tău are nevoie de ajutor. Adu și mașina.

— Ce tot vorbești acolo? zise șoferul.

— V-am așteptat la cafenea și, când am văzut că nu mai veniți, m-am întors să văd ce-i cu voi. Am zis s-o iau pe alee, ca să ajung mai repede, și acolo l-am găsit pe prietenul tău. Era căzut la pământ. Într-o stare nasoală.

Sângera. Avea o tăietură mare pe frunte. Era inconștient. Abia dacă mai respira. Cred c-a fost jefuit. Nu mai avea nici portofel, nici telefon.

— Ai sunat la Salvare?

— N-am putut. N-am telefon. De-aia am venit la tine. Și m-am gândit că, în situația asta cu computerele, oricum ar fi mai rapid ca tu să-l duci direct la spital.

Șoferul ezită, apoi puse pistolul jos.

— În regulă. Arată-mi.

— Hai, vino după mine. Tragi pe alee. Pe urmă, o să-l vezi.

Reacher o luă la fugă și, după o secundă, auzi motorul pornind în spatele lui. Pneurile scrâșniră și, într-o clipă, mașina trecu în viteză pe lângă el. Continuă să accelereze, apoi coti iute în gura aleii, fără să semnalizeze. Reacher îl prinse din urmă și se strecură prin dreapta mașinii. Șoferul coborî cu pistolul în mână și veni lângă Reacher în fața vehiculului.

— Unde e? zise șoferul. Nu-l văd.

— Am uitat, spuse Reacher. L-am pus în tomberon. Cel mai îndepărtat. Ca să fie în siguranță. Nu știam dacă încă mai aștepți și nici cât durează până te găsesc.

Șoferul ridică pistolul spre pieptul lui Reacher.

— Ai uitat?

— Ce? spuse Reacher. Tu nu uiți niciodată nimic?

— Bine, zise șoferul ridicând arma spre capul lui Reacher. Treci în spate lipit de perete. Ține-ți mâinile la vedere.

Așteptă ca Reacher să se conformeze, apoi se apropie de tomberon.

— Nu mișca.

Săltă capacul cu mâna liberă și aruncă o privire înăuntru. Reacher îl așteptă un moment cât să afle în ce stare se afla tovarășul lui, apoi făcu un pas și scoase pistolul de la brâu. Îl răsuci astfel încât să-l țină de țeavă și îl roti într-un arc rapid și oblic. Mânerul îl izbi pe șofer în cot.

Individul scăpă din mână pistolul și capacul tomberonului și se prăbuși într-un genunchi. Reacher trecu pistolul în mâna stângă, îl apucă pe șofer cu mâna dreaptă și îl izbi cu capul de tomberon. Apoi îl apucă de cămașă, îl ridică pe jumătate și-l lăsă să cadă în fund, cu spatele lipit de metal. Era moale ca o păpușă de cârpă. Reacher așteptă un moment ca să se asigure că era conștient, apoi îi înfipse țeava pistolului în gură.

— Am să-ți pun o întrebare, spuse Reacher. O să-ți dau cinci secunde să te gândești la ea și-am să scot pistolul. Dacă îmi dai răspunsul corect, o să te las să-ți scoți tovarășul din tomberon și să pleci de-aici. Dacă mi-l dai pe cel greșit îți bag din nou pistolul în gură și-ți zbor creierii. Ne-am înțeles?

Șoferul făcu ochii mari și se strădui cât putu să aprobe dând din cap.

— Ce are Rutherford de vă doriți voi atât de tare?

Reacher ridică pe rând, la intervale de câte o secundă, toate degetele mâinii drepte, apoi scoase pistolul din gura șoferului.

— Dă-i bătaie, zise acesta ridicând bărbia. Împușcă-mă. Nu mai pierde timpul. N-ai cum să mă convingi să-ți spun ce este.

— Preferi să mori în loc să-mi dai acea informație măruntă? spuse Reacher. Mi se pare o alegere proastă.

— Nu e vorba doar de viața mea. Am o soție. Un frate. Știu ce-o să li se întâmple. Haide.

Deschise gura, se aplecă în față și apucă gura țevii cu dinții.

— Trage!

Reacher scoase din nou pistolul și-l lovi pe șofer în tâmplă cu dreapta, iar acesta își pierdu cunoștința. Recuperă pistolul tipului, îl controlă, vârî ambele pistoale la betelie și începu să-l caute prin buzunare. Fu la fel de nemulțumit ca mai devreme. Nu avea carduri de credit. Nimic cu nume sau adresă. Fără muniție de rezervă. Telefonul lui fusese folosit mai recent, dar nu conținea nume sau informații personale. Reacher luă banii, ca și înainte, și-l ascunse pe tip în celălalt tomberon. Apoi se întoarse la Suburban. Verifică torpedoul. Parasolarele. Buzunarele portierelor. Sub scaune. Sub covorașe. În portbagaj. În jurul roții de rezervă, al cricului și al micii truse de scule. Sub capotă. În apărătoarele de roți. Și nu găsi nimic. Nici măcar un bănuț rătăcit sau un ambalaj de bomboană aruncat. Oricine erau indivizii ăștia, erau meticuloși. Asta era al naibii de sigur.

Reacher închise capota și portbagajul și toate portierele, în afară de cea a șoferului. Era tentat să se urce și să ia vehiculul. În parte, pentru că îi putea fi util. Dar și ca să-l deposedeze pe inamic de o dotare prețioasă. Dar îl văzuse pe unul din gașcă atașând un dispozitiv de urmărire pe Broscuța lui Rutherford. Asta însemna că exista riscul ca ei să folosească aceeași tehnologie pe propriile lor mașini. Așa că verifică mai întâi să fie cheia în contact și lăsă Suburbanul în voia sorții.

Cineva lăsase pe biroul de la recepție un teanc de fluturași care făceau reclamă la un serviciu de livrare pentru pizza, dar altfel holul principal al clădirii lui Rutherford părea neschimbat când Reacher reveni. Începuse să-i fie foame din nou, așa că împături un fluturaș și-l băgă în buzunarul de la spate, apoi se apropie de ușa debaralei. Se pregăti sufletește pentru eventualitatea în care portarul folosise timpul ca să se gândească. Să priceapă că fusese un vicleșug. Apoi descuie ușa. Și îl găsi pe ins stând pe podea, cu genunchii la piept. Clipi din ochii mijiți la apariția bruscă a luminii, apoi îl recunoscu pe Reacher și încercă să vorbească, dar nu se înțelegea nimic prin banda lucioasă.

— Vești bune, spuse Reacher.

Îl apucă de mâini pe portar și îl săltă în picioare, apoi scoase cuțitul mic și îl eliberă.

— Alarmă falsă, continuă Reacher. Nu există nicio amenințare la adresa domnului Rutherford. Nu astăzi. E în siguranță deplină. Deocamdată. Deși nu se simte prea bine. Tocmai m-a sunat. Și a amânat din nou călătoria. O să rămână în apartament câteva zile, până o să se simtă mai bine. Nu vrea să primească vizitatori și să fie deranjat. Eu o să urc până la el să văd dacă are nevoie de ceva, pe urmă mă-ntorc în Nashville. A fost o plăcere să te cunosc. Ești un om bun, ține-o tot așa.

Reacher se gândise că, dacă vecinul lui Rutherford putea să-și petreacă jumătate din an plecat în croaziere, trebuia să fie un om în vârstă. Pensionar. Cu mult timp la dispoziție. Care avea în spate mulți ani în care acumulase tot felul de lucruri. Reacher își imagina un apartament

plin ochi de mobilier demodat. Perdele înflorate. Fotografii cu copii. Poate chiar cu nepoți. Dar când Rutherford deschise ușa și făcu un pas înapoi, Reacher văzu un spațiu imens, aproape gol. Toți pereții despărțitori fuseseră dărâmați. Pereții exteriori fuseseră vopsiți într-un alb strălucitor. Podeaua era acoperită cu un strat din beton gri-pal, care fusese etanșat și lustruit ca să se asorteze cu blaturile mobilei de bucătărie. Ferestrele erau acoperite cu jaluzele din aluminiu, înclinate ca să lase să pătrundă soarele după-amiezii. Măsuța de cafea avea o tăblie din sticlă în formă de romb și, în loc de picioare, avea un suport din lemn curbat. Restul mobilierului era din crom și piele neagră. Reacher văzuse imagini cu obiecte ca acestea într-o revistă despre designerii de la mijlocul secolului. Erau niște unități din lemn de nuc lustruit, cu uși montate în ele, care separau partea mai îndepărtată a încăperii. Ceva care arăta ca un ou metalic uriaș, alcătuit din panouri ghintuite, fixat pe un trepied din lemn negru. Și un set de rafturi din lemn de culoare deschisă. Aparent, rafturile aveau diverse lungimi, dar Reacher se gândi că probabil fuseseră calculate cu atenție ca să creeze cine știe ce efect. Păreau să plutească în apropierea peretelui, în loc să fie atașate cu ajutorul unor console sau suporturi, și susțineau o colecție nu foarte numeroasă de obiecte oarecare. Din categoria celor pe care cei care le vindeau le denumeau, fără îndoială, *obiecte decorative*.

— Ce părere ai? întrebă Rutherford.

— Nu știu, zise Reacher. E o locuință? Sau o expoziție?

— O locuință. Este a lui Mitch de ani de zile. Deși mai are încă vreo două. Și n-a arătat mereu așa. Anul trecut a renovat-o complet. Acum are niște chestii foarte faine.

Vezi asta? întrebă Rutherford arătând spre ou. A venit de la o fabrică de becuri. Din Germania. Îl foloseau ca să testeze vidul din interiorul becurilor de sticlă. Acum Mitch îl folosește ca să-și țină sticlele de whisky.

Rutherford se duse la ou și deschise o ușiță montată în partea frontală a obiectului. Înăuntru erau patru carafe de cristal pline cu lichid auriu și opt pahare bondoace.

— Totuși, gândește-te de două ori înainte să te servești. Cel mai ieftin costă douăzeci de miare sticla.

— M-aș mulțumi cu o cafea, spuse Reacher. Presupunând că amicul tău are ceva atât de banal.

— Și eu, spuse Rutherford.

Se duse în zona bucătăriei și deschise un dulap încastrat în perete ce conținea o mașinărie lucioasă plină de butoane, cadrane și manete.

— Dacă reușesc să-mi dau seama cum funcționează chestia asta, continuă Rutherford.

Reacher se mută spre mijlocul încăperii.

— Parcă ziceai că amicul tău ți-a dat cheile ca să-i uzi plantele?

— Exact, spuse Rutherford, dând din cap aprobativ.

— Și ce s-a-ntâmplat? Ai uitat? Au murit?

— Nu. Bineînțeles că nu. Mitch mi-ar lua gâtul. Uite-le colo, pe raft. Sunt ca noi, ca să zic așa.

Rutherford arătă către trei ghivece miniaturale de pe raful din stânga ferestrei spațiului de locuit. Fiecare conținea câte-un lujer zbârcit, ca un trunchi de copac minuscul, în descompunere.

— Chestiile alea sunt vii? întrebă Reacher.

— Cei doi de pe margini au peste o sută de ani. Celălalt e mai tânăr. Mitch spunea că are cam șaizeci de ani,

parcă. Provin dintr-o pădure aflată la poalele muntelui Fuji din Japonia. E singurul loc din lume în care cresc. Au fost îngrijiți de mai multe generații ale aceleiași familii.

— Prietenul tău are gusturi interesante. Cu ce se ocupă?

— Lucrează în IT, ca mine.

Rutherford se opri și pe chipul lui se așternu o tristețe sinceră. Apoi continuă:

— Doar că ideea lui de un milion de dolari chiar a funcționat. Spre deosebire de rahatul de care mi-am legat eu speranțele.

Reacher se așeză pe una dintre canapele și așteptă ca Rutherford să încheie confruntarea de inteligență cu aparatul de preparat cafea.

— Rusty, trebuie să discutăm o chestie serioasă acum. Oamenii care vor să pună mâna pe tine au mușcat momeala cum că tu ai merge la aeroport cu mașina. Au venit în garajul blocului tău. Dar au renunțat să te ia prin surprindere printr-o ambuscadă. În împrejurările date, decizia a fost corectă. În schimb, ți-au atașat un dispozitiv de urmărire pe mașină.

— Dar nu mă duc la aeroport.

Rutherford puse cănile de cafea pe masă și se așeză pe cealaltă canapea.

— Dacă o să vadă că mașina mea nu se mișcă, ce-o să facă? continuă el.

— Nu știu. Depinde de câtă răbdare au. Și de cât de urgentă e problema pe care încearcă s-o rezolve. Bănuiesc că n-o să mai treacă mult până o să vină aici ca să te ia. Dar am putea să evităm asta dacă reușim să ne dăm seama ce vor. Vreau să-ți concentrezi toată atenția pe răspunsul la această problemă.

Rutherford clătină din cap.

— Ți-am spus deja. Nu am nimic pe care ar putea să-l vrea cineva.

— Două sunt scenariile posibile aici, zise Reacher. Ai lucrul ăsta și nu-ți dai seama. Sau ei cred că tu-l ai, dar de fapt nu-l ai. Cu varianta 1 putem lucra. Varianta 2 e mai dificilă. Așa că uite ce vreau să faci. Termină-ți cafeaua. Pe urmă întinde-te pe canapea. Închide ochii și alege o zi. Să zicem, lunea din săptămâna de dinaintea atacului ransomware. Spune-mi tot ce-ai făcut din momentul în care ai deschis ochii dimineața până când ai adormit în noaptea aceea. Fiecare detaliu. Oricât de banal. Nu știi niciodată ce ar putea declanșa o conexiune.

Rutherford luă o gură de cafea, apoi se descălță și-și ridică picioarele pe canapea.

— Bine. O să-ncerc. Dar nu sunt sigur c-o să fie de ajutor.

— Trebuie să te concentrezi, spuse Reacher. Fără distrageri, așa că oprește-ți telefonul.

Telefonul lui Rutherford începu să sune.

— Ignoră-l, zise Reacher.

Rutherford îl scoase deja din buzunar. Se uită la ecran și i-l arătă lui Reacher. Scria *Portarul*.

— I-am spus să nu te deranjeze, spuse Reacher. Ignoră-l.

— Nu pot. Dacă indivizii ăia vin sus să mă ia? Așa ai spus c-o să fie. Dacă el încearcă să mă avertizeze? Trebuie să văd.

Rutherford apăsă butonul de difuzor și puse telefonul pe masă.

— Domnu' Rutherford? Scuze că vă deranjez. Știu că nu vă simțiți prea bine. Dar trebuie să vă avertizez. A venit aici cineva ca să vă vadă. I-am spus doamnei că nu

se poate, dar a trecut pe lângă mine de-a dreptul. Acum urcă. Și, Doamne, ce supărată a fost că am încercat s-o opresc.

Rutherford închise și apoi se duse la ușă și-și lipi ochiul de vizor.

— Nu e nimeni. Încă. Trebuie să fie una dintre femeile de ieri. Cea care supraveghea clădirea. Trebuie să fi aflat care e apartamentul meu. Vine să mă ia. Ce facem?

— Nu trebuie să facem nimic, spuse Reacher. Nimeni nu știe că suntem aici.

— Așa e, zise Rutherford trăgând aer în piept. Am putea să stăm pitiți. Să așteptăm să plece.

— Am putea. Evităm astfel o confruntare într-un spațiu public închis. În plus, le furnizăm informații eronate. Două rezultate bune cu eforturi zero din partea noastră.

— OK. Așa facem.

Rutherford se întoarse de la ușă și imediat se încruntă alarmat.

— Ia stai așa! Și dacă intră prin efracție? Ar putea să folosească un șperaclu.

— Și așa e bine. Am putea să intrăm după ea. Să-i punem niște întrebări. Iar după aia am avea acoperirea perfectă. Te-ai dus să arunci gunoiul la ghenă și, când te-ai întors, ai găsit un intrus în apartament. Ea a încercat să fugă. A alunecat. Și s-a lovit la cap. Tragic, dar se întâmplă când alegi să duci o viață de răufăcător.

— Nu putem... Șșșșt. Vine cineva, zise Rutherford lipindu-și din nou ochiul de vizor. E... O, Doamne!

Deschise ușa și ieși din cameră, în ciorapi. Reacher văzu o femeie în cealaltă parte a coridorului. Era cu fața spre ușă, gata să sune la ușa apartamentului lui

Rutherford. Părul ei avea aceeași culoare cu al tipei care conducea Toyota. Aceeași lungime. Și era cam de aceeași înălțime. Dar hainele erau diferite. Purta un costum gri deschis. Și Reacher nu-i recunoscu fața.

— Sarah! Spuse Rutherford deschizând brațele larg. Ce bine-mi pare că te văd! Ce faci aici?

— Eram îngrijorată din cauza ta. Femeia îl îmbrățișă pe Rutherford atât de strâns, încât ai fi zis că vrea să-i rupă spatele. N-ai mai sunat. N-ai mai răspuns la telefon. Ți-am lăsat tot felul de mesaje. Pe urmă am auzit că ai rămas fără slujbă.

— N-am primit niciun mesaj. Cred că m-ai sunat pe telefonul de serviciu. Nemernicii mi l-au luat când m-au dat afară. Îmi pare rău. Trebuia să-ți fi spus. Să te fi sunat.

— Ești bine?

— Sunt. Am fost deprimat o vreme, dar acum sunt mult mai bine.

— Bun. Pentru că trebuie să vorbim despre ceva. Ar putea fi ceva uriaș.

Geanta imensă a femeii îi alunecă de pe umăr și, în timp ce o așeza la loc, întoarse capul și-l zări pe Reacher stând în ușa de vizavi.

— O, bună. Tu trebuie să fii Mitch. Am auzit multe despre tine.

— De fapt, nu e, interveni Rutherford. Mitch e plecat. El e Jack Reacher. Reacher, ea e prietena mea, Sarah Sands. Cea despre care ți-am povestit. Sarah a lucrat cu mine la programul Cerberus.

Rutherford mai făcu o cană mare cu cafea în timp ce Sarah porni laptopul și-l asculta pe Reacher făcându-i

un rezumat al evenimentelor petrecute de la sosirea lui în oraș.

Sands îl luă de mână pe Rutherford când acesta îi puse cana pe masă și îl privi în ochi.

— Nu-mi place asta. Nu-mi place chestia asta deloc. Cineva încearcă să te răpească? Asta nu e bine. FBI-ul ar trebui să se ocupe de povestea asta. Trebuie să te menținem în siguranță.

— Asta le-a spus și Reacher ieri polițiștilor, care n-au fost prea impresionați, spuse Rutherford așezându-se lângă Sands. Sunt în continuare persona non grata în orașul ăsta.

— Dar tu, Sarah? zise Reacher. Mai ai vreo persoană de contact de pe vremea când lucrai la FBI? Cineva care ar putea să declanșeze o anchetă în cazul ăsta?

— S-ar putea, spuse Sands. Mai cunosc câțiva oameni. Aș putea să dau niște telefoane. Măcar să atrag atenția. Aveți vreo idee despre lucrul ăla pe care-l are Rusty și pe care îl doresc ceilalți, oricine or fi ei?

— N-am reușit încă să ne dăm seama.

— Poate vă ajut eu. Pariez că e același lucru pe care am venit aici să-l iau. Sistemul pe care l-am creat. Sau, cel puțin, o parte din el.

— De ce ar dori cineva să pună mâna pe mizeria aia?

Rutherford se lăsă moale pe scaun.

— N-a funcționat, continuă el.

— N-a funcționat așa cum am sperat noi. Asta-i adevărat. Dar asta nu înseamnă că a fost un eșec total. Rusty, când a avut loc atacul, mi-ai spus ceva care nu mi s-a părut că are logică. M-am tot gândit. Așa că am făcut câteva simulări și cred că am descoperit ceva.

— Că toată povestea a fost o imensă pierdere de timp? spuse Rutherford. Că ieșeam mai câștigați dacă am fi creat o aplicație de cuvinte încrucișate pentru cei care învață swàhili?

— Nu-mi vine să cred că n-ai văzut chiar tu asta, spuse Sands. Chiar acolo, în backup-ul tău, e un indiciu cât casa.

— Nu. Nu e nimic în backup. Nu s-a scris nimic peste ceea ce se afla deja pe serverele alea second-hand proaste pe care le-am folosit ca să încropesc copiile de rezervă.

— Exact asta vreau să spun.

— O, Doamne! zise Rutherford ridicându-se și lipindu-și palma de frunte. Sarah, te iubesc.

— Deci, sistemul vostru a funcționat de fapt? întrebă Reacher, apoi sorbi din cafea. Ai spus că n-a mers.

— Exact, spuse Rutherford. N-a mers.

— Atunci, de ce l-ar vrea cineva? întrebă Reacher.

— Totul se reduce la modul în care funcționează acest tip de virus, spuse Sands. Atacurile nu au loc toate deodată. Să ne imaginăm că o rețea de computere e ca o fortăreață a inamicului. Dacă vrei să o cucerești, nu arunci pur și simplu o grenadă peste zid și speri ca toți soldații să fie uciși. Începi prin a-ți infiltra omul cel mai bun. Îl treci pe furiș dincolo de sistemele de apărare și-l lași o vreme să spioneze în interior. Să vadă configurația terenului. Să traseze hărțile pentru momentul când sosesc forțele principale. Să afle unde-s ascunse comorile. Și să vadă dacă există capcane de evitat. În cazul nostru, în loc de capcane, citim backup-uri. Acestea sunt un mare pericol pentru ransomware. N-are niciun rost să blochezi niște date dacă victima ta potențială are o

copie curată. Pur și simplu, ți-ar râde în față. Iar asta e o mare problemă, pentru că unele dintre aceste grupuri iau parte la jocul ăsta pentru prestigiu în aceeași măsură ca pentru bani. Așa încât, dacă găsesc un backup — care, de regulă, se conectează un timp scurt pentru a surprinde un instantaneu al celor mai recente schimbări și apoi se deconectează parțial sau chiar total pentru a rămâne în siguranță — imediat lansează un tip special de program. Unul deosebit de viclean. Îl numim trident pentru că face trei lucruri simultan. Unu, distruge toate datele care au fost deja incluse în backup. Ori sunt șterse cu totul, ori sunt înlocuite cu filme porno sau mesaje sfidătoare, ori chestii de genul ăsta. Doi, împiedică salvarea de backup-uri noi. Și trei, trimite semnale înșelătoare către conducerea organizației spunând că totul funcționează fără probleme. În felul ăsta, se evită alertarea cuiva cu privire la ceea ce se întâmplă și sporește dificultatea situației când sistemele principale sunt blocate și apare cererea de recompensă.

— Dar backup-urile tale n-au fost șterse, spuse Reacher. Și nici suprascrise cu pornografie. Nu-i așa?

— Așa e, spuse Rutherford. Ceva a împiedicat ca asta să se întâmple. Dar nu s-a mai salvat nimic nou. Iar rapoartele înșelătoare către management au fost trimise. De-aia am crezut c-o să fim OK după atac. Și de-aia am fost atât de șocat când am constatat că lucrurile nu stau deloc așa.

— Cerberus a intervenit, spuse Sands. A rupt unul dintre dinții tridentului. E singura explicație. Am rulat simulări folosind copii ale celor mai recente atacuri ransomware cu care ne-am confruntat și aici e locul în care lucrurile devin interesante pentru oamenii care îl urmăresc pe

Rusty. În opt din nouă teste, nu doar că datele existente au rămas neatinse, dar pe sistemul de backup a fost reținut un fragment din codul periculos. Cumva, a fost prins de Cerberus când a oprit ștergerea discului.

— Un fragment suficient ca să poată fi deblocate computerele primăriei? întrebă Reacher.

— Nu, zise Sands. Nu funcționează așa. Dar ar putea dezvălui cine e responsabil. E ca atunci când jefuitorul unei bănci poartă mască, dar camera de supraveghere îi surprinde tatuajul bandei din care face parte.

— Înseamnă că de-aia încearcă indivizii ăștia să pună mâna pe el, spuse Rutherford. Probabil că au analizat hărțile de sistem pe care li le-a trimis virusul. Au văzut ceva ce n-au recunoscut — pe Cerberus. Și și-au dat seama ce poate să facă. Și poate că au pus asta cap la cap cu relatările din presă despre faptul că vechile date au fost singurele care au supraviețuit. Trebuie să fi văzut titlurile. Răspunsul ruginit[1] al lui Rutherford la ransomware a fost preferatul meu. Dar noi avem un motiv diferit să-l vrem. Poate milioane de motive diferite. Nu-i așa, Sarah?

— De-aia sunt aici, spuse Sarah. Câinele de pază mai are urme de viață în el. Nu e produsul care am crezut noi c-o să fie. E evident că nu împiedică producerea atacurilor ransomware. Dar dacă protejează bine toate datele salvate în backup, e foarte bine. O mulțime de organizații ar plăti o groază de bani pentru așa ceva. N-avem nevoie decât de serverele pe care le-ai folosit. Testele de laborator sunt bune, dar trebuie să ne asigurăm că într-adevăr

---

[1] Joc de cuvinte; în limba engleză, *rusty* = ruginit. (*N.t.*)

sistemul nostru a fost cel care a salvat datele vechi. Și nu cine știe ce disfuncționalitate întâmplătoare. Așa că hai să mergem să le luăm.

— Nu putem să le luăm, zise Rutherford, care se rezemă dezarmat de spătar. Când am crezut că sistemul a dat greș, am aruncat totul la gunoi.

PAISPREZECE

Speranski era la el în birou, căutând prin cataloagele angrosiștilor de aparatură electrică. Încerca să găsească un obiect care să semene cel mai mult cu un reflector de antiaeriană din al Doilea Război Mondial, când telefonul securizat sună din nou.

— Am avut dreptate, spuse vocea din telefon. A fost o ambuscadă.

— Cât de grav? spuse Speranski.

— Putea fi și mai rău. Echipa principală, patru oameni, s-a dus în garaj. Au evaluat situația, au plantat un dispozitiv de urmărire pe mașina lui Rutherford și au plecat nevătămați. Hoinarul i-a prins pe cei doi care stăteau afară.

— Sunt morți?

— Nu. Dar o vreme sunt scoși din joc. I-a bușit destul de rău. Iar unul dintre ei a fost mușcat de un șobolan până să fie găsit. Au fost lăsați în două tomberoane de gunoi.

— Cei de la Centru știu?

— Da. Dar nu-ți face griji. Poliția nu e implicată. N-a văzut nimeni nimic. Nu s-a atras atenția în niciun fel. Nu anulează operațiunea. Dar fac o schimbare.

— Ce fel de schimbare?

— Vor să aducă pe cineva. Pe Denisov. Restul echipei rămâne cu sarcini de supraveghere până când vine Denisov.

Speranski făcu o pauză. Nu lucrase niciodată cu Denisov. Dar auzise de el. Denisov începuse prin a fi cel care punea întrebările. Detectorul de minciuni uman, așa fusese supranumit. Din cauza înfățișării sale. Și a temperamentului. A capacității sale de a dezlega limbile. Și măruntaiele.

— Parcă Denisov nu mai era folosit în munca de teren, spuse Speranski. Prea puține reușite.

— Ba nu, este folosit, spuse vocea. A fost în Cecenia timp de cinci ani. Și-a mărit „repertoriul". A lucrat la autodisciplinare. Acum e reabilitat. A intrat din nou în grațiile oamenilor care contează.

— Și-l lasă să se dezlănțuie împotriva lui Rutherford? Nu e cam mult?

— Împotriva hoinarului. Restul echipei poate continua cu Rutherford, ca și până acum.

— Ia stai așa!

Sands se duse la fereastră, apoi se întoarse cu fața la Rutherford și continuă:

— Cum puteai să arunci la gunoi un întreg ansamblu de servere? Câte foloseai?

— Opt, răspunse Rutherford privind în pământ. Cred că nu le-am aruncat la propriu la gunoi. Dar le-am cam distrus.

— Ce-ai făcut cu ele?

— Păi, mai întâi, ușa de sticlă a dulapului de echipamente s-a spart când am dat cu pumnul în ea. Am făcut asta când

mi-am dat seama că backup-ul nu funcționa. Pe urmă, am smuls toate cablurile. Am vrut să arunc toată blestemăția la ghenă, afară, dar când am încercat să o târăsc spre ușă piciorul dulapului s-a prins în locul în care o parte din podeaua înălțată s-a spart, așa că l-am lăsat așa. Pe urmă, am lipit pe dulap un bilețel cu indicația să fie dus la gunoi.

— Asta a fost înainte să fii concediat?

— Exact. În ziua atacului.

— Dulapul mai era acolo în ziua în care ai plecat?

Rutherford ridică din umeri.

— Habar n-am. După acea primă zi, nu m-am mai dus în sala echipamentelor. N-avea niciun rost. Nimic nu funcționa. De fapt, m-am gândit să verific în ultima zi petrecută acolo, dar n-am rămas decât zece minute până când mi-au dat scrisoarea de concediere.

— Nu te-a înlocuit nimeni?

— Încă nu, răspunse Rutherford lăsând capul în jos. Postul nu e deloc atractiv. Nimic nu funcționează. Titlul era Șef de departament, dar nu prea e niciun departament de condus. Mai sunt doar doi alți angajați. Unul lucrează cu normă redusă. Și amândoi au fost trimiși în șomaj tehnic până se repară rețeaua.

— Deci, ce șanse sunt să fi văzut cineva biletul pe care l-ai lăsat? Și să fi făcut ceva în privința asta?

— Probabilitatea e foarte mică.

— Deci, ar putea fi încă acolo?

— Da, e posibil.

— Păi atunci să mergem. Ce mai așteptăm? Să mergem să vedem.

— N-are niciun rost. Nu putem intra. M-au pus să las cheia la plecare.

— Rusty! Pe bune? Ia gândește-te ce-am făcut eu în ultimul deceniu din viața mea? Pentru un agent FBI nu există ușă încuiată. Și n-o să mai fie nimeni acolo. Sistemul de securitate e picat. Dulapul ăla ar putea sta la fel de bine pe trotuar, așteptându-ne pe noi să-l luăm de-acolo.

— Și cum îl mișcăm?

— Dacă lucrăm împreună, n-o să fie nicio problemă. Trebuie să fie niște cărucioare în sala de recepție. Cum altfel crezi că l-au transportat acolo când l-au adus?

— Și cum o să-l aducem înapoi aici? Nu încape în mașina mea.

— De-aia am închiriat o mini-dubă. Dar n-o să-l aducem aici. Cu oamenii ăia care supraveghează clădirea și portari care raportează toate mișcările tale. O să închiriem un depozit pentru o noapte. Îl ascundem acolo. Iar mâine închiriem un spațiu pentru birou. Sau chiar o cameră de motel. Avem nevoie de curent electric. De un loc de unde să putem lucra. Și de izolare.

Planul era simplu. Sands urma să plece prima și să se oprească în holul de la intrare. Urma să-i prezinte scuze portarului pentru purtarea ei cam dură de mai devreme și să-i spună că prietenul ei se simțea mult mai bine. Atât de bine încât se pregătea să plece cu mașina. Reacher și Rutherford urmau să-i lase timp portarului să dea mai departe informația. După care coborau în garaj. Urmau să plece cu Broscuța lui Rutherford. Cu Reacher la volan. Acesta o lua pe aleea cu tomberoanele de gunoi, mișcându-se suficient de lent ca Rutherford să sară din mașină, să se pitească și să aștepte ca Sands să-l ia în mașina ei. Apoi Reacher continua să conducă Broscuța

prin oraș, parcă trăgând după el Toyota cu o funie invizibilă, dându-le lui Rutherford și Sands un răgaz suficient ca să ajungă și să se întoarcă de la clădirea IT a primăriei.

Niciun plan nu supraviețuiește primului contact cu inamicul.

Sau, în cazul de față, dorinței de contact a lui Reacher.

Începu să străbată la întâmplare străzile orașului, așa cum ar fi făcut o persoană care nu-și dădea seama că avea un dispozitiv de urmărire atașat de bara de protecție și încerca să vadă dacă-l urmărește cineva. Stătea incomod, chiar și cu scaunul tras în spate la maximum. Pedalele care ieșeau din podea erau țepene și greu de manevrat. Nu avea suficient spațiu pentru picioare. Cutia de viteze manuală cârâia și cotirile frecvente impuneau schimbări de viteză aproape permanent. Dar lui Reacher cel mai mult îi displăcea să accepte că era urmărit, deși n-avea nicio dovadă. Îi plăcea să-și poată simți urmăritorii. Să-i vadă în mintea lui ca pe niște puncte mișcătoare pe o hartă. Avea senzația că rătăcește la întâmplare. Mai puțin, ca și cum frânghia de tractare era invizibilă. Mai mult, ca și cum n-ar fi existat deloc.

Reacher verifică indicatorul de combustibil al Volkswagenului. Rezervorul era aproape gol. Era mereu surprins de faptul că civilii neglijau atât de des să alimenteze cu carburant vehiculele după ce le conduceau. Care mai e rostul unui echipament dacă nu e bine întreținut și gata de utilizare? Clătină din cap și schimbă traseul ca să ajungă la benzinăria pentru camioane unde ajunsese mai devreme împreună cu Rutherford. Alese pompa cea mai apropiată de clădirea principală și opri în partea dreaptă a acesteia, astfel încât cineva aflat pe șosea să nu vadă

clar scaunul pasagerului. Apoi încuie mașina și intră în clădire.

Reacher începu cu raionul de îmbrăcăminte. De regulă, nu-și schimba hainele de două ori în aceeași zi, dar condițiile se modificau. Acum se punea problema de a acționa în întuneric, așa încât camuflajul era o prioritate. Alese o pereche de pantaloni negri și un hanorac negru, plăti și se duse la toaletă să se schimbe. Apoi se întoarse în raionul de îmbrăcăminte și luă de pe raft un pachet cu trei tricouri. Mai luă o hartă, o lanternă și o canistră de benzină pentru urgențe de la raionul auto. Un bax cu douăsprezece sticle de apă. Umplu o cană de șase sute de mililitri cu tipul de cafea cu extra-cofeină pe care o consumau camionagii când trebuiau să conducă toată noaptea. Iar la casă adăugă două brichete și plăti în avans pentru o cantitate mare de benzină.

Revenit afară, Reacher depozită obiectele nou achiziționate. Cu excepția cănii cu cafea și a canistrei de benzină, toate celelalte cumpărături ajunseră pe podea, în partea dreaptă a mașinii, împreună cu cuțitul mai mare și banda adezivă cumpărate anterior. Puse în buzunar cuțitul mai mic și brichetele și-și vârî la betelie pistoalele pe care le capturase. Umplu rezervorul Broscuței și canistra, pe care o puse în portbagaj. Verifică harta ca să vadă dacă exista o cale de a intra pe ruta pe care o luase Marty de dimineață fără să mai treacă prin oraș. Găsi una care ocolea pe la vest. Apoi se înghesui în mașinuță și ieși pe șosea.

Pe hartă, drumul era reprezentat printr-o linie neagră și groasă. Sugera ceva lat. Un drum important. Echivalent în linii mari cu cel pe care Reacher ajunsese la benzinărie.

Se dovedi că numai despre artă cartografică nu era vorba. În realitate, drumul era ceva mai mult decât o cărare. Reacher își imagină cum lucrătorii agricoli îl începuseră cu caii și căruțele lor, după care au venit tractoarele și remorcile care l-au consolidat, până când l-a adoptat administrația districtului. L-au lărgit puțin. Au îndreptat denivelările. Au adăugat un strat subțire de asfalt. Poate au trimis din când în când câte o echipă de întreținere ca să mai repare panglica de asfalt rudimentară și plină de gropi, care ocolea coturile bruște și șerpuia printre câmpuri și pâlcurile ocazionale de copaci. Reacher o luă ușor. Voia să schimbe viteza cât mai rar. Și n-avea niciun chef să sfârșească noaptea în șanț.

În cele din urmă, drumul prăpădit îl scoase pe traseul folosit de Marty, la sud de oraș. Lumina scădea rapid și traficul, care fusese slăbuț mai devreme, acum nici nu exista. Reacher se uita în oglindă la fiecare câteva secunde. Nici urmă de mașină în spatele lui. Nicio sclipire a soarelui care apunea pe vreun parbriz. Nici urmă de faruri. Reacher ajunse la o porțiune lungă și dreaptă de drum, așa că apăsă până la podea pedala de accelerație. Motorul zăngănea și huruia în spate. Volanul tresărea și vibra. Menținu viteza atât cât îndrăzni și frână înainte de următoarea curbă. Întârzie cu o fracțiune de secundă. Mașina se înclină și se balansă. Pneurile subțiri scrâșniră. Ieși pe următoarea porțiune dreaptă, pe jumătate pe partea greșită a drumului, corectă traiectoria și încetini la viteza mersului pe jos. Trecu pe lângă locul în care se oprise Marty. Verifică în oglindă. Nici urmă de vreo mașină. Văzu intrarea spre câmpul pe care-l tăiase pieziș. Nu se vedea nici urmă de mașină. Acceleră pe sub un pod

care cândva fusese folosit la transportarea apei pentru terenurile cultivate. Nici urmă de vreo mașină. Apoi farurile slabe ale Broscuței prinseră în fascicule forma înaltă a reclamei Studebaker. Reacher reduse accelerația. Voia ca urmăritorii lui să înțeleagă clar ce intenționa să facă. Asta presupunând că cineva îl urmărea.

Reacher conduse Broscuța prin intervalul dintre vechiul showroom și ghereta abandonată a benzinăriei. Opri mașina într-un unghi neglijent și coborî, lăsând portiera deschisă. Verifică ghereta ca să se asigure că Marty nu mai era prins cu cătușele de conducta de apă, apoi luă canistra cu benzină din portbagaj, sticlele de apă, tricourile și lanterna din mașină. Lăsă deschisă portiera din dreapta și își croi drum spre porțiunea acoperită cu panouri din spatele showroomului, pe unde îi văzuse ieșind pe femeie și pe unul dintre bărbați când fugiseră. Trase de placaj. Era desprins într-o parte, așa că lărgi intervalul și se strecură prin el. Păși într-un spațiu voluminos cu un arc de ferestre înalte în locul unui zid frontal. Toate erau bătute în scânduri. Un șir de vitrine acoperea o latură. Sticla era spartă și rafturile, goale. Reacher mișcă în jur fasciculul lanternei și zări un șir de urme de pași în praful de pe podea. Duceau la o ușă aflată în partea îndepărtată a showroomului. Apoi, la un șir de trepte de lemn. Avuseseră și zile mai bune. Asta era sigur. Vopseaua se ștersese de mult. Se vedeau crăpături în suprafața lor. Balustrada se lăsă în jos când Reacher o atinse. Se gândi de două ori înainte să urce. Ce avea în minte se putea realiza de la sol, dacă i-ar fi acoperit cineva spatele. Dar era în dispoziția de a face ceva teatral, nu funcțional.

Reacher se ținu aproape de zid, unde treptele ar fi trebuit să fie mai solide. Urca lent, testând fiecare treaptă cu mare grijă înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe ea. Ajunse astfel până sus, unde găsi o trapă ce ducea pe acoperiș. Ridică sticlele de apă prin trapă. Apoi canistra. După care se urcă și el. Suprafața era plană. Cândva fusese acoperită cu un fel de hidroizolație argintie, care avea și rolul de a proteja clădirea de efectele rele ale căldurii solare. Acum suprafața era mată și se cojea. Era acoperită cu frunze, rămurele și diverse gunoaie pe care vântul reușise să le aducă acolo. Mare parte dintre ele se strânsese la baza zidului care împrejmuia întregul spațiu. Avea cam nouăzeci de centimetri înălțime. Ca meterezele unui castel miniatural, se gândi Reacher. Și chiar așa plănuise să-l folosească.

Traversă spre colțul din spate din laterala clădirii, în vecinătatea gheretei, și luă șase sticle de apă din bax. Le goli și le umplu pe jumătate cu benzină. Tăie două tricouri în fâșii și le introduse în sticle, lăsând să atârne peste gâturi material textil din belșug. Apoi alinie sticlele la baza zidului și scoase din buzunar o brichetă.

Planului lui Reacher îi lipsea o singură componentă. Ținta. Așteptă, dar nu apăru nicio mașină. Începu să-și facă griji că plecase la o vânătoare de himere. Și că himera era chiar el. Se duse la stâlpul indicatorului vertical și se uită spre drum, să vadă vreo mișcare. Nimic. Apoi sesiză o sclipire luminoasă cam la patru sute de metri distanță. Așa credea. Dar nu era sigur. Fixă locul cu privirea, încercând să determine prin forța voinței apariția vreunui vehicul. În sfârșit, auzi un sunet de mașină. Venea din

cealaltă direcție. O dubă carosată. Hurducăia și se legăna pe drum. Se deplasa cu viteză. Poate vreun instalator, nerăbdător să ajungă acasă după o zi lungă. Sau un electrician. Sau un șofer beat.

Duba încetini puțin și prinse în lumina farurilor o formă familiară ascunsă sub podul de apă. Toyota albastră. Îl urmărise. Dar nu căuta să intre în contact. Doar să observe. Să bage de seamă încotro se ducea Reacher. Îndeajuns de aproape ca să vadă dacă schimba mașinile sau era preluat de o altă mașină. Dar prea departe ca Reacher să o poată incinera.

Continuă să privească, dorindu-și ca ceilalți să schimbe tactica. Să se apropie. Trecură alte cinci minute. Nicio mișcare. Apoi telefonul lui Reacher vibră. Încă un sms. Tot de la Rutherford. Spunea același lucru ca și primul mesaj. *Am ajuns. Cu bine.* Asta însemna că și Reacher putea să se întoarcă. Putea, de asemenea, să lase Toyota să-l urmărească. Să se furișeze după el tras de funia electronică invizibilă. Indivizii din mașină puteau să trimită un raport inofensiv. Să-și informeze șefii despre fiecare detaliu al serii lui Reacher. Dar nu-i plăcea ideea asta. Când el trimitea un mesaj, îi plăcea să fie clar și lipsit de ambiguități. Cineva trimisese șase inși după el. Ar fi fost nepotrivit să lase ziua să se încheie cu doar doi dintre ei în spital.

Reacher puse bricheta la loc în buzunar și goli sticlele de benzină. Coborî treptele spre showroom și traversă spre o ușă din mijlocul zidului din spate. Ducea la un coridor cu o altă ușă la capăt, o ușă pe stânga și alte două egal distanțate pe dreapta. Ușa din stânga se deschidea într-un birou dublu. Având în vedere vechimea clădirii,

Reacher bănui că biroul de la intrare fusese al secretarei, iar cel din spate, mai spațios, al unui director. Sau al proprietarului francizei. Ambele încăperi erau goale. Prima ușă de pe dreapta ducea la o bucătărie mică. Nu erau aparate sau ustensile. Doar un blat melaminat cu spațiu suficient pentru prepararea băuturilor sau gustărilor simple.

Urmau două toalete, separate de o debara cu instrumente de curățenie. O mătură. Un mop. Și o găleată. O rolă de hârtie. O sticlă de clor. Și niște ceară pentru pardoseală. Reacher merse mai departe la ușa de la capătul coridorului. Ajunse în secțiunea finală a clădirii. Un spațiu de mărimea unei mașini, cu o ușă rulantă într-o parte, guri de scurgere în podea, dar niciun elevator pentru vehicule sau spațiu pentru unelte mai serioase. Un fel de compartiment de servicii, se gândi Reacher. Unde mașinile erau curățite minuțios înainte de a fi expuse. Sau pregătite pentru colecție. Lângă peretele îndepărtat era un fișet metalic. Reacher se căzni să-l deschidă și găsi o cutie de igienizant pentru mâini, uscat de multă vreme. O cutie de ceară. Ceva pastă de cretă pentru a da o nuanță mai deschisă pereților albi ai pneurilor. O sticlă de detergent. Un tub de îndepărtare a gudronului. Și o sticlă de lichid pentru curățirea geamurilor. Reacher o deschise. Îi mirosi conținutul. Aprobă dând din cap, ca pentru sine. Și se întoarse la debara ca să ia de-acolo clorul. Sosise momentul să afle cât de bine își mai amintea chimia învățată în liceu.

Reacher ieși prin intervalul din împrejmuirea de placaj și se duse la Broscuță. În spate. Căută în interiorul barei de protecție până găsi dispozitivul de urmărire. Îl

desprinse și îl puse pe sol, direct sub mașină. Luă ultima gură de cafea. Desfăcu capacul. Aruncă zațul. Legă tricoul rămas în jurul capului, astfel încât să-i acopere gura și nasul. Apoi, lucrând cu brațul întins, care în cazul lui era mai lung decât al majorității oamenilor, umplu pe jumătate cu clor cana de cafea, apoi turnă până sus lichid pentru geamuri. Puse capacul la loc. Închise portiera din dreapta mașinii. Coborî geamul de pe partea șoferului, apoi se urcă în mașină și porni motorul. Ținu cana în mâna stângă, astfel încât să poată schimba vitezele și să pornească încet spre drum. Nu aprinse farurile și conduse cât putu de lin, în direcția orașului.

Toyota era tot sub pod. Era vârâtă cu partea din dreapta lângă pilonii groși din cărămidă care trebuie să fi sprijinit construcția în ultima sută de ani. Reacher trase mașina foarte aproape în stânga Toyotei, făcând-o să fie asemenea cărnii dintr-un sandviș. Își trase tricoul de pe față. Șofera se holbă la el. Pentru o clipă, păru surprinsă. Apoi suspicioasă. Reacher îi făcu semn să coboare geamul.

— Ce mai faceți, măi băieți? zise Reacher, afișând ceea ce spera să fie un zâmbet prietenos. Misiunile de supraveghere sunt cam plicticoase, nu-i așa? De-aia v-am adus ceva. Să mai înviorezе atmosfera.

Reacher desfăcu capacul, întinse brațul spre poala șoferiței și vărsă conținutul peste consola centrală a mașinii. Apoi își ridică geamul și rămase așa un moment, ca să vadă cum panglici sinuoase de fum verde începeau să se ridice și să se răsucească în interiorul Toyotei.

Chimia de liceu. Și-o amintea binișor. Cei patru ocupanți țipau și-și duceau mâinile la ochi în timp ce bâjbâiau după clanțele portierelor. Cele de pe partea opusă se izbiră de pilonii de cărămidă, lăsând un spațiu atât de îngust, încât nu se putea ieși pe-acolo. Ușile de pe partea lui Reacher erau blocate de scărița laterală a Broscuței. Reacher își menținu poziția încă un moment, apoi plecă. În oglindă văzu doi dintre ei rostogolindu-se afară. Urmați de ceilalți doi. Se împleticeau cu brațele întinse ca niște zombi din filmele horror.

Când reveni în apartamentul lui Mitch, Reacher avu senzația că aruncă o privire în viitor. Rutherford era aplecat de spate, gârbovit. Când mergea, își târa picioarele pe podea. Ochii lui păreau întunecați și tulburi, ca și cum îmbătrânise cu cincizeci de ani în cursul acelei seri.

— Ai băut? întrebă Reacher.

Rutherford nu-i răspunse.

— Unde-i Sarah? zise Reacher.

— La baie.

Rutherford reuși să ajungă până la canapea și se prăbuși acolo.

— Cum a mers?

— Avem o veste bună, spuse Rutherford. Una, așa și-așa. Și încă una absolut catastrofală. Pe care vrei s-o auzi mai întâi?

— Începe cu aia bună.

Rutherford arătă în direcția bucătăriei. Pe blat stătea un laptop mare și gri, conectat la o priză printr-un cablu răsucit și murdar.

— Avem asta.

— Un computer? spuse Reacher.

— Nu e un computer oarecare.

O undă de sfidare se strecură în vocea lui Rutherford.

— Computerul pentru care nenorociții ăia de avocați ai primăriei au vrut să plătesc paisprezece mii de dolari ca să-l pot avea. Și astfel ajungem la vestea așa și așa. Cel puțin, dacă nu-mi recapăt serviciul, pot să spun că am în fața mea o carieră ca spărgător de case. Am intrat. Am ieșit. Nimeni n-a avut habar că am fost vreodată pe-acolo.

— Și serverele?

— Asta-i vestea proastă. Au dispărut. Am căutat peste tot. Nici măcar sticla spartă de la ușa dulapului n-a rămas.

— Dar nu ne dăm bătuți, nu-i așa, Rusty?

Sarah apăru din spatele unei uși aflate într-o parte a bucătăriei. Avea părul înfășurat într-un prosop și purta un halat din mătase neagră, care era cu câteva numere prea mare pentru ea.

— O să găsim blestemățiile alea. Începând de mâine. O să căutăm în tot statul. În toată țara, dac-o să fie nevoie. Trebuie să fie undeva.

— Cum arată? zise Reacher. Ați putea să mi le descrieți?

— Pot să-ți arăt niște imagini, dacă vrei, spuse Rutherford. Numerele de model. Seriile. De ce?

— Ar fi bine să mă lăsați pe mine să le găsesc. Tu și Sarah trebuie să plecați din oraș.

— Nici vorbă, protestă Rutherford încrucișându-și brațele. Am mai avut o dată discuția asta.

— Trebuie să găsim serverele și apoi să plecăm.

Sands se așeză pe canapea lângă Rutherford apoi continuă:

— Sunt portabile. Putem să lucrăm pe ele oriunde. Nu avem nimic de câștigat dacă stăm în calea răului mai mult decât trebuie.

— Trebuie să plecați acum, spuse Reacher. Cineva și le dorește îndeajuns de mult ca să trimită șase inși după voi. Ăia șase au dat-o-n bară. Crezi c-or să renunțe? Nu. O să trimită doisprezece inși. Optsprezece. Cine știe câți? Și dacă pun mâna pe voi, până unde credeți c-o să ajungeți cu răspunsul „nu știu unde sunt serverele"?

Sands își aranjă prosopul pe cap. Rutherford nu spuse nimic.

— Trebuie să plecați, spuse Reacher Dacă găsesc serverele, le duc la FBI. Să facă ei ce cred de cuviință cu această amprentă digitală despre care voi credeți că s-ar afla în unul dintre ele. Apoi, când totul se liniștește, dacă vreți, puteți să vă întoarceți.

— Nu, zise Rutherford clătinând din cap. Nu-mi pasă câți oameni trimit. Nu mă las gonit din casa mea. Și nu dau nimănui serverele. Nu încă. Atât timp cât există o șansă să facem din Cerberus ceva care să valoreze bani serioși. Nu vreau să par nici superficial, nici lacom, dar uită-te la apartamentul ăsta. Mitch e cu zece ani mai tânăr decât mine. A avut o singură idee bună. Eu m-am spetit muncind toată viața. Merit și eu o șansă.

Sands își aranjă o șuviță de păr la loc sub prosop.

— Așa ar fi corect. Meriți o șansă. Dacă Cerberus se dovedește a fi un succes, trebuie să beneficiezi de pe urma lui. Și eu, la fel. Așa că nu privi situația ca și cum ai fi gonit din oraș. Gândește-te ca la un concediu. Dacă Reacher găsește serverele, am putea să le dăm o copie celor de la FBI. Îi punem să semneze un document prin care

se angajează să nu dezvolte niciun alt produs pe baza a ceea ce găsesc. În orice caz, nu așa procedează ei. Iar între timp noi putem să facem simulări cu modele. La mine acasă. E sigur acolo și închipuie-ți cum ar fi să te întorci aici într-un Rolls-Royce nou-nouț. Vechiul tău șef implorându-te să te întorci. Iar tu să-i spui să-și bage undeva oferta.

Din bucătărie se auzi un clinchet electronic și Rutherford se ridică.

— Asta-i computerul meu. Și-a terminat actualizările. În sfârșit. Hai să vedem...

Telefonul îi sună. Se uită la ecran.

— E un număr local. Nu-l recunosc. Să răspund?

— E telefonul tău, spuse Reacher.

Rutherford apăsă o tastă și duse telefonul la ureche.

— Alo!

Ascultă un moment, apoi îi dădu telefonul lui Reacher.

— E ofițerul Rule. Vrea să vorbească cu tine.

— Reacher la telefon, spuse ridicându-se și ducându-se lângă fereastră.

— Trebuie să vorbim, spuse Rule. O să-ți dau o adresă. Vino singur. Garajul se va deschide. Intri și rămâi în mașină.

Reacher găsi fără probleme adresa dată de Rule. Era o locuință pentru o singură familie, cu o curte ordonată, dar simplă, pe o stradă ordonată, dar simplă, într-un cartier amorțit aflat cam la opt sute de metri de sediul administrativ. Asfaltul fusese refăcut în ultimul an, judecând după culoare și lipsa unor crăpături mari, dar

Reacher se gândi că era straniu că nu existau trotuare. Strada se lățea până la curțile oamenilor. Direct până la peticele de gazon, la aleile de acces sau la gardurile vii de mărime medie. Reacher se întrebă dacă nu cumva asta se datora căldurii mari. Sau umidității. Sau faptului că locuitorii acelui oraș aveau o aversiune deosebită față de orice formă de mișcare care presupunea părăsirea propriilor curți.

Casa indicată se dovedi ușor de găsit pentru că avea o mașină de poliție parcată afară alături de un model nou de Honda Civic. Reacher bănui că aceea era mașina personală a lui Rule. Încetini pe când se apropia, uitându-se în retrovizoare pentru ultima oară ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni, apoi coti pe alee. Ușa garajului începu imediat să se ridice clănțănind și, când se deschise complet, Reacher conduse mașina înăuntru. Opri motorul și ușa începu să coboare. Pe o parte era rezemată o scară de aluminiu, iar pe cealaltă, o bicicletă suspendată de roata din față. Mai era un raft solid cu îngrășăminte și ierbicide pentru grădină, precum și unelte de diferite tipuri. Reacher habar n-avea la ce servea vreuna dintre ele.

După ce ușa spre alee coborî complet, o ușă de acces se deschise în stânga lui Reacher și ofițerul Rule intră în garaj. Purta pantaloni de trening bleumarin și un tricou asortat. Părul era prins la spate cu o clamă aurie. Și ținea în mână un plic subțire. Reacher deschise portiera și dădu să coboare, dar ea clătină din cap și-i făcu semn să rămână pe loc.

— Trebuie să ne mișcăm repede. Vecina mea se întoarce acasă dintr-o clipă în alta și nu vreau să te vadă plecând de aici.

— Crezi că te spionează?
— N-ai trăit niciodată într-un orășel ca ăsta, nu-i așa?
Un zâmbet se lăți un scurt moment pe chipul ei.
— Bineînțeles că spionează, continuă ea. Toată lumea spionează. Poate că nu așa cum te gândeai, dar tot nu vreau să am de-a face cu asta. Uite, spuse în timp ce-i dădea plicul. E pentru tine.
— Ce-i asta? spuse Reacher. Nu era nimic scris pe el. Nimic printat. Nicio etichetă.
— Un dosar. O copie, mai exact. Despre jurnalista de care ai întrebat.
— De ce mi-l dai mie?
— Pentru că m-am săturat de toată situația asta. Ce i s-a întâmplat femeii ăleia este groaznic și nimeni din departament nu mișcă un deget în privința asta. Ai fost polițist militar. Ai intuit bine care-i treaba cu jigodia de iubit al lui Holly. Poate că reușești să găsești ceva. Să faci puțină dreptate pentru femeia aia. O chema Toni Garza. Nu l-am auzit niciodată pe detectivul Goodyear rostindu-i numele.

Fotografiile cu jurnalista moartă erau bine ascunse în interiorul plicului, iar plicul era temeinic ascuns sub covorașul de pe jos din dreapta mașinii lui Marty. Întotdeauna exista posibilitatea unei opriri întâmplătoare în trafic și Reacher nu voia să aibă neplăceri cu vreun polițist iscoditor dacă era tras pe dreapta. Dar, deși pozele erau ascunse, imaginile continuau să ruleze în mintea lui Reacher în timp ce conducea. Faptul că le văzuse nu o ajuta cu nimic pe Toni Garza. Tot moartă era. Dar pentru Reacher era important. Trebuia să presupună că cel care

o ucisese pe Garza era același individ care-l urmărea pe Rutherford. Sau făcea parte din aceeași organizație, cel puțin. Și acum că văzuse până unde merseseră, era exclus să-l lase pe Rutherford singur.

Sands deschise când Reacher bătu în ușa apartamentului lui Mitch. Își uscase părul și îl aranjase, și îmbrăcase niște pantaloni colanți și o bluză de mătase bleu.

— Totul e în regulă? întrebă ea. Ce treabă a avut cu tine această doamnă ofiter Rule?

— A avut niște informații pentru mine. Confidențiale. Ca de la un polițist la un fost polițist. Legat de un caz despre care o întrebasem mai devreme când am fost la secția de poliție.

— E utilă, această informație?

— N-aș folosi cuvântul „utilă". Dar oferă o perspectivă nouă.

Rutherford era în bucătărie, lipit de computerul său. Aparent, își arăta vârsta, refuzând să funcționeze dacă nu era conectat la o priză.

— Funcționează chestia aia? întrebă Reacher. Vreau să-mi găsești e-mailul pe care ți l-a trimis Toni Garza. Jurnalista.

Rutherford răpăi pe niște taste și-și mișcă degetele pe touch-pad și, după un minut, îi făcu semn lui Reacher să vină mai aproape.

— Uite-l, zise Rutherford arătând spre ecran. Cum ți-am spus, făcea o anchetă legată de niște documente de proprietate. Pentru o anumită adresă. Fără să menționeze numele proprietarului.

— Dar al doilea mesaj de la ea? întrebă Reacher.

Rutherford clătină din cap.

— A fost un mesaj vocal. L-am șters imediat ce l-am ascultat.

— Ai adresa proprietății? spuse Reacher. A rămas valabilă? Dacă cineva locuiește acolo, vreau să-i fac o vizită. Mâine dimineață la prima oră.

— Dimineață trebuie să dăm de urma serverelor, spuse Sands.

— Să văd ce găsesc, spuse Rutherford. Dă-mi două minute.

Tastă, manevră touch-padul, consultă hărți și baze de date, apoi dădu din cap afirmativ.

— Da, a rămas valabilă. La drept vorbind, e celebră. Sau notorie. N-am mai văzut adresa străzii până acum. O știu numai după poreclă. Casa Spionilor. Doi agenți secreți sovietici au locuit acolo. În anii 1950. Acum e proprietatea unui om de afaceri. Henry Klostermann.

CINCISPREZECE

Apartamentul lui Mitch avea două dormitoare și alți doi ocupanți în noaptea aceea în afară de Reacher. Deși, dacă l-ai fi întrebat, Reacher ar fi spus că a descrie cele două zone de dormit ca dormitoare era o mică exagerare. Nu aveau uși. Nici ferestre. Nici pereți adevărați. Singurul lucru care le delimita de restul apartamentului erau separatoarele din lemn, care-i ajungeau lui Reacher doar până la bărbie. Nu avu nevoie să verifice ca să știe că paturile ar fi fost prea scurte pentru el, așa că se gândi că cel mai bine era să-i lase pe Sands și Rutherford să le folosească. Iar el putea să doarmă pe canapea. Trebuia să renunțe la obiceiul său de a-și „călca" hainele ținându-le sub saltea. Dar așa era mai bine și din perspectiva siguranței. Însemna că, dacă cineva afla că erau acolo, el ar fi fost primul peste care dădea dacă ar fi trecut de ușă.

Reacher se trezi la șapte dimineața. Auzea respirațiile lente și liniștite, plus gemetele și sforăiturile ocazionale de dincolo de separatoare, așa că mai rămase întins o jumătate de oră, timp în care rulă în gând câteva dintre refrenele muzicale preferate. Apoi se ridică, reuși să pună

în funcțiune espressorul complicat al lui Mitch și, cât timp acesta gâlgâi și fâsâi, făcu un duș. Ieși din baie după paisprezece minute, tot nebărbierit și cu părul ud, și o găsi pe Sands cocoțată pe un taburet lângă blatul din bucătărie. Se înfășurase cu același halat din ziua precedentă și bea cafea dintr-o cană albă simplă. Când îl văzu pe Reacher, se ridică și-i umplu o cană, apoi turnă într-alta pentru Rutherford, care ieșea din spatele separatoarelor împleticindu-se și frecându-se la ochi.

Sands se pronunță în favoarea unui telefon prealabil pentru aranjarea unei întâlniri la Casa Spionilor. Considera că așa era politicos. Și totodată practic. Astfel, se asigurau că e cineva acasă. Evitau un drum degeaba. Și riscul ca la vederea lui Reacher sosind neanunțat proprietarul panicat al casei să sune la poliție. Reacher nu fu de acord. Experiența îi spunea că surpriza îi era prietenă. Ar fi preferat să ciocănească la ușă la patru dimineața, așa cum făceau pe vremuri agenții KGB. Și, dacă nu era nimeni acasă, cu atât mai bine. E mai ușor să scotocești prin casă când proprietarii sunt plecați.

Rutherford era încă prea amețit ca să-și exprime o opinie coerentă, așa încât deciseră că Reacher avea să se ducă neanunțat, iar Sands urma să rămână în apartament și să afle ce făcuse primăria cu computerele de care se descotorosiseră. Se agăța de speranța că vor putea găsi serverele pe care Rutherford încercase să le distrugă și să mențină viu visul de a câștiga o avere. Reacher mai goli o cană de cafea și apoi se ridică să plece.

— Ia stai, zise Rutherford coborând de pe taburet. Vin cu tine. Două minute, să mă îmbrac.

— Nu vrei să rămâi s-o ajuți pe Sarah? îl întrebă Reacher.

Rutherford clătină din cap.

— N-are niciun rost. Nimeni n-o să vrea să stea de vorbă cu mine. Sarah e oricum mai convingătoare. Și mereu mi-am dorit să văd cum arată în interior Casa Spionilor.

— De ce? Că doar nu-ți închipui că e plină cu spioni deghizați care exersează coduri secrete cu cerneală invizibilă. N-o să fie decât o casă normală.

— Știu, dar tot aș vrea s-o văd.

Reacher se așeză și mai bău o cană de cafea în timp ce Rutherford scotocea și se agita în spatele peretelui despărțitor. Se întoarse cu aceeași pereche de pantaloni purtată în ziua precedentă și cu același tip de tricou polo, doar de culoare diferită. Reacher se ridică și luă cheia mașinii lui Marty.

— Știi ceva? zise Rutherford. Ce-ar fi să mergem cu mașina mea.

Reacher zâmbi ca pentru sine.

— Înțeleg. De fapt, nu vrei să vezi Casa Spionilor. Vrei doar să afli dacă ți-am adus Broscuța întreagă înapoi.

— Poți să mă condamni? zise Rutherford. Mi-e tare dragă mașinuța aia. E de neînlocuit.

În garaj, Reacher așteptă ca Rutherford să dea ocol mașinii și să inspecteze fiecare centimetru pătrat al caroseriei. Apoi se lăsă în genunchi în partea dreaptă a mașinii și se uită dedesubt.

— Ce faci acolo? întrebă Rutherford. Ai trecut cu mașina peste ceva? Să nu-mi spui că ai lovit vreo căprioară.

— Caut dispozitive de urmărire, spuse Reacher. Fă și tu la fel pe partea ta. Sub mașină. La scăriță. La barele de protecție. Oriunde s-ar putea atașa un magnet.

— Dar ai verificat-o ieri. Ai găsit un dispozitiv din astea. Ai spus că l-ai aruncat.

— Am lucrat în armată timp de treisprezece ani, Rusty. Și acolo asta făceam. Verificam. După care mai verificam o dată.

Rutherford ridică din umeri și apoi se conformă și verifică pe partea lui de la bara din față până la cea din spate. Nu găsi nimic.

— La mine nu-i nimic. Tu ai găsit ceva?

Reacher se apleacă peste capotă și ținu mâna întinsă.

— Încă un dispozitiv. De același tip. În același loc. Și a mai fost și asta.

Îi arătă lui Rutherford o bucată de hârtie.

— Era fixată cu un magnet.

Rutherford luă hârtia și citi cu glas tare:

— Romeo. Julieta. Câteva numere. Opt clopoței. Ce înseamnă asta?

— Romeo Julieta înseamnă R J în alfabetul fonetic NATO. Inițialele mele, în stil militar. Reacher, Jack.

— Am înțeles, spuse Rutherford. Și numerele? Ar putea fi indicativele unei rețele de coordonate. Și cei opt clopoței?

— Asta înseamnă ora prânzului în argoul marinei militare.

— Poate cineva vrea să te duci în locul ăsta la prânz? Dar de ce să scrie așa?

— Ca să arate că-mi cunosc trecutul? Ca să-mi câștige încrederea? Sau poate ca să-mi stârnească interesul?

— Și dacă e o capcană? N-ar trebui să te duci.

— Ai telefonul la tine? Poți să afli unde-i locul ăsta?

Rutherford atinse telefonul cu degetele și făcu câteva manevre pe ecranul aparatului, apoi spuse:

— Reacher, să nu te duci!
— De ce?
— Știu ce-i cu locul ăsta. E o fabrică veche. Chiar la marginea orașului. E părăsită de câțiva ani buni. De-a lungul timpului, am auzit tot felul de zvonuri. Nimeni dintre cei care au intrat în clădirea aia n-a mai fost văzut vreodată. N-am îndrăznit niciodată să mă duc acolo.

Casa Spionilor era ascunsă îndărătul unui zid de piatră, înalt de aproape doi metri și jumătate, având partea de sus protejată cu cioburi de sticlă. Aleea de acces era blocată de o poartă din fier. De aceeași înălțime cu gardul. Din acelea care culisează lateral, astfel încât să nu fie nevoie de balamale. Nici la mijloc nu avea vreo îmbinare. Absolut niciun punct slab. Poarta era simplă. Fără ornamente inutile. Doar niște bare verticale groase. Îi aminti lui Reacher de un grilaj care acoperea o gură de canalizare uriașă. Ca s-o dobori, aveai nevoie de un tanc. Barele erau prea apropiate. Doar un copil se putea strecura printre ele. Intrușii nu erau bineveniți, asta era clar. Și, pentru completarea efectului, la nivelul ochilor se afla un semn pe care scria: *Fotografiatul interzis. Accesul interzis. Interviuri numai cu programare.*

Rutherford arătă spre semn.
— Poate că Sarah avea dreptate. Poate era bine să fi sunat înainte.

Apoi coborî geamul portierei și apăsă un buton de sonerie de pe o tastatură numerică fixată pe un stâlp.
— Da?

O voce de femeie răspunse după o jumătate de minut. O voce joasă și rece, ca o șoaptă dintr-o criptă.

— Bună dimineața. Mă numesc Rusty Rutherford. Domnul Klostermann e disponibil?

— Știți să citiți, domnule Rutherford?

— Da.

— Aveți programare?

— Nu.

— Atunci ar trebui să știți deja că domnul Klostermann nu e disponibil.

Reacher se aplecă spre geamul deschis.

— De fapt, nu știm asta. Semnul spune că e nevoie de programare pentru un interviu. Nu am venit aici pentru un interviu. Deci, nu avem nevoie de programare.

Urmă o pauză.

— Atunci, pentru ce ați venit? Nu e programată pentru astăzi nicio vizită de întreținere.

— Încercăm să aflăm mai multe despre un lucru care l-ar interesa pe domnul Klostermann. Foarte mult, chiar. În legătură cu o corespondență primită de la un jurnalist. Despre actele imobiliare ale acestei case.

— Vă rog să așteptați.

Un zgomot de fond slab le spunea că legătura nu fusese întreruptă. După trei minute, auziră din nou vocea femeii.

— Domnul Klostermann vă va primi. Când se deschide poarta, veniți cu mașina direct în fața casei.

Dincolo de poartă, un șir de arbori maturi împărțea suprafața în două. Chiparoși și platani. Aria din stânga lor arăta neterminată. Nu existau construcții și nici plante mai înalte decât firele aspre de iarbă. Casa era în dreapta. Lipită de ea, un garaj pentru două mașini. Lângă garaj, o verandă cu acoperiș. Era ridicată pe o fundație

din piatră, iar acoperișul se sprijinea pe stâlpi simpli, albi. Restul clădirii era finisat cu panouri din lemn. Fâșii orizontale lungi. Vopsite în verde măsliniu. La parter erau patru ferestre. Tot patru și la etaj. Fiecare avea obloane. Acestea erau deschise și lipite de zid, fiind vopsite într-o nuanță mai închisă de verde. Acoperișul era din șindrilă de culoare crem. Un horn se înălța la aproape doi metri deasupra crestei din stânga-spate.

Rutherford conduse pe alee către garaj, apoi coti în zona de parcare din fața casei și opri motorul. Reacher coborî din mașină, urmat de Rutherford și urcară împreună cele trei trepte și traversară veranda. Reacher bătu la ușă. Le deschise o femeie. Avea până în treizeci de ani și purta o rochie neagră până la genunchi, cu un șorț alb. Părul blond îl avea prins în coc. Era slăbuță, aproape subnutrită, dar se mișca grațios, fără efort, ca o balerină.

— Vă rog, intrați, spuse ea.

A ei era vocea pe care o auziseră prin interfon. Joasă și rece. Nu încăpea nicio îndoială în privința asta.

— Domnilor, pot să vă ofer ceva răcoritor? Un ceai cu gheață? continuă ea.

Cei doi refuzară și femeia îi conduse pe un hol îngust. Gresie pe podea. Portrete de familie pe pereți. Patru uși. Câte două pe fiecare parte. Lemn simplu, deschis la culoare. Fără lambriuri. Încadrate cu muluri înguste. Femeia se opri la a doua ușă de pe dreapta, ciocăni, apoi o deschise și se dădu la o parte ca să-i lase pe Rutherford și Reacher să intre. Nu intră după ei.

În cameră era deja cineva. Un bărbat zvelt, înalt, cu o claie de păr alb. Ca Einstein, dacă ar fi lucrat într-o bancă,

se gândi Reacher. Părea să aibă în jur de șaptezeci de ani. Probabil că era de-o vârstă cu casa. Poate chiar se născuse în acea casă. Bărbatul puse ziarul pe care-l citea pe masă, se ridică din fotoliu și întinse mâna.

— Domnule Rutherford, sunt Henry Klostermann. E o plăcere să vă cunosc. Vă știu după reputație, firește. Și nu vă invidiez. Am lucrat și eu pentru primărie în trecut. Acum sunt pensionar, dar am grijă ca firma mea nici măcar să nu participe la vreo licitație pentru contractele municipale. La mica ciupeală. Mereu se găsește câte cineva să te arate cu degetul. Mă scoteau din minți. E imposibil să-ți faci treaba cum se cuvine. Nu pot decât să-mi imaginez cum a fost să lucrați acolo permanent. Și, prietenul dumneavoastră?

Reacher se prezentă, dar nu întinse mâna.

— Reacher. Jack. Sunt consilierul pe probleme de viață al domnului Rutherford.

— Serios? spuse Klostermann. Interesant. Vă rog, domnilor, luați loc.

Klostermann se așeză în fotoliul său, iar Rutherford pe marginea unei canapele cu perne subțiri din tweed și un cadru zvelt din lemn. Reacher i se alătură, sperând ca piesa de mobilier să le susțină greutatea.

— Și, acum că sunteți aici, cum ne putem ajuta reciproc? întrebă Klostermann.

— Ei bine, spuse Rutherford, așa cum vă puteți imagina, în momentul ăsta am mai mult timp liber. Și încerc să-l folosesc în mod util, ocupându-mă de niște lucruri care au rămas în plan secund când lucram nonstop, după ce sistemul computerizat a fost atacat. Unul dintre ele este un e-mail. De fapt, un e-mail și un mesaj vocal. Le-am

primit de la o jurnalistă. Mă întreba despre niște înregistrări imobiliare legate de locuința dumneavoastră.

Klosterman își împreună degetele.

— Jurnalista. Presupun că e vorba de Toni Garza. Ați auzit că a fost ucisă? O tragedie.

— Am auzit, spuse Rutherford făcând apoi o pauză. Pare groaznic ce s-a întâmplat.

— A fost. Toni era o tânără tare drăguță. Foarte talentată. Și integră.

— Ați cunoscut-o?

— Bineînțeles. Lucra pentru mine. De fapt, eu i-am sugerat să ia legătura cu dumneavoastră. Speram să o ajutați în legătură cu niște cercetări pe care le făcea.

— Care aveau legătură cu locuința dumneavoastră? întrebă Reacher. Istoria ei neobișnuită?

— O, Doamne, nu! zise Klostermann încruntându-se. Nu ar fi fost nevoie. Puținele chestiuni legate de povestea aia stupidă au devenit plictisitoare.

— Să locuiești într-un cuib al spionilor din timpul Războiului Rece? Asta pare a fi o poveste grozavă. Dacă problema e că v-ați plictisit să o tot relatați, de ce să nu puneți pe cineva să scrie o carte pe acest subiect? O jurnalistă ar fi o alegere evidentă. Mai ales una talentată și onestă.

— N-ar fi o carte. Mai degrabă un haiku. Nu e suficient material. Iar locul ăsta cu greu poate fi considerat un „cuib". Erau doar doi inși. Frați. Au fost proprietarii casei doar optsprezece luni. Și cât au locuit aici n-au avut nicio activitate de spionaj. Au scris un manual. De matematică. Mi-aș fi dorit ca publicul să se fi fixat pe acest aspect. Cum ar fi fost dacă locul ăsta ar fi ajuns cunoscut drept

Casa Matematicii?! Așa nu m-ar mai fi invadat turiștii de fiecare dată când ieșea câte un film nou cu James Bond.

— Dacă nu casa dumneavoastră, atunci ce investiga jurnalista?

— Aspecte din istoria familiei mele. Tatăl meu a fugit din Germania în Statele Unite în anii 1930. Și-a dat seama în ce direcție se îndreptau lucrurile pe plan politic și cumva, dintre toate locurile din lumea asta, s-a stabilit aici, în Tennessee. A deschis o afacere. Și-a întemeiat o familie. A făcut tot felul de lucruri. Dar există prea puține detalii legate de primii săi ani în State. Am simțit că sosise timpul să aflu cât mai multe lucruri și să le consemnez înainte de a fi prea târziu. Unde a locuit înainte de a se muta aici. Când anume a cumpărat această casă. Cred că această casă a mai avut un proprietar, între el și spioni, dar aș vrea să fiu sigur. Vreau cât mai multe detalii cu putință. Inclusiv aspectul uman, nu-i așa? Există o poveste cum că, atunci când și-a cumpărat prima casă, n-avea bani, iar creditul era greu de obținut, așa că a folosit o pictură pe care o adusese cu el din Germania ca garanție pentru achiziția proprietății. Astea-s micile întâmplări care se pierd atât de ușor. Vreau să le aflu pe toate. Vreau ca fiul meu să știe. Și fiul lui, dacă va avea vreodată unul.

— Asta sună ca un proiect serios de familie, spuse Reacher. Dar nu e genul de lucruri pentru care cineva să fie ucis. Sunteți sigur că nu mai sunt și alte aspecte? O comoară îngropată undeva? Locul unde e ascuns Chivotul Legii?

Klosterman îi privi cu o față inexpresivă:

— Cineva a fost ucis din cauza proiectului meu? Cine?

— Toni Garza.

— Nu. Asta-i o nebunie. Ce legătură ar putea avea moartea ei cu proiectul meu? Toni era o persoană foarte muncitoare. Pasionată. Nu lucra exclusiv pentru mine. Avea mai multe proiecte în derulare. Pentru unele era plătită, cum ar fi al meu. La altele muncea pe cont propriu. Scormonea prin tot felul de lucruri neplăcute. Visa să devină reporter de investigații pentru unul dintre ziarele mari, deși asta era o idee nerealistă. Căci au rămas foarte puține asemenea ziare.

— Ce fel de lucruri neplăcute? V-a spus?

— Nu cu lux de amănunte. Dar mi-a mărturisit câte ceva. Voia să dea în vileag criminalitatea și corupția. Cred că mă vedea ca pe un fel de figură paternă. Când și când venea să-mi ceară câte un sfat. Nu o dată am prevenit-o să fie cu băgare de seamă.

— Orașul ăsta pare a fi un loc liniștit. Sunt criminalitatea și corupția o mare problemă aici?

— Nu. Dar ea lucra din Nashville. Acolo își desfășura cea mai mare parte a activității.

— Cum ați găsit-o dacă nu era de-aici?

— Am găsit-o pe internet. Mi-a fost recomandată de cineva de pe un forum de genealogie.

— O veți înlocui? Sau și-a terminat treaba?

— Cred că voi fi nevoit s-o înlocuiesc. Încă n-am reușit să mă mobilizez pentru asta. Toni încheiase investigația la nivel general, dar mai sunt multe de făcut. Cea mai importantă este confirmarea tuturor datelor. E motivul pentru care voia să aibă acces la arhivele primăriei. Și pentru care v-a contactat pe dumneavoastră, domnule Rutherford.

— Înțeleg de ce vă doreați să aveți acces, spuse Rutherford. Dar nu și de ce Toni a apelat la mine. De ce a crezut ea că aș putea pune mâna pe actele de care aveați nevoie? Eram managerul de IT, nu arhivarul primăriei.

— Din câte am înțeles, lucrurile stăteau cam așa, spuse Klostermann. Toni luase legătura cu arhivarul. Tocmai era în derulare un proiect de digitalizare a tuturor arhivelor. Arhivarul i-a spus lui Toni că a fost un fel de început fals. Memoria computerului pe care au încercat s-o folosească era insuficientă, așa că pe la jumătatea procesului au mai făcut rost de niste fonduri și au achiziționat o memorie mai mare. Au copiat totul, apoi dumneata, ca manager IT, ai pus vechea memorie la păstrare, până când ar fi fost nevoie de ea pentru alte lucruri. Așa încât este posibil ca înregistrările pe care le vreau să mai fie pe ea.

Rutherford se gândi un moment, apoi spuse:

— Știu despre care echipament vorbiți. Într-adevăr, l-am luat. M-am gândit că ar putea fi util pentru... altceva.

— Stiți unde e acum?

— Nu știu exact. Dar încerc să-l găsesc. Am nevoie de el pentru... ceva.

— Dacă-l găsiți, o să mă lăsați să văd dacă înregistrările legate de tatăl meu sunt acolo?

— Nu sunt sigur că aș putea să fac asta, zise Rutherford. E proprietatea primăriei. Nu sunt sigur că...

— Vorbim de niște documente vechi de șaptezeci de ani, spuse Klostermann. Poate chiar mai vechi. Ale cui secrete ar putea fi trădate? Și, teoretic, toate acele date țin de domeniul public oricum. Se aflau în arhiva fizică înainte de incendiu. Deci, haide, ce spui?

Rutherford nu răspunse.

— Dacă e nevoie de o compensație, efortul dumneavoastră va fi răsplătit, spuse Klosterman. Dacă pot să arunc primul o privire, compensația ar putea fi substanțială. Răbdarea nu se numără printre virtuțile mele. Și nici nu întineresc.

Rutherford se foi pe marginea canapelei.

— Nu e vorba de...

— Problema e timpul, interveni Reacher. Rusty are multe de făcut ca să fie pregătit pentru următorul capitol din viața sa și, după cum sunt sigur că știți, timpul unui manager IT este scump.

— Cât de scump? întrebă Klostermann.

— Zece mii de dolari ar fi suficienți. În numerar.

Klostermann se ridică greoi în picioare și întinse mâna.

— Consilier pe probleme de viață, parcă asta ziceați că sunteți, domnule Reacher? Încep să cred că aș avea și eu nevoie de așa ceva. Cât durează până găsiți înregistrările?

— Asta e greu de estimat. Lucrăm la această problemă. Vă dăm de știre.

Reacher se întoarse tăcut la mașină. Intuiția îi spunea că-l mai întâlnise pe Klostermann înainte. În vreo cazarmă. În baruri. În celulele de închisoare. În birouri. Pe străduțe lăturalnice. În tot soiul de locuri. În toată lumea. Sau că întâlnise indivizi asemenea lui Klostermann. Oameni care au ceva de ascuns, dar care-și imaginează că sunt suficient de deștepți ca să gândească și să reacționeze rapid. Ca să-și acopere urmele. Reacher nu credea că tot ce spusese Klostermann fuseseră minciuni. De exemplu, imigrația tatălui său. Afacerile lui. Erau prea

multe lucruri care puteau fi verificate ușor și numai un nebun putea minți în privința unor detalii a căror lipsă de veridicitate putea fi demonstrată în câteva secunde. Istoricul familiei a fost cel care n-a trecut testul mirosului. Faptul că voia să-l lase scris pentru fiul său. Legat frumos, cu fundiță. Nu. Mai degrabă exista un fel de schelet în dulapul familiei. Ceva ilegal. Ceva jenant. Ceva pe care Klostermann voia să-l îngroape. Sau să-l răstălmăcească. Ceva care valora zece mii de dolari numai ca să-l vadă în arhive. Dar un purcoi de bani era una. Valora însă și cât viața lui Toni Garza? Sau a lui Rutherford?

ȘAISPREZECE

În bucătăria apartamentului lui Mitch, mai erau doi oameni împreună cu Reacher și amândoi erau supărați pe el.

— Nu pot să cred că te-ai oferit să-i vinzi serverul, zise Rutherford cu pumnii încleștați. N-aveai niciun drept să faci asta. Nu e al tău. Nici măcar nu știm unde e. Și doar pentru zece miare amărâte? Cerberus o să valoreze de o sută de ori pe-atât. De o mie de ori, chiar.

— Nu-mi vine să cred că te-ai gândit să te duci, interveni Sands și aruncă foaia de hârtie pe blat. E o capcană. Se vede de la o poștă. Cum ar putea să nu fie?

Reacher luă o gură de cafea.

— Bun. Mai întâi de toate, Rusty, nu-ți face griji. N-am nicio intenție să-ți vând jucăria. Și, Sarah, da. E aproape sigur o capcană. Dar uneori singurul mod de a afla dacă plita e fierbinte este să o atingi.

Sands îl privi încruntată.

— Un om deștept mi-a spus cândva chestia asta, zise Reacher.

— Dar e clar că tu nu ești deștept dacă îți trece prin cap să intri singur într-o capcană.

— N-am spus niciodată că aș fi deștept. Încăpățânat, poate. Uneori, chiar îndărătnic.

— De ce te-ai oferit să vinzi dacă nu ai o astfel de intenție? întrebă Rutherford. Vrei să-l tragi pe sfoară pe Klostermann? Nu putem să facem așa ceva. Eu sunt nevoit să-mi duc viața aici. Reputația mea e și-așa destul de șifonată.

— Nu tragem pe sfoară pe nimeni, spuse Reacher. A fost un test. Ca să-mi dau seama cât de importante sunt aceste înregistrări pentru el. Sau de sensibile. Sau de jenante. I-am cerut o sumă mare și el nici măcar n-a clipit. Asta ne spune ceva. Și mai e un motiv. Să zicem că Klostermann nu e ceea ce pare a fi. Să spunem că el se află cumva în spatele morții lui Garza și a tentativei de a te răpi. Vrei ca el să creadă că nu ești dispus să cooperezi? În felul ăsta, are toate motivele să ne mențină în viață.

— Dacă ții atât de mult să fii liber și sănătos, de ce să intri cu bună știință într-o capcană? întrebă Sands. Ești nebun?

— Câtuși de puțin, spuse Reacher. Și n-am de gând să intru în nimic. Cea mai bună cale de a dejuca o capcană este să fii acolo primul. Ceea ce voi și face. Dar logistica nu e lucrul cel mai important. Vă concentrați pe ceea ce nu trebuie. Uitați-vă la bilet.

Sands luă din nou bucata de hârtie. O citi rar și verifică și pe verso.

— Care-i treaba? Nu văd nimic!

— Primele două cuvinte. Ce înseamnă ele?

— Romeo, Juliet., R J. Reacher, Jack. Numele tău.

— Exact. Cineva i-a dat un caracter personal. Nu mai sunt individul fără chip care le-a stricat socotelile. Acum,

vin după mine, special. Trebuie să înțeleagă că e un mod greșit de a proceda.

Reacher parcă mașina lui Marty la circa opt sute de metri sud de fabrică și parcurse restul distanței pe jos. Se mișcă încet, cu opriri dese, dar niciodată la același interval. Nu continua până când era sigur că nu-l urmărește nimeni. Și că nu-l supraveghea nimeni. Ceasul din mintea lui arăta 10:45. Până la întâlnire mai erau șaptezeci și cinci de minute. Ar fi fost mai bine să aibă la dispoziție mai mult timp, dar experiența îi spunea că șaptezeci și cinci de minute vor fi de ajuns. În nouă situații din zece.

În clipa în care clădirea abandonată apăru în câmpul său vizual, Reacher își dădu seama că niciun fel de povești cu fantome n-ar fi putut să-l țină departe în copilărie. Pe el sau pe fratele lui, Joe. Erau prea multe grinzi metalice de cățărat. Prea multe nișe și unghere în care să te ascunzi. Prea multe asalturi frontale, atacuri finale de respins și evadări improbabile de pus în scenă. Și prea mult teren pentru care să se lupte cu ceilalți copii.

Plus ça change... cum obișnuia să spună mama lui. *Cu cât se schimbă mai mult lucrurile*...

Când păși prin golul în care cândva era ușa înaltă din lemn, Reacher știu că șaptezeci și cinci de minute nu erau de ajuns. Nu de data asta. Nimerise fix în acea o situație din zece. Cei ce pregătiseră capcana erau deja acolo. Nu putea să-i vadă. Încă. Sau să-i audă. Sau să-i miroasă. Dar știa. Ochii erau ațintiți asupra lui. Îi simțea. Cu un fior pe ceafă. Un fel de reacție primitivă la a fi supravegheat. Un mecanism de avertizare încorporat în creierul său reptilian, reglat la fel de fin cum fusese cel al strămoșilor

săi cu milioane de ani în urmă. Atunci, păduri. Acum, o fabrică. Și într-un caz, și în celălalt, prădătorii trebuiau eliminați. Trebuia să nu se lase mâncat. Să nu se lase împușcat. Să trăiască pentru a lupta într-o nouă zi.

Plus ça change...

Reacher continuă să se deplaseze. Cu aceeași viteză. În aceeași direcție. Nu voia ca indivizii care-l supravegheau să știe că el era conștient de prezența lor. Până când afla unde erau exact. Și câți. Se concentră să audă mai bine. Nu auzi nimic. Scană molozul și buruienile care acopereau solul. Verifică șirul lung de geamuri sparte. Găurile mari din acoperiș. Căuta mișcare. Umbre. Forme. Luciu.

Nu văzu nimic.

Reacher mai făcu un pas. Ceva scoase un zgomot în spatele lui. Metal frecat de piatră. Dar nu era cineva care căuta să-l împuște. Ar fi putut s-o facă deja. O momeală? Reacher scană terenul din față. Din spate. Din părțile laterale. Crescu raza de vizualizare. Căuta semne de perturbare. Un loc în care cineva se putea ascunde. Și din care să iasă brusc când atenția lui era atrasă în altă parte. Ca să se apropie iute și să-i neutralizeze avantajele pe care i le dădeau forța și dimensiunile.

Nu văzu nimic.

— Suntem doar noi doi, domnule maior.

Era o voce de femeie. În spatele lui. Calmă și încrezătoare.

— Și n-ai motive să te îngrijorezi, continuă. Nu-i nevoie să faci ceva ce unul din noi va regreta mâine dimineață. Vreau doar să vorbim.

Reacher se întoarse. Femeia pe care ultima oară o văzuse la volanul Toyotei stătea lângă o foaie de tablă

ondulată rezemată de zid. Probabil că ieșise din spatele acesteia. Era îmbrăcată complet în negru, cu un mic rucsac tactic atârnat pe umăr și părul legat în coadă de cal. În mână avea un pistol. Un Glock 19. Reacher îi aprobă alegerea. Pistolul era compact. Ușor de ascuns. Și te puteai bizui pe el. Șansele unui rateu la tragere erau mici, spre zero. Mâna ei părea fermă. El era o țintă de mărime considerabilă. Distanța dintre ei era de nici cinci metri. Dacă încerca să se repeadă asupra ei, femeia ar fi avut cincisprezece șanse să-l împuște, presupunând că avea încărcătorul plin. Chiar șaisprezece, dacă avea deja un glonț pe țeavă. Mai mult de o șansă pentru fiecare treizeci de centimetri parcurși. Nu era o situație pe placul lui Reacher.

— N-am fost niciodată prea vorbăreț, spuse el.

— Atunci, ascultă doar. Știu multe despre tine. Suficient ca să cred că pot avea încredere în tine. Vreau să echilibrez balanțele alea. Și trebuie să fac asta cât mai repede. De-aia o să-ți spun o poveste din trecutul meu. Taică-meu a fost un om educat la Stanford. Ar fi vrut să-i calc pe urme, dar eu am avut alte idei în cap. Am vrut să studiez în Anglia, așa că m-am înscris la un colegiu de-acolo. Unul dintre alea vechi. Nu contează care. Dar, pentru că veneam din străinătate, a trebuit să trec prin câteva probe suplimentare. Una a constat în scrierea unui eseu special. Fără limite în privința lungimii sau a timpului alocat. Și fără posibilitatea de a-mi alege subiectul. Titlul pe care mi l-au repartizat a fost „Ce este un risc?". Știi ce am scris?

Reacher nu spuse nimic.

— Patru cuvinte. Ăsta este un risc. A mers. Am intrat. Și nu am mințit. A fost un risc. Cel mai mare pe care mi

l-am asumat la acea dată. Acum o să înfrunt unul mai mare. Cel mai mare din viața mea.

Dădu jos rucsacul de pe umăr și-l aruncă spre Reacher. Ateriză la picioarele lui, ridicând un norișor de colb peste încălțările acestuia.

— Ridică-l, spuse ea. Deschide-l.

Rucsacul era făcut din nailon militar de culoare neagră. Nu era nou. Una dintre bretelele de umăr începea să se deșire, iar colțurile din partea de jos erau uzate. Un echipament care trecuse testul timpului. De cea mai bună calitate. Avea un buzunăraș pe partea dreaptă. Și un altul identic pe stânga. Ambele erau goale. Pe partea din față avea un șir triplu de compartimente MOLLE[1], în care nu era nimic atașat. Și un compartiment intern. Reacher desfăcu fermoarul și se uită înăuntru. Acolo erau trei încărcătoare de rezervă pentru Glock. Un set de chei de mașină. Probabil de la Toyota, își zise Reacher. O perie de păr cu două elastice prinse pe mâner. Și o carte.

— Ai văzut Biblia? spuse femeia. Scoate-o.

Reacher puse rucsacul jos și scoase cartea. Era o ediție King James cartonată. Coperta din față era din carton roșu închis. Spatele, la fel, din carton roșu închis. Litere aurii pe coperta din față. Litere aurii pe cotor. Era scorojită și uzată de parcă ar fi cărat-o după ea peste tot. Paginile erau îngălbenite și închise la culoare, semn că, demult, o substanță lichidă se vărsase peste ele. Poate

---

[1] Acronim pentru Modular Lightweight Load-carrying Equipment — echipament modular ușor pentru transportarea sarcinilor, termen standardizat pentru noua generație de echipamente și rucsacuri folosite de unele țări membre ale NATO. (*N.t.*)

un suc de fructe. Cu siguranță ceva lipicios, pentru că paginile abia se dezlipeau.

— Dă-i bătaie, spuse tipa. Bagă degetele și trage. O să se deschidă.

— Nu e nevoie, spuse Reacher și băgă cartea la loc în rucsac. Am mai văzut așa ceva. Lucrezi la FBI?

— Agent special Fisher, spuse ea. Margaret. Poți să-mi zici Mags. Dacă mă ajuți.

— De ce fel de ajutor ai nevoie? Același fel pe care ți l-a dat Toni Garza? Și despre ea știai destule lucruri ca să ai încredere? Și Toni Garza, la rândul ei, a avut încredere în tine?

— Cine e Toni Garza?

Reacher nu răspunse.

— Vorbesc serios, spuse Fisher. Nu știu cine e Toni Garza. Eu am o cu totul altă problemă.

— Toni Garza a fost jurnalistă. E moartă. Ucisă de oamenii pentru care lucrezi. Într-un mod oribil.

— Asta pot s-o cred, spuse Fisher după un moment. Lucrez pentru niște oameni oribili. Dar nu eu am ucis-o. Nu celula mea a ucis-o. Nu știu nimic despre ea. Dar știu un lucru. Dacă nu mă ajuți, alți oameni ca ea vor avea de suferit. Poate chiar vor fi omorâți. Și tot într-o manieră oribilă.

Reacher nu spuse nimic.

— Celula în care m-am infiltrat a fost trimisă aici ca să-l răpească pe un tip pe nume Rusty Rutherford. Dar bănuiesc că știi deja asta din moment ce ai dat întâmplător peste operațiune și ai pus-o pe butuci într-un mare fel.

— Nu te ajut să pui mâna pe Rutherford. Chiar dacă mă convingi în privința lui Garza.

Fisher ridică mâna.

— Nu-ți cer așa ceva. De la tine n-am nevoie decât de niște informații. Rutherford urma să fie răpit pentru că are ceva pe care o anumită putere străină vrea cu disperare să pună mâna. Ori deține acest lucru, ori știe unde se află. Dacă am putea ajunge primii la acel lucru, înainte ca ei să încerce din nou să-l răpească, ar fi cea mai bună cale să-l scăpăm de viitoare primejdii.

— Despre ce putere străină vorbim aici?

— Nu pot să-ți spun.

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să pui toate cărțile pe masă.

— Rusia, spuse Fisher cu un oftat.

— În regulă. Și care este lucrul pe care-l vor?

— Nu știu. Nu știu exact. Tot ce li s-a spus celor din celulă este că e vorba de un obiect. Ceva fizic. Conține date sau înregistrări de un anumit fel, așa că ar putea fi un dosar de hârtie sau o fotografie. Dar, având în vedere jobul pe care Rutherford tocmai l-a pierdut, cel mai probabil e să fie ceva legat de computere.

— Ce fel de înregistrări?

— Nu știu exact. Ceva care dezvăluie un nume sau o identitate. Sau care ne-ar ajuta să deducem una.

— A unui agent?

Fisher dădu din cap aprobativ.

— Al lor sau al nostru?

— Al lor.

— Un agent activ?

— Foarte activ. Și asta e o situație care trebuie corectată.

— Ce caută un agent într-un orășel adormit ca ăsta?

Fisher clătină din cap.

— Informația e aici. Nu agentul. El e în altă parte. Sau ea.

— Unde?

— Dacă repeți un cuvânt din tot ce-ți spun, o să te ucid. Și probabil că va trebui să-mi iau și eu zilele. Ai auzit de Laboratorul Național Oak Ridge?

— De lângă Knoxville. Unde se produc supercomputere?

— Acolo se fac multe lucruri. Supercomputerele sunt doar unul dintre ele. Un altul este securitatea cibernetică. Statele Unite se confruntă cu multe pericole. Avem în derulare o mulțime de programe defensive. Iar rușii au infiltrat acolo un agent care încearcă să fure o copie a celui mai important astfel de program. Cu denumirea oficială de proiectul C02WW06BHH21.

— Atrăgătoare denumire!

— Doar pasionații de computere îi zic așa. În rest, toată lumea îi zice Santinela.

— Ce face acest program?

— Protejează integritatea software-ului sistemului electoral în patruzeci și opt de state. E singurul program care face asta.

— De ce nu în toate cincizeci?

— Din rațiuni politice. N-am timp să intru în detalii.

— Și rușii încearcă să fure o copie. Și ce dacă? Dacă reușesc, ce-ar putea să facă cu el? Să schimbe rezultatele unor alegeri? Nu sunt măsuri de autoprotecție? Copii pe hârtie?

— În unele locuri. Dar scopul lor nu e să schimbe rezultatul. Ar fi prea direct. Aici avem de-a face cu rușii. Trebuie să înțelegi ce bătaie lungă are jocul pe care-l practică oamenii ăștia. Filosofia lor zice că, dacă lovești un om

cu jetul unui furtun de pompieri, îl dobori, dar se poate ridica din nou în picioare. Dacă însă aduni suficiente picături de ploaie și le folosești cum trebuie, în final obții Marele Canion. Ei încearcă să sape falii în societate care să fie prea mari pentru a mai fi unite la loc. Totul face parte dintr-o campanie mai mare. Care seamănă discordie și divizare. Se desfășoară de ani de zile. Pe rețelele de socializare. Prin teorii ale conspirației. Încercări de a submina presa tradițională.

— Fake news? Am auzit despre asta.

— De data asta ei încearcă să erodeze încrederea în sistemul electoral însuși. Știu că au intenții serioase în privința asta. Deja au făcut o repetiție generală în Kentucky, acum patru ani. În ziua alegerilor, au trimis un e-mail de tip phishing. Știi ce-i ăla?

— Habar n-am, spuse Reacher.

— E un e-mail care pare legitim, ca și cum ar veni de la o sursă oficială, de încredere. Cum ar fi o bancă sau o companie de asigurări.

— Oamenii au încredere în bănci și companiile de asigurări?

— Unii au. În tot cazul, mesajele par autentice și în general au ca subiect ceva care pare tentant într-un anume fel. Sau urgent. Cum ar fi o asigurare RCA la jumătate de preț dacă completezi cererea în mai puțin de douăsprezece ore.

— Deci, când cei naivi deschid aceste mesaje, se întâmplă ceva nasol? Ca scrisorile alea cu explozivi, de pe vremuri?

— Întocmai. Deschiderea mesajului, urmărirea unui link sau descărcarea unui fișier atașat infectează computerul.

Un program periculos pătrunde în sistem și capătă acces la fișierele și parolele tale, iar dacă ești conectat la o rețea, ajunge și în celelalte computere. În cazul Kentucky, rușii au trimis un e-mail la toți oficialii implicați în procesul electoral, pretinzând că provenea de la vicepreședintele responsabil cu asistența tehnică la compania care asigura software-ul pentru alegeri. La subiect scria că e-mailul conținea o actualizare de importanță critică la instrucțiunile de operare.

— E de înțeles că oamenii au mușcat momeala.

— N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Sunt instruiți anume să nu muște astfel de momeli. Dar, instruiți sau nu, e-mailul a ajuns la două sute de oameni. Șase dintre ei l-au deschis.

— Prin urmare, rușii au căpătat acces?

— Da.

— Și ce-au făcut?

— Nimic, atunci. Și-au demonstrat valabilitatea conceptului. Au pus temelia. Pentru un atac la scară mai mare anul ăsta. Imaginează-ți ce scene ar fi în ziua alegerilor dacă fiecare persoană care se prezintă la vot în circumscripția corectă află că a fost reînregistrată fără știrea ei la cine știe ce altă circumscripție în cealaltă parte a orașului. Sau că înregistrarea lor a fost anulată de-a dreptul. Sau, la anunțarea rezultatelor, să se afle că în unele districte marginale Mickey Mouse și Daffy Duck apar înscriși ca alegători. Sau că un număr de alegători au fost înregistrați în mai multe circumscripții, chiar dacă ei habar n-au avut și nici n-au profitat în vreun fel de acest lucru.

— Ar fi haos.

— Un haos total. Numai Santinela îl poate opri.

— Dar n-a oprit repetiția lor generală.

— Pe atunci, nu exista. De-aia a și fost conceput și elaborat.

— Și ești sigură că funcționează? Că doar e vorba de ruși aici. Poate că deja au pătruns în unele alegeri locale și doar se prefac că vor să-l fure ca să vă facă să credeți că le e frică de el.

Fisher clătină din cap cu hotărâre.

— Nu. Știm sigur că Santinela funcționează. A oprit deja douăsprezece tentative în șase state diferite. În plus, avem o sursă care ne-a confirmat că rușii nu cred că pot să înfrângă acest software. Nu au fost prea îngrijorați pentru că au infiltrat un agent care are misiunea de a-l fura. Pe urmă, i-a cuprins panica, pentru că aici a ieșit la iveală o înregistrare care ar putea conduce la expunerea lui.

— Am auzit că arhiva primăriei a ars.

— Așa este. Rușii au incendiat-o. Tot ei sunt și în spatele atacului ransomware care l-a costat pe Rutherford slujba. În mod evident, au vrut să blocheze arhiva digitală înainte de a fi publicată online.

— Primăria o să plătească pentru deblocarea acesteia. Au asigurare. Nu mai bine așteptați să fie repusă în funcțiune și apoi să o cercetați în amănunțime?

— Poate că primăria o să plătească, dar arhiva aceea n-o să mai vadă vreodată lumina zilei. Îți garantez asta. Nu toată, în orice caz. Nu partea de care avem nevoie.

— Rutherford s-a gândit că e posibil ca un sistem pe care l-a construit să fi reținut identitatea celui sau celor care au declanșat atacul ransomware. Și a dedus că asta ar vrea să obțină cineva de la el.

— Nu e posibil. Știm că rușii au fost. Rușii știu că noi știm. Și, sincer, chiar vor să știm. La fiecare atac reușit, ei ne arată degetul mijlociu.

— Am vorbit cu un tip ieri la sediul administrativ. Mi-a spus că este agent la Securitatea Internă, la Protecția Infrastructurii. Avea o teorie cum că Rutherford s-ar fi înhăitat cu atacatorul.

— Agentul Wallwork? E partenerul meu. Scuze pentru minciună. Speram ca Rutherford să fi dezvăluit cumva despre ce obiect e vorba. Sau unde se află. Nu. Panica e provocată de ceea ce îl poate demasca pe agentul lor. Asta e clar ca lumina zilei.

— În cazul ăsta, cât de multe lucruri știți despre un ins pe nume Henry Klostermann?

— Care locuiește în așa-numita Casă a Spionilor? Nici să nu te gândești să mergi acolo. E o coincidență prea evidentă, dar am verificat oricum. Oamenii ăia din anii cincizeci n-au fost agenți KGB. Doar niște cetățeni fără minte care au oferit niște secrete unor oameni despre care credeau că sunt prietenii lor. Au provocat daune serioase cât timp s-au aflat la Los Alamos, dar nimic în perioada în care au stat aici. După doi ani s-au mutat și, la scurt timp după aceea, au fugit în tabăra cealaltă, simțind că se strânge lațul în jurul lor. Acum sunt morți amândoi. Nu s-au căsătorit niciodată. Nu au avut copii nelegitimi. N-au avut veri. Nicio altă rudă despre care să știm. Și n-au fost membri ai vreunui partid sau ai unor grupuri care ar putea dori să le continue activitatea.

— Deci, nu e nicio legătură cu Klosterman în afară de adresă?

— Nu. Niciuna. De ce?

— M-am întâlnit cu el azi-dimineață. Cred că e în căutarea aceluiași lucru ca și voi.

— Știi despre ce lucru e vorba?

— Posibil. O chestie legată de computere. Un server. Are pe el o copie preliminară a unei părți a arhivei primăriei.

— Dumnezeule! De ce n-ai spus asta până acum?

— Pentru că nu aflasem despre agent și Santinela. Klostermann mi-a spus că îl vrea pentru un motiv diferit.

— Ce motiv?

— Nu știu ce proiect de arbore genealogic pentru familia lui, așa zicea. Nu mi s-a părut real. Cred că încearcă să ascundă ceva.

— Cum de știe despre acest server?

— A spus că a angajat-o pe Toni Garza, jurnalista care a fost ucisă, ca să caute niște înregistrări imobiliare mergând înapoi în timp până la data la care tatăl său a imigrat. Ea a aflat că, la momentul la care primăria a început să treacă arhiva pe computer, foloseau acest server. S-a dovedit a fi neîncăpător, așa că l-au schimbat cu unul mai mare, iar Rutherford, ca manager IT, l-a dus în magazie pentru o eventuală utilizare în viitor.

— Când a început Garza să lucreze pentru Klostermann?

— Nu știu exact.

— Dar înainte ca arhiva să fie incendiată?

— Da. A început să caute documente scrise, apoi urma să folosească arhiva online, după care l-a contactat pe Rutherford ca să-i ceară ajutorul, sperând că acesta încă mai avea serverul.

— În sfârșit, lucrurile încep să se lege. De bună seamă că a găsit ceva în dosarele alea. Și-a dat seama de importanța lor și a încercat să raporteze problema. Sau doar a vorbit

despre asta cu cine nu trebuia, fără măcar să cunoască importanța documentelor.

— Sau poate că rușii aveau instalat un fel de sistem de alarmare. Ceva care să-i alerteze dacă cineva era pe-aproape să descopere lucrul pe care voiau să-l păstreze ascuns. Nu sunt nesăbuiți. Știu foarte bine că un document care stă neobservat printre alte mii sau poate milioane de alte documente într-o arhivă veche prăfuită ar atrage mai puțin atenția decât un incendiu.

— Oricum ar fi, Rutherford trebuie să ne predea acel server. Cât mai repede.

— Asta e o solicitare logică. Dar imposibilă.

— De ce?

— Rutherford nu știe unde e serverul.

Fisher se întoarse și lovi cu palma în perete.

— Fir-ar să fie! Ești sigur?

Reacher aprobă dând din cap.

— A încercat deja să-l recupereze.

— Cum a explicat Klostermann faptul că un om a fost ucis din cauza proiectului său?

— A susținut că Garza nu lucra exclusiv pentru el. Că mai avea în derulare alte câteva proiecte. A pus moartea ei în seama unor mardeiași din Nashville, pe care îi ținea sub supraveghere.

— Dar nu l-ai crezut.

— Nu spun că el a ucis-o. Nu spun că lucrează pentru ruși. Dar știu când cineva ascunde ceva.

— O să-i rog pe oamenii mei să-l mai ia o dată la puricat. Organizația este atât de compartimentată, încât poți să te căsătorești cu persoana de contact locală a rușilor și să nu știi.

— Înțeleg.

— Și Rutherford? Chiar nu știe unde e serverul? Ești sigur că nu te minte?

— Sunt sigur. A reieșit că a folosit serverul pentru un alt proiect și...

— Spune-mi că nu l-a șters.

— Nu. Nu l-a șters. Nu-ți face griji. Înaintea atacului ransomware, a insistat pe lângă cei de la primărie să cumpere un sistem de backup pentru toate computerele. Ăia n-au vrut să-i aloce fondurile, așa că a încercat să-l construiască de unul singur din piese disparate. Urma să suprascrie tot ce se afla pe server, dar asta nu s-a întâmplat. Așa și-a dat seama că dăduse greș. A fost atât de furios, că a aruncat tot echipamentul la gunoi.

— Trebuie să-l recupereze.

— Chiar asta încearcă.

— De ce? Ca să i-l dea lui Klostermann?

— Nu. El crede că serverul îl poate ajuta la o altă chestie la care lucrează. Îl vrea înapoi pentru el însuși.

— Poți să-l ajuți să-l găsească?

— Dar voi nu puteți? Cu toate resursele Biroului?

— Nu, zise Fisher clătinând din cap. Dacă rușii sesizează că mai mulți agenți federali scormonesc prin grămezile de gunoi din localitate, vor ști unde să caute. Trebuie să acționăm cu cea mai mare discreție. Să lăsăm să mai treacă vreo două zile. Te rog.

— Ce importanță ar avea două zile? Până la alegeri mai sunt câteva săptămâni. Rutherford poate găsi serverul singur și să descopere o modalitate de a obține o copie pentru voi. E un tip deștept.

— Nu-i chiar așa simplu. Mai întâi, alegerile. Da, mai e până atunci. Dar cu treizeci de zile înainte de ziua alegerilor se produce ceea ce se cheamă un „îngheț al sistemelor". Tot ce e legat de computere nu poate fi schimbat în niciun fel. La fel cum procedează companiile de carduri de credit și retailerii online în perioada premergătoare campaniei de Black Friday și înainte de Crăciun. Ca să se asigure că nimeni nu încarcă vreun software nou, care să nu functioneze cum trebuie și strică totul exact în momentele critice. Așa încât, dacă până atunci nu putem confirma categoric că Santinela n-a fost compromisă, avem o mare problemă. Dacă și când vom pune mâna pe serverul lui Rutherford, nici măcar nu vom sti ce căutăm. Ar putea fi mii de documente acolo și am mari îndoieli că unul dintre ele se va numi Identitatea spionului rus. Vor fi necesare tot felul de referințe încrucișate. O gândire sistematică. Probabil că va fi nevoie să ghicim în frunze de ceai și pe oase de pui. Prin urmare, așa cum am spus, avem nevoie de serverul ăla cât mai urgent.

— Am să-i spun lui Rutherford să caute mai repede. Și, oricum, câte grămezi de gunoi pot fi într-un orășel ca ăsta?

— Găsirea serverului nu e singura problemă. Ai spus că te îngrijești de siguranța personală a lui Rutherford.

— Si?

— Planul nostru inițial era să-l răpim pe Rutherford. El urma să ne dea obiectul — serverul, după cum credem acum — sau să ne spună unde e și apoi, copleșit de rușine și depresie după ce și-a pierdut slujba și împovărat de vina pentru atacul ransomware, urma să-și ia singur zilele. Pentru că sunt agentul principal, eu urma

să organizez operațiunea. Evident că aș fi făcut în așa fel încât Rutherford să scape. Doar că, înainte să se întâmple asta, ai apărut tu și ai băgat în spital jumătate din echipă. Restul am fost trecuți la muncă de supraveghere. Va fi adus un individ nou care să ducă treaba la bun sfârșit. Un specialist, de la Moscova. Va fi mai mare în grad decât mine. Așa că, dacă pleci și individul pune mâna pe Rutherford, s-ar putea să nu mai pot face nimic în privința lui.

ȘAPTESPREZECE

Reacher conduse mașina cale de zece kilometri de la fabrică în oraș cu nouă cuvinte în minte.

Patruzeci și opt de ore. Și *Nevoia de a ști*.

Problema timpului era, din perspectivă conceptuală, mai simplă. Aveau la dispoziție o fereastră de patruzeci și opt de ore în care să acționeze fără a fi prea mult deranjați, cât timp celula lui Fisher era limitată la supraveghere. După asta, situația devenea mai dificilă. Ofensiva avea să fie reluată. Vor sosi întăririle. Un specialist. De la Moscova. Mai mare în grad decât Fisher. Cu capacități necunoscute. Dar cu siguranță lipsit de compasiune față de Rutherford. Ceea ce însemna că, dacă aveau să recupereze serverul și să-l predea FBI-ului, ar fi fost avantajos să facă asta înainte ca tipul cel nou să-și facă apariția pe străzi.

Problema secretului era mai dificil de rezolvat. Implica mai multe considerente practice. Pe vremea când Reacher conducea Unitatea de Investigații Speciale a Companiei 110 de poliție militară, avea tendința de a fi deschis față de oamenii săi. Uneori, mai deschis decât

ar fi trebuit să fie. În orice caz, mai deschis decât le-ar fi plăcut superiorilor săi. Dacă ar fi aflat. Dar Reacher avea încredere în echipa lui. Îi alesese personal pe fiecare dintre ei. Lucrase împreună cu ei. Putea să prevadă cum ar reacționa oricare dintre aceștia în orice situație dată. Și, în plus, când ai de-a face cu oameni ca Frances Neagley, e inutil să încerci să ții ceva secret. Reacher îl plăcea pe Rutherford. Nu avea nicio dorință să-l lase în beznă. Nu doar de amorul artei. Dar nu-l cunoștea în același fel. Rutherford își exprimase deja reținerea de a lăsa autoritățile să pună mâna pe server. Se concentra numai pe premiul pe care credea că i-l va aduce sistemul său numit Cerberus. Reacher era destul de sigur că se va răzgândi dacă înțelegea toate implicațiile Santinelei. Integritatea alegerilor. Rușii. Discordie și divizare. Dar era imposibil să-l facă să înțeleagă situația dacă nu-i spunea că exista un agent infiltrat într-una dintre celulele rusești. Sau măcar să-i dea de înțeles asta. Iar dacă ceva mergea prost și Rutherford cădea în mâinile rușilor, ar fi fost imposibil să mai împiedice cumva dezvăluirea acelei informații. Fie imediat, fie ulterior, dacă reveneau ca să analizeze post-factum ce funcționase greșit în operația lor. Când Reacher n-ar mai fi fost prin preajmă ca să aibă grijă de el.

Când se întoarse în apartamentul lui Mitch, Reacher își dădu seama că nu trebuia să-și facă griji cu privire la întipărirea în mintea celor doi a sentimentului că situația era presantă. Se ocupase de asta atracția exercitată de atotputernicul dolar. Sands începuse să facă săpături la prima oră a dimineții, dar nu găsise nimic util, așa încât

Rutherford preluase ștafeta. Începuse să scotocească în fișierele de pe laptopul lui din momentul în care Reacher plecase spre fabrică. Găsise minutele unei ședințe a șefilor de departament din urmă cu o lună, la care probabil că ațipise. Unul dintre punctele de pe ordinea de zi fusese contractul de ridicare a deșeurilor și o notă de urmărire confirmase că fusese reînnoit pentru încă un an cu o companie locală. Warhurst's Waste-Away Express. Căută pe Google informațiile de contact și Sands sună la biroul firmei. Le spuse că scrie un articol despre gestionarea responsabilă a deșeurilor pentru ziarul *The Tennessean*. A trebuit să încerce cu patru oameni diferiți până să găsească pe cineva care s-o creadă. Dar în cele din urmă reuși să obțină informațiile de care aveau nevoie. Echipamentele electronice excedentare sau învechite ale primăriei erau separate de gunoaiele obișnuite. Apoi erau trimise la reciclare la o firmă aflată la circa optsprezece kilometri la vest de oraș. Sands și Rutherford se pregăteau să plece ca să cerceteze locul când Reacher ajunse la apartament.

Lui Reacher nu-i plăcea ideea de uzină de reciclare. Vizualiza echipamente care erau dezasamblate pentru recuperarea componentelor. Sau care erau topite. Ori zdrobite. Ori pisate. Sau făcute inutile, într-un fel sau altul. Simțea că perspectiva de a recupera serverul în stare funcțională era din ce în ce mai îndepărtată, ceea ce măcar îi ușura cea de-a doua decizie. Se gândi că nu era nevoie să pomenească ceea ce aflase cu privire la conținutul serverului sau despre cine avea nevoie de el. Nu în această fază. Nu până când nu aflau sigur dacă acel obiect exista încă.

— Ai pământ pe pantofi, spuse Sands când Reacher li se alătură celor doi în lift. Și pe cracii pantalonilor. Înseamnă că te-ai dus la fabrică. Dar încă nu e prânz. Prin urmare, n-ai așteptat. Ce s-a întâmplat? Ce te-a făcut să-ți vină mintea la cap?

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Reacher. Am ajuns acolo devreme, conform planului. Opoziția s-a prezentat, conform așteptărilor. Dar, de data asta, a fost doar unul dintre ei. Și n-a mai zăbovit pe-acolo prea mult.

— De ce-a venit doar unul? spuse Sands. Și de ce n-a așteptat? Măcar până la ora stabilită, ca să vadă dacă măcar ai mușcat momeala? N-are nicio logică.

— Poate că a primit un mesaj care a chemat-o în altă parte, spuse Rutherford. Ca ieri. Poate că portarului i s-a părut că mă vede plecând și a raportat greșit.

— Sună plauzibil, spuse Reacher. Dar cine știe cu adevărat de ce se întâmplă toate lucrurile astea?

Reducere. Reutilizare. Reciclare. Reacher era familiarizat cu această mantra. Cu primele două părți, avusese de-a face personal. Datorită mamei sale care prinsese cel de-al Doilea Război Mondial pe vremea când era doar un copil și crescuse în Franța în timpul ocupației. Mâncarea era puțină. La fel ca multe lucruri esențiale. Haine. Încălțăminte. Combustibil. Dacă ceva se termina, se uza, era pierdut sau se strica ori era furat, era posibil să nu mai fie niciodată înlocuit. Reciclarea însemna totuși altceva. Nu prea jucase vreun rol în bazele militare din toată lumea în care crescuse Reacher. Din câte știa el. Se poate să se fi petrecut în culise la West Point, în cei patru ani petrecuți acolo, dar dacă așa stătuseră lucrurile, el

nu aflase. Pe vremea aceea, avea mintea ocupată cu alte lucruri. Așa încât conceptul lui despre reciclare era mai mult un produs al imaginației sale. Și-o imagina ca pe ceva nou și puternic tehnologizat, care implica fabrici moderne și nou-nouțe, cu echipamente avansate și multă automatizare. Poate chiar roboți.

Realitatea era foarte diferită. Cel puțin la instalația pe care o folosea primăria. Era împrejmuită cu un gard înalt de trei metri făcut din uluci de tablă ascuțite la partea de sus și învelite cu sârmă tăioasă. Ceva de școală veche. Dincolo de poartă, instalația era mai degrabă ingenioasă și nu tocmai avansată. Asfaltul lăsa loc unei suprafețe de pământ bătătorit, care se ridica și cotea ca să formeze o semi-gogoașă americană înălțată și lată, înainte de a coborî din nou spre ieșire. În interiorul semicercului erau șase containere de deșeuri foarte mari și neacoperite. Erau aranjate radial, întâlnindu-se în centru ca spițele unei roți. Fiecare dintre ele era dedicat câte unui material. Semne uriașe specificau tipul materialului. În primul intrau hârtia și cartonul. Apoi sticla Metalele feroase. Metalele neferoase. Plasticul. Și în sfârșit unul în care erau depozitate toate celelalte tipuri de gunoi care fuseseră aduse acolo din greșeală.

După presupunerile lui Reacher, camioanele veneau până acolo, se opreau la containerul corespunzător și descărcau. Înălțimea, lățimea, înclinația și raza de curbură fuseseră probabil calculate anume. Un singur neajuns reuși să sesizeze. Nu exista niciun loc desemnat pentru echipamente electronice.

Sands opri dubița între al treilea și al patrulea container, iar Reacher coborî ca să investigheze. Nu luă în

seamă hârtia și cartonul și se întreba dacă computerele puteau fi considerate plastic, după carcase, sau metal, după componentele interne, când auzi o voce. De bărbat. Care țipa la el.

— Hei, spuse individul, ce dracu' faci? Nu ai voie aici. Unde-ți e permisul?

Tipul ieșise dintr-o baracă portabilă, pe care nu puteai s-o vezi de la intrare din cauza unei movile de pământ. Probabil că ținea loc de birou. Sau era un loc unde te puteai adăposti de soare. Omul părea să aibă în jur de șaizeci și cinci de ani. Avea fața arsă și plină de riduri, ca o nucă. Mâinile îi erau zbârcite, iar venele și tendoanele se vedeau pe sub piele ca niște sfori. Părul rar, cărunt și încâlcit îi atârna până mai jos de umeri. Practic, purta un fel de salopetă albastră decolorată cu o siglă de corporație pe piept, dar era atât de slab și materialul atât de țeapăn, încât ai fi zis că hainele îl înghițiseră.

— Computerele, spuse Reacher. În care container ar trebui să fie?

— Treceți înapoi în mașină, spuse individul. Și cărați-vă! Imediat. Sau sun la Poliție.

— Degeaba suni la Poliție. Telefoanele au picat. N-ai auzit? Și nici nu e nevoie. Plecăm bucuroși. Imediat ce luăm cu noi ceva care a ajuns aici din greșeală. Ceva care ne aparține.

— Dacă e aici, e al nostru. Așa scrie în contractul cu primăria. Dacă iei ceva de-aici, înseamnă că îl furi. Și asta nu se poate.

Tipul se întoarse în baracă și reapăru o clipă mai târziu cu o pușcă. O Benelli M1 Tactical. O armă frumoasă.

Importată tocmai din Italia. Capabilă să țină șase cartușe de calibrul 12. Arăta nou-nouță.

— De-aia compania ne-a dat chestiile astea. Și ne-a instruit cum să le folosim.

Reacher nu era întru totul sigur că o companie de reciclare și-ar echipa angajații cu armament militar. Dar era sigur că acest angajat nu trecuse prin niciun fel de instruire. În orice caz, nu în ultimii cincizeci de ani. Ținând cont de starea în care se afla, dacă omul ar fi apăsat pe trăgaci, reculul armei l-ar fi făcut să cadă în fund. Cu siguranță că i-ar fi rupt clavicula. Poate chiar tot umărul. Însă, dacă trăgea de la distanța aceea, orice vătămare și-ar fi provocat singur ar fi fost cea mai mică dintre grijile lui Reacher. Se gândea la pistolul Beretta capturat și pe care-l ținea prins la cingătoare. Până în acel moment, mișcările bătrânului fuseseră destul de lente. Să-l scoată din joc înainte de a apuca să ridice pușca Benelli în poziție de tragere ar fi fost cât se poate de simplu. Poate puțin prematur în acea fază. Era puțin cam devreme ca să renunțe cu totul la diplomație.

Reacher începu să se depărteze de dubiță. Foarte încet. Pentru eventualitatea în care negocierile ar fi eșuat.

— Stai pe loc, spuse individul, ridicând arma la umăr. Ți-am spus să te urci în mașină. Nu să te depărtezi de ea.

Portiera șoferului se deschise și Sands coborî din vehicul. Ținea în mână un portvizit din piele neagră. Îl întinse în față, la înălțimea umărului, ca pe un scut minuscul.

— Agenți federali, spuse ea. Lasă arma jos.

Diplomație, își zise Reacher. *Sau minciună*. Era greu să faci diferența între ele.

Bătrânul coborî arma, dar n-o lăsă din mână.

— Cum te cheamă? întrebă Sands.

Omul ezită un moment.

— Puteți să-mi spuneți Polk[1].

— În regulă, atunci, generale. Uite cum o să procedăm. Mai întâi, o să ne răspunzi la o întrebare. Ce se întâmplă cu echipamentul electronic care e adus aici din oraș?

— Este depozitat. Împreună cu 'tronicele de la alți clienți. După care este luat de-aici.

— De cine?

Omul ridică din umeri.

— Cred că de ăia care-l cumpără primii. Într-un an, e cineva. Anul următor, altcineva. Nu stau să-i aleg.

— Și când vin să le ia? Cât de des?

— O dată pe lună. De obicei, în prima zi de luni. Asta dacă nu întârzie. Uneori, se întâmplă și așa.

— Deci, tot ce-a ajuns în ultimele trei săptămâni, e încă aici?

— Exact. De ce n-ar fi?

— Unde?

Tipul arătă cu mâna peste umăr, spre baracă.

— Acolo, înăuntru. Încuiate.

— Arată-mi.

Sands începu să coboare panta.

— Stai pe loc! spuse omul. Ai mandat? Nu poți să vii aici și să ceri să vezi lucruri fără așa ceva. Îmi cunosc drepturile. Ne-au făcut instructajul.

Sands continuă să meargă până ajunse în fața lui. Reacher se mișcă odată cu ea, ținându-se la mai puțin de doi metri în dreapta ei.

---

[1] Leonidas Polk (1806–1864), episcop și apoi general-maior în armata confederată în Războiul Civil din SUA. (*N.t.*)

— Va să zică, vrei hârtii? zise Sands, lăsându-și capul într-o parte. Sunt surprinsă. Nu semeni cu un om pe care să-l intereseze așa de tare hârtiile. Dar nu-i nicio problemă. Nu pentru mine, în orice caz. Ai un fax aici? Că pot să obțin mandate. Citații. Caziere judiciare. Tot ce vreau. Presupunând că ăsta-i drumul pe care vrei să mergem?

Tipul nu-i răspunse.

— Crezi că găsim în sistem ceva despre care șefii tăi nu știu? spuse Sands. Încă?

— Ticăloșilor, spuse individul.

Se întoarse în baracă și puse pușca în rastel, apoi îi conduse spre capătul îndepărtat al construcției. Descuie o broască. Apăsă un mâner, manevră care-i solicită toată forța. Deschise cu greu o ușă dublă. Se aplecă în interior și acționă un întrerupător care aprinse patru perechi de tuburi fluorescente. Apoi se postă într-o parte.

— Citați-vă singuri, spuse el. Sunt toate aici.

Spațiul acela ocupa jumătate din suprafața barăcii. Pe trei pereți erau montate rafturi metalice din tavan până în podea. Câteva obiecte mai mici erau împrăștiate pe rafturile din apropierea intrării. Reacher văzu telefoane mobile, aparate foto și playere DVD, lângă două laptopuri. Dar tot ce era mai interesant se afla pe podea, în mijlocul încăperii. Erau zeci de computere, tastaturi, monitoare, imprimante și televizoare cu ecran lat, alături de câteva alte dispozitive pe care Reacher nu le recunoscu. Claie peste grămadă, într-un vălmășag haotic de cabluri și fire, ca un gigantic păianjen electronic care le absorbea pe toate în pânza lui.

— Care sunt alea care ne interesează? zise Reacher dându-se la o parte ca Sands să vadă mai bine. Poți să-ți dai seama?

— Nu știu, spuse Sands. Nu văd nici urmă din dulapul în care au fost instalate. Dar ăla avea o ușă ruptă. Poate că au scos serverele și au aruncat restul într-unul dintre containere. Mai bine să-l aducem pe Rusty aici. O să am nevoie de ajutorul lui ca să le găsim în toată nebunia asta.

— Sunt aici.

Rutherford apăru de după colțul barăcii. Se uită în încăpere și dădu din cap aprobativ.

— În regulă. Trebuie să fie îngropate în grămada asta. Haide, să ne apucăm de treabă. Vreau să le găsim pe toate opt, pentru orice eventualitate.

Rutherford începu să scormonească prin capătul îndepărtat al grămezii, gândindu-se că, după toate aparențele, fiecare nouă livrare fusese descărcată peste cea precedentă, iar serverele puteau fi acolo de două săptămâni. Sands îi dădu geanta lui Reacher și începu să caute împreună cu Rutherford. Înăuntru era foarte cald. Acoperișul era din metal. La fel și pereții. Instalația de aer condiționat răcorea doar biroul, nu și magazia. Era ca și cum comoara lor era ascunsă într-un cuptor. Reacher rămase afară. În lumina directă a soarelui nu era mai răcoare decât înăuntru. Dar voia să stea cu ochii pe individul cu părul cărunt. Știa că omul care-i trăgea sforile lui Marty dăduse ordine ca Rutherford să fie supravegheat. Omul căruia-i plăceau valizele și fierăstraiele ca să taie oase. Nu avea vreun motiv să creadă că individul cu părul cărunt era implicat. Sau că celula lui Fisher avea să fie

reactivată dacă cineva anunța că-l văzuse pe Rutherford. Dar planurile se schimbă. Oportunitățile apar de unde n-ai gândi. Uneori, sunt prea bune ca să reziști tentației. Se aflau într-o locație izolată. Doi dintre ei erau într-un spațiu închis. Iar individul avea o pușcă.

Rutherford și Sands scormoneau în continuare grămada de echipamente dezafectate. Rezemat cu umărul de baracă, individul cu părul cărunt îi urmărea. Nu făcu niciun gest ca să-și scoată telefonul. Sau să atingă butonul de panică. Ori să acționeze o alarmă. Soarele continua să ardă nemilos. Reacher îi supraveghea în continuare pe toți trei. Până când, în sfârșit, Rutherford și Sands ieșiră din baracă. Mijiră ochii din cauza luminii puternice. De la transpirație, hainele li se lipiseră de corp. Pielea li se mânjise cu praf. Și în mâini n-aveau nimic.

Sands își luă geanta înapoi.

Rutherford se apropie de individul cu părul cărunt.

— Unde sunt toate celelalte?

— Ce anume? zise tipul, depărtându-se de perete. Aici sunt toate.

— Nu se poate. Lipsesc unele lucruri. Cel puțin opt dintre ele. De la departamentul de IT.

Tipul ridică din umeri.

— Unde ar putea să fie?

— Mă acuzi de ceva?

— Ce? Nu. Te întreb dacă mai e vreun loc, în altă parte. Unde să se fi depozitat surplusul.

— Nu. Totul este adus aici.

— Cine mai lucrează aici? întrebă Reacher.

— Nimeni. Doar eu.

— Și dacă te îmbolnăvești? Sau pleci în concediu?

— Șeful meu trimite pe cineva ca să-mi țină locul.

— Când a fost ultima oară când s-a întâmplat asta?

Individul își mușcă buza de jos un moment.

— Păi, să vedem. Ultima oară m-am îmbolnăvit în 1986. Era vară. Mi-au scos apendicele. La Vanderbilt. A fost frumos acolo. Și ultimul concediu? La sfârșitul lui 1999. M-am dus în Canada, să-mi văd fratele. Mă duceam mereu, de Anul Nou. Dar acum a murit.

— Nu pricep, spuse Rutherford. Ce s-o fi întâmplat cu toate lucrurile alea? Nu se poate să fi dispărut așa, în neant.

Tipul ridică iar din umeri.

— Dacă nu sunt aici, indiferent despre ce e vorba, atunci n-au venit niciodată. Sau au fost deja luate de-aici.

— Ce știi de registrele de evidență? întrebă Sands, care venise lângă Rutherford. Trebuie să scrii undeva ce intră și ce iese de-aici, nu?

— Achiziții și livrări, spuse tipul. Desigur.

— Arată-mi-le.

Tipul oftă și îi conduse la intrarea în birou. Le făcu semn să rămână afară și intră pe ușă, reapărând după un moment cu câte un clipboard în fiecare mână. I-l dădu pe primul lui Sands. Reacher se uită și el peste umărul femeii. Era pentru livrări. Pentru luna curentă fuseseră trecute opt intrări. Dar numai una pentru electronice. Era a doua din șir. Înaintea atacului ransomware. Înainte ca Rutherford să fi aruncat serverele la gunoi. Deci, înainte ca ele să fi ajuns în acel loc, darămite să fie și luate de-acolo.

Sands luă și celălalt clipboard. Aici erau listate achizițiile. În luna aceea, fuseseră 32 de astfel de operațiuni.

Cele mai frecvente erau pentru sticlă și metale neferoase. Sticle și cutii de la barurile și restaurantele din localitate, bănuia Reacher. Apoi, hârtia. Venită probabil într-o cantitate mai mare, ca urmare a căderii sistemelor de computere de la primărie. Electronicele erau tocmai în coada listei. Erau trecute doar două transporturi. Ambele, de la departamentul de IT al primăriei. Și ambele erau după ce Rutherford descoperise că backup-ul său eșuase.

— Pentru achizițiile astea de electronice, cele două din listă, spuse Sands arătând cu degetul. Arată-mi listele detaliate.

Tipul se uită la ea buimac un moment.

— Ce liste detaliate? Doar nu crezi că scriem toate lucrurile care intră în depozit. Ar fi imposibil. Sunt prea multe. Și ce rost ar avea? Mouse de computer, bej, nefuncțional. Mouse de computer, bej, nefuncțional. Mouse de computer, bej, nefuncțional. Cum să le deosebești între ele?

— Bine, spuse Sands și arătă spre o altă intrare de pe listă, de lângă coloana pentru numărul de înmatriculare al vehiculului. Numărul de identificare al șoferului. E același de ambele dăți. #083. Al cui e numărul ăsta?

Tipul se uită la linia pentru semnătură și zise:

— Dave. Dave Thomassino.

— Unde-l putem găsi? întrebă Sands.

— De unde să știu? E omul de la achiziții. Vine cu camionul, descarcă marfa și pleacă. Nu e ca și cum am fi amici, să mai stăm de vorbă.

— Ce traseu are azi?

— De unde să știu? Că nu sunt șeful lui.

— Când are programată următoarea livrare?

— Habar n-am. Ăștia vin aici doar când au camioanele pline și trebuie să descarce.

— Unde locuiește?

— N-am nici cea mai mică idee. Cum am spus, nu suntem amici.

— Ce știi de camionul pe care-l conduce? întrebă Reacher. Seara se duce cu el acasă?

— Nu, spuse tipul clătinând din cap. N-au voie. Le lasă la garaj. Se duc acasă cu mașinile proprii.

— Lucrează singuri? zise Reacher. Sau în perechi? Ori în echipe?

— Pentru mărfurile mai mari, sunt doi oameni la fiecare camion, spuse tipul. Al lui Thomassino e mai mic. Lucrează singur. N-ai nevoie de doi oameni ca să încarci câteva telefoane mobile sau mai știu eu ce.

— Unde-i garajul? spuse Sands.

— Lângă birouri, spuse tipul.

— Unde-s birourile? Și să nu-mi spui „lângă garaj", că ne supărăm.

— O să vă scriu adresa.

— Scrie și numărul de telefon al lui Thomassino.

— Nu pot. Că nu-l știu.

— Bine, spuse Sands. Ai grijă ca lucrurile să rămână așa. Pentru că, dacă Thomassino nu se prezintă la garaj din indiferent ce motiv, o să mă întorc aici. Și-o să-ți petreci cât timp ți-a mai rămas de trăit pe pământul ăsta într-o închisoare federală.

OPTSPREZECE

Reacher, Rutherford și Sands îl lăsară pe tip cu clipboard-urile lui și făcură cale întoarsă pe pantă. Se urcară în dubiță. Sands porni motorul. Reglă aerul condiționat la maximum și o luă din loc încet, urmând curba care ocolea și cobora movila de pământ, trecând de poarta de ieșire și revenind pe șosea. Nimeni nu spunea nimic. Reacher stătea pe bancheta din spate. Se gândea la servere. La ce s-ar fi putut întâmpla cu ele. Avea două teorii plauzibile. Varianta A presupunea că fuseseră aruncate la gunoi. Și-l imagina pe Thomassino ducându-se să le colecteze. Thomassino lucra singur. Când se ducea să ridice niște telefoane celulare, nu era nicio problemă. Dar aici era vorba de opt servere. Instalate într-un dulap. Înalt de 1,80 metri. Greu. Dificil de manevrat. Înțepenit în cine știe ce denivelare din pardoseală. Și mai avea și ușa spartă. Cu cioburi de sticlă care ieșeau în afară. Ceea ce îl făcea periculos și dificil de manevrat. Registrul arăta că Thomassino ajunsese la centrul de reciclare după ora 17:00 de fiecare dată. Probabil că era ultima lui destinație în ambele zile. S-ar fi deranjat oare să se lupte cu dulapul

acela de unul singur, când mai avea atât de puțin până la terminarea turei? Sau le-ar fi strecurat două bancnote nou-nouțe de douăzeci de dolari băieților care ridicau gunoiul obișnuit, ca să se ocupe de problemă?

Varianta B presupunea că Thomassino ar fi făcut efortul de a lua dulapul. Sau măcar conținutul acestuia. În definitiv, doar softul experimental al lui Rutherford dăduse greș. Serverele în sine funcționau bine mersi. Poate că Thomassino urmărea cu atenție astfel de lucruri. Poate că avea un client în așteptare. Reacher habar n-avea ce valoare ar fi putut avea echipamentele informatice la mâna a doua. Poate că mult. Sau poate că nu foarte mult. Era posibil ca recompensa să nu fi fost foarte mare. Dar riscul era, practic, inexistent. În condiții normale, cum ar fi putut să iasă la iveală un astfel de furt? Oamenii de la primărie ar fi fost mulțumiți pentru că s-ar fi descotorosit de niște obiecte de care nu mai aveau nevoie. Cei de la reciclare n-ar fi știut niciodată că ar fi trebuit să le primească, pentru că obiectele predate nu se inventariau.

Așadar, lene sau lăcomie? Experiența îi spunea lui Reacher că putea fi și una și alta. N-aveai cum să alegi între cele două variante dacă nu știai mai multe despre Thomassino. Și cel mai probabil ar fi fost irelevant, oricum. Serverele puteau fi compactate, incinerate sau trimise la groapa de gunoi. Puteau fi șterse și readuse la setările din fabrică, pentru a fi vândute. În oricare dintre cazuri, datele erau pierdute. Identitatea spionului rus avea să rămână secretă. Iar Rutherford s-ar fi aflat în continuare în primejdie. Reacher va trebui să decidă ce era de făcut în privința asta. Să rămână în oraș ca să

aibă grijă de el la nesfârșit ieșea din discuție. La fel și să-l lase singur și vulnerabil. Cea mai bună variantă ar fi să-l convingă să plece din oraș, dar Reacher încercase deja. Nu spera să-l poată convinge să se răzgândească. Nu fără a divulga informații periculoase. Se gândi că poate Sands l-ar putea ajuta. Ea făcuse parte din FBI. Putea să discute cu ea. Să-i sugereze care era sursa problemei. Îndeajuns de indirect ca să evite compromiterea lui Fisher. Îndeajuns de direct ca să sublinieze urgența situației. Asta ar putea să funcționeze. În afară de cazul în care Thomassino făcea problema irelevantă. Poate că individul realizase un miracol. Poate că serverele se aflau la el acasă, neatinse, cu conținutul intact.

Speră că va fi bine.

Dacă ar fi avut mână liberă, Reacher s-ar fi dus direct la garaj. Registrul de intrări-ieșiri al centrului de reciclare arăta că Thomassino lucra după ora 17:00 în zilele în care livra echipamente electronice, dar asta nu era o garanție că acelea erau orele lui normale de lucru. Cel mai sigur era să depisteze vehiculele personale ale șoferilor de camioane cât mai repede posibil și apoi să aștepte. O oră. Două. Cinci. Cât timp era necesar. Pentru Reacher era totuna. Putea să aștepte toată ziua. Dar își dădea seama că pentru Sands și Rutherford nu era același lucru. Erau nervoși pentru că nu reușiseră să găsească echipamentele. Probabil îngrijorați că nu vor reuși niciodată să le găsească. Și nu se simțeau deloc în largul lor după ce scormoniseră prin grămada de echipamente din baraca metalică încinsă. Va fi nevoit să le lase un spațiu de manevră. Doar dacă nu se ducea să-l caute pe Thomassino singur. Ceea ce era o posibilitate. Riscul ar trebui să fie minim.

Celula lui Fisher era consemnată doar în operațiuni de supraveghere.

Reacher decise că trebuie să rămână împreună. Mai era un factor de luat în considerare. Ce se întâmpla dacă Thomassino făcea imediat mărturisiri complete? Și recunoștea că furase toate echipamentele reutilizabile peste care dăduse și îl ducea pe Reacher la ascunzătoarea lui. Reacher nu știa cum arată un server. Avea nevoie de Rutherford lângă el ca să-l identifice. Iar Sands se dovedise mai mult decât prețioasă pentru că găsise poziția centrului de reciclare și apoi îl păcălise pe tipul cu pușcociul. Așa că Reacher se gândi că un mic răgaz n-avea cum să le facă rău. Atât timp cât ajungeau la garaj în jurul orei 16:00.

Sands se aplecă și acționă câteva butoane pe ecranul GPS-ului, făcându-l să afișeze pozițiile celor mai apropiate cinci benzinării. Dintre acestea, cel mai aproape se afla stația pentru camioane unde Reacher ajunsese deja de două ori. Continuară în tăcere, iar când ajunseră, Sands opri la pompa pe care Reacher o folosise în seara precedentă. Rutherford rămase în vehicul. Sands folosi cardul de credit, ca să nu fie nevoită să intre în clădirea principală. Reacher intră totuși. Îi era foame. Adună ingredientele pentru patru hotdogi, pe care îi prepară, adăugă ceva brânză și ceapă, după care luă și un teanc de ziare. Un aparat de ras de unică folosință. O doză de spumă de ras. Și un bax de apă plată, gândindu-se că aveau nevoie să se hidrateze.

Sands îi lăsă pe Reacher și Rutherford la două cvartale de blocul de locuințe și se duse să găsească un loc de parcare. Ajunse în apartamentul lui Mitch la zece minute

după ceilalți, porni cafetiera și se duse să facă un duș. Rutherford rămase în bucătărie, aplecat asupra computerului. Reacher se întinse pe canapea și începu să citească ziarele. Timp de o jumătate de oră, niciunul dintre ei nu se clinti. Nici nu scoaseră vreun cuvânt. Apoi, Sands ieși din baie și intră Rutherford. Sands umplu două căni cu cafea, le duse în living și se așeză în fața lui Reacher.

— Pot să te întreb ceva? spuse ea. Ai lucrat în armată. Ai fost polițist militar. Ai investigat lucruri. Și oameni. Da?

— În mare parte, da, spuse Reacher.

— De bună seamă că ai avut la dispoziție resurse. Arhive. Baze de date. Alți soldați care puteau să dea telefoane. Să verifice informații. Să afle dacă oamenii spuseseră adevărul.

— Da, toate astea.

— Le duci lipsa, acum, că ești pe cont propriu?

— Una peste alta, viața în armată a fost frumoasă, spuse Reacher. Am lucrat cu niște oameni excepționali. În afară de timpul pe care l-am irosit rezolvând prostiile venite de la ofițerii superiori. Altfel, am plecat cu foarte puține regrete.

— Nu, spuse Sands. M-am referit la sprijinul pe care l-ai avut. La posibilitatea de verificare a faptelor. De exemplu, dacă te aflai într-o anumită situație și ți se dădea o explicație plauzibilă pentru ea. Apoi îți dădeai seama că ar putea exista și o altă explicație. Una mai puțin plăcută, din perspectiva unui anumit individ. Ce ai face acum?

— Aș asculta de instinctul meu. Dacă aș avea vreo îndoială, aș pleca.

— Chiar dacă asta ar însemna să-ți lași un prieten în primejdie?

— Uite ce e, Sarah. Hai să n-o mai luăm pe ocolite. Ce mă întrebi, de fapt?

— Păi, adineauri când eram sub duș mă gândeam cum aș face dacă aș vrea să obțin ceva de la Rusty? Ceva de o importanță critică. Și să o fac fără să-și dea seama cineva. Nu l-aș fura, pentru că ar observa și ar raporta dispariția. Nici nu l-aș cumpăra și nici nu l-aș păcăli să mi-l dea, pentru că s-ar putea să mă „citească". Ar putea să intre aparent în joc și apoi să raporteze tentativa. Sau să fugă. Aș putea să-l răpesc, desigur, și să-l forțez să mi-l dea. Dar apoi ar trebui să-l ucid ca să păstrez secretul. Așa că e posibil să procedez astfel: aș înscena o tentativă de răpire. Să pară că e făcută de profesioniști. Să pară foarte convingătoare. Genul de lucruri care ar fi reușit sigur dacă nu s-ar fi amestecat altcineva. Cineva înzestrat cu toată priceperea și experiența necesare, care tocmai s-a întâmplat să treacă pe-acolo. Cineva care i-ar câștiga instantaneu încrederea lui Rusty și apoi s-ar oferi să rămână în preajma lui ca să-l ajute.

— Acel cineva fiind eu? spuse Reacher.

— Nu vreau să bag strâmbe aici. Dar trebuie să recunoști că e o posibilitate.

— Categoric e o posibilitate. N-ar fi prima oară când se întâmplă așa ceva.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Pentru că nu doar tentativa de răpire ar putea da de gândit. De fiecare dată când ai luat legătura cu cineva care e împotriva noastră, ai fost singur. Un șir de coincidențe? Sau niște întâlniri clandestine?

Reacher zâmbi și se uită într-o parte.

— Ce e? spuse Sands. Ți se pare amuzant?

— Nu. E doar orașul ăsta. Trebuie că au băgat ceva în apă. Mai întâi, sunt confundat cu un agent de asigurări. Iar acum tu crezi, ce? Mergi până la capăt cu raționamentul. Dacă lucrez cu acești răpitori, trebuie să fiu un fel de mercenar. Unul bun, pentru că operațiunea asta n-a fost organizată cu un buget de doi bani. Prin urmare, sunt un mercenar scump. Așa că ar trebui să fiu bogat. Care e teoria ta? Că toată imaginea asta e falsă? Că de fapt locuiesc într-o vilă din Manhattan cu șifoniere pline cu costume din mătase și un garaj în care se înghesuie mașinile Ferrari?

— De ce ar fi asta mai puțin probabil decât ca un maior în rezervă să fie un om fără adăpost?

— Nu sunt un om fără adăpost.

— Înseamnă că ai mințit.

— Când?

— I-ai spus lui Rusty că nu ai casă. Că doar te plimbi de colo-colo. O noapte aici. Două nopți dincolo. Nu ai un domiciliu fix.

— Asta-i adevărat.

— Deci, nu ai un adăpost.

— Nu. Nu e deloc la fel. E ca diferența dintre a fi singur și a fi singuratic. Două lucruri diferite, distincte.

— Bine, atunci. Să ne întoarcem un pic înapoi. Să zicem că ai făcut avere ca mercenar. Nu reiese că ai cheltuit banii pe o casă, pe haine și mașini. Ăsta-i un raționament greșit. Se poate să nu fi cheltuit deloc banii. E posibil să-i fi pus la păstrare pe toți într-un cont la o bancă din Insulele Cayman. Sau să-i fi ascuns într-o scorbură de copac. Sau să-i fi donat unui adăpost pentru pisici.

— Corect. Aș fi putut. Dar n-am făcut-o.

— Poți să dovedești asta?

— Cum? Nu pot să dovedesc ceva ce nu există. Nimeni nu poate.

Sands se lăsă pe spătarul canapelei.

— Încearcă altfel, spuse Reacher. Întoarce situația pe partea cealaltă. Am mijloacele și oportunitatea, desigur. Dar care ar fi motivul meu?

— Banii, spuse Sands.

— Nu mă interesează banii. Am deja destui. De ce-aș vrea mai mulți?

— Ai auzit de specia umană?

— Ești pe o pistă greșită, Sarah. Adevărul e că am un motiv. Să-l țin pe Rusty în afara pericolului. Și tu ești la fel de capabilă să faci asta. Atunci, de ce nu preiei comanda? Îl muți într-un loc sigur, astăzi, și eu îmi iau tălpășița. N-o să mă mai apropii de el niciodată.

— Sau, când noi n-o să-ți mai stăm în cale, o să te duci direct la garaj și-o să-l strângi cu ușa pe Thomassino.

— Uite, dacă chiar n-ai încredere în mine, vorbește cu prietenii tăi de la FBI. Roagă-i să-mi cerceteze trecutul.

— Am făcut-o deja. La cinci minute după ce te-am întâlnit. N-au găsit nimic. Dar ce înseamnă asta? Că spui adevărul? Sau că te pricepi foarte bine să-ți acoperi urmele?

— Cred că putem rezuma situația astfel, spuse Reacher. E posibil ca eu să-l ajut pe Rusty. La fel de posibil e ca eu să-i vreau răul. Doar timpul va demonstra care-i adevărul. Așa că în acest moment, totul depinde de ce crezi tu. Și e evident că tu nu crezi că fac parte din tabăra răului.

— Cum de ești așa de sigur?

— Ești o femeie deșteaptă. Asta-i clar. Dacă într-adevăr ai crede că sunt un asasin plătit nu mi-ai spune-o în față.

Mi-ai pune niște droguri în cafea și te-ai căra de-aici când s-ar ivi ocazia. Sau m-ai împușca înainte ca eu să-i fac vreun rău prietenului tău.

— Asta-i o teorie interesantă. Care atrage după ea o nouă întrebare. Cine ți-a făcut cafeaua?

Reacher luă cana de cafea. Era de o mărime considerabilă. Probabil, cam 250 de mililitri. Era plină când a început să bea din ea. Acum mai rămăsese doar un sfert. Erau suficienți aproape 200 de mililitri pentru o doză eficientă de tranchilizant? Pentru un ins cu constituția lui? Nu se simțea amețit. Și nici greață nu-i era. Și nici obosit nu era. Mirosi lichidul rămas. Niciun iz neobișnuit. Lichidul avea un gust bun. Dar, pe de altă parte, nu era ca și cum se pricepea cel mai bine din lume să facă diferența între arome. În primul rând prețuia tăria.

— Uite, spuse Sands. Dă-mi cana ta.

Reacher puse cana la loc pe masă și o împinse către ea. Sands o luă și sorbi o gură.

— Am glumit cu cafeaua, spuse ea și apoi arătă de ce halatul ei de baie era ușor desfăcut în ziua aceea. Avea ceva în buzunar. Ceva greu. Sands îl scoase la iveală. Era un pistol. Un Colt Government Model de calibrul .380. Mic. Ușor. Fiabil. Coborî siguranța cu degetul mare.

— Dar în privința asta nu glumesc, continuă. Și, nu uita, oi fi tu mai mare, dar eu sunt mai iute. Așa că uită-te în ochii mei și spune-mi că ești sincer.

— Sunt sincer.

Sands lăsă Coltul în poală, atingându-i mânerul cu vârfurile degetelor.

— Deci, spuse Reacher după ce lăsă să treacă un minut lung, ce ai de gând să faci?

— Păi ce-aș putea să fac? Exact cum ai spus. Să-mi ascult instinctul.

Sands ridică siguranța pistolului și îl băgă la loc în buzunar.

— Și să mă rog că n-o să mă faci să regret.

NOUĂSPREZECE

Rutherford ieși din baie cu un prosop înfășurat peste șolduri și se grăbi să ajungă în zona de dormit din spatele paravanului din lemn. Sands se ridică și se duse în spațiul ei pentru dormit. Reacher rămase pe canapea. Auzea zgomotele scoase de cei doi în timp ce se ștergeau și se frecau cu prosoapele și deodată două uscătoare de păr porniră aproape simultan. Cele două aparate se opriră cam după același timp. Se mai auziră niște foșnete și apoi reapăru Sands. Purta niște pantaloni largi din in și un tricou bleu. Își ținea părul pe spate cu ajutorul ochelarilor de soare și geanta pe umărul stâng. Poziționată astfel încât să poată ajunge ușor la ea cu mâna dreaptă, se gândi Reacher. Fără îndoială cu Coltul deasupra. Poate chiar într-un suport special instalat în geantă, ca să nu se amestece cu celelalte obiecte sau să poată fi șterpelit.

Rutherford apăru și el. Își pusese niște pantaloni chino curați și un tricou polo nou. Altă culoare sumbră. Altă siglă. Ca să arate că era în continuare preocupat de rezolvarea problemelor.

Sands părăsi prima apartamentul, singură, ca să nu fie văzută împreună cu ceilalți. Recuperă dubița, se întâlni cu Rutherford și Reacher pe aleea cu tomberoanele de gunoi și introduse în dispozitivul GPS adresa companiei de reciclare. Estimarea aparatului privind durata de zece minute pentru parcurgerea drumului cu mașina se dovedi exactă. Ajunseră la un complex situat la capătul unui drum lung și drept, cu depozite joase și părăginite de o parte și de alta. Locul era împrejmuit cu un gard din plasă de sârmă groasă, înalt de aproape doi metri și jumătate. Singura intrare vizibilă era blocată de o barieră vopsită în dungi roșii și albe. Lângă ea, erau două tastaturi numerice. Una sus, pentru camioane. Alta jos, pentru autoturisme. Sands coborî geamul și apăsă butonul interfonului de pe tastatura de jos. Niciun răspuns. Îl apăsă din nou. Cutia nu scoase niciun sunet. Nici măcar un bâzâit. Întinse mâna ca să apese butonul tastaturii de sus, dar se opri înainte să-l atingă. Se auzi o mișcare din interiorul complexului. Se apropia o camionetă neagră lucioasă. Arăta ca o F150 normală. Fără bară de lumini pe acoperiș. Fără sigla vreunei companii de securitate pe portieră. Sands scoase din poșetă legitimația falsă de FBI, pentru orice eventualitate.

Fordul încetini când se apropie de ei, aproape la viteza mersului pe jos. Bariera zvâcni, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, apoi se ridică brusc la 90 de grade. Camioneta acceleră și trecu în viteză. Șoferul nici măcar nu le aruncă o privire. Bariera rămase ridicată. Încă se mai balansa ușor după mișcarea recentă. Dar nu cobora. Încă. Probabil că timpul de pauză fusese calculat astfel încât camioanele să aibă timp să treacă. Lungi. Greoaie.

Dura ceva până se puneau în mișcare. Sands privi în jur. Nimeni altcineva nu se uita la ei, așa că apăsă pedala accelerației și intrară în complex înainte ca bariera să coboare la loc, pe suport.

În incinta complexului erau două clădiri, care, uitându-te dinspre poartă, erau situate la orele patru și opt. Unitatea de la ora opt era cea mai mică dintre ele. Biroul, presupuse Reacher. Era o clădire cu un singur nivel, din cărămidă nefinisată, cu acoperiș orizontal, șase ferestre pătrate și o placă de beton grosolană în chip de protecție deasupra intrării. Avea o parcare pentru treizeci de mașini. Jumătate dintre spații erau ocupate. Erau două sedanuri germane așezate singure în rândul cel mai apropiat de intrarea în clădire. Restul erau modele autohtone de dimensiuni și standarde medii, în diferite culori șterse, împrăștiate la întâmplare în restul parcării. Cel mai probabil, erau mașinile celor care lucrau în birouri.

Nu erau mașinile pe care le căutau.

Clădirea de la ora patru trebuie să fi fost ceea ce individul cu pușca numise garaj. Avea o formă rectangulară simplă, construită din blocuri de BCA, cu zidurile vopsite în alb, un acoperiș metalic înclinat și un șir de patru uși culisante pentru vehicule pe una dintre laturi. Toate erau îndeajuns de înalte ca să încapă camioanele mari pentru gunoi. Și suficient de late. Toate erau închise. Afară, în stânga ușilor, era un singur șir de locuri de parcare, aproape de o ușă pentru angajați. Patru erau ocupate. Toate de camionete. Trei Forduri și un Dodge Ram. Nu noi, dar curate și bine întreținute. Reacher se gândi că erau ale mecanicilor.

Nu erau mașinile pe care le căutau.

În dreapta clădirii garajului era o zonă liberă. Se întindea până la gard. Locul în care camioanele erau parcate pe timp de noapte. Era loc acolo pentru cel puțin șase vehicule. Și dincolo de acea zonă, unde gardul se întorcea spre intrare și spațiul se îngusta, mai era un șir de vehicule. Șapte la număr. Un Jeep vechi, decapotabil, cu vopseaua căzută în cea mai mare parte. Un Chrysler 300 sedan de culoare neagră, cu roți cromate și geamurile fumurii. Un Porsche 911, bleumarin, care scânteia în soarele după-amiezii. Un Cadillac din anii 1980, inițial de culoare roșu bordo, acum decolorat și albicios. Un combi Volvo de culoare muștar. Un Fiat micuț, azuriu la culoare. Și un SUV Hyunday alb.

Posibil, mașinile pe care le căutau.

Pe un afiș montat pe gard scria: *Vehiculele neautorizate vor fi tractate pe cheltuiala proprietarului.* Sands făcu un ocol, merse în marșarier și parcă dubița chiar în dreptul afișului, lângă Hyunday. Lăsă motorul pornit și reglă aerul condiționat. Afară, căldura se reflecta de plăcile crăpate din beton. Suprafețele plane din depărtare oscilau și dansau. Sands își desfăcu centura de siguranță și se lăsă pe spătar, relaxată, dar alertă. Lângă ea, pe scaunul din dreapta al mașinii, Rutherford era neliniștit și agitat. Reacher stătea întins în spatele lor, atât de nemișcat încât ai fi zis că e adormit.

Trecură treizeci de minute. Nu apăru niciun camion. Alte cincisprezece minute trecură fără să apară vreo mașină. Apoi, după alte cinci minute, auziră un motor de vehicul. Un diesel mare. Care se apropia de ei. Sands și Reacher se ridicară simultan. Un camion de gunoi apăru în câmpul vizual la celălalt capăt al drumului. Era de

dimensiuni mari. Deci, nu era al lui Thomassino. Îl urmăriră cum se târăște de-a lungul drumului, trece de poartă, traversează zona de parcare și apoi se oprește cu un șuierat lung al frânelor pneumatice. Doi bărbați coborâră din camion. Amândoi îmbrăcați în salopete albastre, ca tipul de la centrul de reciclare. Se duseră spre șirul de mașini. Primul individ se urcă în Jeep. Al doilea, în Chrysler. Porniră în același moment, conducând unul lângă celălalt până se apropiară de poartă. Apoi Jeepul o luă înainte. Trecură de bariera care încă nu coborâse după intrarea lor, accelerară și în scurt timp dispărură din vedere.

După alte șapte minute, un alt camion își făcu apariția. Și el de dimensiuni mari. Deci, nu era al lui Thomassino. Se derulă aceeași rutină. Cei doi ocupanți ai vehiculului se urcară în Cadillac și în Volvo. Astfel, rămaseră trei mașini: Hyundai, Fiat și Porsche.

Următorul camion care sosi era de dimensiuni mai mici. Așteptară până când trecu de ei ca să poată citi plăcuța de înmatriculare. Se potrivea cu ce era scris în registrul centrului de reciclare în dreptul numărului de identificare al lui Thomassino. Vehiculul parcă paralel cu cele două camioane mai mari, dar trase mașina mai în față, astfel încât se făcu nevăzut. După vreo treizeci de secunde, apăru un bărbat. Avea cam un metru șaptezeci și cinci. Părul blond, tuns scurt. Ochelari de soare reflectorizanți, de aviator. Bocanci negri lustruiți. Și aceeași salopetă albastră, dar de nuanță mai închisă, și apretată, ca și cum, în mintea lui, era îmbrăcat în costum de zbor. Individul se apropie de ei. Mergând către Porsche. Sands întinse mâna după clanța mașinii, dar se opri. Tipul se afla pe partea cealaltă a mașinii. Se apropie de

geamul din dreapta automobilului. Se apleca și se dădu mai aproape. Își făcu palmele căuș la ochi, ca o apărătoare împotriva luminii soarelui. Se uită în interior timp de zece secunde. Apoi se îndreptă, clătină din cap, merse mai departe pe lângă Fiat și se strecură între Hyundai și dubiță. Sands coborî iute și ocoli mașina, ținând la vedere portvizitul negru.

— David Thomassino? spuse ea.

Tipul se opri.

— Chiar el. Cine întreabă?

— Agenți federali. Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

— Urcă în dubă o secundă. O să-ți explic totul.

Rutherford se răsuci în scaun și apăsă un buton care făcu să culiseze ușa laterală, arătându-l pe Reacher înghesuit înăuntru ca o gorilă în cușcă.

— Nu prea cred, zise Thomassino făcând un pas înapoi. Nu mă urc în mașină cu el. O să vorbesc cu dumneata. Dar la secția de poliție. Merg cu mașina mea. Voi veniți după mine.

— Hai să-ți explic altfel cum stau lucrurile.

Reacher se întinse în afara dubiței, îl prinse pe Thomassino de partea din față a salopetei și îl trase înăuntru. Sands se urcă după Thomassino și îl ghidă până la bancheta din spate. Trase de o manetă care făcu să se rotească scaunul ei din rândul de mijloc, astfel încât să stea cu fața spre el, apoi apăsă butonul de închidere a ușii. Reacher își roti și el scaunul. Rutherford privea prin spațiul dintre scaunele din față.

— Înainte de a începe, e foarte important ca tu să înțelegi ceva, spuse Sands. Nu suntem aici pentru tine.

Nu căutăm să te băgăm în vreun bucluc sau să-ți creăm vreo problemă. Nu ne interesezi absolut deloc. Tot ce vrem e o informație. Ne-o dai și ești liber să te întorci la treburile tale. N-o să ne mai vezi niciodată. Și nimeni nu va ști că ne-ai ajutat. E clar?

Thomassino înghiți în sec cu dificultate, apoi dădu din cap aprobativ.

— Bun, spuse Sands. Sarcina ta e să colectezi echipamente electronice pe care nu le mai dorește nimeni și să le duci la centrul de reciclare din afara orașului, corect?

— Ăla e doar un centru de sortare. Reciclarea propriu-zisă se face în altă parte.

— Dar acolo duci aparatele electronice?

— Da.

— Luna asta ai făcut două colectări de la departamentul de IT al primăriei.

— Dacă spuneți voi.

— Așa scrie în registrul centrului.

— Atunci, sunt sigur că așa stau lucrurile.

— Într-una dintre ocazii, ai preluat opt servere de rețea.

— Nu știu ce-s alea.

— Niște cutii negre, neinteresante, spuse Rutherford. Dar erau montate într-un dulap. În sala de echipamente. Chiar în mijloc. Cu o ușă spartă.

— Aveți idee câte lucruri mut eu într-o săptămână? spuse Thomassino. Nu le țin minte pe toate.

— Dave, văd că porți o verighetă, spuse Reacher. Ai copii? Sau sunteți doar tu și soția ta?

— Un copil. E pe drum, spuse Thomassino. De ce?

— Băiat sau fată?

— Fată. De ce?

— Pentru că-mi imaginez o scenă, spuse Reacher. Prima ei zi de grădiniță. Soția ta se duce s-o aducă acasă și fetița întreabă: „Mămico, cum se face că eu n-am tătic? Toți copiii au". Și soția ta îi răspunde: „De fapt, ai un tătic, scumpo. Doar că e la închisoarea federală. Pentru că a fost prea prost ca să se ajute singur când a avut șansa".

— Bine, bine, spuse Thomassino închizând ochii un moment. Le-am luat. La a doua mea vizită. Erau acolo de prima dată, dar m-am făcut că nu le văd. Erau greu de mutat și am sperat că le va lua una dintre echipele care colectează de obicei gunoiul.

— Ce-ai făcut cu ele? întrebă Sands.

— Le-am pus în camion. Apoi, în aceeași zi, le-am lăsat la centrul de sortare.

— Hai să mai încercăm o dată.

— Ce? Ăsta-i adevărul.

— Te cred că le-ai pus în camion. Dar n-au ajuns niciodată la centrul de sortare. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Nu le-am furat, dacă asta vreți să spuneți, zise Thomassino. Nu le-am vândut. Nu le-am aruncat în șanț, pe drum. Tot ce a fost în camion, am descărcat la centrul de sortare.

— Dar nu erau la centru, spuse Sands. Am verificat. Deci, ce s-a întâmplat cu ele?

— Habar n-am. Dacă nu mă credeți, puteți să-mi percheziționați casa. Să vorbiți cu soția mea. Cu prietenii mei. Să-mi verificați contul bancar. Să mă puneți și la detectorul de minciuni. Dar nu le-am furat. Nu le-am vândut. Și nu știu unde sunt.

Reacher se uită la Sands care îi răspunse cu o ușoară ridicare din umeri. Nu asta voiau să audă. Nu le era de

niciun folos. Dar Reacher era înclinat să-l creadă. De-a lungul anilor, interogase o droaie de suspecți. Simțea destul de bine când cineva mințea, iar Thomassino păruse sincer în ceea ce spusese.

— Bine, atunci.

Sands scoase din geantă o bucată de hârtie și un pix.

— O să-ți dau un număr de telefon și dacă...

— Am o întrebare, spuse Rutherford. Sarah, la centrul de reciclare, ți s-a părut ceva straniu?

— Nu. Era doar o grămadă de deșeuri.

— Exact. Și bătrânul ciudat? Când l-ai întrebat despre listele detaliate, ți-a spus ce rost ar avea? Mouse de computer, bej, nefuncțional. De câteva ori.

— Da. Și?

— Ce șanse ar fi ca absolut toate dispozitivele electronice pe care le aruncă locuitorii orașului să fie defecte? În mod sigur unele mai sunt funcționale, chiar dacă sunt vechi și lente. Ca serverele. N-aveau niciun defect. E ca și cum tot ce a avut viață în el a fost, cumva, sifonat.

Thomassino lăsă capul în podea. Prima lui mărturisire nerostită.

— Dave? spuse Reacher. Ai ceva de adăugat?

Thomassino nu-i răspunse.

— Mă întreb dacă fata ta se va mărita, Dave. Sunt aproape sigur că da. Până la urmă, majoritatea oamenilor face asta. Întrebarea e, cine o va conduce la altar, în biserică? Cine va fi acolo când o să aibă copilul ei?

Thomassino se apleca în față și-și ținu capul în mâini.

— A început în a doua săptămână de serviciu. Șeful meu m-a invitat la un prânz. Mi-a spus că trebuie să mă

pună la curent cu câteva chestii. Așa că m-am dus să mă întâlnesc cu el. La un diner. Fat Freddie se numește.

— Știu localul, spuse Rutherford. Se spune că au cele mai bune milkshake-uri din oraș.

— Am ajuns acolo primul, continuă Thomassino. Așa că m-am așezat la o masă și am așteptat. Șeful mi-a trimis un sms. Spunea că o să întârzie și că pot să comand. Am comandat și, după ce mi-au adus mâncarea, am primit alt sms. Zicea că nu mai are cum să ajungă. Am terminat de mâncat și am cerut nota, iar chelnerița mi-a spus că masa e din partea casei. Am întrebat de ce și tipa mi-a spus să mai aștept un minut. Că o să vină cineva și-o să-mi explice. Pe urmă a apărut un grăsan, care s-a așezat în fața mea. Cred că el e patronul. I-am mulțumit și mi-a zis că nu-i nicio problemă. Și că pot să mănânc mereu acolo pe gratis. În schimb, nu trebuia să fac decât un lucru. Să opresc acolo de fiecare dată când mă duceam spre centrul de sortare. Și să am grijă să las camionul descuiat.

— Și tu ce-ai făcut? zise Sands.

— Am încercat să mă fofilez. I-am spus că traseele mele sunt diferite, că n-ar fi mereu practic, că uneori mai întârzii, chestii de genul ăsta.

— Dar el n-a acceptat un refuz din partea ta.

— Mi-a dat o fotografie. A soției mele. Făcută prin parbrizul unei mașini. Ea tocmai traversa strada în apropiere de locul unde lucrează. Mașina era foarte aproape de ea. La o jumătate de metru. Ea se întorsese către mașină. N-am să uit niciodată expresia de pe fața ei. Era îngrozită de-a binelea. Ca și cum era sigură că mașina va da peste ea.

— A mai spus și altceva individul?

— N-a mai fost nevoie. Mesajul era clar.

— Deci, de-atunci, oprești mereu acolo în drum spre centru, spuse Reacher. Te duci pur și simplu? Sau trebuie să suni înainte? Să le dai de veste?

— Mă duc direct. Și rămân cel puțin o jumătate de oră. Și mereu las camionul într-un anumit loc.

— Unde?

— În spate, într-o parte a parcării pentru angajați, e o magazie din cărămidă. Unde sunt containerele de gunoi. Și unde se păstrează uleiul folosit. E o zonă pe asfalt marcată cu galben. Acolo trebuie să las camionul.

— Câte uși are magazia aia?

— Una. Chiar în dreptul locului unde parchez.

— Și ferestre?

— Niciuna.

— Ușa e încuiată?

Thomassino se gândi un moment.

— Cred că da. Are un lacăt pe ea. Unul mare.

— Deci, cât timp tu ești în local și mănânci fără să plătești, cineva își scotocește prin camion, ia tot ce pare a avea vreo valoare și bagă obiectele în magazie?

Thomassino ridică din umeri.

— Ce e? zise Reacher. Mai e altceva?

— Sincer, nu știu. Sunt într-o situație de tot rahatul. Chiar o să pun în primejdie viața soției mele din cauza unor electronice uzate? Chestii pe care oamenii deja le-au aruncat la gunoi? Care fac parte dintr-o operațiune la care până și șeful meu participă? Nu, nenică. Nu fac așa ceva. Așa că nu văd nimic, n-aud nimic. Intru. Mănânc. Ies. Descarc camionul la centrul de sortare. Dacă cineva s-a servit cu unele chestii în timp ce eu nu mă uitam, nu știu nimic despre asta.

— Negare plauzibilă, spuse Rutherford. Înțeleg.

— Semi-plauzibilă, preciză Sands.

— Plauzibilă sau nu, ai intrat în local în ziua în care ai ridicat serverele? spuse Reacher.

Thomassino încuviință.

— Și serverele dispăruseră când ai ajuns la centrul de sortare?

— Cred că da, spuse Thomassino. Adică, nu e ca și cum am avea niște evidențe. Dar îmi amintesc de dulap. A fost o mare bătaie de cap să-l urc în camion. Nu-mi amintesc să-l fi dat jos la centru.

— În regulă, spuse Reacher. Încă o întrebare. Tipul de la local. Patronul. Care avea o poză cu soția ta. Cum îl cheamă?

— L-am auzit pe unul zicându-i Bud, spuse Thomassino. Dar cred că numele lui adevărat e Budnick. Bill Budnick. La un moment dat, a fost un articol în ziar despre localul Frat Freddie's, în care tipul a fost pomenit. Cam cu un an în urmă. Imediat după ce a cumpărat localul.

— Bine, spuse Reacher. Ți-a spus vreodată acest Budnick ce să faci dacă vine cineva și-ți pune întrebări despre el?

— Nu. N-a venit vorba despre așa ceva. Am vorbit cu el o singură dată, atunci.

— Deci, dacă se întâmplă să facem o vizită la Fat Freddie's, să zicem ca să vedem dacă-i adevărat că au milkshake-uri bune, Budnick n-o să ne aștepte?

— Adică, dacă-i dau eu de știre, asta vrei să spui? Uite ce e, nemernicul ăla mi-a amenințat soția. Nici dacă i-ar lua foc dinții nu m-aș pișa în gura lui. Chiar mi-ar plăcea foarte mult să-i faceți o vizită. Să-l arestați și în pușcărie să-i putrezească oasele. Doar, vă rog, să nu pomeniți numele meu.

— Cum să aducem în discuție numele tău? zise Reacher. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Sands apăsă butonul de deschidere a ușii, coborî și-i făcu semn lui Thomassino s-o urmeze. Acesta dădu să se ridice, apoi se lăsă la loc pe banchetă.

— Ar mai fi un lucru, spuse el. Ceva pe care vreau să-l știți. Tot ce-am mâncat la Fat Freddie's, am plătit cu banii mei. Mereu. În afară de acea primă dată, când m-au luat prin surprindere. Fac ceea ce fac pentru soția mea. Ca să fie în siguranță. Nu ca să obțin ceva din nimic. În ceea ce mă privește, poate că-mi jefuiesc camionul. Sau poate că nu. Dar eu nu sunt unul dintre ei.

DOUĂZECI

Așadar, nu era vorba de lene. Ci de lăcomie. Doar că nu din partea lui Thomassino. El era doar un pion. Ar fi putut să reziste la șantaj, presupuse Reacher. Caz în care serverele ar fi fost deja în mâinile lor. Dar nu putea să-l învinuiască pentru că s-a uitat în altă parte în timp ce alții îi jefuiau camionul. Când în joc era viața soției sale. Și mai ales când miza erau niște deșeuri de care alții se descotorosiseră. Reacher ar fi fost mai fericit dacă ar fi plecat de-acolo cu serverele aranjate frumos în dubiță. Dar, până la urmă, faptul că aveau o nouă pistă de urmărit însemna mai mult decât nimic.

GPS-ul estimase că drumul cu mașina până la localul Fat Freddie's ar fi durat douăzeci și două de minute, care însă se transformară în patruzeci și șase de minute pentru că Reacher o rugase pe Sands să facă un ocol pe la benzinăria pentru camioane. Voia să mai cumpere două obiecte. Unul era un clește gură de lup. Cel mai mare pe care-l aveau pe stoc. Și un lacăt. Cel mai puternic pe care-l putea găsi. Sands profită de ocazie ca să reumple rezervorul de benzină în timp ce Reacher se afla în

magazin. Când Reacher a revenit, ea îl aștepta cu motorul pornit și cu următorul segment al traseului evidențiat pe ecran. Conducea mai repede decât înainte. Stimulată de perspectiva de a reintra în posesia serverelor, se gândi Reacher. Sands forța dubița la maximum, abordând cu măiestrie curbele, până când o voce de robot o anunță că destinația lor se afla pe partea stângă. Se aflau încă la nord de oraș. Câteva case erau împrăștiate printre câmpuri și pâlcuri de copaci, dar mai aveau încă cel puțin un kilometru și jumătate până la locul unde construcțiile erau mai concentrate. Pe fiecare parte a aleii de acces era parcată câte o camionetă cu platformă, ca un echivalent auto al statuilor pe care Reacher le văzuse la intrarea în marile proprietăți. Localul propriu-zis era retras față de șosea. O clădire dreptunghiulară lată, făcută să pară că era construită din bușteni. Avea un acoperiș metalic verde, o verandă pe toată lățimea clădirii și o firmă luminoasă montată în centrul zidului frontal. Scria *Fat Freddie's* cu litere roșii luminate intermitent, iar mai jos, un cowboy din desene animate ducea un cheeseburger uriaș de la farfurie la gură, într-o mișcare repetată la nesfârșit.

Parcarea din fața localului era plină. Era exact ora de vârf la care se servea cina. Sands se strecură pe lângă mașinile și camionetele parcate la capetele șirurilor și jumătate pe trotuar, și ocoli spre spatele clădirii. Acolo era un alt șir de spații marcate *Doar pentru angajați*, și acestea ocupate complet. Dincolo de ele era magazia despre care le vorbise Thomassino, exact în locul indicat. Era joasă și pătrățoasă, construită din cărămidă deschisă la culoare, cu acoperișul orizontal și o zonă împrejmuită în față, unde se aflau tomberoanele de gunoi. Sands parcă în

lateral, aproape de ușă. Reacher coborî. Ținea lipit de picior cleștele gură de lup. Privi în jur, să vadă dacă nu cumva se uita cineva la el. Ridică unealta. Prinse bucla de închidere a lacătului între fălcile cleștelui și strânse. Cu putere. Bucla metalică cedă. Împinse corpul lacătului într-o parte, îl scoase din zăvor și băgă resturile în buzunar. Sands sări din mașină și i se alătură. Rutherford apăru și el grăbit din cealaltă parte a dubei.

— Sunteți gata? întrebă Reacher.

Sands și Rutherford se uitară unul la celălalt și încuviințară.

Reacher deschise ușa, în scârțâitul balamalelor. Lumina zilei năvăli în interior până aproape de peretele îndepărtat. Înăuntru, podeaua era acoperită cu grămezi de echipamente. Semăna puțin cu ce era la centrul de reciclare. Doar că aici erau sortate pe categorii. Computerele într-o parte. Monitoarele, lângă ele. Apoi tastaturile. Și mouse-urile. Și imprimantele. Și televizoarele. Și DVD-playerele. Probabil că toate erau funcționale, deși Reacher n-ar fi știut cum să verifice asta. În mod cert, totul era ordonat și organizat. Un singur obiect nu era electronic. Un dulap. Înalt de 1,80 metri. Stătea singur undeva în spate, aproape ascuns în umbră. Stătea cu partea dreaptă, solidă, spre ei și ușa din sticlă spartă era deschisă.

— Uite-l!

Rutherford trecu pe lângă Reacher și o luă grăbit înainte, scoțând telefonul din mers ca să aprindă lumina. Se duse în partea din față a dulapului. Se uită înăuntru. Apoi se lăsă moale într-o parte, sprijinindu-se cu umărul drept de perete.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sands.

Rutherford nu era în stare să vorbească. Abia reuși să arate vag cu mâna stângă.

Sands traversă încăperea, se uită în dulap și se întoarse la Reacher. Acesta știa ce-avea să spună înainte să deschidă gura.

— E gol! Au dispărut.

Reacher avu o viziune în care serverele se pierdeau și mai mult în depărtare. Iar individul nou trimis de la Moscova îndreptându-se în direcția opusă. Cu avionul. Apropiindu-se minut cu minut.

— E vreo șansă să fie în vreuna dintre grămezile astea? zise Reacher.

Rutherford se căzni să revină la poziția verticală și clătină din cap.

— Nu. E doar un singur lot de computere și toate sunt desktopuri. Serverele nu sunt aici. Am ajuns prea târziu.

— Nu așa trebuie privită situația, spuse Reacher. Nu am ajuns prea târziu. Suntem cu un pas mai aproape. Știm sigur că au fost aici. Ceea ce înseamnă că ne aflăm pe drumul cel bun.

— Așa este, spuse Sands.

Îl luă pe Rutherford de braț și îl conduse la ușă.

— Haide. Nu ne dăm bătuți.

— Ce putem face? spuse Rutherford. E un drum înfundat.

— Nu, nu este, spuse Sands. Serverele au fost aici. Cineva știe ce s-a întâmplat cu ele.

— Probabil că așa e, spuse Rutherford. Dar cine?

— Deja știm cine, spuse Sands. Bill Budnick. Omul care l-a amenințat pe Thomassino. Patronul localului.

O să stăm de vorbă cu el. Îl facem să ne spună cui i le-a vândut.

— Crezi că mai e pe-aici? spuse Rutherford. Dacă nu lucrează seara?

— Ne ducem în local, spuse Sands. Ar trebui să ne dăm seama ușor dacă e prin preajmă. Și, dacă nu e, cineva va ști cum putem să luăm legătura cu el.

— Nu-i nevoie să mergem să-l căutăm, spuse Reacher. Nu trebuie decât să așteptăm vreo cinci minute. Poate chiar mai puțin. O să vină el la noi.

Reacher se aplecă în dubă și ascunse cleștele sub scaunul lui, după care se întoarse și închise ușa magaziei.

— Ai dreptate, spuse Sands. Chestia cu jumătatea de oră.

— Nu m-am prins, spuse Rutherford.

— Thomassino ne-a spus că poate să vină aici la orice oră, când localul este deschis.

Reacher puse noul lacăt la ușă și îl închise cu un mic zgomot.

— Nu trebuie să sune în prealabil, continuă. Doar să rămână în local o jumătate de oră.

— Adică, cel care îi scotocește prin camion e mereu aici, spuse Sands. Are nevoie de timp ca să caute prin toată marfa. Să vadă ce e valoros și să mute în clădire. Și să plece înainte ca Thomassino să iasă din local. Treizeci de minute e și-așa cam la limită. Orice altă variantă, cum ar fi să se bazeze pe altcineva care să observe că Thomassino a venit, să primească telefonul prin care este anunțat, să vină cu mașina de unde-și are baza — ar necesita prea mult timp suplimentar.

— Se poate, zise Rutherford. Dar nu reiese că Budnick face treburile astea singur.

Reacher se rezemă de zid.

— Corect. Dar în general infractorii profesioniști vor două lucruri. Recompensa să fie cât mai mare. Și riscurile, cât mai mici. Dacă Budnick nu se ocupă chiar el de camioane, trebuie să aducă în combinație pe altcineva. Cel puțin o persoană. Poate chiar două, ca să acopere toate schimburile de lucru dintr-o săptămână. Oamenii ăștia trebuie plătiți. Ceea ce diminuează profitul. S-ar putea ca ăia să-l dea în gât la poliție. Și ar trebui să se tot furișeze din bucătărie sau de la spălatul vaselor, oricare ar fi jobul lor de acoperire, ceea ce ar deveni suspect la un moment dat. Iar asta ar spori riscurile. Arătă spre ușa de incendiu din spatele clădirii principale. Pariez că următorul ins care iese pe ușa aia o să fie Budnick. Până atunci, Rusty, ar fi bine să te întorci în dubă. Stai cu capul cât mai ferit. Ești din oraș. Ți-au dat poza la ziar. S-ar putea să te recunoască.

După trei minute, ușa de incendiu se deschise și un individ ieși din clădire. Era îmbrăcat într-un costum gri-deschis, cu o cămașă albă și cravată înflorată. Părul pieptănat îngrijit, cu cărare. Și era enorm. Aproape un metru nouăzeci și cel puțin o sută optzeci de kile. Reacher se gândi că ăsta era pericolul când ești înconjurat de haleală gratuit zilnic, de dimineața până seara. Omul se opri o secundă, cu capul ușor înclinat într-o parte. Evaluă situația.

Ajunse la o concluzie și porni către magazie. Se mișca cu ușurință. Și iute. Reacher reveni asupra celor gândite mai devreme. La urma urmelor, tipul nu era un grăsan leneș. Poate că fusese luptător. Sau înaintaș la fotbal. Nu că trecutul lui ar fi avut vreo importanță. În afară de

cazul în care ar fi suferit un atac de cord înainte să-i dea lui Reacher ceea ce voia.

— Îmi pare rău, domnilor, spuse individul. Nu puteți parca aici. O să fiu nevoit să vă rog să plecați.

— Nu e chiar așa, adevărat, domnule Budnick? spuse Reacher. Putem să parcăm aici. Asta-i clar. Pentru că tocmai am făcut asta. Și nu ești nevoit, ci vrei să ne rogi să plecăm.

— Cine dracu' mai ești si tu? zise Budnick. Și cum de știi cum mă cheamă?

— Știu multe despre tine, spuse Reacher. Știu că deții restaurantul ăsta. Și știu că nu-ți e de ajuns să fii patronul localului, fiindcă ai o mică afacere colaterală. Așa că am venit să-ți fac o ofertă. Ceva foarte simplu. Amândoi primim ce ne dorim. Pe urmă, fiecare merge pe drumul lui. Cum ți se pare?

— Mai întâi, habar n-am despre ce vorbești. Localul ăsta e afacerea mea. Atât. Punct. N-am nicio afacere colaterală. Și, în al doilea rând, chiar dacă aș avea, ce ai putea avea tu, pe care eu să mi-l doresc?

— Nimic. Nu vând. Cumpăr. Sau, mai exact, propun un troc, pentru că nu vor fi implicate sume de bani. Dumneata o să-mi dai ceva. Iar eu o să fac ceva pentru tine în schimb.

— Văd că ești foarte sigur pe tine.

Reacher nu spuse nimic.

— În regulă, spuse Budnick. Accept provocarea. Ce vrei?

— O informație.

— Adică?

— Un echipament electronic a fost adus aici. Acum, a dispărut. Problema e că ne aparține. Și îl vrem înapoi. Așa că tu o să-mi spui cui i l-ai vândut.

Budnick nu-i răspunse.

— Iar în schimb, eu n-o să-ți rup picioarele, spuse Reacher.

— Să ți-o trag, spuse Budnick și făcu un pas înapoi, scoase un telefon din buzunarul sacoului și începu să apese pe ecran.

Reacher i-l smulse din mână și i-l aruncă lui Sands.

— E evident că nu sunai la Poliție, de vreme ce vorbeam despre lucruri furate, zise Reacher. Asta înseamnă că îl sunai pe cel pe care-l plătești ca să-ți asigure protecția. Ca să facă ce? Să trimită trei, patru inși? În mod normal, aș fi bucuros dacă ar face asta. Mi-am petrecut toată ziua șezând, așteptând și vorbind. Puțină mișcare ar fi binevenită. Dar, din păcate, sunt în criză de timp. Ceea ce înseamnă că ori îmi spui ce vreau să aflu, ori îmi revărs frustrarea pe tine.

— Pe bune? zise Budnick ridicând bărbia. Păi haide, încearcă. Ca să vezi cu ce te alegi.

Un luptător, se gândi Reacher. Sau un atacant. Asta însemna că va încerca o manevră de apucare. Sau se va năpusti asupra lui, sperând să-l doboare. Era nevoit să încerce ceva de genul ăsta. Avea prea puține șanse să expedieze cu succes o lovitură cu pumnul. Sau cu piciorul. Reacher era încrezător în privința asta. În primul rând, Budnick era cu vreo opt centimetri mai scund. Iar brațele lui Reacher erau nefiresc de lungi. Cel mai simplu ar fi fost să aștepte ca Budnick să facă prima mutare și apoi să-i tragă un pumn în față când ajungea în raza lui de acțiune. Dar nu prea tare. Reacher nu voia să-l facă knockout. Până când nu-i dădea un nume.

Budnick se mișcă lateral, în sensul acelor de ceasornic, apropiindu-se de magazie. Încerca să obțină o linie

dreaptă către parcare. Ceea ce însemna că urma să se năpustească asupra lui Reacher. Nu să-l prindă într-o încleștare. Era un individ corpolent. Ca să pui în mișcare un corp de dimensiunile alea era nevoie de multă energie. Reacher își schimbă planul. Avea spațiu în stânga și în dreapta lui. Putea să se ferească din calea lui Budnick. Să-l lase să alerge nițel. Să-l obosească. Să-l lase să se învingă singur.

Budnick se mai mișcă cincisprezece centimetri. Se pregăti de lansare. Moment în care interveni Sands, cu un lat de pantof trimis cu putere în genunchiul individului, care se prăbuși într-o parte ca un copac retezat, scâncind, apoi se întoarse pe spate și-și prinse cu mâinile piciorul rănit.

— Ce? întrebă Sands întorcându-se spre Reacher. Doar nu era să vă las pe voi, băieții, să aveți parte de toată distracția.

Budnick se chinui să se ridice în fund, cu piciorul rănit în continuare îndoit.

— Lovitura aia? zise Sands, postându-se în fața lui. Pe jumătate din cât pot. Următoarea lovitură va fi la putere maximă. Și n-o să fie la picioare. O să țintesc direct în boase. Si nu ratez niciodată.

Budnick se tângui și încercă să se dea mai în spate.

— În afară de cazul în care ne spui cum îl cheamă, spuse Sands. Pe cel căruia i-ai vândut electronicele. În clipa asta.

— Nu pot, spuse Budnick. Nu le-am vândut.

— Dă-i bătaie, spuse Reacher. Lovește-l.

— Nu, spuse Budnick. Vă rog. Nu înțelegeți. Eu nu vând marfa aia. Nu e operațiunea mea. Eu doar închiriez spațiul de depozitare.

— Cui? zise Reacher.

— Tipului căruia îi plătesc taxa de protecție.

— OK. Cum îl cheamă? Unde-l găsim?

— Nu. Vă rog. Nu pot. Uite, individul nici măcar nu mă plătește. O consideră o favoare. Un gest de curtoazie.

Reacher și Sands se uitară unul la celălalt.

— Ăsta-i adevărul, zise Budnick, ridicându-și mâinile. Vă jur. Asta-i o afacere din industria ospitalității. Știam că o să fie nevoie să plătesc pentru protecție. Chiar am inclus asta în buget. Într-o categorie falsă în acte, desigur. Aveam bani puși deoparte, gata de plată. Individul a apărut chiar în seara în care am redeschis. Cu precizie de ceas. Mi-a spus cât trebuia să-i plătesc. Era mult, dar ce puteam să fac? Am acceptat. Pe urmă, mi-a zis de cealaltă chestie, cu electronicele. O afacere colaterală, de-ale lui. Se pare că funcționa de ani de zile. Tipul de la care am cumpărat localul probabil că a uitat să-mi zică de ea. Nemernicul. În tot cazul, tipul cu protecția mi-a zis că era mulțumit de aranjament. A sugerat că ar fi bine să-l continui. Pentru binele sănătății mele. Acum, ce era să spun? Doar nu-s prost.

— Poate că ești prost, spuse Reacher. Sau poate că nu ești. Dar uite cum stă treaba. Cine ți-a spus, ce ți-a spus și când ți-a spus? Cât primești pentru asta și ce trebuie să dai? Nu-mi pasă. Eu vreau să aud doar două lucruri de la tine. Numele individului. Și unde-l putem găsi.

— Nu pot să vă spun. O să mă ucidă.

— Iar, dacă nu-mi spui, prietena mea o să-ți tragă în testicule un șut cu toată puterea. Nu cred că o să-ți fie prea bine după aia. Așa că va trebui să te gândești foarte bine. La prioritățile tale. La certitudinile din prezent față

de posibilitățile din viitor. Și va trebui să gândești repede, pentru că răbdarea mea e pe terminate.

Budnick rămase tăcut un minut, apoi se ridică cu greutate în picioare.

— Ai zis de priorități. Păi, ale voastre care sunt? Să vă recuperați obiectele? Sau să puneți mâna pe tipul care le-a luat? Pentru că, din câte văd eu, dacă obiectele voastre au ajuns aici, cineva trebuie să le fi aruncat la gunoi la un moment dat. Poate că aia a fost o greșeală. Poate că cineva a făcut-o ca să vă pună în încurcătură. Dar, indiferent cum au ajuns acolo, n-a fost vina omului cu protecția. Deci, ce-ar fi dacă v-aș ajuta să vă recuperați lucrurile, fără să-l implicați și pe el?

Reacher își luă un scurt răgaz ca să se gândească. O operațiune de protecție sugera crimă organizată. Crima organizată sugera prostituție. Droguri. Jocuri de noroc. Cămătărie. Toate lucrurile pe care Reacher le detesta. Toate lucrurile pe care, într-o lume ideală, le-ar fi distrus. Dar nu trăia într-o lume ideală. Și nu acționa în domeniul ipoteticului. Avea preocupări mai tangibile. De exemplu, identitatea spionului care încerca să fure o copie a Santinelei. Sau siguranța lui Rutherford.

Priorități, într-adevăr.

— În regulă, spuse Reacher. Să zicem că uit de omul tău. Să zicem că nu vreau decât să-mi recuperez obiectele. Cum aș putea să fac asta?

— Știu unde le ține, spuse Budnick. Chestiile valoroase. Presupun că lucrurile voastre sunt valoroase.

Reacher încuviință.

— Unul dintre oamenii lui a lăsat să-i scape asta, la un moment dat. Locul unde le ducea. Omul nu și-a dat

seama ce spune. Vorbea gura fără el. Și s-a întâmplat acum câteva luni. N-are cum să mai țină minte, oricum. Așa că puteți să mergeți acolo. Să faceți să pară ca un jaf întâmplător. Și nimeni n-ar putea să facă legătura cu mine. Toată lumea mulțumită. În afară de tipul cu protecția. Dar, la urma urmei, să-l ia dracu'!

Reacher se uită la Sands, care încuviință.

— În regulă, spuse Reacher. Unde e locul ăsta?

— Îi zice Norm's Self Storage. El are unitatea E4. Poți să cauți pe Google adresa. Îți pot spune codul pentru poartă. Îl știu pentru că am închiriat o unitate pentru mine în timpul renovărilor. E numărul unității — la mine e A6 — și ultimele 7 cifre ale celularului meu.

Și spuse la repezeală un șir de cifre.

— Bun, spuse Reacher. Dar știi, înainte să plecăm în cealaltă parte a orașului, poate că ar trebui să ne asigurăm sută la sută că obiectele noastre nu sunt aici: ușa e încuiată cu lacătul și n-am reușit să ne uităm înăuntru prin crăpătura ușii. Poți s-o deschizi?

— Nu v-ați uitat înăuntru?

— Cum am fi putut?

Budnick ridică din umeri și scoase un portchei Titans din buzunar. Avea atașată o singură cheie, pe care i-o dădu lui Reacher.

— Are logică, cred. Uite, deschide-o singur.

Reacher păși în spațiul dintre magazie și dubiță. Schimbă cheile în timp ce stătea întors cu spatele. Descuie lacătul cel nou și deschise ușa.

— Cum de nu ne-a trecut prin minte așa ceva? Reacher își lovi teatral fruntea cu palma. Au fost înăuntru tot

timpul. Budnick, vino aici. Trebuie să mă ajuți să mut din loc chestia asta.

Budnick se apropie șchiopătând.

— Care chestie e a voastră?

— E tocmai în spate, spuse Reacher. Vezi dulapul ăla înalt, cu ușa spartă? Ăla e.

— N-are cum, spuse Budnick, clătinând din cap. Îmi amintesc cum am târât matahala aia înăuntru. Cântărește o tonă. Uite, luați-o dacă vreți. Dar vă descurcați singuri.

— În regulă, spuse Reacher. Cum zici tu.

Se propti cu un picior în dubiță și-l lovi pe Budnick în spate, cu putere, direct între omoplați.

Budnick se lipi de ușă bălăbănindu-se. Brațele i se mișcară ca aripile unei păsări uriașe incapabile să zboare. Se împletici înainte. Ocoli o grămadă de echipamente. Două. Apoi călcă în grămada de mouse-uri. Picioarele i se încâlciră în cabluri, se împiedică și căzu în nas, aterizând lângă televizoarele cu ecrane late.

Reacher aruncă după el portcheiul Titans.

— Nu-ți face griji. O să vină cineva să te scoată de-aici. Afară de cazul în care ai mințit în legătură cu unitatea de depozitare. Sau e o capcană. Situație în care nu omul tău cu protecția o s-ajungă la dracu'. Ci tu o să fii ăla.

Sands îi făcu semn lui Reacher să rămână pe poziție și alergă în cealaltă parte a dubiței. Se întoarse o clipă mai târziu cu două sticle de apă din baxul pe care-l cumpărase mai devreme. Le puse jos, imediat după prag. Îl așteptă să închidă ușa și să încuie lacătul. Apoi îl apucă de braț.

— Sper c-ai să te întorci să-i dai drumul lui Budnick, așa-i?

— Dacă trebuie să avem încă o conversație, spuse Reacher.

— Și dacă nu mai trebuie? Dacă obținem serverele? Nu poți să-l lași încuiat acolo.

— N-o să-l las. Nu pentru mult timp. Am s-o sun pe polițista Rule. O să-i spun unde să-l găsească. Ca să-și mai pună o pană la pălărie.

— Nu e puțin cam aspră atitudinea asta față de Budnick? Nu e operațiunea lui. Nu el profită de pe urma ei. Așa cum nici Thomassino nu profită, motiv pentru care l-am lăsat să plece. N-ar trebui să ne concentrăm mai bine pe tipul cu protecția? El e cel care l-a forțat pe Budnick să intre în combinație.

— Tipul cu protecția o s-o încurce și el. Sunt sigur. Dar tot ce-a făcut a fost să-l forțeze pe Budnick să-l lase să folosească magazia. Budnick a fost cel care a hotărât să-i amenințe familia lui Thomassino. A făcut acel pas de capul lui. Și asta-i o linie peste care nu trebuia să treacă.

DOUĂZECI ȘI UNU

GPS-ul îi ghidă spre aceeași parte a orașului în care se afla garajul companiei de colectare a deșeurilor. Și îi conduse la un alt complex aflat la capătul unui alt drum lung și drept, cu un alt șir de parcele împrejmuite de o parte și de alta. Doar că Norm's Self Storage nu era precum celelalte unități. Nu avea un gard obișnuit. Întregul exterior era proiectat să arate ca un fort de pe vremuri. Avea palisade de lemn. Turnuri de observație. Un șir de tunuri. Un catarg pe care fâlfâia Old Glory[1]. Pe un altul, era ridicat steagul statului Tennessee. Iar pe al treilea catarg era un banner ciudat și țipător, acoperit cu imagini de muschete, săbii și scuturi. Reacher se gândi că poate era ceva pe care Norm însuși îl desenase. Poate că Norm era pasionat de istorie. Sau poate că-și închipuia că toată această atmosferă cazonă va conferi locului un sentiment de siguranță. Un fel de asigurare subliminală pentru clienții săi. În domeniul lui de activitate, putea fi un aspect prețios.

[1] Drapelul Statelor Unite ale Americii. (*N.t.*)

Sands se opri în fața porții. Lângă aleea de acces era un stâlp de lemn cu aspect rustic, dar niciun semn să fie vreun interfon, tastatură numerică sau cititor de carduri. Singurul lucru atașat de el era o reproducere a unei cutii poștale. Sands aruncă o privire către însoțitorii ei, apoi coborî geamul și împunse cutia cu degetul. Peretele din față al acesteia se rabată și în interiorul cutiei era un ecran digital, pe care nu era afișat nimic. Sands îl atinse și făcu să apară o rețea de litere și numere. Trase aer în piept și tastă codul pe care li-l dăduse Budnick.

Nu se întâmplă nimic.

— O fi vreun blestem pe capul meu? spuse ea. Sau toate sistemele de acces mă urăsc?

Încercă din nou codul.

Nu se întâmplă nimic.

— Poate-or fi schimbat sistemul? zise Rutherford.

— Sau poate că Budnick ne-a fraierit, spuse Reacher.

— Să zicem că doar a pronunțat greșit, spuse Sands. Hai să verificăm, înainte să ne grăbim cu concluziile.

Luă geanta, căută înăuntru un moment și scoase telefonul lui Budnick.

— A spus că cifrele erau ultimele șapte ale numărului său de telefon. Hai să luăm asta direct de la sursă.

Sands atinse ecranul de patru ori și telefonul prinse viață.

— Ia stai așa, spuse Rutherford. Cum ai făcut asta? Ai vreun fel de cod universal de la FBI? Credeam că ăla e un mit.

— Bineînțeles că Biroul are un cod. Ei pot să intre în orice telefon, oricând au chef. Și de la distanță. Prin satelit. Nu știai?

— Serios?

— Bineînțeles că nu. M-am uitat peste umărul lui Budnick când încerca să-l sune pe omul cu protecția. Am văzut ce a tastat. Acum, hai să ne uităm. Uite, ăsta-i numărul lui. Fir-ar să fie. Se potrivește cu ce ne-a spus.

— Pariez că au schimbat sistemul, spuse Rutherford.

— Eu pariez că Budnick ne-a mințit, spuse Reacher.

— Stați puțin, spuse Sands. Numărul de telefon e doar o parte din cod. Poate că a greșit numărul unității. Era supus unui mare stres în acel moment.

— Cum putem să verificăm asta? zise Rutherford. Va trebui să ne întoarcem la el și să-l întrebăm.

— Mai e un lucru pe care-l putem încerca, spuse Reacher.

Arătă spre un număr de asistență non-stop afișat deasupra ecranului.

— Dă-mi telefonul lui Budnick.

Sands formă numărul, apăsă butonul *apel*, apoi *difuzor*, și-i dădu telefonul lui Reacher.

După câteva apeluri, răspunse o voce de bărbat. Acesta spuse că-l cheamă Steve. Părea somnoros.

— Steve, Bill Budnick la telefon, spuse Reacher. Uite, e puțin cam jenant, dar sunt la poarta locului vostru de depozitare și nu reușesc s-o deschid. N-am mai trecut pe-aici de o vreme și mă gândesc că poate nu-mi mai amintesc numărul unității. Poți să mi-l confirmi?

— Îmi pare rău, domnule Budnick. Nu pot să fac asta. Îmi interzice regulamentul.

— Ei, haide, ajută-mă, te rog. Nu prea mă pricep la numerele astea. Și sunt prea ocupat la localul meu Fat Freddie's ca să trec pe-aici mai des, de-aia mi-a și ieșit codul din minte. Eu sunt patronul de-acolo.

— Știu. V-au dat poza la ziar.

— Da, când am cumpărat localul. În tot cazul, să-ți spun ceva. Ce zici de asta? Tu îmi confirmi numărul unității, doar de data asta, și eu mi-l notez. Îl scriu chiar acum, ca să nu se mai întâmple niciodată. Și pe urmă, oricând dorești, poți să vii la localul meu și să comanzi orice din meniu, cadou din partea casei. Ce zici?

— Nu știu ce să zic. N-ar trebui.

— Bine, o cină pentru doi. Îți aduci partenera. Sau vii tu singur de două ori. N-o să regreți.

— N-ar trebui, totuși.

— Avem cele mai bune milkshake-uri din oraș, Steve. Dacă mă întrebi pe mine, avem cele mai bune preparate din orice. Poate că sunt subiectiv, dar asta nu înseamnă că greșesc.

— Nu știu. Puteți măcar să-mi spuneți în ce bloc vă aflați?

Budnick spusese A6. *Speră că va fi bine.*

— Desigur. Blocul A.

— OK. Așteptați puțin.

Reacher auzi foșnet de hârtii, apoi Steve reveni la aparat.

— Orice vreau din meniu, bine? Și pot să vin de două ori?

— Întocmai.

— Vă aflați în A4, domnule Budnick. Doar să nu spuneți la nimeni că știți asta de la mine.

Sands se întoarse către geamul de pe partea ei. Apăsă pe ecran A și 4, apoi ultimele șapte cifre ale numărului lui Budnick.

Nu se întâmplă nimic. Un lung moment. Apoi, poarta se deschise.

Odată trecuți de palisada falsă, văzură că orice pretenție de antichitate dispăruse. Doar șase construcții solide și utilitare. Cea mai mică găzduia birourile, fiind situată imediat după poartă. Firma luminoasă era stinsă și nu se vedea nicio lumină în interior. Celelalte cinci clădiri erau amplasate mai în spate, aliniate una lângă cealaltă. Erau finisate cu tablă ondulată și vopsite în gri naval. Toate aveau lățimea de doisprezece metri și lungimea de treizeci. Laturile mai scurte erau orientate spre poartă. Lângă fiecare dintre ele se afla câte o unitate de aer condiționat masivă. Și fiecare avea câte o literă roșie ștanțată pe zidul frontal sus, în unghiul acoperișului. A era în dreptul birourilor. E era la extremitatea stângă. Pentru o clipă, ordinea îl deranjă pe Reacher. Ar fi preferat de la A la E. Nu de la E la A. Pe urmă, se gândi că probabil începuseră cu o unitate, în partea dreaptă a spațiului, ca să corespundă cu accesul la șosea, apoi, pe măsură ce s-au extins, au continuat spre stânga.

Reacher îi ceru lui Sands să meargă mai întâi la unitatea lui Budnick. Se gândea că tipul de la telefon, Steve, ar fi putut să monitorizeze locul din cine știe ce poziție îndepărtată. Ar fi fost suspect dacă s-ar fi dus imediat într-o direcție greșită. Și voia să-și facă o idee despre măsurile de securitate cu care se confruntau. Își făcuse griji că vor fi paznici. Patrule. Câini de pază. Oameni aduși de tipul cu protecția ca să-i țină sub pază interesele.

Se lămuriră repede că nu era nici țipenie pe-acolo. Doar două tipuri de măsuri de precauție erau în funcțiune. Încuietori. Și camere video. Încuietorile variau de la o unitate la alta, așa că Reacher se gândi că fiecare client venea cu încuietoarea proprie. În privința

camerelor, lucrurile stăteau altfel. Erau identice și fuseseră montate la colțurile fiecărui bloc. La patru metri și jumătate de sol, la o înălțime la care nu puteau fi lovite din greșeală. Sau sabotate. Erau orientate de-a lungul părților frontale ale clădirilor, ceea ce însemna că ușa fiecărei unități din șirurile exterioare era acoperită de două camere separate. Și toate celelalte de cel puțin două. Posibil patru, în funcție de câmpul de focalizare. Pe fiecare latură a fiecărei clădiri erau câte zece unități. Numerele impare erau pe dreapta. Numerele pare, pe stânga. Unitatea tipului cu protecția era E4. Deci, era pe stânga. Într-un șir exterior. Acoperită doar de două camere. Sands se depărtă de unitatea lui Budnick și conduse spre latura apropiată a blocului E. Întoarse, merse în marșarier, paralel cu zidul, ținându-se cât mai aproape de clădire. Continuă până când spatele dubiței ajunse chiar sub camera exterioară.

Reacher tăie din rola de bandă adezivă o bucată de douăzeci de centimetri. Se cățără pe acoperișul dubiței. Făcu un pas spre spatele acesteia. Aluneca. Duba se înclina și se legăna pe suspensii. Reacher se sprijini cu o mână de zid. Mai făcu câțiva pași. Se întinse în sus și acoperi obiectivul camerei cu bandă.

Sands ocoli perimetrul locului și repetară procedura cu camera aflată la capătul îndepărtat al blocului E. Asta însemna că era posibil să fi fost înregistrați când se apropiaseră de unitatea lui Budnick. Și când plecaseră de-acolo. Și când trecuseră pe lângă unitățile A impare. Nu era ideal. Dar nici dezastruos. Însă, cel mai important era că nimeni nu va putea să-i vadă pe partea cu numere pare a blocului E. Iar dacă nimeni nu putea să-i vadă,

nimeni nu putea să-i raporteze. La poliție. Sau oricui altcuiva.

Sands se duse direct spre unitatea tipului cu protecția. Dădu în marșarier și rămase în mașină, cu motorul pornit. Reacher coborî, având la el cleștele gură de lup. Rutherford i se alătură. Verificară numărul imprimat pe ambele laturi ale cadrului ușii, apoi Reacher puse fălcile cleștelui pe tija încuietorii. Era surprinzător de subțire. Reacher îl tăie aproape fără niciun efort. Îl îndepărtă. Apucă de mânerul situat la baza ușii, în mijloc și îl ridică. Și văzu: mobilă. O masă de sufragerie. Opt scaune de sufragerie identice. O canapea. Două fotolii. Un bufet. Un bar pentru băuturi. Un birou. Și o veioză cu picior. Nimic electronic. Nimic fabricat în ultimii cincizeci de ani. Poate chiar șaptezeci și cinci. Reacher presupuse că ruda cuiva murise. Un părinte sau un bunic. Lăsând o casă care trebuia curățată. Orice altceva vândut, făcut cadou sau refolosit. Rămăseseră lucruri prea demodate pentru a fi folosite. Dar prea prețioase sau cu valoare sentimentală prea mare pentru a fi aruncate. Așa că fuseseră depozitate aici. O soluție practică pentru cineva. Dar absolut de niciun folos pentru ei.

Sands le citi limbajul non-verbal și coborî lângă ei.

— Budnick e un nemernic, spuse Rutherford. Reacher a avut dreptate. Ne-a mințit.

— Nu neapărat, spuse Sands. A greșit numărul unității sale. Poate că l-a greșit și pe ăsta. Ar trebui să începem să le încercăm și pe celelalte.

— Avem timp? întrebă Rutherford. Sunt o sută de unități. Poate să vină cineva și să vadă ce facem. Și cum rămâne cu camerele video? Nu le putem scoate din uz pe

toate. Chiar și cu două anihilate, am putea să avem probleme dacă cineva le monitorizează. Dacă observă că un întreg șir a intrat în beznă, n-au cum să nu investigheze.

— Poate că nu trebuie să verificăm toate unitățile, spuse Reacher. Povestea lui Budnick se poate să fie o abureală. Dar, dacă nu e, și tipul cu protecția își ține marfa de contrabandă aici, va folosi unul dintre rândurile finale. Alea sunt singurele cu unități în care nu poți să te uiți din partea opusă. Și e mai probabil să fie blocul ăsta decât blocul A, pentru că e mai departe de intrare. Mai puțini oameni care să-i vadă camioanele cum vin și pleacă.

— Deci, mai avem de încercat încă nouă, spuse Sands. Nouăsprezece, în cazul cel mai rău.

— Poate că doar unul singur, spuse Reacher. Budnick ne-a spus că unitatea lui e A6 și că a tipului cu protecția ar fi E4. A lui a fost de fapt A4. Așa că poate a sucit cifrele. Poate că unitatea tipului cu protecția e E6.

Reacher se mută o unitate spre stânga. Zăvorul acesteia era și el la fel de suplu și discret, dar probabil că fusese făcut dintr-un oțel special călit. Fu nevoit să depună un efort serios pentru a-l tăia. Se luptă cu cleștele cam o jumătate de minut până când în sfârșit tija cedă. Apoi trase corpul zăvorului într-o parte și-l demontă cu totul. Îl vârî în buzunar, alături de celelalte încuietori rezolvate. Apucă de mânerul ușii. Și îngheță. Reperă un sunet. Erau prea departe de poartă ca să o fi auzit deschizându-se, dar n-avea cum să le scape torsul unui motor puternic. Huruitul pneurilor pe beton. Era un vehicul. Care venea spre ei.

Reacher le făcu semn spre dubiță. Sands și Rutherford săriră în mașină. Reacher închise la loc ușa unității cu

mobilă și îi urmă. O camionetă apăru de după colțul clădirii. O Toyota. Un fel de bronz metalizat. Foarte lucios. Fără bară de lumini pe acoperiș. Fără sigla vreunei companii de securitate. Nu erau nici niște gangsteri veleitari înarmați cu pușcoace. Doar șoferul. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Și nu se grăbea deloc. Trecu pe lângă ei cu viteză mică, le făcu un semn prietenos cu mâna și merse până la capătul îndepărtat al blocului. Se opri la penultima ușă. E18. Coborî, descuie unitatea, luă o cutie din spatele mașinii și o duse înăuntru. Se întoarse în mașină după un minut. Le făcu din nou cu mâna. Apoi, porni motorul și continuă pe după colțul îndepărtat.

— Haide, spuse Sands. Am o presimțire rea. Să terminăm până nu apare și altcineva.

Coborâră împreună și Reacher ridică ușa unității E6. Doar că nu se deschise spre un spațiu asemănător celui văzut mai devreme. De data asta, patru unități fuseseră unite. Câte două pe fiecare parte. Două pe partea pară. Două pe partea impară.

Rutherford acționă un întrerupător pe perete care aprinse o duzină de lămpi fluorescente.

— Dumnezeule mare și bun.

În toată incinta fuseseră instalate rafturi în șiruri distanțate cam la 1,80 metri. Erau acolo dispozitive electronice de toate felurile. Casnice. Comerciale. Industriale. Chiar și unele militare, de proastă calitate. Dar Reacher n-avea habar dacă și serverele erau depozitate acolo.

— Aș putea să-mi petrec aici tot restul vieții.

Rutherford păși înăuntru și-și croi drum încet în lungul primului raft, cercetând din priviri fiecare obiect și mormăind ceva doar pentru sine. Apoi, puțin mai în față,

ceva îi atrase atenția. Iuți pasul, se lăsă în genunchi și-și aruncă brațele în jurul unei stive de cutii negre aflate pe nivelul cel mai de jos.

— Nu-mi vine să cred! Sunt aici. Le-am găsit.

— Funcționează? întrebă Reacher. Au fost șterse? Putem să le testăm?

— Nu aici, zise Rutherford. Nu sunt ca niște laptopuri. Nu poți pur și simplu să le pornești și să vezi care-i treaba. Trebuie să le conectezi la o rețea. Pe urmă, poți să folosești un computer ca să vezi ce-i pe ele. Gândește-te la ele ca la niște hard discuri externe uriașe.

— Îți arătăm mai târziu cum se face, spuse Sands. Legarea lor la o rețea se face simplu. În clipa asta trebuie să le ducem în dubă. Să le ducem într-un loc sigur. Și să lucrăm cu ele acolo.

Rutherford și Sands cărară câte două servere de fiecare. Reacher luă patru. Le încărcară în porțiunea îngustă de bagaje din spatele ultimei banchete. Sands mai zăbovi un minut ca să se asigure că sunt în siguranță. Apoi se duse spre portiera șoferului.

— Ia stați puțin, spuse Reacher. Dacă vrei să faci o copie a ceea ce există pe server, de ce ai nevoie? De un alt server?

Rutherford încuviință.

— Plus o rețea și un software. Dar, în esență, da.

— Și mai sunt servere pe-aici? Care să fie bune pentru așa ceva?

— Desigur. Sunt o grămadă.

— Ai folosit cu totul opt servere. Dar numai unul e din proiectul arhivei?

— Corect. Restul le-am adunat din alte locuri.

— Bun. Hai să mai luăm două, ca să putem copia ce-avem nevoie. Nu. Mai bine luăm patru.

— De ce? Ce-o să copiem?

— Poate nimic. Vă explic după ce plecăm de-aici.

DOUĂZECI ȘI DOI

În mintea lui Reacher stăruiau șapte cuvinte.

Nevoia de a ști. Și *Patruzeci de ore.*

Șapte cuvinte și nu nouă. Pentru că opt ore trecuseră. Dar rămâneau aceleași două concepte. Împreună cu o singură întrebare. Care impunea un răspuns dintr-un singur cuvânt. Fuseseră șterse serverele? Da sau nu? Oricum ar fi stat lucrurile, Reacher avea două lucruri de făcut. Dacă datele erau intacte, trebuia să-l convingă pe Rutherford să le copieze și să dea o clonă celor de la FBI. Dacă datele dispăruseră, va trebui să-i dea vestea agentului Fisher și să-l convingă pe Rutherford să plece din oraș. Știa care dintre variante era preferabilă. Dar n-avea nici cea mai mică idee care era mai ușoară.

Reacher se uită la Sands și Rutherford, aflați pe scaunele din față. Erau schimbați față de momentul în care intraseră în unitatea de depozitare. Oboseala li se risipise. Și grijile. Acum le putea simți exaltarea. Entuziasmul. Și certitudinea că, după recuperarea serverelor, toate celelalte lucruri se vor rezolva. În schimb, Reacher se simțea mai puțin încrezător. Era singurul care știa ce era în joc.

Și era singurul care nu avea niciun fel de experiență în materie de calculatoare. Habar n-avea cum să le extragă secretele. Sau cum să afle măcar dacă ascundeau vreun secret. Ar fi preferat să aibă de-a face cu oameni, în orice zi a săptămânii.

Mai întâi se opriră la blocul de locuințe, pentru ca Rutherford și Sands să-și poată lua niște haine și articole de toaletă, laptopurile și toate cablurile și conectorii de care aveau nevoie ca să lege serverele între ele. Apoi, recuperară mașina lui Marty, pe care o conduse Reacher. Porniră spre nord din nou, în tandem, înapoi la benzinăria pentru camioane. De data asta, nu pentru carburant sau provizii. Ci pentru cele două moteluri din apropiere. Unul îi atrăsese atenția lui Reacher în mod deosebit. Se gândise că e partea cea mai veche din tot complexul. Designul era foarte tradițional. Văzuse locuri asemănătoare pe tot teritoriul țării. Avea în față o reclamă din neon în albastru și roșu, care înfățișa un soi de pasăre mitică. Clădirea avea un singur nivel. Era placată cu șipci de lemn închis la culoare. Începea la colțul de sud-vest cu recepția, care avea o intrare acoperită și, la exterior, automate pentru băuturi și gheață. Continua apoi pe trei laturi ale unui pătrat cu un model repetitiv de fereastră și ușă, fereastră și ușă. În total, treizeci și șase de perechi. Fiecare cu un loc de parcare afară. Astfel, nu mai rămânea nicio distanță de străbătut de la vehicul la cameră. Era mai ușor să-ți cari bagajele înăuntru. Și reducea șansele ca vreo persoană indiscretă să vadă ce ai adus cu tine. Oricât de neobișnuit ar fi. Sau de nelalocul lui. Cum ar fi trei valize desperecheate și o duzină de cutii negre și lucioase.

Amplasamentul era pe gustul lui Reacher. Ca și faptul că, dintre cele treizeci și șase de locuri de parcare, doar patru erau ocupate. Trei erau luate de sedanuri antice, cu vopseaua decolorată și scorojită de anii petrecuți în bătaia soarelui. Al patrulea era ocupat de un SUV Toyota galben deschis, împroșcată cu noroi roșcat până spre acoperiș. Două dintre sedanuri erau pe partea cu recepția a curții. Al treilea sedan și Toyota erau pe partea opusă. Lăsând o secțiune complet liberă.

Sands trase lângă automatele pentru băuturi, coborî și intră în recepție. Reacher parcă lângă dubiță și se duse înăuntru, după ea. Spațiul era lung și îngust. Biroul de recepție era imediat spre dreapta, urmat de un aparat frigorific înalt, cu uși duble din sticlă și o masă cu un cuptor cu microunde și un filtru de cafea. Trei mese albe din plastic erau aliniate de-a lungul zidului din stânga. Fiecare avea câte patru scaune albe din plastic. Și o vază cu o floare roșie din plastic.

Reacher bătu în tăblia biroului și, după un moment, o ușă se deschise și un individ își făcu apariția. Părea cam de nouăsprezece ani. Avea părul lung până la umeri, ochelari rotunzi și purta un tricou alb larg și niște blugi decolorați largi. Se așeză țanțoș în scaunul recepționerului și se uită la Reacher.

— Trebuie să vorbim despre prețul camerelor voastre, spuse Reacher.

Tânărul arătă spre un semn de pe zidul din spatele lui unde scria: *Camere 95$+ / noapte.*

— Bănuiesc că ăla e prețul vostru standard, spuse Reacher. Nu asta mă interesează.

— Nu facem reduceri, spuse tipul. Nouăzeci și cinci plus taxe. Asta-i situația.

— Nu vreau o reducere. De altceva am nevoie. Un aranjament special.

— Nici aranjamente speciale nu facem. Oricare ar fi ele.

— Nu te pripi. Încă n-ai auzit ce am de zis. Vrei să dai cu piciorul la o chestie faină?

Tipul avu o ezitare, apoi spuse:

— S-auzim.

— Două camere, spuse Reacher. O săptămână în avans. Una la 95 pe noapte, pe card de credit, așa cum se face normal. Cealaltă, la 150 pe noapte, în cash, direct în buzunarul tău.

— Zi mai departe, spuse tânărul.

— Trei condiții. Prima, camerele trebuie să fie alăturate, în centrul blocului vacant aflat în cealaltă parte a curții și trebuie să aibă o ușă de legătură între ele.

— Se poate.

— A doua, ne trecem în registru pentru una dintre camere, cum se face normal. Pe cealaltă, o treci în sistemul tău ca nefiind disponibilă pentru închiriere.

— Nu știu ce-i aia. Nu cred că avem așa ceva aici.

— Ba sunt sigur că aveți. Toate hotelurile au. Sau o versiune a chestiei ăsteia. Pentru cazul în care îți moare un client și trebuie să aștepți până vine medicul legist să facă constatarea. Sau cineva e arestat pentru deținere de droguri și trebuie să aștepți până când poliția termină cercetările. Sau chiar când ți se strică instalația de apă și trebuie să aștepți până se repară. Uită-te în manualul angajatului. O găsești acolo.

— Manual? Din ce secol vii matale?

Tipul porni computerul și căută în meniul de ajutor.

— Aha, bun, avem așa ceva. Nicio problemă. Ce mai e?

— Acest aranjament e complet confidențial. Nu vorbești cu nimeni despre el. Nici cu șeful tău. Nici cu colegii. Nici cu persoanele care fac curat în camere. Nici cu prietenii. Nici cu părinții tăi. Nici măcar cu pisica sau câinele tău.

— N-am nici pisică, nici câine. Dar am înțeles mesajul. Se face. Și, ca să fiu sigur că am înțeles bine, ai spus o săptămână pentru ambele camere? Adică, șapte nopți?

— Șapte nopți. O mie și cincizeci de dolari, dacă la asta te-ai referit.

— În regulă, atunci. Ne-am înțeles.

— Excelent. Prietena mea se va ocupa de plata cu cardul și de formulare. Eu mă ocup de partea cu numerarul. Jumătate acum. Jumătate la plecare. Cu condiția să-ți ții gura închisă.

Reacher și Sands ieșiră din recepție cu cheile de la camerele 18 și 19. Camera 18 era „la vedere". Cealaltă, nu figura în registru. Era invizibilă pentru oricine ar fi venit să-i caute.

Reacher parcă mașina lui Marty în fața camerei 18. Sands trase dubița cu spatele aproape de ușa camerei 19. Duseră serverele înăuntru. Apoi, valizele. La final, cleștele gură de lup, rola de bandă adezivă și restul proviziilor cumpărate de Reacher. Expunere de patru minute. Un risc acceptabil. Apoi, Reacher luă dubița și o lăsă de izbeliște departe de motel. După ce lucrurile se linișteau, Sands va putea s-o înapoieze firmei de închirieri de la aeroport. Dar, pentru moment, era prea riscant de folosit.

Thomassino o văzuse. Budnick o văzuse. Clientul întâmplător de la Norm's Self Storage o văzuse și el. Și, cel mai probabil, fusese înregistrată de șase dintre camerele de supraveghere de la Norm's.

Reacher luă trei pizza și trei cutii de Coca Cola de la primul restaurant pe lângă care trecu și le duse la motel. Intră în camera 18 și aprinse lumina. Era genul de loc care probabil că la un moment dat fusese considerat „de lux". Acum, cei mai mulți oameni l-ar fi considerat satisfăcător. Sau economic. Erau acolo două paturi de mărime medie, având cuverturi înflorate și perne împrăștiate. Un fotoliu. Un televizor. Un frigider. Un birou. O baie. Și un șifonier. Podeaua era din imitație de lemn. Pereții erau zugrăviți în nuanțe palide, neutre. Reacher se gândi că finisările fuseseră alese pentru durabilitate, nu pentru confort. Până și puterea becurilor a fost aleasă ca să se facă economii la factura de electricitate și nu ca să asigure o atmosferă intimă. Dar nimic din toate astea nu-l deranja. Avea un pat. Un loc în care să se spele. Și acces la cafea.

Reacher deschise jumătatea lui a ușii de legătură și ciocăni. Sands deschise cealaltă jumătate și el intră în camera 19. Era imaginea în oglindă a camerei 18. Identică, exceptând modificările pe care Sands și Rutherford le făcuseră. Luaseră cuvertura de pe unul dintre paturi și o prinseseră peste fereastră, pentru a preveni răspândirea în afară a oricărei raze de lumină. Apoi lipiră bandă adezivă pe tot cadrul ușii, din același motiv. Așezaseră cele opt servere inițiale pe toate suprafețele orizontale pe care le găsiseră. Și creaseră un vălmășag de cabluri de alimentare și fire galbene groase ca să le poată conecta pe toate între

ele. În afară de laptopul lui Rutherford. Se afla pe marginea patului neacoperit, conectat la restul echipamentelor cu un cablu gros albastru. Rutherford stătea în fața lui, picior peste picior, atât de intens concentrat asupra ecranului, încât nici nu observase că Reacher se întorsese.

— Cum arată?

Reacher îi dădu o pizza și o sticlă de Cola lui Sands și lăsă altă felie și sticlă pe pat, lângă Rutherford.

— Bine, cred, spuse Sands. Rusty?

— Ce-i asta? făcu Rutherford. O, mulțumesc.

— Cum stă treaba? întrebă Reacher. Cu serverele. Datele. Mai sunt acolo?

— O, da. Așa se pare. Cerberus e totuși afectat destul de rău. Se pare că virusul a încercat să rescrie părți din el. S-ar putea să dureze până descopăr ce și cum. Și de ce. Și cum să construiesc o protecție în produsul nostru final. Dar, trebuie să o spun, e mai bine decât am îndrăznit să sper. În cele din urmă, Cerberus a avut de suferit, dar n-a fost distrus. Iar asta pentru mine e un rezultat.

— E bine, spuse Reacher. Dar înregistrările din proiectul cu arhiva. Mai sunt acolo? Toate?

— Discul e plin. Nimic nu pare corupt. Așa încât, cred că da.

— Poți să afli asta sigur?

— Aș putea, dar...

— Atunci, fă-o acum, te rog.

— Dar trebuie să văd cum Cerberus...

— Rusty, e important. Verifică acum. Te rog.

Rutherford oftă și apoi petrecu câteva minute tastând și acționând touchpad-ul.

— OK. Uite. Încă n-am apucat să deschid toate miile și miile de imagini scanate — în esență, fotografii ale documentelor — dar, din câte pot să-mi dau seama, înregistrările din arhive sunt toate intacte și nedeteriorate.

— În cazul ăsta, am nevoie să-mi faci o copie, spuse Reacher. Nu. Două copii.

— În niciun caz. Las-o baltă. Ți-am spus deja, nu las pe nimeni să aibă o copie pentru nimic. Până când Cerberus e pus la punct. Viitorul meu depinde de asta. Și al lui Sarah, la fel.

— Înțeleg asta. Dar uite cum stă treaba. Azi-dimineață, când m-am întors în apartamentul lui Mitch, v-am spus adevărul despre ce mi s-a întâmplat. Dar nu v-am spus tot adevărul.

DOUĂZECI ȘI TREI

— Ce știți voi despre o chestie numită Santinela? zise Reacher.

— Nimic, spuse Rutherford. N-am auzit niciodată de ea.

— Eu am auzit ceva, spuse Sands. Mai ales bârfe. De la unii oameni din cadrul Biroului. Ideea ar fi că, în urmă cu vreo patru ani, a fost un exod de creiere de la departamentul de criminalitate informatică. Mai mulți dintre oamenii de top au plecat pur și simplu, ca din senin. La început, s-a crezut că una dintre marile corporații din Silicon Valley făcea recrutări masive. Pe urmă, s-a răspândit teoria potrivit căreia vreun start-up arunca în dreapta și-n stânga sume mari de bani. Dar în cele din urmă s-a aflat că guvernul era în spatele acestei chestii. Un răspuns la o situație de urgență. Provocată de faptul că rușii aveau o armă nouă cu care puteau să ne pună pe butuci sistemele electorale. Peste tot în țară acestea erau vulnerabile. Nu se mai putea lua în calcul niciun rezultat. Oamenii de la Quantico au evaluat situația. S-a ajuns la concluzia că în urma unor alegeri generale compromise consecințele ar putea fi oricare de la nesupunere civică, revolte masive

până la o posibilă insurecție. Trebuie doar să ni-i imaginăm pe indivizii ăștia din milițiile paramilitare, cum ar reacționa dacă ar avea dovezi că cineva a furat alegerile. Unele dintre aceste organizații sunt foarte bine înarmate și sunt doar la un pas de a-și folosi muniția.

— Ești cam pe subiect, spuse Reacher. Santinela e singura chestie care poate opri această armă. Rușii nu o pot înfrânge. Așa că încearcă s-o fure.

— Cum? întrebă Rutherford.

— Au un spion în Laboratorul Oak Ridge. Locul unde a fost creat programul Santinela.

— De ce nu-l arestează?

— Pentru că știu doar că există un spion. Nu știu cine este. Biroul crede că e un „adormit". Cu ceva legătură cu domeniul ăsta. Ei, și tocmai aici lucrurile încep să devină dureroase. Din arhiva primăriei a ieșit la iveală un document care ar fi putut dezvălui identitatea spionului.

— Arhiva a fost incendiată.

— Și n-a fost o coincidență.

— Arhiva online avea aceleași documente. A fost blocată de un atac de tip ransomware.

— Nici asta n-a fost o coincidență.

— Iar serverul meu conține o parte dintre acele documente. Pentru că Cerberus le-a protejat.

— Motiv pentru care aproape c-ai fost răpit. Rușii vor înregistrările alea. Ca să distrugă orice l-ar putea incrimina pe omul lor.

— Cum de știi toate lucrurile astea, Reacher? zise Sands.

— Ai crezut că întâlnirea de la fabrică a fost pusă la cale. Și a fost. Doar că nu în felul în care te-ai așteptat tu. Femeia care a venit acolo? E agent FBI. Sub acoperire.

E infiltrată în celula rusească însărcinată cu recuperarea serverului. Are două misiuni. Să obțină o copie a acestuia pentru FBI, astfel ca ei să-l poată identifica pe spion. Și să-l protejeze pe Rusty. Ea m-a atras acolo ca să ne ceară ajutorul.

— Și tu ne spui asta abia acum?

Reacher ridică din umeri.

— N-avea niciun rost să vă spun înainte să avem serverul. Dacă ar fi fost distrus? Aș fi dezvăluit degeaba existența agentului. Cu cât mai puțini oameni știu de ea, cu atât mai bine.

— Așa este, spuse Sands.

— Încă ceva, spuse Reacher. Mărturisiri complete. Pentru că le-am dat peste cap încercarea de a-l răpi pe Rusty luni, rușii aduc un om nou. De la Moscova. Ca să încerce din nou. Așadar, concluzia e asta. Dacă vrem să evităm toate nenorocirile care ar putea urma unor alegeri compromise și dacă vrem să-l oprim pe rusul ăsta nou să pună mâna pe Rusty, avem o singură variantă la dispoziție: să le dăm celor de la FBI o copie a serverului.

Rutherford sări de pe pat și luă o pereche din serverele suplimentare pe care le aduseseră din unitatea de la Norm's care aparține tipului cu protecția.

— Sarah, ce mai aștepți? Ajută-mă. Ne mai trebuie două prize de curent acolo.

Rutherford avu nevoie de zece minute ca să aranjeze serverele suplimentare așa cum dorea. Reacher folosi timpul ca să sune la un număr pe care agentul Fisher i-l dăduse pentru Wallwork, în caz de urgențe sau dacă apărea ceva nou. Se gândi că situația justifica apelul. Wallwork

răspunse la primul semnal sonor și Reacher trecu direct la subiect: serverul fusese găsit; datele erau intacte. La rândul lui, Wallwork nu irosi timpul. Fără mulțumiri. Fără felicitări. Doar două întrebări, rostite repede: unde ești și cât de repede ne putem întâlni. Reacher îi spuse lui Wallwork să fie în apropierea benzinăriei pentru camioane într-o oră și că îl va suna în scurt timp pentru a-i indica locația precisă.

Reacher se scuză față de ceilalți și se grăbi spre recepție. Bătu de câteva ori în tejghea. Tânărul cu părul lung își făcu apariția. De data asta, păru surprins și îngrijorat. Fără îndoială că și vedea cum restul până la o mie de dolari se evaporase înainte să ajungă în buzunarul lui.

— Hai să vorbim din nou despre prețurile voastre la camere, spuse Reacher. Prețul vostru standard e de 95 de dolari pe zi. Asta înseamnă cam patru dolari pe oră. Deci, dacă aș mai vrea o cameră pentru două ore, fără să pui întrebări, fără să scrii nimic în registru, cât m-ar costa?

— Cincizeci de dolari. Cash. Banii înainte.

— Cum te cheamă pe tine, băiete?

— Carmichael.

— Ei bine, Carmichael, eu cred în puterea ilustrativă a poveștilor. Tu crezi?

— Bănuiesc că da.

— S-o luăm drept exemplu pe-aia cu omul care a ucis gâsca de aur. O știi?

— Patruzeci de dolari. Nu pot să scad mai mult. Nu uita că va trebui să împart banii cu menajera.

— N-o să fie nevoie. N-o să fac deloc mizerie. Nici măcar n-o să stau pe pat.

— Atunci, de ce-ți trebuie camera?

Reacher nu spuse nimic.

— Treizeci de dolari, propuse Carmichael.

Reacher nu spuse nimic.

— Douăzeci.

— Așa mai vii de-acasă. Reacher scoase din buzunar două bancnote de zece dolari. Dă-mi o cheie. Și ai grijă să fie în aceeași secțiune ca și celelalte două. Aproape de ele. Dar nu vecină.

Reacher ieși din birou și-l sună iar pe Wallwork. Îi dădu numele motelului, adresa și îi zise că urmau să se întâlnească la camera 14. Apoi se întoarse la camera 18.

Sands ședea în fotoliu. Reacher îi zâmbi și se așeză pe unul dintre paturi.

— O să ți se răcească pizza, spuse Sands după câteva momente de tăcere. Vrei să merg să ți-o încălzesc la recepție?

— Nu, mulțumesc, spuse Reacher. Nu mă deranjează pizza rece. Doar dacă vrei să ți-o încălzești pe-a ta.

— Nici pe mine nu mă deranjează pizza rece. Și, oricum, am mâncat-o cât ai fost plecat.

Reacher luă o mușcătură. Sands zâmbi.

— Pizza rece, spuse ea. Moteluri ieftine. Mă simt ca pe vremuri, când lucram în Birou.

— Ți-e dor?

— Nu mi-e dor de durerile de spate de la toate saltelele proaste pe care am fost nevoită să dorm când eram în deplasare. Asta-i sigur. Dar când te-am auzit vorbind despre agenta cu care te-ai întâlnit... Despre ce face. Că ne protejează alegerile. Că oprește sabotajul rușilor. Lucrurile de genul ăsta te pun pe gânduri.

— Ai lucrat mult sub acoperire?

— Nu. Doar câteva operații de mică anvergură în care era nevoie de cineva care să fie convingător. În rest, eram prea specializată. În cea mai mare parte a timpului, eram detașată la diferite birouri regionale. Oriunde se ivea câte o problemă legată de criminalitatea informatică. Aceeași Mărie, cu altă pălărie. Stai cu ochii zgâiți la un ecran.

— De-aia ai plecat?

— Nu. N-a fost din cauza muncii. De fapt, chiar îmi plăcea. Dar, cu trecerea anilor, mi-am dat seama că, oricât de mult îmi plăcea acolo, FBI-ul n-o să-mi ofere niciodată ce-mi doresc pentru viața mea.

— Și anume? Să ai propria firmă?

— Nu, zise Sands clătinând din cap. Asta-i doar un mijloc pentru îndeplinirea scopului. O cale de a face mai mulți bani. De-aia Cerberus e atât de important. Dacă dăm lovitura, m-am scos. Te-am pupat și ura și la gară.

— Pentru ce ai nevoie de bani?

— Nu pot să-ți spun. O să râzi de mine.

— Pune-mă la încercare.

Sands închise ochii și trase aer în piept.

— Vreau să am suficienți bani în cont ca să nu mai fiu nevoită să muncesc. Să-mi vând casa. Și cea mai mare parte din lucruri. Și să-mi cumpăr o ambarcațiune pe care să locuiesc.

Deschise ochii.

— Crezi că sunt nebună, nu-i așa?

— Depinde, spuse Reacher. Ambarcațiunea asta, ai s-o ții ancorată într-un loc?

— Bineînțeles că nu. N-ar mai avea niciun rost! M-aș duce oriunde aș dori. Și când aș dori.

— Sunt ultimul om din lume care ar considera că libertatea de mișcare ar fi o nebunie. Aș spune chiar că e ceva esențial.

Reacher ar mai fi vrut să adauge că îl entuziasma mai puțin ideea de a schimba o casă pe uscat cu una plutitoare. Nu avusese niciodată de-a face personal cu o ambarcațiune, dar se gândea că să ai așa ceva putea fi chiar mai problematic decât să ai o casă normală. În afară de posibilitatea de a te muta dintr-un loc în altul, restul ar fi fost numai dezavantaje. Pentru că trebuia să faci reparații. Să respecți un program de întreținere. Tot felul de costuri de achitat. Și, pe deasupra, se putea scufunda. Puteai să te ciocnești cu o navă mai mare. Să se umple carena de scoici. Cine știa ce alte probleme puteau să apară. Dar n-apucă să deschidă din nou gura că ușa de legătură se deschise și apăru Rutherford.

— În regulă, spuse Rutherford. Am terminat. Două copii, așa cum ai cerut.

Rutherford aranjase cele două servere clonate pe pat, lângă laptop. Reacher le luă și le duse înapoi în camera 18. Puse unul în șifonier. Și ieși cu al doilea afară. Îl ținu lipit de piept, cu mâna dreaptă, brațul stâng îl ținea ușor în față și corpul ușor pieziș față de curte. De aproape, n-ar fi păcălit pe cineva, dar din spate sau de la distanță nimeni nu și-ar fi dat seama că transporta ceva. Mai era timp suficient până la sosirea lui Wallwork, dar voia să fie deja instalat în camera 14 când agentul ajungea acolo. Voia să-i dea impresia că venise special la motel dintr-un loc neprecizat, aflat departe. Nu că stătea la patru camere distanță. Nu avea niciun motiv să n-aibă încredere în

Wallwork. Dar cu ani în urmă învățase că prudența era cheia unei vieți lungi și sănătoase.

Reacher puse serverul pe birou și se așeză în fotoliu. Draperiile erau trase și lumina stinsă. Așteptă, cu ochii pe curte. Trecură zece minute. Niciun vehicul nu sosi. Niciun vehicul nu plecă. Nimeni nu se mișcă de la o cameră la alta. Alte cinci minute trecură lent. Deodată, curtea se umplu de lumină. Intră o mașină. Încetini undeva în mijloc, ca și cum șoferul voia să înțeleagă organizarea locului. Apoi, acceleră și veni direct către camera 14. Coti spre stânga când ajunse la două lungimi de mașină, dădu în marșarier și se opri cu portbagajul la mai puțin de un metru de zid.

Reacher deschise ușa înainte ca Wallwork să apuce să bată. Păși într-o parte ca să-l lase să intre, apoi trase draperiile și aprinse lumina.

— Ăsta e?

Wallwork se apropie de birou și se aplecă să se uite la server. Reacher încuviință.

— Mulțumesc, domnule maior, spuse Wallwork. Ne-ai făcut un mare serviciu și suntem recunoscători. Ai numărul meu. Dacă există vreo posibilitate să-ți întoarcem favorul, nu ezita. De asemenea, scuze pentru ieri. Că mi-am ascuns identitatea. N-am vrut să te induc în eroare. Dar, în împrejurările date, n-aveam de ales. Sper că înțelegi.

— Nu-i nevoie de scuze, spuse Reacher. Partenera ta e pe teren. Protejarea ei este prioritatea numărul 1, 2 și 3. Dar de mulțumit trebuie să-i mulțumești lui Rusty Rutherford. Datorită lui acele înregistrări există.

— E bine de știut.

Wallwork luă serverul și se îndreptă spre ușă. — Te rog să-i transmiți recunoștința noastră, dacă-l vezi. Eu trebuie

să plec de îndată. Timpul nu e aliatul nostru în chestiunea asta.

Reacher se postă între Wallwork și ușă.

— Două întrebări, înainte să pleci.

— OK. Dar repede, că mă grăbesc.

— Klostermann. Tipul pe care l-am întâlnit azi-dimineață, la Casa Spionilor. Agentul Fisher mi-a spus că o să ceară verificarea lui din nou. Ai vreo veste în privința asta?

— Da, mi-a zis. Ne ocupăm. Deocamdată, nimic nou. Altceva?

— Serverul. Bănuiesc c-o să-l duci la un birou regional. Probabil la Nashville. Unde o gașcă de experți o să se repeadă asupra lui, să vadă ce secrete conține.

— Bănuiala ta e corectă.

— Cât crezi c-o să dureze?

— Ca să ajungă la Nashville?

— Să găsiți secretul.

— Mai e mult până departe? E imposibil de estimat. S-ar putea să fie nevoie să căutăm prin mii de documente. E ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Doar că nu e vorba de un ac. Căutăm ceva, dar nu știm ce anume. Doar sperăm să-l recunoaștem când îl vedem.

— Deci, nu sunt șanse să terminați, să zicem, în circa treizeci și șapte de ore?

— Nu știu. Ar putea dura două secunde. La fel de bine, ar putea dura două luni. N-o să știm până nu ne-apucăm de treabă. Asta nu e problema ta, domnule maior. Dar e motivul pentru care trebuie să plec.

— Nu-mi mai zice „domnule maior". Doar Reacher e de ajuns. Și este și problema mea. Puțin. Dar în principal e problema lui Rutherford.

— Cum adică?

— Agentul Fisher mi-a spus că celula ei e limitată la acțiuni de supraveghere până cam pe la ora prânzului, poimâine. Atunci sunt așteptate întăriri. Un mare șmecher de la Moscova. Dacă până atunci nu reușiți să descoperiți cine e agentul lor de la Oak Ridge, n-o să puteți să-l arestați. Rușii nu vor ști nici că aveți serverul, așa că vor crede că au șanse în continuare să pună mâna ei înșiși pe server și să-și protejeze omul. Așa că vor încerca din nou să pună mâna pe Rutherford. Iar Fisher n-o să-l mai poată ajuta, din cauza nou sositului.

Wallwork ridică din umeri.

— Adevărat, cred. Grea situație pentru Rutherford. Mai ales după ce ne-a ajutat. E vreo șansă să-l convingi să plece din oraș?

— Mă îndoiesc. Am încercat deja. A refuzat. Și nu-l condamn pentru asta. N-a făcut nimic greșit. De fapt, tot ce-a făcut a fost corect. N-ar trebui să fie gonit de la el de-acasă.

— De acord. Dar avem puține variante aici. Ai putea să mai rămâi o vreme? Să stai cu ochii pe el?

— O vreme. Nu veșnic.

— N-o să ne ia o veșnicie ca să descoperim cine-i agentul.

— Ai spus că poate să dureze și două luni. Rar se întâmplă să rămân într-un loc mai mult de două zile.

— Îmi pare rău, Reacher. Avem de-a face cu necunoscutul aici. De fapt, cu ceva incognoscibil. Mi-ar plăcea să-l ajut pe Rutherford. Serios vorbesc. Dar trebuie să mă gândesc la imaginea de ansamblu. Nu știu ce altceva am putea face.

— Lasă că știu eu ce pot să fac.

— Ce?

— Klostermann mi-a oferit zece mii pentru server. Am să-i accept oferta.

— Categoric, nu. Nu pot să autorizez...

— Nu-ți cer permisiunea, Wallwork. Doar te anunț. Pentru că sunt băiat amabil. E ceva în neregulă cu Klostermann. Am simțit asta când l-am cunoscut. Rușii au un fel de prezență permanentă aici. Vreau să aflu dacă e vorba de el.

— Nu.

— Treaba asta se întâmplă. N-ai decât s-o accepți. Nu-i niciun pericol. Niciun aspect negativ. Dacă mă înșel, un moșneag o să ajungă să vadă niște fișiere care oricum erau publice. Dacă am dreptate, rușii vor crede că misiunea lor e îndeplinită. Își vor închipui că agentul lor infiltrat la Oak Ridge e în siguranță, așa că-l vor lăsa la locul lui și astfel veți avea timp să-i aflați identitatea. Vor lua echipa lui Fisher de pe teren, scoțând-o și pe ea din linia de foc. Iar Rutherford va fi și el în afara pericolului.

— Este exclus așa ceva.

— Ascultă-mă. Fără mine, n-ați fi știut despre server. Nici n-ați fi avut o copie a serverului. Ați fi alergat și acum după propria coadă, întrebându-vă ce naiba căutați. Așa că ai putea foarte bine să-mi lași un pic de spațiu de manevră.

Wallwork nu răspunse.

— Dacă ai un pic de minte, n-ai decât să stai pe margine și să vezi cum se termină treaba. Dacă iese bine, îți asumi meritele. Nimeni nu va auzi altceva de la mine.

Wallwork rămase tăcut încă un minut. Apoi se strecură pe lângă Reacher, spre ușă.

— Trebuie să duc chestia asta la Nashville. Mă așteaptă niște oameni acolo. Și trebuie să-ți spun așa: oficial, nu pot să fiu de acord cu ceea ce propui.

— Și neoficial?

— Sună-mă când termini. Dar asta rămâne între noi doi.

DOUĂZECI ȘI PATRU

A doua zi de dimineață, Reacher se trezi la șapte și jumătate. Făcu duș și se îmbrăcă, luă cafea și rulouri cu scorțișoară de la recepție, în timp ce Sands se pregătea pentru o nouă zi. Rutherford era în camera 19, aplecat asupra laptopului, prea concentrat la ce făcea ca să poată susține o conversație, așa că Reacher îi lăsă micul dejun și se întoarse în camera 18. Se așeză pe pat. Sands alese fotoliul. În timp ce mâncau, Reacher îi povesti despre întâlnirea cu Wallwork.

— Deci, treaba asta s-ar putea termina până diseară? zise ea când Reacher încetă să mai vorbească. Dacă ai dreptate în privința lui Klostermann. Dacă el lucrează pentru ruși și primește serverul, ei n-o să-l mai caute pe Rusty ca să-l obțină, nu?

— Dacă am dreptate în privința lui Klostermann, spuse Reacher.

Sands se încruntă.

— Cred că ți-a scăpat ceva. Dacă ai dreptate în privința individului, înseamnă că el a ucis-o pe jurnalistă. Sau a pus să fie ucisă. Ce se întâmplă dacă, după ce obține

serverul, vă vede pe tine și pe Rusty ca pe o problemă nerezolvată? Și decide să vă ucidă și pe voi?

— Situația jurnalistei a fost diferită. Ea n-a fost o problemă nerezolvată. Știa ceva. Din munca ei la arhivă. Aflase detaliile necesare pentru identificarea agentului rus. De-aia a fost ucisă. Ca să-i închidă gura. În schimb, noi suntem doar niște prostălăi lacomi, din punctul de vedere al lui Klostermann. Care crede că am înghițit gălușca pe care ne-a servit-o, cu istoricul familiei sale. O să ia faptul că îi vindem bucuroși serverul ca pe o dovadă că nu ne dăm seama ce e pe el. Iar asta înseamnă că n-ar fi necesar să ne ucidă. Ba, mai mult de-atât, ar fi periculos. Fiindcă ar risca să atragă o atenție nedorită. Și dacă e un lucru pe care rușii îl evită e să-și asume riscuri inutile.

— Și cum rămâne cu Rusty, care rămâne cu o copie a serverului? Putând descoperi întâmplător secretul în orice moment, așa cum a făcut jurnalista? N-ar considera Klostermann că și ăsta e un risc inutil?

— Ar fi posibil. Dacă ar ști că Rusty are o copie.

— N-ar bănui că-l minți dacă i-ai spune altceva?

— N-o să-l mint. O să-l las să ajungă singur la această concluzie.

— Cum?

— Poți să-mi dai numărul lui de telefon?

Sands își luă telefonul și îl manevră preț de câteva momente.

— Uite-l, spuse ea. Vrei să-l formez pentru tine?

— Nu, mulțumesc, spuse Reacher.

Scoase telefonul pe care i-l cumpărase Rutherford.

— Citește-mi-l.

— De ce nu-l folosești pe-al meu? E deja pe ecran.

— Și pe urmă Klostermann o să-ți știe numărul. Telefoanele pot fi urmărite.

— Dacă individul nu-i un pericol pentru tine sau pentru Rusty, cum ar putea fi o amenințare pentru mine?

— Poate că nu-i. Dar rușii nu sunt singurii care nu-și asumă riscuri inutile.

Menajera glacială a lui Klostermann răspunse de la primul semnal. Îi spuse că șeful ei nu e disponibil, dar Reacher îi strecură o aluzie la un obiect prețios, recent recuperat, așa că după două minute Klosterman era la telefon.

— E o veste excelentă, spuse Klosterman. Ai lucrat repede. Când l-ai găsit?

— Cam cu cinci minute în urmă, spuse Reacher. Am început să-l căutăm imediat ce-am plecat de la dumneavoastră. N-am avut odihnă toată noaptea.

— Unde era?

— Într-o unitate de depozitare. Aștepta să fie vândut.

— E întreg?

— Așa pare. Nu sunt expert, dar domnul Rutherford crede că e în stare perfectă de funcționare.

— Îmi place ce aud. Când să vin să-l iau?

— Vi-l aduc eu.

— O, bine. Când? Cât de repede poți să ajungi aici?

— Cât de repede puteți face rost de bani?

— Îi am deja aici. În seif.

— Atunci, să zicem mâine? Sau poate sâmbătă. Cel mai târziu, duminică.

— Dar azi nu se poate? În dimineața asta? Chiar acum?

— Azi nu pot. E prea curând. Tot trebuie să găsim o modalitate de a face o copie. E nevoie de un echipament

special. Știți, serverele nu-s ca laptopurile. Nu poți să le pornești, pur și simplu. Sunt mai degrabă ca niște hard discuri externe uriașe. Ai nevoie de computere, rețele și software. Iar acum, că domnul Rutherford nu mai lucrează la primărie, nu mai are acces la aceleași facilități. Va trebui să-l roage pe un prieten să-l ajute. E cineva în Nashville care ar putea să facă asta. Dacă nu, va trebui să mergem la Knoxville.

— De ce trebuie să faceți o copie?

— Păi, la drept vorbind, nu trebuie. Mai degrabă, vrem să facem. Ați spus că pe server sunt o parte dintre arhivele primăriei. Ar putea fi interesante. Și, dacă vor fi probleme în postarea online a arhivei după ce se rezolvă treaba cu atacul ransomware, domnul Rutherford se gândea că ar putea să-l doneze primăriei. Ca să le arate că nu are resentimente.

— Foarte generos din partea lui. Dar uite cum stă treaba, domnule Reacher. Așa cum ți-am spus ieri, nu sunt un om răbdător. Nu-mi place să aștept, indiferent despre ce e vorba. Așa că, ce zici de propunerea asta? Îmi aduci serverul imediat. Sau îmi permiți să vin eu să-l iau. Oricare dintre variante îmi convine. Iar dacă mai târziu vor fi probleme cu arhiva digitală, am să donez obiectul primăriei, în numele domnului Rutherford. Ce zici?

— Nu știu ce să zic. Domnul Rutherford era nerăbdător să vadă ce e pe server. Să afle mai multe despre istoria orașului. Acum că are timp la dispoziție.

— Ai văzut vreodată cum arată înregistrările astea?

— Nu, nu pot să spun că am văzut.

— Sunt plictisitoare la culme. Crede-mă. În afară de cazul în care ai un interes particular, cum am eu legat de

tatăl meu, sunt teribil de plicticoase. Relatări detaliate ale discuțiilor despre câte găini ar trebui să li se permită oamenilor să țină în curțile lor. Dacă locuitorii au voie să vândă pește proaspăt direct de acasă. Chestii de genul ăsta. Așa că domnul Rutherford n-ar pierde mare lucru dacă l-ai aduce imediat. Iar eu ți-aș fi foarte recunoscător.

— Cât de recunoscător?

— Să zicem, o mie de dolari în plus?

Reacher nu spuse nimic.

— Două mii în plus? zise Klostermann.

— Hai mai bine încă cinci mii, spuse Reacher, și-o să fie al dumneavoastră în mai puțin de treizeci de minute.

Reacher luă din șifonier cel de-al doilea server clonat, îl puse în portbagajul mașinii lui Marty și porni de unul singur spre locuința lui Klostermann. Se simțea așa cum își imagina că s-ar simți un jucător de baseball spre finalul reprizei a noua. La bătaie, scor egal, două outuri, două lovituri în zona de strike. O șansă rămasă de a câștiga meciul fără a merge în prelungiri. Moment în care cealaltă echipă scoate în teren o rezervă pentru jucătorul la bătaie. Un tip nou, transferat dintr-o altă ligă. N-a ajuns la stadion la timp ca să facă parte din echipa de început. Necunoscut. Netestat. Dar cu o reputație excelentă.

Reacher ajunse la intrarea în aleea de acces. Apăsă butonul interfonului, își anunță sosirea, așteptă ca poarta să culiseze într-o parte, apoi continuă să șofeze și parcă în locul pe care-l folosise și cu o zi înainte. Urcă treptele și traversă veranda. Menajera îl aștepta la ușa din față. Era îmbrăcată cu același stil de rochie neagră. Același șorț. Părul era prins sus, în același tip de coc. Îl întâmpină

calmă, cu o voce rece, și îl conduse pe hol, parcă plutind pe gresie, trecând pe lângă portrete, până la ușa de la capăt, de pe dreapta. Ciocăni, deschise și se dădu la o parte ca să-l lase pe Reacher să intre. Klostermann era deja înăuntru, în fotoliu. Purta un costum negru, cămașă albă și o cravată îngustă de culoare neagră. Avea părul ceva mai bine aranjat în ziua aceea. Arăta ca și cum se pregătea pentru o înmormântare.

Klostermann lăsă ziarul pe birou și se ridică în picioare.

— Ăla e? zise el, făcând un semn cu capul spre cutia neagră de la subsuoara lui Reacher.

— Așa cum am promis, spuse Reacher.

— Excelent. Pune-l pe masă.

Reacher puse serverul lângă un bol cu flori albe mici. Văzuse flori ca alea și înainte, dar nu în realitate. Ci într-o carte pe care o citise. La cursul de istorie. Cu ani în urmă.

Klostermann luă un pachet dintr-o parte a fotoliului său. Era de fapt o pungă din hârtie maro, pliată în partea superioară așa cum sunt cele pentru mâncare de la restaurant. I-o înmână lui Reacher.

— Onorariul. Sunt toți acolo. Inclusiv bonusul dumitale.

Reacher se uită în interiorul pachetului. Punga conținea trei teancuri de bancnote. Fiecare gros de vreo două degete. Compuse din bancnote nou-nouțe de douăzeci de dolari. Câte două sute cincizeci în fiecare teanc. Asta însemna că valoarea teancului se ridica la cinci mii de dolari. Și cântărea cam tot atât cât un burger de mărime rezonabilă. Reacher scoase teancurile de bani, le puse pe fiecare în câte-un buzunar diferit și-i dădu punga înapoi lui Klostermann.

— Să nu uitați de promisiune, spuse Reacher. Orice probleme ar apărea cu republicarea online a arhivei digitale, veți dona primăriei serverul. În numele lui Rutherford.

— Ai cuvântul meu, spuse Klostermann. Acum, am să te rog să mă scuzi, trebuie să mă pregătesc pentru o întrunire importantă.

Scoase din buzunar o cutiuță gri, care arăta ca o telecomandă pentru garaj. Apăsă pe buton. Așteptă. Dar nu se întâmplă nimic.

Klostermann păru iritat. Apăsă din nou butonul. Așteptă. Nu se întâmplă nimic.

— Îmi cer scuze, spuse Klostermann. Anya trebuie să fie ocupată cu altceva. Te rog, dă-mi voie.

Klostermann se duse la ușă și o luă înainte pe hol. Când se apropiară de celălalt capăt, Reacher o auzi pe menajeră vorbind. La telefon, după cum își dădu seama. Vorbea mai tare decât o făcuse mai devreme, pe un ton și mai rece.

— Nu, spuse ea. Nu poți. Ai venit cu o oră mai devreme. Trebuie să pleci și să te întorci la ora corectă. Nu-mi pasă. Nu mă interesează. Asta nu-i problema domnului Klostermann. Dacă nu poți să respecți niște instrucțiuni simple, atunci poate că nu are nevoie de serviciile tale.

Klostermann continuă să meargă, ignorând în aparență conversația, până când ajunse la ușa din față. O deschise, așteptă ca Reacher să treacă dincolo de ea, apoi o închise fără să mai scoată vreun cuvânt.

Reacher știa că trebuia să plece din casă pentru ca planul să funcționeze, dar tot voia să știe ce făcea Klostermann. Spera ca el să comunice. Să trimită un mesaj pe

lanțul ierarhic: *Server recuperat. Verificare în curs.* După care, un ordin pentru echipa de pe teren: *Misiune îndeplinită. Ieșire din starea de alertă.* Și un ultim ordin către specialistul de la Moscova: *Prezența nu mai este necesară. Revenirea la bază.*

Reacher conduse mașina până la poartă și, în timp ce aștepta să se deschidă, scoase telefonul și formă numărul lui Wallwork. Îi spuse că serverul fusese livrat și întrebă dacă avea noutăți în privința lui Klostermann. Wallwork nu avea informații noi. Îi promise lui Reacher că-l va înștiința imediat ce va afla ceva. Sau, mai important, când va primi de la Fisher vestea că celula ei este retrasă din misiune. Reacher continuă să conducă mașina. Mingea fusese lentă și fără o țintă precisă, se gândi el. Își luase elan. Stabilise contactul cum se cuvine. Acum, mingea era în aer și nu mai avea nimic de făcut decât să aștepte să vadă dacă trecea peste gard.

Sau poate că era un lucru pe care putea să-l facă. Klostermann pomenise de o întrunire. Nu specificase că va avea loc la el acasă, dar Reacher așa înțelesese. Pentru că spusese *să mă pregătesc*. Nu *să merg*. Iar cineva venise cu o oră mai devreme pentru ceva. Ceva care putea să nu aibă nicio legătură. Sau să însemne că mai multe dintre persoanele de contact ale lui Klostermann urmau să sosească. Poate să vorbească despre aranjarea florilor la biserica din localitate. Poate să discute despre altceva. Nu neapărat despre server, gândi Reacher. Persoana care venise mai devreme nu era importantă. Menajera lăsase clar să se înțeleagă acest lucru. Iar rușii nu ar permite decât membrilor cercului lor intim de încredere să fie implicați în ceva atât de valoros. Dar, oricare ar fi fost subiectul,

Reacher se gândi că ar merita să piardă o oră din timpul său ca să vadă dacă apărea cineva. Și, dacă apărea, cine? Lui Wallwork îi era dificil să afle informații noi despre Klostermann. Poate că sosise momentul ca Reacher să-și culeagă singur informațiile necesare.

Nu exista niciun loc în care Reacher să se poată ascunde cu mașină cu tot, așa că trase pe marginea drumului și aprinse luminile de avarie. Își evaluă cu grijă poziția. Inconștient, oamenii fac asocieri pe baza proximității fizice. Vezi un om în preajma unei treceri pentru pietoni și presupui că vrea să traverseze strada. Reacher nu voia să stea atât de aproape de casa lui Klostermann, încât să pară că așteaptă în preajma ei. Voia să lase impresia că n-are nicio legătură cu casa, că se află dincolo de granița intangibilă care-l lega de acel loc. Dar nici nu voia să se afle prea departe. Nu i-ar fi servit la nimic dacă n-ar fi putut să-i vadă mai clar pe musafirii lui Klostermann.

Dacă avea vreunul.

Reacher pipăi sub tabloul de bord ca să se asigure că găsește pârghia de deblocare a capotei. O sună pe Sands ca s-o pună la curent cu ceea ce se întâmpla. Apoi își rezemă capul de tetieră.

Nu se întâmplă nimic vreme de o jumătate de oră. Apoi, trecu pe lângă el un camion poștal. După un minut, trecu o femeie la volanul unui SUV argintiu. Niciunul dintre șoferi nu-i dădu lui Reacher vreo atenție. Nicio altă mișcare. Reacher rămase pe loc până când socoti că mai erau cinci minute și oamenii ar trebui să înceapă să sosească pentru întrunirea lui Klostermann. Dacă aceasta avea să se întâmple. Apoi coborî, săltă capota

și se prefăcu că inspectează motorul. Avea fața și capul ascunse. Și vedea clar aleea de acces a lui Klostermann prin dreapta mașinii sale.

Timp de șapte minute, nicio mișcare. Apoi, apăru un Mercedes. Un sedan. Era lung, negru și lucios. Reacher își notă în gând numărul de înmatriculare și urmări mașina apropiindu-se de casa lui Klostermann. Se opri la poartă. Un braț acoperit de mâneca albă a unei cămăși se întinse pe geamul șoferului. Ținta sa era interfonul, se gândi Reacher. Dar individul apăsă patru taste, nu una. Introducea un cod. Poarta culisă lateral și mașina intră, îndreptându-se spre zona de parcare din fața casei. Următorul vehicul care sosi fu un Dodge Ram. Roșu-sângeriu și chiar mai lucios decât primul. Șoferul folosi interfonul, așteptă deschiderea porții și conduse înăuntru. După asta, apăru un F150. După care o dubă albă, având imprimată pe lateral, cu litere neregulate, Gerard's Generators — Power 2 U. Ambii șoferi folosiră și ei interfonul. Ultima fu o motocicletă huruind. Era un fel de model personalizat, cu flăcări pictate pe rezervorul de carburant, ghidon înalt și amplu, și rezemătoarele pentru picioare fixate mult în față. Tipul de pe motocicletă avea cizme negre. Pantaloni negri din piele. O vestă neagră din piele, cu imaginea unui păianjen uriaș cusută pe spate. Ochelari de soare rotunzi, cu lentile reflectorizante. Se opri în apropierea porții și scoase un telefon din buzunarul vestei. Reacher se gândi că ăsta era tipul care fusese și mai devreme. Acum, întârziase. Tipul apăsă un buton și duse telefonul la ureche. Îl ținu așa timp de treizeci de secunde. Apoi lăsă jos telefonul, apăsă furios un buton și-l băgă la loc în buzunar. Întoarse

motocicleta din scurt. Ambală motorul de câteva ori. Apoi eliberă ambreiajul și porni în scrâșnit de pneuri. Roata din spate lăsă în urmă fum gros și o dâră lungă și lată de cauciuc pe asfalt.

Nu era un tip important. Menajera lăsase clar să se înțeleagă acest lucru.

Reacher mai așteptă cinci minute ca să vadă dacă mai încerca cineva să intre, apoi coborî capota și se urcă din nou în mașină. Porni motorul ca să funcționeze aerul condiționat și, până să apuce să treacă schimbătorul pe Drive, îl sună Wallwork.

— Vești? întrebă Reacher.

— Am ceva, spuse Wallwork. Dar nimic de la Fisher. Am despre Klostermann. Informații despre familia lui. Mai exact, despre tatăl lui. Henry senior. Sau Heinrich, cum îl chema inițial. Într-adevăr, a imigrat din Germania. Asta se confirmă. L-am găsit procesat în 1946, la punctul de intrare din New York, după care a apărut în Tennessee. S-a căsătorit în 1950, iar micul Henry s-a născut în același an. Heinrich a cumpărat Casa Spionilor în 1952, direct de la spioni, și a locuit acolo până la moartea sa, în 1960. Una peste alta, nu ceva foarte palpitant. Nimic care să sune ca și cum ar merita zece miare.

— În final, a mers până la cincisprezece.

— Cum ai făcut? L-ai amenințat că-i rupi picioarele?

— I-am spus că, dacă vrea singura copie, trebuie să mai dea niște bani.

— Bine lucrat, Reacher. Dacă într-adevăr l-ar fi vrut pentru cercetări legate de istoricul familiei, de ce i-ar fi păsat că mai există copii? Ca să nu mai zic că a acceptat să plătească în plus ca să împiedice efectuarea unor clone.

— Exact. Are logică doar dacă își închipuie că e ceva secret pe acel server. Ceva care nu trebuie să vadă niciodată lumina zilei.

— Iar asta înseamnă că lucrează pentru ruși. Să dea Domnul!

— Într-adevăr, spuse Reacher. Dar fii atent aici. După ce-am plecat de la Klostermann, au venit la el niște tipi pentru o întrunire. Poți să le verifici numerele de înmatriculare? Ar putea avea legătură.

— N-ar trebui s-o fac, spuse Wallwork. Dar verific. Te sun când am ceva.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Reacher avea o stare foarte bună când închise telefonul și porni înapoi spre motel. Se gândi că serverul se afla acolo unde trebuia să fie. Tehnicienii ruși vor ajunge să lucreze pe server și după aia toate piesele de puzzle se vor așeza la locurile lor. Cu siguranță că începea să se vadă începutul sfârșitului. Dar, cu cât se apropia de motel, cu atât mai neliniștit devenea. Parcă îl zgâria ceva în partea din spate a creierului. Îl sâcâia. Îi spunea că ceva era în neregulă. De fapt, erau două lucruri. Pe primul nu reușea să-l identifice. Încă. Trebuia să fie legat de ceva ce văzuse acasă la Klostermann. Wallwork declanșase o conexiune când vorbiseră. Era acolo, dar încă nu se focalizase. Ca o poză făcută cu un aparat Polaroid de pe vremuri. Vag și neclar la început, dar categoric era ceva acolo. Reacher n-avea altceva de făcut decât să aștepte. Imaginea avea să se limpezească. Creierul lui avea doar nevoie de timp ca să unească punctele între ele.

Al doilea lucru era deja clar. Îi amintea de o legendă franceză pe care i-o povestise mama lui. Despre un clarvăzător din Antichitate care putea să prindă vorbele unei

persoane și să le împrăștie pe suprafața unui lac magic. La început, cuvintele arătau toate la fel. Pluteau și se legănau pe apă. Apoi, cele adevărate se îmbibau cu apă și se scufundau, lăsând la suprafață doar minciunile, ca să le vadă toți. În cazul ăsta, cuvintele false îi aparțineau lui Klostermann. El le rostise la prima lor întâlnire și continuau să plutească în memoria lui Reacher. *Tatăl meu a fugit din Germania în Statele Unite în anii 1930.* Dar Wallwork verificase evidențele imigrărilor. Heinrich Klostermann sosise în Statele Unite în 1946. După cel de-al Doilea Război Mondial. Nu înainte. Nu era genul de detalii pe care cineva le-ar putea uita. Așa încât Henry Klostermann ori vorbise aiurea, ori nu-și mai amintea bine. Sau avea cu totul altceva de ascuns. Reacher aproape c-ajunsese la benzinăria pentru camioane când îi sună telefonul. Era tot Wallwork.

— Vești? spuse Reacher.

— Nimic de la Fisher, zise Wallwork. Te sun în legătură cu numerele alea de înmatriculare. Klostermann s-a întâlnit cu un grup interesant. Tipul în Mercedes Clasa S este un vecin. Deține mai multe clădiri în oraș, plus mai multe terenuri în jurul acestuia. Unul dintre ceilalți este un designer de lumini. Altul face sisteme de sonorizare. Iar tipul cu generatorul vorbește de la sine. Dacă mă întrebi pe mine, pare că Henry Klostermann ar vrea să organizeze un fel de concert în aer liber. Poate e un domeniu nou de activitate pentru el. Poate e un hobby. Sau o chestie unică, pentru a sărbători un eveniment sau o aniversare.

— Și tipul cu motocicleta?

— Ăla e o nenorocire de om. Are șoricul gros de două degete. Nu mi-l imaginez făcând ceva util. Poate să dirijeze traficul la eveniment? Sau să lipească afișe?

Reacher rămase tăcut un moment.

— Ai cumva adresa lui?

— Desigur. Dar de ce?

— Mi s-a părut că l-au cam trimis pe tușă. Sunt șanse să aibă buzele cele mai dezlegate din grupul ăsta. N-am nimic de făcut până când primim vești de la Fisher. Mă gândeam că aș putea avea o discuție cu individul. Să vedem ce iese la iveală dacă ne uităm la Klostermann dintr-un unghi diferit.

— Ar putea fi util, cred. Evident că n-ar trebui să-ți spun. Așa că n-ai aflat-o de la mine.

Reacher îi mulțumi și, după ce închise, o sună pe Sands și îi spuse ce avea de gând să facă. Ea nu spuse nimic un timp.

— Totul e în regulă? spuse el.

— Da, zise Sands. E vorba doar de Rusty.

— Ce-a făcut?

— L-a lovit o migrenă. Știam c-o să pățească asta. Mereu se întâmplă așa când muncește prea mult. Nu vrea să facă pauze. Nu mănâncă. Nu bea nimic. Și deodată, bum. Cade cu fața la podea.

— Ajung acolo în cinci minute.

— Nu. Du-te și strânge-l cu ușa pe individul ăla. Un lucru pe care l-am învățat când lucram în Birou — nu lăsa niciodată o pistă neverificată. Pentru că aia o să te muște de fund.

Adresa pe care Wallwork i-o dăduse pentru tipul cu motocicleta era în același district ca locuința lui Holly. Reacher o tăie aproximativ spre sud-vest de la benzinărie ca să evite să conducă prin oraș și-și croi drum printre

loturile rectangulare și șirurile de case la fel de rectangulare până când ajunse la ultima casă de pe ultima stradă. Ultima care fusese construită, se gândi Reacher. Poate cu vreo doi ani mai tânără decât prima. Ceea ce putea fi un avantaj, dacă toate erorile de proiectare fuseseră eliminate. Sau un dezavantaj, dacă entuziasmul constructorului se evaporase între timp și muncitorii cei mai buni plecaseră la alte proiecte, mai noi. Dar în oricare parte s-ar fi înclinat balanța inițial, ce indica ea nu mai era relevant. Părea că respectiva casă fusese materializată dintr-un centru de colectare a deșeurilor. Țiglele se desprindeau de pe acoperiș. Ferestrele deveniseră opace din cauza mizeriei. Vopseaua se cojea de pe orice suprafață netedă. Curtea părea plină cu deșeuri de la o uzină chimică. Iar în mijloc, strălucitoare și în total contrast cu decorul, stătea o motocicletă. Cu flăcări pe rezervor. Ghidon înalt și amplu. Suporturile pentru picioare instalate mult în față.

Ca și la Holly, casa avea o ușă fără geam. Reacher n-avu niciun chef să bată la această ușă, așa că trecu mai departe cu mașina și se opri în bifurcație. Se apropie de casă din partea îndepărtată, unde n-avea de ce să-și facă griji din pricina vecinilor. Și constată că nu trebuia să se cațăre peste gard. N-ar fi avut cum. Pentru că era deja culcat la pământ. Reacher păși peste rămășițe și cercetă curtea cu privirea. Dacă vreodată cineva încercase să facă acolo ceva horticultură, urmele dispăruseră de mult. Nimic nu creștea. Solul era brun închis. Părea teribil de pustiit. Pe Reacher nu l-ar fi surprins să dea acolo peste niște oameni de știință în costume de protecție veniți să preleve niște eșantioane. Se duse direct spre spatele casei. Și aici găsi o

ușă culisantă din sticlă. Dar asta avea o crăpătură în diagonală, peste care cineva aplicase un fel de bandă adezivă transparentă. Se îngălbenise în timp, iar de marginile desprinse erau lipite insecte moarte. Reacher se uită înăuntru, în bucătărie. Ușile bufetului erau dărăpănate. Câteva nu erau aliniate și vreo două nu erau închise. Pe aragaz erau niște oale. Chiuveta era vârfuită cu farfurii, căni și pahare murdare. O scrumieră plină, uitată pe o măsuță rotundă. Dar nici urmă de motociclist. Sau de altcineva.

Reacher bătu în sticla ușii. Auzi niște hârjâituri deasupra lui. Se deschise o fereastră. Se apropie de zid.

— Oricine-ai fi, nu-i găsești aici.

Era o voce de femeie, aspriță de fumat.

— Cară-te din curtea mea.

— Trebuie să vorbesc cu Zach, spuse Reacher.

— Ți-am spus, nu-i aici.

— Motocicleta lui e în față.

— Păi vorbește cu motocicleta, atunci. Zach nu-i aici. Niciunul dintre ei nu-i aici. Intră și uită-te, dacă nu mă crezi. Asta dacă ești cu vaccinurile la zi.

— Și unde sunt?

— La atelier, evident. Încearcă să repare tâmpita aia de mașină.

— Ai o adresă a atelierului?

— Dacă nu știi adresa, nu-l cunoști pe Zach. Ce vrei de la el?

— Să vorbim despre o slujbă.

Femeia scoase un mic chiot.

— Tu chiar nu-l cunoști pe Zach dacă crezi că vrea o slujbă.

— Pe-asta o s-o vrea. Crede-mă.

Femeia făcu o pauză.

— Sunt și niște bani la mijloc? Adică, din ăia adevărați, cu care să cumperi chestii de la magazin?

— O grămadă.

— Bine. Uite cum facem. Eu îți spun unde-l găsești pe Zach. Tu îi spui lui Zach că jumătate din ce câștigă ajunge la mine. Altfel, îl dau afară. Din nou.

Reacher respectă îndrumările femeii. Care îl duseră spre vest, pe un drum drept, lat pe unele porțiuni, îngust pe altele, flancat de stâlpi de telegraf, cu câmpuri de o parte și de alta. Unele aveau șanțuri de drenaj, altele un covor cețos de verdeață. Niciunul nu părea să aibă vreun scop. Poate cândva fuseseră cultivate.

Poate că fuseseră desemnate pentru construirea altor case. Dar oricare ar fi fost planurile, acestea fuseseră de mult uitate, iar terenurile nu era întrebuințate pentru nimic.

Reacher continuă cale de douăzeci și opt de kilometri, până ajunse la o răscruce. Femeia spusese treizeci de kilometri, dar Reacher se gândi că era destul de aproape. Majoritatea oamenilor folosesc numere rotunde. Văzu o clădire singuratică mai departe în intersecție, pe dreapta. Atelierul. Poziționat astfel încât să fie accesibil mașinilor care veneau de la est sau de la nord. Poate că locul fusese ales la întâmplare. Sau poate că era rezultatul unui studiu serios asupra tiparelor de trafic și a evoluției demografice. Oricum ar fi fost, nu era suficient ca să garanteze un viitor îndelungat.

Cu greu se putea realiza o construcție mai simplă. La colțuri și în centrul fiecărui zid erau coloane. Probabil

din oțel, încastrat în beton. Părțile laterale și spatele erau solide. Acoperișul era orizontal. În partea din față erau două uși pentru vehicule, ambele ridicate. Inițial ar fi condus la două posturi de lucru. Cel din dreapta era încă funcțional. Avea un elevator, bancuri de scule, conducte pneumatice, tot tacâmul. O mașină fusese ridicată cu roțile la înălțimea capului. Un coupé cu două uși și capotă lungă, cam de la finele anilor șaizeci sau începutul anilor șaptezeci. Era vopsită în portocaliu țipător. Un tip stătea sub ea și șurubărea. Alți patru stăteau prin preajmă și-i dădeau sfaturi. Lângă ei, celălalt post de lucru fusese transformat într-un fel de club. Erau acolo trei canapele din piele. Niciuna nu se asorta cu vreuna din celelalte. Un frigider. O masă făcută din trei anvelope suprapuse și cu un cerc de sticlă deasupra. Și erau afișe pe pereți. Unele cu mașini. Altele cu femei. Și unele cu mașini și femei.

Afară, cinci camionete erau aliniate în curtea din față. Toate erau branduri americane. Toate erau negre cu roți cromate și anvelope cu profil proeminent. Și toate aveau versiuni ale flăcărilor oranj pictate pe părțile laterale. Reacher parcă la capătul șirului. Coborî și se uită la indivizii din postul de lucru. Bănuia că vârstele lor variau de la ceva mai puțin de treizeci de ani la ceva mai mult de patruzeci. Doi erau îmbrăcați în veste și pantaloni de piele neagră. Doi, în blugi și tricouri. Unul — cel de sub mașină — purta o salopetă neagră. Toți erau palizi la față. Toți erau blonzi. Toți erau lați în umeri și îndesați. Reacher și-i putu imagina trăgând de fiare împreună. Poate cu cine știe ce echipament improvizat. Poate la

un moment dat în curtea închisorii. Poate chiar de mai multe ori.

Un alt lucru pe care-l aveau în comun era că niciunul dintre ei nu era Zach.

— Ai probleme cu mașina, prietene? Tipul în salopetă făcu un pas în față. Nu te putem ajuta aici. Îmi pare rău. E club privat. Nu e o firmă.

— Îl caut pe Zach, spuse Reacher.

Tipul aruncă o privire spre tovarășii lui.

— Nu cunosc niciun Zach. Îmi pare rău.

O ușă se deschise în spatele zonei rezervate clubului. Poate de la o magazie. Poate de la o baie. Zach își făcu apariția. Nu-și dăduse jos nici bandana, nici ochelarii.

— Nu-l cunoști, zici? spuse Reacher. Uite-l colo. Vrei să fac prezentările?

— Ești pus pe glume, spuse Zach, care se apropie de prag. Ce vrei?

— Să vorbim.

— Despre ce?

— Henry Klostermann.

— Nu cunoaștem niciun Henry Klostermann, nu-i așa, băieți?

Ceilalți mormăiră ceva, clătinând din cap.

— Ba îl cunoști, spuse Reacher. A avut o afacere de pus la bătaie. A fost o neînțelegere. Ai călcat cu stângul, înțeleg asta. Dar domnului Klostermann nu-i plac oamenii care se dau bătuți ușor. Ar trebui să mai faci o încercare. Și-ți aduc o veste bună. Pot să te ajut. Dacă mă ajuți tu mai întâi.

— Vorbești prostii, spuse Zach.

— Nu. E adevărul adevărat. Dar bănuiesc că nu vrei să lucrezi cu domnul Klostermann.

— Dacă-l cunoști pe domnul Klostermann, trebuie că faci parte din Frăție. Atunci, de ce nu te-am văzut la vreuna dintre întâlniri?

Reacher ridică din umeri.

— Sunt pe drumuri, mai tot timpul.

— Deci, faci parte din Frăție? Dovedește-o!

— Nu trebuie să dovedesc nimic. Sunt partenerul de afaceri al domnului Klostermann. La drept vorbind, tocmai am încheiat o înțelegere. La el acasă. Am fost acolo de mai multe ori. Acolo te-am văzut. Am auzit fără să vreau ce s-a întâmplat. Nu trebuie decât să-mi confirmi câteva detalii și te bag din nou în cărți, cât ai clipi.

— Poți să-ți iei înțelegerile și să ți le bagi drept în fund. Frăția. Ești membru? Da sau nu? Pentru că noi aici toți suntem. Ia arătați-i, băieți?

Ca la un semn, unii își ridicară tricourile. Alții își desfăcură vestele. Iar tipul în salopetă își descheie nasturii tunicii. Toți aveau același tatuaj. Pe partea stângă a pieptului. Un vultur pleșuv. Ținând săgeți în ghearele ambelor picioare. Și, peste pieptul păsării, în locul drapelului american, era un blazon rotund cu o svastică neagră pe fond roșu în mijloc.

Imaginea încețoșată care stăruise în mintea lui Reacher încă de când vorbise cu Wallwork se focaliză brusc. Florile albe din sufrageria lui Klostermann. Alea erau flori de colț. Preferatele lui Adolf Hitler. Ceea ce-i spunea ce anume ascundea Klostermann. Tatăl lui venise din Germania în 1946. Cu cel puțin o pictură valoroasă pe care s-o folosească drept garanție pentru a începe o viață

nouă. Era un criminal de război. Un nazist. Iar Henry ducea mai departe afacerea familiei.

— Păi asta simplifică lucrurile, zise Reacher. Am crezut că sunt două direcții în care ar putea merge chestia asta. Acum văd că e doar una.

— Ridică-ți cămașa, spuse Zach. Arată-ni-l pe-al tău.

Reacher nu se mișcă.

Zach își încheie vesta și se întoarse spre tovarășii lui.

— Trebuie să fie din Antifa. Domnul Klostermann a spus că vor fi pe urmele noastre. De-aia avea nevoie de ajutorul nostru.

— Ajutor pentru ce? spuse Reacher. Să-l legați la șireturi? Bănuiesc că, dacă v-ați osteni cu toții, poate ați reuși să faceți asta. Dacă ați avea la dispoziție vreo două zile. Și o cameră întunecată în care după aia să trageți un pui de somn.

Insulta îi făcu pe cei șase indivizi să facă un pas în față, la unison.

— Băieți, nu vă grăbiți, spuse Reacher. Nu valorificați resursele pe care le aveți la îndemână. Ia uitați-vă în jur. Aveți chei fixe. Ciocane. Leviere. Tot felul de lucruri grele și ascuțite.

Tipii se uitară unii la ceilalți. Erau derutați. De ce îi ajuta inamicul lor? Frustrarea puse stăpânire pe ei. Acum, după ce Reacher le sugerase să-și folosească uneltele drept arme, să facă întocmai ca el era ultimul lucru la care erau dispuși. Ar fi pierdut prea mult din prestigiu.

Reacher se uită la ei. Stăteau aliniați, clocotind de agresivitate. Stăpâniți de furie ideologică. Haita împotriva necredinciosului. El era necredinciosul. Și aflase ceea ce avusese nevoie să știe. Esența, în orice caz. Avea o

mașină. Putea să se care repede de-acolo. Ar fi fost lucrul deștept de făcut. Dar... naziștii. Se gândi la mama lui. Un copil în cel de-al Doilea Război Mondial. În Franța ocupată. Adesea suferind de foame. Adesea suferind de frig. Uneori în pericol. Acesta nu era un moment în care să plece.

Cei șase indivizi stăteau aliniați, cam la treizeci de centimetri unul de altul, la trei metri de Reacher, și avansau lent. Era o problemă simplă. Obiectivul era să le reducă numărul cât mai rapid cu putință. Tactica uzuală a lui Reacher era să-și întărâte adversarii când era depășit numeric. Să-i facă să-l atace repede. Aștepta până când ajungeau cam la un metru și jumătate de el și apoi se năpustea în față și străpungea nucleul șirului, lovindu-l cu cotul pe tipul din dreapta în timp ce înainta. Forța inamică scădea instantaneu. Și adversarii se întorceau cu o sută optzeci de grade. La propriu. Reacher se afla în spatele lor. Nu-l mai vedeau. Așa că, după ce-și reveneau din surpriză, se întorceau. Doar că Reacher era deja cu fața spre ei. Se lansa de îndată în direcție opusă. Cu cotul în continuare ridicat. Și în mișcare de secerare. Culcându-l pe individul care înainte fusese în stânga, iar acum era în dreapta lui. Dacă Reacher își sincroniza corect mișcările, individul se repezea în lovitură ca un șofer beat care o ia pe autostradă în sensul greșit. Sincronizarea venea odată cu experiența. Iar Reacher avea experiență din belșug. Dar, cu această ocazie, el mai avea și o problemă. Zach era în locul aflat la dreapta nucleului. Și nu voia ca Zach să cadă primul. Voia să-l păstreze pentru final.

Reacher stătea cu ochii pe ei și aștepta. Tipul aflat la capătul din stânga al șirului voia să vină prin învăluire.

Se îndepărtă pe o diagonală, cu intenția de a se furișa în spatele lui în timp ce era ocupat cu ceilalți. Ceea ce îi dădu lui Reacher o idee. Se prefăcu că se uită la dreapta, pentru a-l implica pe tipul de pe flanc. Așteptă până când șirul ajunse cam la doi metri. Mai puțin de doi metri. Apoi făcu o jumătate de pas spre dreapta. Dar nu merse mai departe. Își propti piciorul și-l folosi ca să se propulseze în stânga, țintind spre intervalul dintre cei doi inși aflați la capătul șirului. Găsi intervalul. Ridică ambele coate în timp ce se mișca. Le legănă cu forță înainte. Îl prinse pe un individ sub bărbie. Iar pe celălalt direct în față. Ambii căzură ca niște bușteni. Reacher se roti în spate în sensul acelor de ceasornic, cu cotul drept întins. Lovitura îl rată pe tipul următor din șir, dar elanul astfel obținut alimentă croșeul de stânga aplicat de Reacher. Pumnul lui intră în contact cu capul individului. Trei inși doborâți.

Jumătate dintre oponenții lui fuseseră scoși din joc. Iar cei rămași nu mai stăteau aliniați, umăr lângă umăr, poziție în care și-ar fi putut valorifica avantajul numeric. Acum erau aliniați în șir indian, ca și cum ar fi cerut să fie doborâți unul câte unul. Un singur pumn solid aplicat primului individ i-ar fi putut culca pe toți ceilalți. Cu foarte mare probabilitate, pe doi dintre ei. Reacher era chiar tentat să încerce. Dar era o problemă. Următorul ins din șir era Zach, așa că se impunea o abordare diferită. Reacher simulă o lovitură spre fața lui Zach, iar când acesta ridică garda, îl lovi cu piciorul în genunchi. Zach căzu secerat și Reacher îi mai trase un șut, direct în plexul solar, scoțându-i tot aerul din plămâni și lăsându-l ghemuit la pământ, icnind.

Ultimii doi inși se retraseră mărind distanța dintre ei. Reacher aproape că vedea cum li se mișcă rotițele din cap. Ce naiba se întâmplase? Ce-ar trebui să facă acum? Să fugă? Să lupte? Cum? Se folosi de răgazul vremelnic ca să calce cu talpa pe mâinile lui Zach, pentru eventualitatea în care ar fi avut un pistol sau un cuțit ascuns, apoi păși în față.

— Trebuie să vă dau o veste, cu toate c-o să mă urâsc pentru asta, spuse el. Lupta s-a terminat, băieți. Ați pierdut. Ar fi bine să vă cărați. Să vă scutiți astfel de alte suferințe.

Indivizii se uitară unul la celălalt. Niciunul dintre ei nu vorbi. Se depărtară și mai mult între ei, formând un triunghi cu Reacher în vârf. Reacher calculă unghiurile. Evaluă geometria situației. Și ajunse la concluzia că următoarea formă geometrică avea să fie o linie dreaptă. Cu el în mijloc. Astfel încât indivizii să-l poată ataca simultan. Să prezinte două ținte. Două pericole. Să-i îngreuneze defensiva. Dacă permitea să se întâmple asta, ar fi fost măcar lovit. Iar lui Reacher îi displăcea enorm să fie lovit. Nu din vanitate. Nu din aversiune față de durere. Ci pentru că-i reducea eficiența. Răspunsul lui normal era să-i lase pe cei doi atacatori să se apropie. Să-și ia elan. Apoi să se repeadă în stânga lui. Unul dintre ei avea să dea înapoi, surprins. Celălalt avea să fie atras înainte, un vânător care-și urmărește prada. După care Reacher avea să se întoarcă. Și să se mai întoarcă o dată. Luându-i pe fiecare dintre atacatori prin surprindere. Dar de data asta exista o problemă. Indivizii se mișcau prea lent. Înaintau cu prudență. Planul lui Reacher necesita viteză. Elan. Așa că îl schimbă. Sări într-o parte și-l înșfăcă de

brațul drept pe tipul mai solid. Se întoarse, trăgându-l pe ins după el, apoi pivotă într-o rotație completă de trei sute șaizeci de grade. Reacher își propti picioarele în sol și-și folosi greutatea asemenea unui aruncător de ciocan, astfel încât, atunci când făcu trei sferturi de rotație, picioarele individului erau la înălțimea șoldurilor. Se izbiră de tovarășul lui cu forța unei lovituri duble cu piciorul, trimițându-l la pământ. Reacher îl lăsă jos pe individul pe care-l înșfăcase. Așteptă un moment ca să se asigure că stătea bine pe picioare. Apoi îl izbi cu toată forța în față. O lovitură masivă, sălbatică, care-și atinse ținta asemenea unui baros, zdrobind tot felul de oase, cartilaje și dinți. Celălalt individ încercă să se îndepărteze târâș, așa că Reacher se duse după el și-i trase un șut în cap. În mod normal, ar fi folosit piciorul stâng într-o situație ca aceasta, în care adversarul era deja la pământ. Piciorul mai slab. Dar individul ăsta era un nazist. Așa că îl lovi cu dreptul. Fără nicio reținere.

Se duse apoi spre locul în care Zach se tăvălea și scâncea. Îl înșfăcă de păr, îl târî până la camioneta cea mai apropiată și îl rezemă de o roată.

— Băi, mi-ai rupt piciorul.

Vocea lui Zach era cu o octavă mai înaltă decât mai devreme.

— Ia uite, mi-ai rupt și mâinile.

— E posibil, spuse Reacher. În orice caz, sunt doar câteva dintre oasele mici. Au mai rămas o mulțime. Așa că întrebarea e, vrei să ți le rup și pe celelalte? Sau ești gata să-mi dai câteva informații.

— Îți spun tot ce vrei să știi.

— Evenimentul pe care-l organizează Klostermann. Ce e?

— Un fel de miting. Sincer, e o prostie. Chiar mă bucur că m-au scos din schemă. Nici măcar nu are un loc real de desfășurare. Doar o idee tembelă despre cum ar fi să îndrepte spre cer niște lumini, ca și cum ar face niște ziduri închipuite. E o tâmpenie.

— Știu și eu ce să zic? Un austriac mic de statură făcea chestia asta pe vremuri. Am auzit că a fost destul de eficientă.

— Ce?

— Lasă, nu-ți bate capul. Unde-o să se țină acest miting?

— Pe un câmp. Un prieten de-al lui are mai multe terenuri. Nu știu pe care dintre ele.

— Când?

— Abia la anul. Pe 20 aprilie. Mai e o groază până atunci. Dar era absolut hotărât în privința datei. Nu știu de ce.

— Chiar ești dobitoc, Zach?

— Ce?

— Cum se obțin biletele pentru miting?

— E doar pe bază de invitații. Câte doi oameni din fiecare stat, plus câțiva localnici.

— Cum hotărăște Klostermann pe cine să invite?

— Habar n-am. Dar am auzit că în fiecare an o să fie și mai mare. Prima oară, câte doi din fiecare stat. Apoi, câte patru. Pe urmă, câte opt. Ceva de genul.

— În regulă. Și tu, ce rol ai fi avut?

— Legat de securitate. Urma să-mi aleg o echipă. Să fim cu ochii-n patru tot timpul, în cazul în care Antifa află despre noi și încearcă să ne oprească.

— Am câteva vești pentru tine, Zach. O să fiți opriți oricum. Poți să te bazezi pe asta. Doar că nu de Antifa.

Știu eu vreo câțiva oameni care vor fi bucuroși să o facă. Oameni care lucrează pentru Unchiul Sam.

Reacher îl lăsă pe Zach un moment și se ocupă de corpurile indivizilor inconștienți pe care le târî într-o grămadă, în apropierea drumului. Îl luă și pe Zach și îl așeză în vârful grămezii, zvârcolindu-se și țipând. Controlă camionetele. Toate aveau cheile în contact, așa că le mută în apropierea clădirii și le parcă foarte aproape de ziduri. Apoi se întoarse să discute cu Zach.

— Ai un telefon?

— Da.

— Face înregistrări video?

— Da. De ce? Ce ai de gând să faci?

Reacher rupse tricoul de pe corpul inert al celui mai apropiat individ.

— Hai, pune mâna și filmează, zise Reacher. Pentru că tocmai îți dai demisia oficial din Frăția aia a voastră. Și, de câte ori îți mai trece prin cap să te înscrii din nou, te uiți la filmul ăsta. Și-ți aduci aminte. Data viitoare va fi casa ta. Cu tine în ea. Să le spui prietenilor tăi când se trezesc. E valabil și pentru ei. Și pentru toți cunoscuții tăi.

Reacher se întoarse în atelier. Îndesă tricoul în conducta de alimentare cu carburant a mașinii. Îl împinse cu șurubelnița. Așteptă să se îmbibe cu benzină. Îi dădu foc. Și plecă.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Când ajunse cam la trei kilometri de atelierul în flăcări, Reacher trase mașina pe dreapta și formă numărul lui Wallwork.

— Nicio veste de la Fisher, așa-i? zise Reacher când i se răspunse la apel.

— Deocamdată, nimic, spuse Wallwork.

— Nici n-o să fie.

— Nu renunța să speri, Reacher. Au trecut doar câteva ore. Știi cât de precauți sunt rușii.

— Klostermann nu e rus. E un nazist.

— Cred că linia asta telefonică are ceva paraziți. Mi s-a părut c-ai zis că Klostermann e un nazist?

— Exact asta am spus. Exemplu clasic de manevră „momește-l și păcălește-l".

— Povestește-mi.

— Tocmai am vorbit cu motociclistul. Se pare că tatăl lui Klostermann a fost un criminal de război. De-aia voia Klostermann să pună mâna pe server. Trebuie că acolo se găsesc ceva înregistrări incriminatorii. Iar evenimentul pe care-l organizează? Cu indivizii cu care

s-a întâlnit azi-dimineață? Ține-te bine. Pentru că o să ajungi pe prima pagină a ziarelor când o să oprești nebunia asta. Vrea să repună în scenă mitingurile de la Nürnberg. Cu tot tacâmul, inclusiv propria Catedrală a Luminii.

— Reacher, dacă glumești, oprește-te acum.

— Nu glumesc deloc.

— Și care-i locul motociclistului în schema asta?

— Klostermann îl angajase să-i asigure securitatea. În eventualitatea în care Antifa și-ar face apariția.

— OK. Deci, Klostermann organizează o mică manifestare violentă și ilegală.

— Asta-i bănuiala mea. Știi că indivizilor ălora le place violența. Mai ales când are și o tentă de „noi contra lor". Au nevoie de demonii lor.

— Mulțumesc, Reacher. O să repartizez niște oameni să se ocupe de asta.

— Motociclistul și tovarășii lui nemernici aveau tatuaje pe piept. Vulturi cu svastici. Mi-au zis că fac parte dintr-o frăție. Asta ar putea ajuta la depistarea celorlalți. Dar nu e grabă mare. Mitingul o să fie abia pe 20 aprilie. Ziua de naștere a lui Hitler.

— Văd că le e drag și simbolismul.

— În clipa asta, Santinela e mult mai urgentă. Klostermann nu e rus, așa că rușii nu dețin o copie a serverului. Deci, tot o să vină după Rutherford. Și ar putea intra în panică și să-și retragă agentul de la Oak Ridge.

— Măcar acum avem serverul.

— Au reușit capetele luminate să facă ceva cu el?

— Nu.

— Atunci avem nevoie de un nou Plan B. Omul lor nou de la Moscova trebuie să ajungă aici în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Știu, lasă asta în seama mea. O să mă gândesc la ceva. Și, dacă te lovește inspirația, să nu te sfiești.

— Nicio grijă. Și, între timp, o să-l pun pe Rutherford să încerce să descopere în arhivele primăriei chestia care l-ar pune pe Klostermann într-o postură jenantă.

— Că veni vorba. Avem un nume pentru mama lui Klostermann. Natalia Matusak. Prea multe detalii n-avem. Se poate să mai fi fost căsătorită o dată. Chiar dacă acum nu prea mai contează, probabil.

Sands dormea când Reacher ajunse înapoi la motel. Stătea pe pilota întinsă peste patul nefolosit. Reacher îi văzu ochii mișcându-se în spatele pleoapelor. Visa. Ambarcațiuni, spera Reacher. Plecă din cameră și se duse la recepție ca să ia cafea și rulouri cu scorțișoară. Sands nu se trezi nici când reveni în cameră. Dar deschise ochii la un minut după ce îi puse pe noptieră un pahar cu cafea și o farfurie.

Mâncară și băură cafea în timp ce Reacher o punea pe Sands la curent cu ceea ce aflase. Procesă cu greu informațiile primite. Fostul agent FBI din ea era entuziasmat de perspectiva de a zdrobi o rețea neonazistă. Mai ales una care încerca să recreeze Catedrala Luminii a lui Hitler într-un ținut rural din Tennessee. Dar în același timp era îngrijorată de ce ar fi însemnat pierderea Santinelei în folosul rușilor. Și speriată pentru Rutherford. Și Fisher. Dezvoltase un soi de legătură cu agenta, chiar dacă nu se întâlniseră niciodată față în

față. În final, se dădu jos din pat și se duse spre ușa de legătură.

— Hai, la treabă, spuse ea. Nu putem să schimbăm nimic dacă stăm cu brațele încrucișate. Hai să lucrăm la server. Să vedem dacă putem găsi arma fumegândă a bătrânului Klostermann.

Rutherford încă dormea dus în camera 19. Era ghemuit spre capul patului, sub pături. Laptopul lui era la celălalt capăt, conectat la echipamente. Sands se așeză cu picioarele încrucișate și-l porni. Rutherford nu se mișcă. Nu dădu niciun semn că ar ști că ea se află acolo, nici când Sands începu să folosească tastatura. Reacher stătea în picioare și se uita peste umărul ei. Apărură o serie de imagini. Unele prezentau un interes moderat. Altele nu erau deloc atractive. Niciuna nu avea vreo relevanță pentru tatăl lui Klostermann. Și niciuna nu oferea vreun indiciu despre spionii ruși, indiferent din ce perspectivă ar fi privit Reacher. Încercă să se gândească la ceea ce vedea.

— OK, spuse Sands după câteva minute. Încep să-mi fac o idee despre cum au alcătuit chestia asta. Scanările au fost făcute într-o ordine oarecum cronologică. Sunt câteva care nu se potrivesc, ori au fost îndosariate greșit, ori au fost găsite ulterior. Și se cam împart în câteva categorii extinse. Înregistrări de proprietate. Minute de ședințe. Genul ăsta de lucruri. Și într-adevăr par să acopere perioada corectă. Parcă din 1946 până în 1952, corect? De când a sosit tatăl lui până când a cumpărat Casa Spionilor.

— Ar trebui să fie suficient, spuse Reacher.

— O să mai caut. Totuși, sunt sute de fișiere. Nu te simți obligat să rămâi. Sunt o ciudată. Îmi plac lucrurile de genul ăsta.

Reacher mai zăbovi zece minute, apoi se scuză și se întoarse în camera 18. Făcu un duș lung. Apoi își întinse tricoul și pantalonii sub saltea și se băgă în pat. Ascultă în gând câteva dintre cântecele lui preferate. Numără până la trei. Și nu adormi imediat. Ceva îl deranja. Își dădu seama că erau nenorocitele alea de flori. Florile de colț. Ceva legat de felul în care și le amintea i se părea nelalocul lui.

În cele din urmă, Reacher adormi. Se trezi din nou la două și jumătate noaptea. Sau, mai exact, ceva îl trezi. De parcă cineva ar fi activat un întrerupător. De la adormit buștean la complet conștient într-o clipită. O reacție instinctivă. Ceva declanșase o alarmă. Un sunet. Îl auzi din nou. Ceva metalic. Venea dinspre ușă. Cea care dădea spre curte. Nu spre camera învecinată. Cineva umbla la broasca de la ușă. Încerca să intre în cameră. Reacher luă de sub pernă unul dintre pistoalele Beretta capturate și îl ascunse sub pilotă. Apoi rămase complet nemișcat.

Ușa se deschise pe sfert. O siluetă zveltă intră cu mișcări iuți. Apoi închise ușor ușa la loc. Intrase o singură persoană. Mică de statură. Îmbrăcată în negru. Cu un rucsac militar în spate.

— Reacher?

Era o voce de femeie și vorbea în șoaptă.

— Reacher, ești aici? Te rog, spune-mi că ești, pentru că altfel o să fiu teribil de jenată.

— Fisher? întrebă Reacher.

— Slavă Domnului. Telefonul ăla vechi și rablagit pe care-l ai e greu de urmărit. Wallwork n-a putut să-mi spună sigur dacă ești aici sau în camera alăturată.

— Sunt aici.

Reacher se ridică în capul oaselor și aprinse veioza de pe noptieră.

— Aici și trebuie să fiu. E camera mea. Întrebarea e, ce cauți tu aici?

— A apărut o problemă. Am ordine noi. Individul de la Moscova a intrat deja în țară. Grăbește lucrurile. Caută serverul cu și mai multă înverșunare ca înainte.

— Asta nu e o mare surpriză.

— Nu. Dar poate asta e. Căutarea serverului înseamnă căutarea lui Rutherford. Și, întrucât niciunul dintre ruși nu știe unde e Rutherford, individul cel nou vrea să-l scoată la lumină. Căutând-o pe maică-sa.

Reacher nu spuse nimic.

— Așa că înțelegi care-i problema aici, spuse Fisher. Nu putem face nimic ca s-o protejăm. Dacă am face-o, rușii și-ar da seama că există o scurgere de informații. Și, în afară de ce ar însemna asta pentru mine, personal — de exemplu, o moarte lentă și chinuitoare, pe care aș prefera s-o evit — și-ar retrage și agentul de la Oak Ridge. N-am afla niciodată dacă au obținut o copie a Santinelei. Ar fi un dezastru general.

— Trebuie să faceți ceva, spuse Reacher.

— De-aia mă aflu aici. Presupun că știi unde e Rutherford?

— Să zicem că știu.

— Bine. Atunci, vreau ca tu să faci două lucruri. Mai întâi, să-l convingi pe Rutherford să mai facă o copie a serverului. Pe urmă, să-l aduci la localul de vizavi de blocul unde stă el. Vreau să fie acolo la șase dimineața, cu serverul într-o mașină parcată afară. Întrebări?

— Reactivezi ideea inițială cu ambuscada?

— O adaptez. Știu care e obiectivul acum. Și unde-o să fie. Dar trebuie să micșorez intervalul de timp. Vreau ca totul să fie gata, inclusiv aparenta sinucidere a lui Rutherford, până-n prânz. Căci asta a rămas ora estimată pentru sosirea în oraș a tipului de la Moscova.

— N-o să meargă.

— Trebuie. N-avem timp. Și nu e lipsit de riscuri. Mai ales pentru mine. Trebuie să acționez contrar ordinelor. Să încerc s-o dau drept o inițiativă personală, dorindu-mi să mă revanșez în ochii superiorilor. Să pun de data asta mâna pe server ar trebui să fie suficient ca să-mi salveze pielea. Așa ar fi preferabil. Iar Rutherford nu are altceva de făcut decât să intre în joc. O să fie în regulă. Și oricum e mai bine așa decât alternativa.

— Nu. Nu e posibil. O migrenă l-a pus la pat pe Rutherford. N-ar putea să copieze nici măcar o listă de cumpărături, darămite un server. Și nu se poate mișca.

— Nu e amuzant, Reacher. Spune-mi că glumești.

— Nu glumesc deloc.

— Atunci, suntem mâncați. Întreaga operațiune s-a dus naibii. N-avem cum s-o salvăm.

— Nu te panica. N-are rost să ne pripim cu concluziile. Să zicem că aș avea o altă cale ca să copiem serverul.

— Cum?

— Nu contează. Nu există niciun risc de securitate. Asta-i tot ce trebuie să știi.

— Și cum ajunge în mâinile mele? Și să fac să pară convingătoare povestea?

— Ți-l voi da eu. În locul lui Rutherford.

— Reacher, deja ai oprit răpirea pe care încercam s-o facem eu și alți cinci oameni. N-aș putea să te înhaț acum cu ăia trei oameni rămași. N-ar fi credibil.

— Ai dreptate. N-ai putea să-l iei de la mine. Dar ai putea să-l cumperi.

— Și cum ai ajunge să-l vinzi?

— Uite care-i povestea. Totul a început cu jurnalista. Convinge-i pe ai tăi că eu lucram cu ea. Ea mi-a spus despre server. Nu ce era pe el, anume. Doar că era valoros. Am venit în oraș ca să-l iau de la Rutherford pentru că sunt un om lacom. L-am salvat de la răpire. M-am împrietenit cu el până când s-a scăpat și mi-a zis unde e. L-am furat, gândindu-mă să-l vând la un ziar. Doar că ăia au încercat să mă tragă pe sfoară cu povești cum că trebuie să dau dovadă de spirit civic și să li-l dau pe gratis. Așa că l-am scos pe piață. Pe dark web. Pe care o monitorizai pentru că ești meticuloasă. Am aranjat o întâlnire la diner, pentru că am insistat asupra unui loc public. Să zicem, la ora 08.00. Cu patru ore înainte ca tipul cel nou să se arate la față. Tu ești eroina, iar el se urcă în avionul următor pentru Moscova.

— Nu sunt de acord. În afară de faptul că ne-ai zădărnicit ultima tentativă de răpire, i-ai lăsat pe doi dintre oamenii mei inconștienți într-un tomberon și pe restul ne-ai atacat cu arme chimice improvizate. Nimeni n-o să creadă că ești asistentul unei jurnaliste.

— Atunci, mai bagă și tu niște elemente de adevăr. Zi-le că sunt un fost soldat, care lucrează în prezent ca bodyguard ocazional. Că jurnalista m-a angajat ca să am grijă de ea în Nashville. Unde îi investiga pe mafioții ăia. Cei de care Klostermann a avertizat-o să se țină departe.

— Ei, cred că asta ar putea să țină. O mai ornez eu pe ici, pe colo. Dar e cea mai bună variantă pe care o avem, așa că să încercăm s-o punem în aplicare. Tu ocupă-te de copiat. Wallwork o să te sune la ora 06.00 ca să-ți dea OK-ul sau dimpotrivă.

— Sună bine. Ne vedem la diner. Sper.

— Și eu sper. Reacher? Încă ceva. Până se face ora 06.00, încarcă-ți naibii telefonul ăla.

Fisher ieși din cameră, apoi Reacher stinse lumina și se întinse în pat. Era supărat pe el însuși. Tocmai încălcase regula fundamentală a soldatului: niciodată să nu te oferi voluntar. Trebuia să fie mai prudent. Dar, pe de altă parte, ce altă variantă ar fi avut? Ori se ducea el, ori o lăsa pe mama lui Rutherford în bătaia puștii. Nu știa nimic despre ea. Poate că femeia se putea descurca singură. Poate că fusese pușcaș marin cândva și era gata să-l învețe pe individul de la Moscova ce se întâmplă cu oricine vrea să-i facă rău băiatului ei. Era posibil. Dar nu știa. Așa că cel mai sigur era să se ocupe personal de problemă.

Reacher aprinse din nou lumina, se dădu jos din pat și se duse în camera 19 ca să caute sacoșa în care era încărcătorul de telefon. Încercă să nu facă zgomot, dar Sands se trezi oricum. O puse la curent cu evoluția situației și ea acceptă să se ocupe de copierea serverului. Ceea ce și făcu imediat imediat. Reacher se gândi că, întrucât ea și Sands erau treji, putea foarte bine să se ducă la *diner* de îndată ce serverul era pregătit. Apoi se răzgândi. N-ar fi avut niciun rost să ajungă acolo mai devreme. Trebuia să meargă mai departe cu schimbul, orice s-ar fi întâmplat. Chiar dacă rușii ar fi înlocuit tot personalul localului

cu parașutiști și i-ar fi încuiat pe clienți în subsol, el tot trebuia să se asigure că ajung în posesia serverului. Altfel, și-ar fi mutat atenția asupra mamei lui Rutherford. O variantă pe care el deja o exclusese. Și mai era un motiv pentru care să facă pe prostul. Fisher știa cine e Reacher. Dar ceilalți din grupul din care făcea parte nu știau. Pentru ăia trebuia să fie un bodyguard ocazional nu foarte deștept, care vrea să câștige și el un ban ușor. La cel mai mic indiciu că ar putea fi altceva, întregul castel din cărți de joc risca să se prăbușească. Așa că se întoarse în pat. Conectă telefonul la încărcător. Respiră adânc de trei ori. Și adormi din nou.

Reacher deschise ochii cu treizeci de secunde înainte să sune telefonul. Era Wallwork, care îl suna așa cum se înțeleseseră.

— Avem foc verde, spuse el. Fisher i-a convins. Ar trebui să fie floare la ureche. În final, e o variantă mai bună decât ambuscada. Mai puțin complicată. Nu-i nevoie să simulăm sinuciderea.

— OK. Hai să întrerupem radiocomunicația din acest moment, cu excepția urgențelor. Te sun eu când se termină.

Reacher închise telefonul și își trecu picioarele peste marginea patului chiar în momentul când Sands intră prin ușa de legătură.

— Ce face Rusty? întrebă Reacher.

— Nicio schimbare, spuse ea. E complet inconștient. Dar vestea bună e că serverul s-a copiat fără nicio problemă. Clona e pe pat, lângă laptopul lui Rusty.

— Mulțumesc, Sarah. Îți sunt recunoscător.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Doar să ai grijă și să te întorci întreg aici.

După ce plecă de la motel, Reacher trecu pe la clădirea principală a benzinăriei pentru camioane. Voia ceva în care să care serverul în ultima parte a drumului, când avea să meargă pe jos. Cea mai bună variantă se dovedi a fi o geantă de voiaj uriașă. Era făcută din fibre de nailon aspre, viu colorate, și avea mânere galbene, fluorescente. Reacher se gândi că, în materie de bagaj, echivala cu a te ascunde la vedere. În drum spre ieșire, luă și un pahar de carton cu cafea extra-tare, preferata camionagiilor. Își continuă drumul spre oraș și parcă la patru cvartale în spatele blocului lui Rutherford.

Reacher își calculă parcursul astfel încât să ajungă la diner la 08:02. Îl zări pe stradă pe unul dintre ruși, care se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin mai departe pe alee. Reacher se făcu că nu l-a observat și intră în local. Patru dintre separeuri erau ocupate. Agentul Fisher era în cel preferat de Reacher. Cel aflat la jumătatea șirului de pe partea dreaptă, sub Chevroletul turcoaz. Apoi mai era și cealaltă agentă rusoaică, evident refăcută după expunerea la clor, singură, citind o revistă. Un bărbat în costum, ocupat să termine movila de ouă jumări cu șuncă din fața lui. Și un grup de trei femei. Semănau foarte mult între ele, cu diferențe de circa douăzeci și cinci de ani între ele. Trei generații ale aceleiași familii, se gândi Reacher. Probabil sosite în oraș pentru o reuniune. Sau o nuntă.

Reacher așteptă ca Fisher să-i facă semn să se apropie, apoi se așeză pe locul din fața ei.

— Reacher? spuse ea.

Reacher încuviință.

— Dragon Tattoo 99?

— Numele meu pentru online, spuse Fisher. Ăla e?

Arătă spre geanta lui Reacher.

— Așa cum am promis, spuse Reacher. Tot ce am nevoie de la tine sunt banii.

— Nicio problemă. Banii sunt în mașina mea. E în spate. Vino cu mine.

Fisher începu să scoată o bancnotă de zece dolari din geanta ei. Se opri când bancnota era ieșită pe sfert, asigurându-se că al ei corp ferea bancnota de ochii rusoaicei din separeul învecinat. Trei cuvinte erau scrise pe margine, cu creionul: *AMBUSCADĂ. INTRĂ ÎN JOC.* Scoase bancnota până la capăt și întinse mâna să o lase pe masă, dar până la urmă o scăpă în paharul cu apă.

— Fir-ar să fie! Parc-aș avea două mâini stângi. Stai o secundă.

Luă un teanc de șervețele din suportul de perete, scoase bancnota din pahar și o tamponă până când rămase aproape uscată. Odată cu apa, dispăru și scrisul.

Fisher o luă înainte spre ușa care dădea spre alee. Trase de mâner și se dădu la o parte ca să-l lase pe Reacher să treacă. Un vehicul aștepta la trei metri distanță. Un Lincoln Town Car. Modelul vechi, pătrățos. O limuzină scoasă „la pensie", își zise Reacher. Sau una furată. Un ins coborî de pe scaunul din dreapta șoferului. Specialistul de la Moscova, fără îndoială. Sosit mai devreme. O matahală înghesuită într-un costum negru și cravată. Ca o figură de ceară neterminată. Avea probabil 1,95 m înălțime. Și cântărea cel puțin o sută treizeci și cinci de kilograme. Avea capul pătrat, cu unghiuri drepte scoase în evidență

de lipsa completă a părului. Urechile mici răsăreau de parcă ar fi fost lipite de țeastă ca o completare ulterioară. Nu avea sprâncene deloc. Ochi azurii. Un nas care fusese spart de cel puțin două ori. O gură care se căsca într-un zâmbet plin de cruzime, ce lăsa să se vadă câțiva dinți maronii, neregulați. Brațe imense, care atârnau din umerii masivi. Și coapse mai groase decât talia multor oameni obișnuiți.

Regiunea primitivă a creierului lui Reacher receptă toate indiciile subliminale. Le asimilă într-o clipită. Și emise drept răspuns un semnal de alarmă. Galben. Nu roșu. Individul va reprezenta o dificultate, spunea alarma. Semnificativă, dar nu insurmontabilă. În mod normal, pe Reacher, o astfel de evaluare l-ar fi liniștit. Dar în ziua aceea n-a fost cazul. Ca urmare a unei realități a secolului al XXI-lea, pe care cerebelul său nu era pregătit s-o aprecieze. Aceasta nu era o luptă pe viață și pe moarte. Era o stratagemă. Care avea să funcționeze numai dacă Reacher nu se dădea de gol. Ceea ce însemna că nu putea să ucidă pe nimeni. Și nici măcar să rănească grav pe cineva nu avea voie. Iar asta transforma situația într-o problemă foarte mare. Mai ales dacă voia să nu fie chiar el ucis.

Rusul pe care Reacher îl făcuse knockout apăru în gura aleii, în stânga lui. Tipul pe care îl aruncase prin geamul Toyotei răsări în dreapta. Fisher era în spatele lui. Simți că lângă ea mai veni cineva. Era cealaltă rusoaică. Și drept în fața lui tipul venit de la Moscova se apropie cu un pas. Reacher era încercuit. Tipul de la Moscova scoase o telecomandă din buzunar și apăsă un buton. Capacul portbagajului se ridică lent până ajunse în poziție

verticală. Interiorul portbagajului era lucios. Cineva lipise cu bandă adezivă saci negri de gunoi acoperind bine toată suprafața. Individul puse telecomanda deoparte și scoase din buzunarul sacoului un pistol. Un SOCOM Mark 23. Dezvoltat pe baza modelului Heckler & Koch USP. Beneficiar: Comandamentul pentru Operațiuni Speciale al Statelor Unite. Probabil, achiziționat local, mai degrabă decât să fi fost adus din Rusia. Un simbol al statutului, în felul său. Apoi, tipul scoase și un amortizor și îl înșurubă la capătul țevii. Reacher se gândi că această împăunare nu era necesară. Individul ar fi trebuit să-și pregătească arma din timp. Apoi, Reacher își dădu seama că spectacolul nu era pentru el, ci pentru agenți. Individul nou-sosit își făcea intrarea. Spunea: *Problema aia căreia nu i-ați dat de cap? E ușor de rezolvat. Uite-așa se face.* Demonstrația de forță ar fi fost reușită dacă individul n-ar fi comis o greșeală. Nu-l forțase pe Reacher să pună jos geanta. Geanta avea serverul în ea. Premiul lor cel mare. Asta îi lăsa lui Reacher niște opțiuni. Putea să arunce geanta sus în aer și să se care pur și simplu de-acolo în timp ce ei se agitau să o prindă din zbor pentru a-i salva conținutul. Putea s-o țină la piept drept scut. Sau să-i amenințe că o va face zob dacă nu se retrăgeau și-l lăsau să plece. Într-o zi normală, ar fi putut să facă oricare dintre acele lucruri. Dar nu în acea zi. Pentru că își dorea ca serverul să ajungă pe mâinile rușilor cel puțin la fel de mult ca ei.

Indivizii de pe alee veniră mai aproape. Femeile din spate se apropiară și ele. Omul de la Moscova îi făcu semn cu pistolul lui Reacher să facă un pas în față. Lui Reacher i se terminau opțiunile. În mintea lui, scenariile se succedau ca imaginile într-o lanternă magică. Vizualiza

moduri în care să evadeze. Vizualiza moduri în care să le dea serverul. Dar nu și un mod prin care să le facă pe ambele. Și timpul aproape că i se terminase.

Un al doilea set de degete se strânse în jurul mânerelor genții sale. Mult mai mici decât ale lui Reacher. Fisher trecu pe lângă el și-i smulse geanta din strânsoare. I-o dădu omului de la Moscova, de la care preluă pistolul. Îl îndreptă spre pieptul lui Reacher.

— Treci în portbagaj, cap sec, spuse ea. Sau mori pe loc, aici.

Reacher nu se mișcă. Mintea îi lucra la capacitate maximă. Oare îl jucase pe degete tot timpul? Sau îi salva viața? Moment în care regiunea primitivă a creierului i se reactivă. Evaluă indiciile. Și-și semnaliză verdictul. Verde. Niciun pericol. Reacher păși în față. Și se opri. Mai era un factor specific secolului al XXI-lea pe care cerebelul său nu-l putea lua în considerație. Portbagajul însuși. Lincolnul nu era o mașină mică. Portbagajul avea o dimensiune rezonabilă. Spre deosebire de Reacher, însă. Iar lui îi displăceau profund spațiile închise. Dintotdeauna. O aversiune primară față de ideea de a fi prins într-o capcană. Nu putea face nimic în privința asta.

Așa că se mișcă spre dreapta. Pe lângă mașină. Spre ușa pasagerului. O deschise. Și se strecură înăuntru.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Reacher petrecuse mult timp în locuri în care n-ar fi vrut să fie. Cel mai mult în timpul serviciului militar. Locuri prea calde. Sau prea reci. Unde tot ce se mișca voia să-l muște. Sau unde toți cei pe care-i întâlnea voiau să-l omoare. Dar atunci nu alegea locul în care se ducea. Trebuia să respecte niște ordine. Și măcar era plătit.

Reacher nu voia să fie în Lincoln. Nu primea niciun ban pentru asta. Și avea de ales. Înainte să pornească motorul mașinii, omul de la Moscova îi legase încheieturile cu cătușe din plastic, dar acelea nu erau un obstacol serios. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume ca Reacher să aștepte până când mașina ar fi încetinit la gura aleii. Să deschidă portiera. Să coboare din mașină. Și să plece. Ar fi fost și mai mulțumit să-i ardă un cot în tâmplă rusnacului și apoi să se care de-acolo. Dar, dat fiind rolul pe care trebuia să-l joace — un bodyguard cu jumătate de normă, nu foarte inteligent — o variantă mai prudentă ar fi fost să sară din mașină și să adauge puțină dramă interpretării. Să se prefacă panicat. Să fugă în zigzag pe trotuar și să se arunce în primul magazin din cale ori să

se arunce de nebun în trafic. Reacher știa că putea să pară convingător. Nu asta-l îngrijora. Se rezemă de spătarul scaunului. Mașina se puse în mișcare. Doar câteva secunde. Doar câțiva metri și jocul avea să fie câștigat.

Reacher nu era îngrijorat. Până când Fisher se aplecă în față și îi propti vârful amortizorului la baza craniului.

— Știu la ce te gândești, spuse ea.

Mâna lui Fisher păru să zvâcnească ușor. Nu îndeajuns ca să desprindă pistolul de pielea lui Reacher. Nimic ce ar fi putut observa cealaltă femeie aflată tot pe bancheta din spate. Nimic care să atragă atenția individului de la Moscova. Dar suficient ca Reacher să simtă variația în presiune. Trei împunsături scurte.

O zvâcnire ușoară.

Sau un *S* în codul Morse.

— Te întrebi dacă ai putea să scapi, spuse ea.

Mâna ei zvâcni din nou. O apăsare lungă. Un *T*.

— Păi să știi că nu poți.

O împunsătură și o apăsare. Un *A*.

— Pentru că ar fi o greșeală, zise ea.

Două împunsături. Un *I*.

— Ai putea fi rănit.

O împunsătură și o apăsare. Un *A*.

— Și chiar nu e nevoie, zise ea.

O împunsătură și trei apăsări. Un *J*.

— Trebuie doar să verificăm dacă serverul e în regulă, spuse ea.

Două împunsături și o apăsare. Un *U*.

— Nu durează mult.

O apăsare. Un *T*.

— Pe urmă, o să-ți dăm banii.

Trei apăsări. Un O.

— Iar după aia, și ăsta-i adevărul, poți să pleci.

O împunsătură, o apăsare, o împunsătură. Un *R*.

Reacher puse literele cap la cap. *STAI AJUTOR*.

— Cine, eu? zise Reacher. Nu plec nicăieri. Nu fără banii mei.

Omul de la Moscova conduse spre vest cale de aproape treisprezece kilometri, nici prea repede, nici prea încet, și după douăsprezece minute trase în dreptul camerei celei mai depărtate de recepție de la un motel care lui Reacher i se păru că e cam din aceeași generație cu motelul în care stătea el. Avea pe firmă o pasăre mitică similară, luminată cu neon. Înveliș din lemn asemănător. Aceleași tipuri de automate cu băuturi și gustări. Ferestrele și ușile se succedau într-un ritm familiar. Atât doar că motelul acesta era construit în linie dreaptă, nu în jurul unei curți interioare. Avea de două ori mai puține camere. Iar când omul de la Moscova îl conduse în camera 18, Reacher văzu că înăuntru era deja cineva. O femeie, spre patruzeci de ani. Într-o fustă deschisă la culoare, lungă până la genunchi. Un tricou polo de culoarea piersicii, cu un logo. Părul tăiat scurt. Avea un chip obișnuit, care nu ieșea în evidență, dar serios. Stătea la o masă mare din lemn cu un laptop în față. Un cablu albastru gros făcea legătura cu un dulap de echipamente înalt de nouăzeci de centimetri, cu muchii consolidate și rotile solide, așezat lângă scaunul femeii. Reacher se gândi că tipa era versiunea rusească a lui Rusty Rutherford. Adusă acolo ca să evalueze serverul. Și deja era gata să înceapă lucrul. Reacher aprecie eficiența.

Reacher observă că spațiul era mult mai mare decât în camera sa de motel. Semăna mai mult cu un apartament. Erau niște uși care dădeau în două dormitoare. O bucătărioară. Și o zonă de repaus cu o canapea și un televizor. Omul de la Moscova îl împinse pe Reacher, care făcu doi pași înăuntru. Cealaltă femeie din echipă intră după ei și-și continuă drumul spre unul dintre dormitoare. Fisher veni ultima. Puse pe masă geanta colorată ce conținea serverul și trase un scaun spre care îl mișcă de braț pe Reacher.

— Șezi, spuse ea. Și ai grijă, să nu-l rupi.

Reacher se așeză și Fisher scoase o bucată de șnur *paracord* dintr-un buzunar lateral al pantalonilor. Era albastră cu mici pete roșii. Și subțire. Avea diametrul nu cu mult mai mare decât al unui șiret normal. Dar Reacher știa că dimensiunea era înșelătoare. Era suficient de solid pentru a susține greutatea unei persoane obișnuite, în caz de urgență. N-ar fi avut nicio șansă să-l rupă. Fisher îl folosi ca să-i lege glezna dreaptă de piciorul scaunului. Îl legă strâns. N-avea cum să miște piciorul. Era imposibil ca șnurul să se desfacă. Fisher scoase alt șnur și-i legă și glezna stângă. Apoi îi apucă degetul mic al mâinii drepte. Îl trase într-o parte cât putu de mult. Scoase din buzunar un briceag și-i extinse lama.

— Am să tai legătura asta, spuse ea strecurând lama briceagului între încheieturile lui Reacher și cătușele din plastic. Dacă faci vreo prostie, îți rup degetul.

— Am făcut deja o prostie, spuse Reacher. Că am venit aici cu voi.

Fisher îi eliberă încheieturile și le legă pe rând cât mai jos, de picioarele din spate ale scaunului. Când

termină se dădu la o parte. Omul de la Moscova îi luă locul. Verifică nodurile. Pe fiecare în parte. Cu atenție. Iar când fu mulțumit, se întoarse spre femeia de la masă. Serverul era aliniat cu laptopul și alte două cabluri ieșeau din spatele lui coborând spre dulapul portabil.

— Cum arată? spuse el.

Femeia aprobă cu o mișcare din cap și zise:

— E veritabil. Nu încape nicio îndoială.

— Bun. Să mă chemi imediat ce găsești documentul. Sau când ești sigură că nu e acolo.

Apoi se întoarse spre Fisher.

— Și tu... păzește-l pe domnul Reacher. Ai mare grijă. Va trebui să am o discuție cu el. Indiferent de rezultat.

Fisher așteptă ca ușa să se închidă în spatele moscovitului, apoi se așeză lângă femeia de la masă. Reacher putea să vadă ecranul laptopului printre capetele lor. Era ca atunci când Sands cercetase serverul original la motelul unde se cazaseră. O succesiune de imagini, probabil documente și înregistrări de diferite tipuri. Reacher vedea listele și ștampilele cu aspect oficial pe unele dintre ele, dar altele semănau mai mult cu niște scrisori și însemnări scrise de mână. Majoritatea cuvintelor erau imposibil de deslușit. Erau scrise prea mărunt. Parcă era un păienjeniș complicat. Iar el era prea departe. Deși se îndoia că ar fi fost cu mult mai interesante dacă ar fi fost lizibile. Pentru el, în orice caz. Rușii aveau în mod clar un alt motiv pentru a le citi. Nu voiau doar o confirmare că serverul era veritabil. Voiau să știe dacă acolo se găseau detaliile incriminatorii. Dacă nu se găseau, nu mai aveau nicio problemă. N-ar fi fost nicio informație care să-i ajute pe

cei de la FBI să-l dea în vileag pe spion. Și Reacher nu le-ar mai fi fost de niciun folos. În schimb, dacă detaliile erau acolo, povestea ar fi fost cu totul alta. Fisher ar fi avut o șansă să salveze Santinela. Iar apoi s-ar fi pus pe tapet problema copiilor. Mai exact, dacă Reacher păstrase vreuna. Acesta fiind probabil și motivul pentru care omul de la Moscova schimbase planul. Și de ce voise să-l aducă pe Reacher la motel. Asta și dorința lui de a-și impune autoritatea în fața echipei. Și, din perspectiva lui Reacher, niciuna dintre variante nu echivala cu o propunere atractivă.

Fisher pălăvrăgea întruna, nelăsând conversația să lâncezească. Vorbea despre serialele TV. Filme. Bârfe despre vedete. Reacher bănuia că încerca să stabilească o legătură cu femeia de la computer. Să pară prietenoasă. Neamenințătoare. Că nu era genul de persoană căreia trebuie să i se ascundă lucruri. Că nu era genul care ar fura un secret de importanță vitală. Femeia nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Era prea concentrată pe ecran și pe mouse. Intrase într-un fel de ritm stabil. Făcea clic pe o intrare dintr-o listă. Se deschidea o imagine. O studia cam o secundă, apoi o închidea. Făcea clic pe intrarea următoare. Studia imaginea o secundă. O închidea. Făcea clic. Studia. Închidea. Iar și iar. Toată povestea asta îl făcea pe Reacher să fie și încordat, dar și plictisit în același timp.

Cealaltă femeie apăru în ușa dormitorului. Luă o sticlă de apă din frigider, se duse la masă, se uită câteva minute la imaginile care se succedau rapid pe ecran, apoi se întoarse în camera ei. Femeia de la computer își vedea de treabă, ca un robot. Clic. Analiză. Închidere.

Clic. Analiză. Închidere. Continuă așa timp de alte zece minute. Peste cinci sute de documente. Fisher continua să trăncănească. Apoi, femeia schimbă tiparul de lucru. Ținu o imagine deschisă timp de trei secunde. Verifică alte cinci imagini, revenind la intervalul de câte o secundă pentru fiecare.

— Trebuie să merg la baie. Mă întorc imediat.

Femeia de la computer închise laptopul, se ridică și se îndreptă spre al doilea dormitor.

Fisher își lăsă capul pe masă de parcă ar fi fost pe cale să ațipească. Dar în momentul în care ușa dormitorului se închise, se ridică vioaie. Deschise laptopul. Pe ecran apăru o imagine. O biserică, în culori vii și binecunoscutele cupole răsucite, în formă de ceapă. Era în mod clar rusească. Reacher o recunoscu. Era Biserica Mântuitorului pe Sângele Vărsat din Sankt Petersburg. Reacher vizitase orașul într-o călătorie după căderea Uniunii Sovietice. Își aminti de ea pentru că era prima biserică importantă care fusese construită de la bun început pentru a fi iluminată electric.

În centrul ecranului apăru o casetă. Într-o bară din partea de sus a ecranului era un șir de caractere chirilice. Reacher presupunea că cerea o parolă. Fisher tastă ceva. Reacher n-avea cum să-și dea seama ce scrisese pentru că fiecare literă era reprezentată de câte un asterisc. Dar, indiferent ce tastase, fusese corect. Biserica făcu loc unei liste de fișiere. Fisher folosi mouse-ul ca să selecteze rubrica situată cu cinci poziții mai sus decât cea care era deja evidențiată. Apăru o imagine. Fisher scoase din buzunar un mic telefon mobil pliabil. Îl deschise și fotografie ecranul de două ori. Închise telefonul. Închise

imaginea. Deschise rubrica evidențiată inițial. O închise. Închise și laptopul. Apoi se duse la Reacher. Îi vârî telefonul în buzunar, apoi o cheie de mașină și se dădu aproape de urechea lui.

— Găsit, șopti ea. A existat un al treilea frate. Trebuie să-i trimiți poza lui Wallwork. Așteaptă până se întoarce experta IT. Eliberează-te. Ar trebui să fie ușor; am slăbit majoritatea șuruburilor. Va trebui să ne faci knockout pe amândouă. Pe mine prima, ca să vadă tipa. Și pe Sonya, dacă iese din cameră. Mașina e parcată în față. Chevy Malibu. Albă.

Fisher îl strânse scurt pe Reacher de umăr și se grăbi să se întoarcă la masă. Își puse capul pe marginea ei. Experta reveni din dormitor. Se așeză. Deschise laptopul. Introduse parola. Și-și reluă rutina. Deschide. Analiză. Închide. Deschide. Analiză. Închide. Reacher îi dădu un răgaz de două minute. Peste o sută de documente suplimentare. Apoi se aplecă în față, ridicând picioarele scaunului și pivotând pe călcâie. Se trânti în jos cu forță. Scaunul se dezintegră. Reacher ajunse pe podea, înconjurat de fragmente de lemn. Unele erau zdrobite și fărâmițate. Altele erau practic intacte. Secțiunile verticale ale picioarelor rămăseseră prinse de încheieturile mâinilor și de glezne. Le ignoră și porni spre ușă.

Fisher îi ieși în drum. Avea SOCOM-ul în mână. Cu amortizorul atașat.

— Stop! Mâinile la ceafă. Imediat!

Reacher aruncă o privire spre experta IT. Aceasta rămăsese încremenită pe scaun, fără niciun semn c-ar avea la îndemână vreo armă. Se uită și la ușa dormitorului. Era tot închisă. Asta simplifica geometria. Cu o lovitură de

picior bine plasată o deposedă pe Fisher de pistol și apoi se mișcă o jumătate de pas la dreapta, astfel încât corpul lui să fie pe linia dreaptă care le unea pe cele două femei. În felul ăsta, experta putea să-l vadă cum își trăgea brațul în spate. Cum se pregătește pentru pumnul pe care îl lansa către Fisher. Dar nu putea să vadă genul de contact pe care-l realiza. N-o văzu decât pe Fisher prăbușindu-se într-o parte, lovind podeaua și rămânând acolo totalmente inertă.

Reacher se mai uită o dată la usa dormitorului. Tot închisă era. Se uită la expertă. În sfârșit, antrenamentul ei dădea roade. Cu mișcări febrile, încercă să-și ia geanta. Din care să-și scoată Glock-ul. Reacher ajunse imediat și o lovi cu mâna stângă în tâmplă. Nu prea tare. Suficient cât să o lase cu lumina stinsă. Dar nu într-atât încât să-i provoace o amnezie de durată.

Reacher recuperă SOCOM-ul de pe podea. Se uită la usa dormitorului. Mânerul se rotea. Se întredeschise și apăru țeava unui Glock. Ținut cu ambele mâini. Se mișca lent înainte. Femeia era în mod clar precaută. Spre norocul ei. Căci rămase în afara oricărui pericol când Reacher trase rapid două gloanțe spre cadrul ușii. Reacher porni spre ieșire. Datorită amortizorului, zgomotul împușcăturilor nu fusese foarte mare. Ca atunci când cineva loveste într-o masă cu o revistă făcută sul. Dar era posibil ca sunetul să fi ajuns până în camera învecinată. Ocupată, poate, de alți membri ai echipei rusești. Poate de civili. Oricum ar fi fost, Reacher se gândi că șarada durase suficient. Ieși din cameră. Identifică mașina. Se urcă. Porni motorul. Împinse maneta pe treapta Drive. Și apăsă pedala accelerației până la podea.

Reacher conduse cu viteză cam opt sute de metri, apoi trase pe marginea șoselei. Ascunse SOCOM-ul sub scaun și scoase telefonul pe care i-l dăduse Fisher. Trebuia să selecteze imaginile pe care aceasta le făcuse și apoi să i le trimită lui Wallwork. Apăsă butonul *menu*. Apoi închise telefonul.

Ceva îl frământa. Ceva legat de acea situație nu era în regulă. Puse telefonul la loc în buzunar. Reveni pe șosea și continuă să meargă cu viteză maximă până la motelul cu oprire pentru camioane unde îi lăsase pe Sands și Rutherford.

În același timp în care Reacher se apropia de stația de camioane, telefonul securizat al lui Speranski începu să sune.

— Momeala a fost luată, spuse vocea din receptor.

Speranski zâmbi ca pentru sine.

— Cât de repede o vor aduce?

— Am spus că a fost luată. Nu înghițită. Ea i-a dat telefonul hoinarului. El a plecat cu telefonul. Dar nu a trimis mesajul.

— De ce?

— Nu știu. Poate că vrea să capete mai mulți bani. Poate că nu știe cum să folosească telefonul. Poate i s-a făcut frică. O să aflăm. Și monitorizăm situația non-stop. În clipa în care trimite mesajul, o să știi.

Reacher parcă în fața camerei 18 și se grăbi să intre. Sands era acolo. Stătea la picioarele celui de-al doilea pat. Cu ochii larg deschiși. Picioarele despărțite la lățimea umerilor. Brațele întinse. Ținându-și Colt-ul cu ambele

mâini. Poziția clasică a trăgătorului. Isoscelul. Denumirea provenea de la forma triunghiulară pe care o alcătuiau spatele și brațele. O poziție bună pentru precizie. Ceea ce ar fi putut fi o problemă pentru Reacher, dat fiind că Sands țintea direct spre pieptul său.

— Reacher!

Sands lăsă arma jos și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Unde-ai fost? Am fost foarte îngrijorată. Te-am tot sunat și n-ai răspuns.

— Poveste lungă, spuse Reacher. Lucrurile au evoluat. O să-ți explic totul, dar acum am nevoie de ajutorul tău. Scoase din buzunar telefonul de la Fisher. În aparatul ăsta e o poză. A unui document. De pe serverul pe care li l-am dat rușilor. Fisher crede că e cel cu identitatea spionului. Vrea să i-l trimit lui Wallwork.

— E simplu. Dă-mi telefonul. Trimit eu imediat.

— Nu. Eu cred că e ceva în neregulă. Cred că Fisher a fost trasă pe sfoară.

— De ce?

— Ar fi câteva motive. Începând cu florile. Acele flori de colț de pe masa lui Klostermann. Nu erau acolo când eu și Rusty ne-am dus acasă la el. În schimb, au apărut a doua zi. Când urma să se întâlnească cu naziștii. Puțin cam mare coincidența.

— Nu neapărat. Ar putea fi mai multe motive să n-ai flori în fiecare zi.

— Și mai sunt și banii. De ce să plătească cinșpe mii de dolari pentru server când Klostermann n-avea decât să aștepte o săptămână, până se plătea recompensa și se deschidea din nou arhiva digitală? Așa ar fi procedat un om normal. Și de ce s-o plătești pe Toni Garza să meargă

să caute serverul în momentul când a avut loc atacul ransomware? E ca și cum ar ști că arhiva nu va fi deblocată.

— După spusele agentului Fisher, n-o să fie deblocată.

— Asta ziceam și eu. De unde putea să știe asta Klostermann? Doar rușii știu, pentru că ei sunt în spatele atacului.

— Dar Klostermann face parte din grupul nazist. Te-ai întâlnit cu ei. Le-ai văzut tatuajele. Organizează un miting. Toate astea sunt reale.

— Grupul e real. Mitingul e real. Dar asta nu înseamnă că și Klostermann e real. Naziștii ăia îl cred unul de-ai lor. Însă asta nu dovedește nimic. Nu mi s-a părut că-i dădea deșteptăciunea afară din casă. Klostermann ar putea fi cu ușurință un rus. Să bage zâzanie și să dezbine. E esența strategiei lor. Întărește grupurile rivale și incită-i pe unii împotriva celorlalți. Sporește violența și ura.

— Dar, dacă Klostermann e rus, de ce n-a fost scoasă din joc echipa lui Fisher, când individul a obținut serverul?

— Uite care-ar fi explicația favorabilă. Nu m-au crezut când le-am spus că este originalul. Așteptau să vadă dacă mai apar și alte copii. Astfel încât să le facă dispărute pe toate.

— Sună logic. Și care-i versiunea nefavorabilă?

— Pe scurt, după ce am mers la diner, am ajuns la motelul rușilor. Aduseseră acolo un expert în computere, gata să se-apuce de treabă. A nimerit peste fișierul ăsta aproape imediat. Deși oamenii de la FBI nu l-au găsit în câte ore? Aproape patruzeci și opt.

— Știa ce caută. Cei de la FBI nu știu.

— Se poate. Dar experta asta i-a semnalat, practic, lui Fisher că l-a găsit. Apoi a părăsit camera, ușurându-i

sarcina de a face o copie. Cât despre evadarea mea, am ieșit fluierând de-acolo. Așa că de-asta sunt îngrijorat. I-au lăsat echipa pe teren intenționat, astfel ca Fisher să vadă documentul.

— Deci, l-au plantat? De ce?

— Ca să-i trimită pe o pistă greșită pe cei de la FBI. Ca să-și protejeze agentul, aranjând lucrurile astfel ca un al doilea agent de-ai lor, dispensabil, să fie sacrificat.

— Știi ce-nseamnă asta, nu? Ei știu că Fisher e o cârtiță. Se joacă cu ea. Reacher, FBI-ul trebuie s-o extragă de-acolo.

— Dacă am dreptate, da. Dar trebuie să fim siguri. Putem vedea dacă documentul găsit de Fisher e și pe serverul nostru? Dacă nu e, știm că e un fals. Iar dacă este, putem să le comparăm pe cele două.

— Teoretic. Dar sunt mii de documente. Ar putea să ne ia săptămâni să-l găsim. Ne trebuie ceva ca să restrângem aria de căutare.

— Cum ar fi?

— Un nume de fișier ar fi excelent.

— Unde am putea să găsim așa ceva?

— Ar fi într-o bară în partea de sus a imaginii, probabil. Ca un titlu. Uite — dă-mi telefonul.

Sands se uită la ecran și clătină din cap.

— Imaginea e prea mică. Iar telefonul e prea rudimentar ca să aibă e-mail. O să trimit imaginea prin sms către telefonul meu, apoi o trimit spre computer.

Sands apăsă niște taste de pe telefonul lui Fisher, apoi câteva taste pe telefonul ei, după care o luă înainte și trecu prin ușa de legătură în camera 19. Îl găsiră pe Rutherford în picioare, lângă patul lui. Era palid, cu părul

un dezastru. Dar era în poziție verticală, ceea ce putea fi considerat un progres.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

Reacher îl puse pe Rutherford la curent cu tot ce se întâmplase, în timp ce Sands porni laptopul și deschise e-mailul pe care și-l trimisese singură. Ecranul se umplu cu imaginea unui formular afișat pe un alt ecran de computer. Imaginea era ușor neclară, dar arăta ca și cum hârtia originală avusese o nuanță verde-pal. Cu un fel de filigran mare în mijloc. Și o bordură neagră în cheie greacă de jur-împrejurul paginii. Antetele oficiale și casetele cu instrucțiuni erau și ele tipărite în negru. La fel și o ștampilă cu textul *CIORNĂ*. În 1949, cineva completase secțiunile necesare cu un scris de mână cursiv, cu cerneală albastră. Scrisese adresa, care era familiară. Și numele celor trei proprietari. Artur Klich și Kamil Klich, frații spioni. Și Krystian Klich, care trebuie să fi fost al treilea frate. A cărui identitate fusese păstrată secretă. Și despre care Fisher credea că ar fi legătura cu spionul de la Oak Ridge.

— Uite, colo, spuse Sands și arătă spre o bandă de text alb în centrul unei benzi albastre din partea de sus a imaginii. Scan00001968.jpg. De-aia avem nevoie.

Tastă pe tastatura numerică și făcu clic pe *trackpad*, apoi introduse numele fișierului în caseta care apăruse. Apăsă tasta enter și, după o secundă, ecranul se umplu cu o versiune mai clară a aceluiași formular.

— Ia stai așa, spuse Sands.

Arătă spre secțiunea din formulare unde erau listați proprietarii. Părea să fie același scris de mână. Culoarea

cernelii era aceeași. De asemenea, erau trecute tot trei nume. Artur Klich. Kamil Klich. Și Natalia Matusak.

— Nu-i la fel. Și cine e Natalia Matusak?

— Natalia Matusak este mama lui Henry Klostermann, zise Reacher. Heinrich Klostermann a fost al doilea soț al ei. Sunt mai mult ca sigur că numele ei original era Klich. Al treilea agent nu era un alt frate. Era ea. Sora lui Artur și Kamil.

— Documentul ăsta era o ciornă, spuse Sands. Au distrus-o ca să ascundă existența Nataliei. Sau așa au crezut că au făcut. Dar asta e versiunea originală. Cea văzută de Fisher a fost modificată.

— Cum puteau să facă asta? întrebă Rutherford. Serverul a fost tot timpul sub ochii tăi. În afară de timpul cât a stat în portbagaj.

— Înseamnă că au luat o copie a documentului de pe serverul pe care i l-am vândut lui Klostermann. Ar fi avut timp suficient să-l modifice. Experta lor l-a încărcat în timp ce Fisher mă lega de scaun. Apoi s-au asigurat că Fisher îl vede, știind că ea o să-l transmită FBI-ului. Cărora le-ar fi scăpat legătura cu Klostermann. Și ar fi tras o concluzie greșită privind identitatea spionului de la Oak Ridge.

— Dar cum i-ar ajuta asta? Dacă al treilea frate e născocit, n-are cum să existe vreo urmă care să ducă undeva.

— Ba uite că se poate. Rușii vor fi plănuit toată chestia. Urma o să fie perfectă. Îndeajuns de complexă ca să pară reală. Nu atât de complicată încât un agent obișnuit să n-o poată urmări. O să ducă la un țap ispășitor. Cineva care stă în Knoxville în clipa asta. Probabil cu o copie a

Santinelei ascunsă în pantof. Așteptând să fugă. Și să fie prins. Și să facă mărturisiri.

— De ce ar face cineva așa ceva?

— Ar putea să-și închipuie că face un sacrificiu nobil pentru o cauză măreață. Sau să primească o răsplată bală pentru familia din țară. Sau ca să scape de gulag. Cine știe?

— Dar, dacă dovezile sunt false, cum poate FBI-ul să găsească identitatea adevărată? întrebă Rutherford. S-au întors de unde au început.

— Ba nu, spuse Reacher. Pot să înceapă cu Klostermann. Individul a zis că ar avea un fiu. Acum s-ar putea să aibă și nepoți. Nimeni n-a mers mai departe pe pista asta pentru că nimeni n-a știut că mama lui a fost o spioană.

— E logic ce spui, zise Sands. FBI-ul a vrut serverul pentru că rușii știau că putea să dea în vileag identitatea spionului. Legătura din documentul ăla este cu Klostermann. Deci, Klostermann trebuie să aibă o legătură cu spionul.

— Fără să folosească numele lui Klostermann, evident, spuse Reacher. Altfel, cineva ar fi observat. Poate Matusak, întrucât ăsta-i numele pe care încercau să-l ascundă.

— În regulă, spuse Rutherford. Înțeleg asta. Dar să facem un pas înapoi. Jurnalista a găsit documentul în arhive. Documentul arăta că mai exista o ramură în arborele genealogic al fraților spioni. Rușii nu voiau să se afle despre asta pentru că ar fi condus la Klostermann. Și la fiul său. Și poate la nepoți. Așa că au distrus arhiva fizică. Au blocat-o pe cea digitală. Și au pus mâna pe server. Factorul neprevăzut. De ce să nu lase lucrurile în stadiul ăsta? Toate urmele le-ar fi fost acoperite. De ce s-o păcălească pe Fisher cu această identitate falsă?

— Cei de la FBI știau că rușii au un spion la Oak Ridge, spuse Reacher. Dacă rușii ar fi distrus arhivele și ar fi lăsat lucrurile așa, FBI-ul ar fi continuat să sape. Poate c-ar fi găsit un alt indiciu. Dacă planul rușilor funcționa, FBI-ul ar fi crezut că l-au prins pe spion. Și ar fi încetat să mai caute. Nu-i nevoie să cauți ceva pe care deja îl ai.

Speranski se plimba prin livingul său când telefonul lui securizat sună din nou.

— Momeala a fost înghițită, spuse vocea de la capătul circuitului. Mesajul a fost trimis. Dar nu către Biroul propriu-zis. Ci către o fostă agentă care acum este expert în securitate informatică. Americanii cred că informația este reală.

— Deci, Natasa?

— Nu ne mai este utilă. Centrul spune că poți să faci cu ea ce vrei.

Reacher îi lăsă pe Sands și Rutherford să caute prin alte înregistrări aleatorii de pe server și se duse alături să-l sune pe Wallwork. Îi spuse că acoperirea lui Fisher se dusese naibii. Și despre cele două fire posibile ce duceau la Oak Ridge. Dintre care unul era probabil fals. Iar celălalt era probabil real. Wallwork nu se arătă prea îngrijorat de diferență.

— O să-i găsim pe amândoi, spuse el. Chiar dacă unul e doar o țintă falsă. Și-o să-i arestăm pe amândoi. După aia o extragem pe Fisher. Ca să ne asigurăm că n-o să pățească nimic.

— Nu, Wallwork, spuse Reacher. Trebuie s-o scoți de-acolo cât mai repede!

— Nu putem să facem asta. Dacă Fisher dispare imediat după ce-a văzut înregistrările de pe server, rușii vor deveni bănuitori. Își vor scoate agentul de la Oak Ridge. Nu vom ști niciodată dacă Santinela a fost compromisă. Ce trebuie să facem e să coordonăm extragerea ei cu arestările.

— Greșești. Continui să privești misiunea din poziția pe care ai avut-o inițial — și anume că identitatea lui Fisher nu le e cunoscută rușilor. Dar ei știu despre ea. O folosesc pe post de canal de dezinformare. Așa că n-o vor lăsa să trăiască până când țapul lor ispășitor va fi arestat. În clipa asta, Fisher e sigură că ceea ce a trimis e veritabil. S-a concentrat luni de zile pe găsirea acelei informații. Prin urmare, când i-au fluturat-o pe la nas, a mușcat imediat. A făcut-o în mod reflex. Dar când lucrurile o să se așeze? Și toate coincidențele o să i se alinieze în minte? Nu-și vor asuma riscul. O vor ucide de îndată ce vor fi convinși că ai primit informația de la ea. Cu alte cuvinte, acum. Așa că trebuie să acționezi. Imediat.

Wallwork nu-i răspunse imediat. Reacher îl auzi cum se joacă cu un pix. Și-l imagină pe ins. Piesele i se aranjau în minte. Și nu-i plăcu imaginea care apărea.

— Bine, spuse Wallwork după încă un minut. Probabil că ai dreptate. Avem un mic răgaz. Dar, într-un fel, suntem norocoși. De modul cum au ieșit lucrurile, adică faptul că ea ți-a dat telefonul.

— Și de ce înseamnă asta că suntem norocoși? spuse Reacher.

— Cred că ai dreptate când spui că o vor ucide de îndată ce vor ști că informația a fost trimisă. Dar cum își vor da seama că a fost trimisă? Monitorizându-i telefonul.

— Fisher n-ar folosi un telefon de proveniență rusească.

— Bineînțeles că nu. Și-a procurat unul nou-nouț, special pentru acest scop. Rușii l-au clonat. Așa aș fi procedat și eu, în locul lor. E simplu și le va da de știre în momentul în care s-a trimis mesajul. Sau s-a efectuat un apel. Dar nu avem această problemă. Tu nu mi-ai trimis imaginea și de sunat, m-ai sunat de pe telefonul tău.

— Dar un mesaj a fost transmis de pe telefonul ei. Chiar acum.

— De ce? Către cine?

— Aveam nevoie de o denumire de fișier ca să dăm de urma documentului original. Ca să le comparăm. Imaginea era prea mică pentru a fi citită pe telefon. A trebuit s-o trimitem spre computer.

Urmă o nouă pauză. Reacher îl auzi pe Wallwork jucându-se din nou cu pixul. Apoi se auzi un zgomot de sticlă spartă.

— Felicitări, Reacher, spuse Wallwork. Tocmai ai ucis-o pe Margaret Fisher.

Sands îl duse pe Reacher cu mașina la motelul rușilor. Wallwork îl avertizase să nu se ducă acolo. Promisese să trimită chiar el cavaleria. Dar apoi pomeni ceva despre proceduri. Niveluri de secretizare. Protocoale de aprobare. Reacher știa spre ce rezultate conduceau astfel de cuvinte. Întârzieri. Așa că se gândi că șansele erau mici, dar, dacă Fisher mai era acolo și era încă în viață, poate că reușea să facă ceva mai direct. Ceva care să nu presupună mandate. Sau semnături. Sau permisiuni de orice fel.

Toate mașinile dispăruseră din zona unde se termina clădirea. Când trecură prin dreptul camerei 18, văzură

că draperiile erau trase. Dar nicio mișcacre. Așa că Sands opri Chevroletul chiar lângă ușa biroului de recepție și intră împreună cu Reacher. Se duseră direct la tejghea. În spatele ei stătea un tip, cam la treizeci de ani, cu o șapcă de baseball simplă pe cap și un tricou gri cu paspoal roșu și numele *Chuck* brodat într-un oval pe piept.

Sands își scoase portmoneul negru uzat.

— Agenți federali, spuse ea. Îi căutăm pe chiriașii de la camera 18. Sunt aici?

— Au fost, spuse Chuck. Același grup a ocupat și camerele 15, 16 și 17. Cele patru camere de la capătul clădirii. În tot cazul, nu mai sunt aici. Au eliberat camerele în urmă cu câteva minute.

— Au spus unde se duc?

— Nu, doamnă. Iar unul dintre ei nu părea să se simtă bine. O femeie. Cred că îi era rău. Sau era băută.

Fisher, se gândi Reacher. Drogată, ca să poată fi manipulată mai ușor.

— Bine, spuse Sands. N-are importanță. Trebuie să vedem interiorul camerelor.

— Nicio problemă.

Chuck luă patru chei din suportul de pe perete și le puse pe tejghea.

— Doar să le-aduceți înapoi când terminați.

Începură cu camera 18, căci aceea fusese a lui Fisher. Apoi trecură și prin celelalte. Camerele erau curate lacrimă. Reacher mai făcuse verificări, dar în locuri care nu erau la fel de curate. Chiar și găurile de glonț pe care le făcuse în rama ușii dormitorului fuseseră acoperite cu ipsos. Gunoiul lipsea cu desăvârșire. Nu lăsaseră absolut

nimic în urmă. Nici măcar din greșeală. Sau ceva ascuns de Fisher. Reacher se uită sub saltele și între prosoapele împăturite, și între sulurile de hârtie igienică și în dulapuri și în sertare și șifoniere. Încercă în toate locurile în care auzise, în toți anii petrecuți în poliția militară, că poate fi ascuns ceva. Ba chiar dădu drumul la apa fierbinte în chiuvete, pentru eventualitatea în care Fisher ar fi lăsat un mesaj pe vreuna dintre oglinzi. Nu găsi nici măcar un fir de păr.

— Nada, spuse Sands când terminară de căutat în camera 15. Ce facem acum?

— Sună-l din nou pe Wallwork, spuse Reacher. Vezi dacă știe ceva în plus.

Trecură pe la recepție ca să lase cheile în drum spre mașină și Chuck le făcu semn să se apropie.

— M-am gândit, doamnă, spuse el. Nu știu unde s-au dus oamenii ăia. Dar știu ce s-au dus să facă. V-ar ajuta asta cât de cât?

— S-ar putea, spuse Sands. Ce?

— S-au dus să joace golf.

Sands își încrucișă brațele la piept.

— Golf? Ești sigur?

— Destul de sigur. I-am auzit vorbind pe doi dintre ei. Vorbeau rusește. Știu puțină rusă pentru că bunicii mei erau din Sankt Petersburg. În tot cazul, unul dintre ei a folosit cuvântul бункерный. Înseamnă buncăr. Și unde găsești buncăre[1]? Pe terenurile de golf. Și sunt câteva pe-aici, prin preajmă. Al doilea ins a spus ceva despre

[1] În terminologia jocului de golf, un buncăr este o zonă special pregătită (o denivelare acoperită cu nisip), menită să testeze capacitatea jucătorului de a juca o minge de pe nisip. (*N.t.*)

faptul că ar fi acolo de-o veșnicie, așa că trebuie să fie un teren mai vechi.

— Golf? spuse Reacher când se întoarseră la mașină. Ce idiot!

— S-o fi înșelat el în privința golfului, spuse Sands. Asta-i sigur. Dar cred că tocmai ne-a spus unde au dus-o rușii pe Fisher.

— Serios? Unde?

— Când vorbeai la telefon cu Wallwork, eu și Rusty am extras câteva dintre înregistrările mai vechi. Am găsit câteva pentru lotul care se învecinează cu Casa Spionilor. Frații Klich l-au cumpărat cam tot atunci când au cumpărat terenul pentru casă. Au solicitat mai multe autorizații de construcție. Pe unele le-au cerut chiar de mai multe ori. Și erau niște notițe la dosar despre vecini care se plângeau de zgomote. De la excavatoare și betoniere. Lui Rusty asta i s-a părut cam ciudat, deoarece Casa Spionilor e cam izolată. Zicea că în apropierea ei nu se află nicio altă construcție. În orice caz, nu deasupra pământului. Așa că mă gândesc și eu pentru ce fel de lucruri ai nevoie de excavatoare și mult beton?

— Un buncăr, spuse Reacher.

— Exact, spuse Sands. Dar un buncăr adevărat, de pe vremea Războiului Rece. Nu unul plin cu nisip și mingi de golf.

— Fisher credea că frații spioni n-au făcut nimic cât timp s-au aflat în Tennessee, spuse Reacher. S-a înșelat. Au coordonat lucrările de construcție.

— Iar când au plecat, sora lor a preluat proprietatea, spuse Sands. Mama lui Klostermann. Au eliminat-o din

arhive astfel ca nimeni să nu mai facă legătura. S-a căsătorit cu Heinrich Klostermann și a trecut casa pe numele lui. Aproape ca la o spălare de bani. Doar că aici a fost vorba de o proprietate imobiliară.

— Pe urmă, la moartea lor, fiul lor Henry a rămas stăpân.

— Acesta fiind și motivul pentru care el încă locuiește aici. Nu poți să vinzi o casă cu un buncăr de beton în curtea din spate fără să ridici niște semne de întrebare. Nu că în zilele noastre ai avea ce să faci cu un buncăr.

— Până acum. Haide. Trebuie să mergem acolo și să facem o recunoaștere la fața locului.

— Putem să începem chiar de aici.

Sands scoase telefonul și îl manevră până când pe ecran apăru o imagine din satelit a curții din spate a Casei Spionilor. Mări imaginea cât putu de mult, dar nu prea erau multe de văzut. Doar o întindere plată de pământ acoperită de iarbă la marginea unei liziere. Genul de teren pe care ai putea ține un măgar, dacă nu-ți era prea drag. Mai era doar o singură altă particularitate constructivă. Un șir de trepte din beton. Se aflau la capătul unei alei de pământ bătătorit și păreau să coboare direct în solul neprelucrat.

— Nu prea-s multe chestii acolo, continuă ea. Speram să fie trape, conducte de ventilație și rezervoare de apă. Lucruri pe care am fi putut să le folosim ca să pătrundem.

Reacher clătină din cap.

— A fost construit ca adăpost pentru oameni în cazul unui eventual război nuclear. Trebuia să aibă autonomie. Apa, aerul, totul trebuia tratat și recirculat. De niște mașinării. Îngropate adânc, în pământ. Ar putea exista

un fel de legătură ombilicală cu casa, bănuiesc. Pentru electricitate. Poate și pentru apă. Ca să mențină lucrurile în funcțiune în vreme de pace. Sau pentru întreținere. Dar probabil că nu există niciun alt contact cu lumea de afară.

— Ar trebui să-i dăm de știre lui Wallwork. O să aibă nevoie de explozibili. De echipament de excavare. De instalații de săpat tuneluri.

— O să aibă, într-adevăr. Dacă locul este încuiat. O să-l sun din mașină. Dar pe urmă vreau să văd buncărul ăsta cu ochii mei. Avem un singur avantaj.

— Care?

— Nu știu că venim.

DOUĂZECI ȘI OPT

Sands opri mașina în fața porții lui Klostermann. Se uită la Reacher, își încrucișă degetele apoi întinse mâna și apăsă butonul interfonului.

Niciun răspuns.

Speră că va fi bine.

Încercă din nou.

Nu se întâmplă nimic.

Poarta era din fier. Înaltă de aproape doi metri și jumătate. Și culisa lateral, așa că nu avea balamale. Nicio despărțitură pe mijloc. Absolut niciun punct slab. Deci, nicio șansă de a fi doborâtă. Sau de a o deschide cu forța. Dacă nimeni nu le-o deschidea, singura cale de a trece de acea poartă era să introduci codul de acces corect.

Un cod din patru cifre are zece mii de permutări. Numărul variantelor posibile trebuia redus, așa că Reacher coborî din mașină și luă niște pământ de la baza zidului. Îl mărunți între degete, până îl făcu o pulbere fină. Suflă ușor pulberea peste tastatură. Suflă din nou ca să îndepărteze excesul. Și văzu că o urmă foarte fină de praf se lipise de trei dintre taste: zero, doi și patru.

Acum rămăseseră doar optzeci și una de permutări.

Din experiența lui Reacher, oamenii foloseau adesea date calendaristice ca numere de cod. Sunt ușor de ținut minte. Și adesea au un fel de semnificație sentimentală. Caz în care prima cifră trebuia să fie zero. A doua cifră trebuia să fie doi sau patru. Iar ultima pereche de cifre nu putea fi alcătuită din doi de zero. Acum rămăseseră zece posibilități. Sau poate că doar una. Reacher își aminti de Mercedesul negru. Vecinul, al cărui teren fusese ales pentru miting. Care credea că Klostermann era un camarad nazist. Reacher introduse 0420, ziua de naștere a lui Hitler.

Poarta începu să se miște.

Reacher sări din nou în mașină și Sands conduse dincolo de poartă. Se îndepărtă de casă. În terenul plin de tufișuri. Două mașini erau deja parcate acolo. Un Lincoln Town Car negru. Cea pe care o condusese omul de la Moscova. Și un alt Chevy Malibu. De data asta roșu. Sands se opri chiar lângă acesta.

Reacher ieși și începu să coboare treptele. Erau douăzeci și șase. Făcute din beton. Decolorat și scorojit de vechime și de vreme. O diferență de nivel de circa șase metri. Duceau la o ușă metalică. Vopsită în gri. Era mată. Fără alte caracteristici. Solidă. Reacher o împinse cu ambele mâini. Nu se mișcă. Se rezemă cu umărul de ea și-și propti picioarele pe treapta cea mai de jos a scării: împinse din nou. Mai cu forță. Ușa nu se clinti nici măcar o fracțiune de centimetru.

Reacher reveni la suprafață și se urcă în mașină. Sands străbătu terenul și parcă în fața casei. Traversară veranda, se apropiară de ușă și Reacher ciocăni. Niciun

răspuns. Se gândi că n-avea niciun rost să caute vreo cheie ascunsă, așa că trase o lovitură puternică cu piciorul chiar sub clanță. Ușa se deschise, împrăștiind așchii din ramă pe podeaua acoperită cu gresie. Reacher călcă pe resturile de lemn și se întoarse spre dreapta, pe lângă scară. Sands îl urmă. La capătul îndepărtat era o ușă. Ducea la o scară care cobora. Ajunseră la subsol. Reacher găsi întrerupătorul de lumină. Pe peretele din stânga erau rafturi de lemn, pline până sus cu valize, materiale de curățat și tot felul de cutii de carton și găletușe din plastic. Pe partea dreaptă era un cuptor cu mai multe echipamente de tratare a aerului, toate conectate la niște conducte metalice rectangulare, ce dispăreau în tavan. Și, ceva mai încolo, fixate în perete, erau două tablouri electrice din metal cenușiu.

Reacher se aplecă pentru a evita grinzile și își croi drum până la tablouri. Îl deschise pe primul. Pe o etichetă imprimată scria *CASĂ*. Pe eticheta din al doilea tablou scria simplu *PANOU 2*.

— O casă de dimensiunile astea n-ar avea nevoie de două tablouri, spuse Reacher. Al doilea trebuie că alimentează buncărul cu electricitate.

Arătă spre întrerupătorul general.

— Dă-mi trei minute, apoi ridică chestia aia, continuă el. Ar trebui să le întrerupă curentul. Pe urmă, o să înceapă să investigheze.

— Și dacă nu se mișcă? Dacă generatorul le funcționează sau au o rezervă de alimentare pe baterii? Sau tabloul e pentru cu totul altceva?

— Atunci, îi așteptăm pe oamenii lui Wallwork. Dar n-avem ce pierde dacă încercăm. Ridică întrerupătorul și

așteaptă sms-ul meu. După asta, te cari de-aici. Găsește un loc sigur în care să aștepți.

Reacher se întoarse afară și se duse la buncăr. Rămase la nivelul solului, ocoli casa scării și se opri într-un loc deasupra pragului vertical al ușii, în care ar fi fost invizibil pentru oricine ieșea. Scoase SOCOM-ul de la betelie. Înșurubă amortizorul. Și așteptă.

Ceasul din cap îi spuse că trecuseră trei minute. Nu se întâmplă nimic. Încă un minut trecut. Și încă unul. Apoi Reacher auzi scrâșnet de metal pe metal, urmat de zgomotul unor pași grei pe beton. Apăru ceafa unui cap. Era chel. Cu urechi mici lipite de țeastă ca o completare ulterioară.

Omul de la Moscova. Care încercase să-l bage cu forța pe Reacher în portbagajul mașinii.

Reacher așteptă până când individul ajunse în capul scării și apoi ridică pistolul.

— Hei! strigă Reacher.

Omul se opri și se întoarse. Reacher se apropie, ocolind casa scării, ținând pistolul la înălțimea pieptului.

— Femeia căreia îi spuneți Natașa, spuse Reacher. Ați adus-o aici?

Individul nu răspunse.

— Descrie structura buncărului.

Tipul se uită fix la Reacher, dar nu vorbi.

— Cine e acolo, jos? Câți oameni?

Rusul rămase tăcut.

— Timpul ți s-a terminat, spuse Reacher făcând un semn din cap către mașina Town Car. Deschide portbagajul.

Gura individului se strâmbă într-un rânjet, care lăsa să i se vadă alți dinți strâmbi și pătați.

— Crezi că vesta o să te salveze? zise Reacher ridicând arma la nivelul nasului individului. Eu zic să te mai gândești. Deschide portbagajul.

— N-o să mă împuști, zise individul. Vorbea clar, dar cu un puternic accent rusesc. FBI-ul are niște reguli.

— Așa e, spuse Reacher.

Și coborî arma. Cam cu treizeci de centimetri.

— Dar eu nu lucrez pentru FBI.

Apoi apăsă pe trăgaci. Glonțul îl lovi pe moscovit direct în mijlocul pieptului. Străpunse materialul tricoului și se lovi de un strat de Kevlar. Omul se clătină în spate. Un singur pas. De la distanța aceea, cei mai mulți oameni s-ar fi prăbușit. Poate cu niște coaste rupte. Poate chiar cu niște organe vătămate. Plasa densă de fire de polimer era prea puternică pentru a lăsa glonțul să treacă. Dar toată acea energie disipată trebuia să se transmită undeva.

Reacher readuse pistolul la nivelul ochilor.

— Ultima șansă.

Tipul ridică mâinile. Încuviință. Apoi scoase încet cheile din buzunarul pantalonilor. Se căzni, cu o singură mână, să-și alinieze degetul mare cu butonul corect al telecomenzii. Inelul de chei îi alunecă printre degete. Ateriză pe jos în fața lui. Se aplecă să-l ridice. Luă o mână de țărână. Ridică brusc brațul și azvârli praful și pietrișul mărunt înspre fața lui Reacher. Acesta făcu un pas în spate, evitând norul de praf. Tipul mai aruncă o mână și țâșni înainte. Era surprinzător de rapid și de agil pentru un om de dimensiunile lui. Ridică genunchiul și aruncă în față piciorul, care descrise un semicerc strâns. Prinse din mișcare țeava amortizorului. Smulse pistolul din mâna

lui Reacher. Și îl trimise răsucindu-se într-o boltă lentă. Reacher îl auzi zăngănind în jos, pe treptele din beton.

Individul aruncă iute o privire la gaura din cămașă. La rămășițele aplatizate ale glonțului. Zâmbi. Apoi lansă un croșeu gigantic spre capul lui Reacher. Reacher păși într-o parte, făcu o eschivă și trimise o lovitură cu cotul în coastele adversarului în timp ce se roti pe sub brațul acestuia. O lovitură inutilă. Căci era exclus să-l deranjeze cu ceva pe rusul protejat de vesta din Kevlar. Din partea lui Reacher, fusese doar un gest dictat de memoria musculară. Tipul își termină rotația și mai încercă o dată aceeași manevră. Reacher păși, se roti și, de data asta, își ținu cotul lipit de corp. Individul își blocă genunchii, sări în spate și trimise un pumn spre capul lui Reacher. Acesta se feri și simți în păr curentul de aer provocat de pumnul uriaș al rusului. Vesta îl împiedica pe Reacher să atace unele puncte, așa că se concentră pe fața individului. Avea nasul turtit și îndoit. Evident, fusese rupt în trecut. Poate de mai multe ori. Ceea ce evidenția o vulnerabilitate. Reacher se repezi înainte. Simulă avântul pentru un croșeu cu brațul stâng și-și trimise pumnul drept direct în fața tipului. O lovitură frumoasă. Puternică. Precisă. Îi dădu adversarului capul pe spate, îndoindu-i gâtul și întinzându-i ligamentele. Un om normal ar fi căzut pe spate. Poate ar fi rămas lungit acolo. Dar moscovitul doar își clătină capul și se îndreptă. Nicio urmă de sânge. Nici respirația nu i se modifică. Așa că Reacher îl mai lovi de două ori. Cu același pumn. În același loc. Cu fiecare dram de forță pe care-l putu aduna. Apoi se retrase ca să evalueze daunele pe care le provocase.

Nici urmă de daune. Omul de la Moscova țopăia pe tălpi rânjind ca și cum s-ar fi distrat de minune. Apoi sări în față și lansă lovituri cu ambii pumni deodată. Reacher blocă o lovitură. Dădu să riposteze. Din nou, memoria musculară. O reacție la faptul că văzuse fața și corpul individului complet neapărate. Apoi, sesiză pericolul. Își ajustă replica, vrând să pareze a doua lovitură. Dar întârzie. Cu o fracțiune de secundă. Pumnul rusului trecu pe lângă antebrațul ridicat al lui Reacher și-l izbi în piept, chiar pe partea interioară a umărului său stâng. Forța loviturii îl făcu să se învârtească și-l doborî în lateral. Căzu într-un genunchi și abia reuși să-și revină înainte ca individul să-și continue asaltul cu o lovitură de picior trimisă spre abdomen. Reacher se arcui în jurul piciorului și-și expedie pumnul drept în tâmpla individului. Care se împletici în stânga. Își recăpătă echilibrul. Mai făcu patru pași. Apoi inversă direcția și se năpusti asupra lui Reacher. Rapid. Cu intenția de a-l doborî prin forța asaltului. O manevră de curtea școlii. De o eficacitate brutală împotriva unui om neavizat. Dar nu împotriva cuiva cu experiența lui Reacher.

Omul atacă cu umărul drept în față. Reacher păși în stânga lui. Ca să se posteze în spatele individului când trecea pe lângă el. Departe de pericolul unei lovituri cu pumnul drept. Sau a unui croșeu de stânga. Atât doar că individul nu trecu de el. Își înfipse piciorul drept în sol. Își blocă genunchiul. Împinse înapoi. Se roti în sens invers acelor de ceasornic și-l izbi pe Reacher în piept cu cotul stâng. Forța impactului îl săltă pe Reacher de la sol și, de data asta, îl trânti pe spate. Capul lui lovi pământul. Rămase fără aer în plămâni. Moscovitul se

apleca deasupra lui. Ridică piciorul drept. Îl ținu sus, gata să calce pe țeasta lui Reacher. Sau pe gât. Sau pe abdomen. Sau pe vintre. Oriunde ar fi ales, acela ar fi fost sfârșitul. Sau începutul sfârșitului. Doar că tipul ezită. Poate că avea prea multe opțiuni. Poate că voia să-și facă victima să asude. Dar, oricare ar fi fost motivul, îi dădu lui Reacher răgazul necesar pentru a se răsuci pe burtă. Să-și proptească mâinile în pământ și să se ridice. Să-și tragă genunchii în față. Să-și lipească tălpile de sol. Și să țâșnească în sus, încleștându-și picioarele și lovind cu creștetul capului la baza maxilarului inferior al individului, în locul unde se îngustează sub bărbie.

Proiectat în sus și în spate, individul se prăbuși lat în țărână. Cu Reacher aplecat deasupra lui. Iar Reacher nu ezită. În adâncul ființei sale, era un luptător de stradă. Un bătăuș. Știa regula de bază. Când ai doborât adversarul, îl termini. În clipa și în locul ăla. Așa că-l lovi cu piciorul în cap cât de tare putu. Apoi îl lovi din nou. Și încă o dată. După care îngenunche pe pieptul acestuia și îl izbi în gât cu toată greutatea și cu toată forța.

Reacher se ridică pentru a evalua efectele acțiunilor sale. Avu nevoie de un moment ca să-și recapete suflul. Apoi târî cadavrul individului până la Town Car. Căută în buzunarele acestuia gloanțe de rezervă pentru SOCOM. Nu găsi nimic, așa că deschise portbagajul cu telecomanda. Îl ridică pe individ și-l îndoi ca să încapă înăuntru. Apoi deschise portiera șoferului. Se aplecă și smulse de pe parbriz oglinda retrovizoare. Îi trimise lui Sands mesajul: *Pornește curentul*. Și porni din nou spre scară. Apucase să coboare trei trepte când îi sună telefonul.

Era Wallwork.

— Am vești, spuse acesta. De la Oak Ridge. Ai avut dreptate cu Klostermann, că are un copil care lucrează acolo. Dar nu un băiat. O fată. Diane. Și n-o cheamă Matusak. S-a măritat. Poartă numele soțului. Smith. Cel mai comun nume din America. Un detaliu util pentru un spion, nu-i așa? În tot cazul, o ținem sub supraveghere acum. Cum apare o șansă clară, o înhățăm. Ar putea fi utilă ca monedă de schimb.

Reacher puse capăt convorbirii și continuă să coboare treptele. Recuperă SOCOM-ul, se opri la baza scării, împinse ușa grea. Și trecu dincolo.

Spațiul era foarte strâmt. Și jos. Ca o cabină de probă a unui magazin de confecții. Poate potrivit pentru oameni cu dimensiuni normale. Dar foarte incomod pentru Reacher. Podeaua și pereții erau din beton. Tavanul era împânzit de grinzi metalice masive. În față, altă ușă. Tot cenușie. Și cu o roată gigantică în centru, în loc de broască. Reacher trase de ea și ușa se deschise.

Trecu într-un alt spațiu, ceva mai mare, dar tot incomod. Grinzile de oțel continuau să susțină tavanul. Pereții erau din beton simplu. Iar în podea se vedea o trapă. Reacher se așteptase la ceva de genul ăsta. Un fel de puț vertical. Dacă cineva aștepta jos cu o armă, jocul s-ar fi terminat. Dar nu exista alternativă. Dacă voia s-o găsească pe Fisher, trebuia să coboare.

Reacher ținu SOCOM-ul în mâna dreaptă și ridică trapa cu stânga. O deschise complet, apoi scoase oglinda pe care o smulsese din mașină. O ținu deasupra deschizăturii și o înclină ca să poată privi în jos. Puțul era cilindric. Era mărginit cu secțiuni din beton curbate. Aliniate

cu precizie. Fără goluri. Fără fisuri. Diferența de nivel era de șase metri. În perete erau fixate scoabe metalice în formă de D, pentru a fi folosite drept trepte. Patru becuri chioare protejate în cuști de sârmă. Și niciun semn că cineva ar fi stat la pândă jos. Reacher puse oglinda în buzunar și vârî pistolul în betelia pantalonilor. Se gândi că spațiul de mai jos va fi limitat. Probabil de ziduri solide. Un mediu nepotrivit pentru gloanțele ricoșate.

Suprafața de la baza puțului era de două ori mai lată decât în vârf. În podea, la dreapta, era altă trapă care ducea, probabil, la un nivel inferior. Și o ușă metalică gri în peretele din fața lui. O întredeschise și se folosi de oglindă ca să se uite prin deschizătură. Ducea spre un coridor. Se vedeau alte suprafețe gri. Multe unghiuri drepte realizate cu precizie. Dar niciun om. Reacher deschise ușa până la capăt și trecu prin ea.

Fisher se chinuia să se concentreze. Capul și-l simțea ca și cum ar fi fost umplut cu nisip. Dintr-odată, i se făcu frig. Și avea o senzație de umezeală. Era conștientă că e în poziție verticală, dar fără să stea pe picioarele ei. Avea brațele ridicate deasupra capului. Încercă să le coboare. Nu reuși. Realiză că îi atârna corpul de ele. Umerii începeau să protesteze. O dureau încheieturile mâinilor. Ceva o înțepa acolo. Ceva metalic. Și picioarele îi erau goale. Doar degetele atingeau podeaua. Suprafața acesteia era nefinisată.

Clătină din cap și un individ apăru în câmpul ei vizual. Era bătrân. Cu părul alb. Păr mult, cârlionțat și ciufulit. Puse ceva jos. O găleată. Întinse mâna într-o parte. Spre o masă metalică. Pe care erau aliniate niște lucruri.

Unelte. Cu lame. Și fălci. Luă una dintre ele. Semăna cu un foarfece, dar mai mare. Poate și mai tăioasă. O ținu ridicată în mâna dreaptă, în dreptul feței ei, și cu mâna stângă trase spre el tivul fustei.

— Acum, draga mea, spuse el. Hai să te scăpăm de hainele astea ude.

Reacher văzu altă ușă drept în față, în celălalt capăt al coridorului. Trei uși pe stânga. Și două pe dreapta. Deschise prima ușă de pe stânga. Dădea într-un dormitor. Mic. Utilitar. Un dulap metalic lipit de perete. Și un pat cu cadru metalic. Niciun alt obiect de mobilier. Nimic care să amintească de confortul unui cămin. Prima ușă de pe dreapta dădea într-o baie. Era comună, cu separeuri pentru pisoare și chiuvete. Oțel inoxidabil și porțelan alb simplu. Gresie albă pe podea. A doua ușă de pe stânga dădea într-un alt dormitor. Identic cu primul. Un dulap metalic. Un pat metalic. Niciun alt obiect de mobilier. A doua ușă de pe dreapta dădea într-un dormitor comun. Erau acolo trei paturi duble. Aveau cadre metalice, saltele subțiri în dungi, iar un șir de valize din lemn ieftin, erau aliniate lângă ele. Ultima ușă de pe stânga se deschidea spre o bucătărie. Cu frigidere și congelatoare. Bufete și blaturi. Mese și scaune. Două chiuvete. Și, pe un perete, o pictură cu o fereastră cu perdele unduindu-se în vânt și un peisaj cu copaci, flori și iarbă. Ultima ușă dădea într-o încăpere pătrată. Era mare cât toate celelalte la un loc. În dreapta, o zonă pentru mâncat, cu o masă din lemn deschis la culoare și opt scaune. În stânga, o zonă de odihnă cu două canapele și două fotolii. Rafturi cu cărți aliniate pe pereți. Unele pline. Altele goale. Pe unele erau cutii cu

jocuri de societate. Pe altele, teancuri de reviste. Dar nu existau oameni. Și nici urmă de Fisher. Și tocmai de acest lucru se temuse Reacher. Însemna că va trebui să coboare la nivelul inferior.

Ceața care-i învăluise mintea lui Fisher începea să se risipească. Tot o durea capul, dar reușea să înțeleagă mai bine ce era în jurul ei. Își dădu seama că avea pe ea doar lenjeria de corp. Începu să tremure. Avea brațele deasupra capului pentru că încheieturile erau prinse cu cătușe și atașate de un lanț trecut printr-un inel de metal din mijlocul tavanului. Camera în care se afla era cam de trei metri pe patru și jumătate. Avea o ușă, pe jumătate deschisă. Zidurile erau construite din BCA, care fusese apoi vopsit. Inițial alb, între timp îngălbenit, exceptând numeroasele locuri acoperite de pete și stropi maronii. Podeaua era din beton. Ici-colo răsăreau cioturi de bolturi groase. Fisher bănui că, pe vremuri, acolo fusese ancorată un fel de instalație grea.

În afară de ea, în cameră mai erau cinci oameni. Bătrânul cu păr alb, ținând în mână foarfecile cu care îi tăiase hainele. Trei membri rămași din echipă. Și o femeie, pe care n-o recunoscu. Era extraordinar de slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră cu un șorț alb, ca un fel de uniformă, iar părul blond era legat cu un nod în creștetul capului.

Hainele ferfenițite ale lui Fisher erau la picioarele ei. Era acolo și-o găleată, pe care bănui că tipul o folosise ca să aducă apa cu care o stropiseră. Și observă că masa de metal avea două niveluri. Ochii ei erau atrași de un dispozitiv de pe raftul de jos. Era făcut din lemn lustruit,

cu o parte frontală înclinată și un cadran, ca un aparat de radio de pe vremuri. Un cablu ieșea din spatele dispozitivului și era legat la o priză de pe perete. Și mai avea două fire, făcute colac. Unul se termina cu un ghemotoc de firișoare metalice subțiri. Celălalt avea un mâner izolat electric cu doi țepi ascuțiți din alamă ieșind din capătul îndepărtat.

— Văd că-mi admiri dispozitivul, zise bătrânul. E ceva vechi, de calitate. De la Moscova. A fost al mamei. După toate aparențele, a fost un operator expert. Poate c-o să-l folosim într-o zi. Oamenii ăștia probabil că n-au văzut niciodată așa ceva în acțiune. Tensiune înaltă, curent mic. Asta-i secretul. Ca să poată provoca mai multă durere, timp îndelungat. Lâna de oțel pătrunde în... mă rog, probabil că poți bănui. Iar sonda intră oriunde am eu chef.

Reacher se întoarse prin ușa care dădea în holul de intrare. Ridică trapa din podea și-și folosi oglinda ca să se uite înăuntru. Puțul cobora alți șase metri. Lui Reacher nu-i plăcea asta. Era deja la o adâncime prea mare în subteran. Începu să simtă furnicături la ceafă. Exista un motiv pentru care strămoșii lui spuneau povești despre gnomi care bântuiau pe sub poduri și balauri care trăiau în peșteri. Locurile alea erau întunecoase. Înghesuite. Nenaturale. Oamenii n-au ce să caute în ele.

La nivelul de mai jos erau cinci camere. Două pe stânga. Două pe dreapta. Și una la capătul coridorului. Pe uși erau plăcuțe indicatoare. *Purificare aer și HVAC*[1]

[1] Acronim pentru *Heating, Ventilation and Air Conditionning* = Încălzire, ventilație și aer condiționat. (*N.t.*)

pe stânga. *Centrala telefonică* și *Generator* pe dreapta. Și *Purificare apă* separat. Reacher nu avea nevoie să caute în fiecare cameră, pe rând. Ușile a patru dintre ele erau închise. Doar una era deschisă. Sala generatorului. Doar o crăpătură. Dar suficient ca Reacher să audă o voce. Aparținea unei persoane pe care o cunoștea.

Klostermann strecură foarfecii între sânii lui Fisher. Prinse între lame bentița subțire care unea cupele. Centră instrumentul pe micul papion decorativ. Și începu să strângă mânerele.

— Asta-i doar pentru amuzamentul meu, pentru că deja știu totul despre tine, Natașa. Sau să-ți zic Margaret? spuse el. Dar am totuși o întrebare. Hoinarul. Cum îl găsesc?

— Nu trebuie decât să te întorci cu fața, spuse Reacher din ușă.

Cinci oameni se întoarseră. Doi se retraseră spre zidul îndepărtat. Klostermann și menajera lui. Trei își scoaseră pistoalele. Agenții ruși. Se aflau în dreapta lui Reacher, cam pe la jumătatea sălii. În linie dreaptă. Cu umerii aproape atingându-se. Bărbații la extremități. Femeia, la mijloc. Reacher păși spre ei. Aceștia ridicară pistoalele. Reacher ridică mâinile. Încet, până ajunseră la înălțimea feței, cu palmele spre în afară, cu degetele răschirate.

— Uite cum văd eu lucrurile, spuse Reacher. Sunteți cu toții profesioniști. Sunteți aici ca să vă faceți treaba. Nimic personal. Așa încât, dacă puneți pistoalele jos, pe podea și ridicați mâinile la ceafă, n-o să vă omor. Doar vă predau autorităților. O să vă pună o mulțime de întrebări

tâmpite. O să vă dea mâncare proastă timp de câteva luni. Iar apoi o să vă schimbe pentru următoarea serie de americani care sunt prinși în țara voastră. E posibil ca până la sfârșitul anului să ajungeți acasă. Ce ziceți?

Niciunul dintre ruși nu-i răspunse.

— Oferta nu e valabilă la infinit, spuse Reacher. Expiră în trei secunde. Sunteți gata? Trei. Doi…

Reacher își aruncă ambele brațe în față, strângând pumnii din mișcare, și îi lovi pe ambii bărbați în beregată. Indivizii scăpară pistoalele din mâini și căzură pe spate, apucându-se cu mâinile de gât și încercând cu disperare să inspire aer prin laringele zdrobite. Apoi lovi cu genunchiul drept în abdomenul femeii. Aceasta se îndoi în față, icnind, iar Reacher o izbi cu cotul drept în ceafă, fix în locul unde se unea cu țeasta. Femeia se prăbuși ca sub acțiunea unui întrerupător la picioarele lui Reacher.

Nu-i rău deloc, își zise Reacher. Rapid. Eficient. Deși nu tocmai simetric. Niciun punct pentru stil.

Menajera se repezi în față. Reacher abia îi văzu piciorul în mișcare, dar îi simți latul tălpii când îi lovi obrazul. Se întinse după ea, dar tipa dansă în spate spre colț, sucindu-se și unduindu-se, prea iute ca s-o poată prinde. Se mișcă spre ea, înghesuind-o, cu intenția de a o prinde în colț, pentru a-i anula avantajul vitezei. Ea făcu o eschivă laterală, scoțând ceva din păr în timp ce se mișca. Un ac. Mai mult ca o lamă. Lung de cincisprezece centimetri. Subțire. Ascuțit ca un brici. Îl atacă pe Reacher din mișcare. Îl prinse pe piept. Îi sfâșie tricoul. Și pielea. Nu prea adânc, dar suficient ca să țâșnească sânge. Femeia mișcă acul în sens opus.

Rată ținta. Și alergă spre ușă. Reacher, după ea. Se uită în lungul coridorului. Ajunsese deja la jumătate. Reacher scoase SOCOM-ul, ținti și trase trei gloanțe. Căutând s-o nimerească în piept. Dar nimerind zidul opus, sus și la stânga. De bună seamă că amortizorul se îndoise când pistolul căzuse pe trepte. Latura lui instinctivă țipa: *Urmărește-o!* Latura rațională spunea: *E prea iute. Uit-o. E dusă.*

Reacher reveni în încăpere și-l găsi pe Klostermann chiar lângă ușă. Îl izbi cu piciorul în boașe. Se îndoi și căzu în patru labe, vomitând, icnind și gemând. Reacher se duse la Fisher. Se întinse și-i desfăcu cătușele. Femeia avu nevoie de un moment ca să-și revină și-și puse palma pe pieptul lui Reacher. Apoi își înfășură propriile brațe în jurul corpului.

— Mi-e frig, spuse ea. Amețesc.

Reacher se duse la corpul inert al rusoaicei, îl ridică în poziția șezut și îi scoase cămașa peste cap. I-o dădu lui Fisher și apoi se întoarse ca să scoată bocancii, ciorapii și pantalonii femeii moarte. O lăsă pe Fisher să se îmbrace și se duse la Klostermann, rezemat de zid, ca să-l ajute să se ridice în capul oaselor.

— Vreau să-mi spui două lucruri, zise Reacher. Te-am văzut cum obții informații de la oameni. E nevoie să îmi fac de lucru cu trusa ta de instrumente? Să te atârn de tavan? Să pornesc jucăria ta electrică?

— Nu.

Vocea lui Klostermann era doar cu puțin mai tare decât o șoaptă.

— Bun. Astea sunt lucruri pe care le știu deja, dar vreau să te aud când le spui tu. Mai întâi, Toni Garza. Jurnalista. Tu ai ucis-o?

— Da.

— Și ai torturat-o?

Klostermann încuviință.

— Și Marty? Tipul care m-a dus cu mașina?

— E mort.

— Tot tu l-ai ucis?

— Nu. I-am pus pe ei să o facă.

Klostermann arătă spre cadavrele rușilor.

— OK. Îți mulțumesc că ai fost sincer. Și cât încă ne mai stăpânește spiritul destăinuirilor, am să-ți spun două lucruri. Mai întâi, planul tău de a o folosi pe Fisher ca să transmită informații false FBI-ului? A dat greș.

— Nu știu despre ce vorbești.

— N-a făcut decât să-i alerteze cu privire la adevăratul agent.

Klostermann se crispă.

— O vor aresta cât se poate de curând, continuă Reacher.

— Nu te cred.

— E adevărat. Altfel, de unde i-aș putea cunoaște numele. Diane Smith. Diane Klostermann, înainte de a se căsători.

Klostermann nu reacționă. Rămase perfect nemișcat. Timp de zece secunde. Cincisprezece. Apoi se aplecă spre propria-i gleznă. Degetele se fixară pe mânerul sidefat al unui mic pistol de calibrul .22. Dar nu izbuti să-l scoată din toc. Pentru că Reacher îl apucă de părul vâlvoi. Îi trase capul în față. Și-l izbi cu forță de zid.

O singură dată.

Fu suficient.

Reacher scoase două telefoane din buzunarele lui Klostermann. Un telefon simplu, cu cartelă preplătită, de culoarea vaniliei, și celălalt cu tot felul de butoane suplimentare și pictograme. Se gândi că cineva de la FBI ar putea fi interesat de acesta din urmă, așa că i-l dădu lui Fisher. Apoi o luă înainte și ieși din încăpere, de-a lungul coridorului și prin ușa ce dădea în hol. Fisher făcu un pas spre scară, apoi se lăsă pe vine.

— Nu mă simt bine, spuse ea. Nu știu ce drog mi-au dat, că m-a dat peste cap. Nu cred că pot să urc.

— Nu te las aici, spuse Reacher. Asta cu siguranță.

O săltă peste umăr, se urcă la nivelul superior și se strecură prin trapă.

— Vezi, n-a fost nicio problemă. Încă o scară și suntem liberi.

Reacher urcă următoarele cinci trepte. Și se opri. Ceva era în neregulă în partea de sus a puțului. Era prea întunecat. Continuă să urce spre spațiul din vârf, o lăsă pe Fisher cu grijă jos și se rezemă de zid. Închise ochii. Și încercă ușa.

Nu se mișcă. Nici măcar un milimetru.

Reacher era prins în capcană. Sub pământ. Într-un spațiu mic. Singurul lucru care încă din copilărie reușea să-i dea coșmaruri. Frica lui cea mai mare. Singurul lucru împotriva căruia nu putea să lupte.

— Nu înțeleg, spuse Fisher. De ce nu are mâner ușa?

— E pe partea cealaltă, spuse Reacher, care era concentrat pe încercarea de a continua să respire. E un fel de sas. Cu două uși. Care nu trebuie să fie niciodată deschise simultan. Așa că mânerele sunt pe aceeași parte. În felul ăsta, un singur om le poate controla pe amândouă.

— Deci, cineva le-a încuiat din cealaltă parte? Cine?

— Sunt aproape sigur că e vorba de menajera lui Klostermann.

Reacher se lipi cu spatele de ușă și se lăsă să alunece în jos până când șezu pe podea. Începu să transpire și să simtă furnicături pe șira spinării.

— Slăbănoaga aia? Care a fugit? Dar ai împușcat-o. Te-am auzit. Nu. Stai.

Fisher clătină capul, încercând să alunge ceața stăruitoare. Își apăsă degetele pe tâmple. Nu i-am văzut cadavrul pe coridor. A scăpat?

Reacher ridică din umeri.

— După cum s-a luptat? spuse Fisher. Și faptul că au lăsat-o să ia parte la tortură? Nu e doar o menajeră. E una dintre ei. O să raporteze ce s-a întâmplat. Rușii își vor retrage agentul. Trebuie să-l anunțăm pe Wallwork.

— E pe drum, spuse Reacher. Așa ar trebui. I-am spus că ești aici.

— Nu putem să mai așteptăm. Trebuie să-l avertizăm acum.

Reacher scoase telefonul. N-avea semnal. Erau aproape de suprafață, dar era prea mult beton între ei și lumea de afară. Și prea mult oțel. Aceleași lucruri care îi țineau prizonieri pe ei, țineau undele radio afară. Reacher

încercă telefoanele lui Klostermann. Dar nici acelea nu se puteau conecta cu rețeaua.

— OK, spuse Fisher. Atunci, trebuie s-o oprim pe ea.

— Cum? spuse Reacher. Ușa e singura cale de ieșire. E imposibil de deschis.

— Trebuie să mai existe o cale. Pe unde intră utilitățile. Un fel de conductă? Sau un canal?

Reacher clătină din cap.

— Locurile astea sunt autonome. Apa e procesată și recirculată. La fel și aerul.

— Dar curentul electric? Generatorul. E dispărut acum, dar trebuie să fi existat cândva. Când a fost construit locul ăsta? Pe la 1950 și ceva?

Reacher încuviință.

— Ce fel de generatoare se foloseau pe-atunci? întrebă Fisher.

— Cu motorină, probabil, spuse Reacher.

— Iar motoarele diesel au nevoie de aer ca să funcționeze. Care trebuia să vină de-afară. Haide.

Fisher se ridică cu greutate în picioare.

— Ne-ntoarcem în sala generatorului. Începem să căutăm de acolo.

Reacher se uită la gura puțului. Era ultimul loc din lume în care ar fi dorit să ajungă. Dar acolo unde se afla, prins în spatele acelei uși masive, era ultimul loc din lume în care dorea să rămână. Și mai trebuia să se gândească și la agentul rus. Fiica lui Klostermann. Care poate că pusese deja mâna pe Santinela. Și care, poate, primise deja ordinul să dispară. Reacher știa că Sands va da alarma când nu va mai primi nicio veste de la el. Și Wallwork trebuia să fie pe drum. Dar cât va dura până la sosirea ajutoarelor?

— Mă duc eu, spuse Reacher dându-i SOCOM-ul lui Fisher. S-ar putea să vină careva. Poate deschide ușa. Dacă face asta, asigură-te că n-o va și închide.

Reacher coborî prima scară. Câte o treaptă metalică, pe rând. Ușor, încet, calm. Apoi, a doua scară. După care străbătu coridorul ce ducea la sala generatorului. Intră. Aruncă o privire la cadavrele de pe podea. Și își îndreptă atenția spre tavan. Cercetă fiecare centimetru pătrat. Nu văzu nimic care să arate ca și cum ar fi fost un coș de tiraj sau o gură de aerisire. Se apropie de pereți. Văzu două cercuri acoperite cu material care ar fi putut fi conducte. Caz în care erau pierduți. Aveau doar douăzeci și trei de centimetri în diametru. Mai rămăseseră doar cele două panouri pătrate fixate în peretele opus. Reacher se apropie și ciocăni în unul dintre ele. Sună ca și cum ar fi fost solid. Îl încercă și pe-al doilea.

Era gol.

Încercă să-l desprindă, dar nu avea de ce să apuce. Fusese vopsit de jur-împrejur, umplându-se toate golurile, și n-avea loc să-și bage nici măcar unghiile. Se duse la masa metalică. Cercetă cu privirea raftul superior. Șirul de instrumente de tortură. Găsi o daltă. Și un ciocan. Încercă să nu se gândească la motivul pentru care și-ar fi dorit Klostermann astfel de unelte. Sau la ce le-ar fi folosit. Reacher se întoarse cu ele la panou. Începu cu colțul din stânga sus și, introducând lama dălții între lemn și perete, începu să o bată cu ciocanul. Procedă astfel pe tot perimetrul, după care vârî dalta și mai adânc. Șapte centimetri. Zece. Și începu să folosească dalta ca pe o pârghie, trăgându-i mânerul spre exterior. Simți că panoul

se mișcă. Continuă să tragă până când intervalul se făcu mai mare și în sfârșit reuși să extragă lemnul cu totul. Panoul acoperise o gaură pătrată în zid, cu latura de circa nouăzeci de centimetri. Golul se prelungea de asemenea în spate, tot cam nouăzeci de centimetri, formând astfel un cub. Reacher pipăi interiorul. Podeaua era solidă. La fel și pereții laterali. Dar nu și peretele de sus. Un puț circular se înălța de acolo, cu diametrul de nouăzeci de centimetri. Încercă să arunce o privire în susul acestuia, dar era întuneric beznă.

Reacher se târî în spațiul cubic, apoi întinse mâinile deasupra capului, își lăsă umerii în jos și începu să înainteze pe pipăite. Nimic nu-i oprea avansarea. Pipăi peretele circular al puțului. Era rece și neted. Din oțel inoxidabil, se gândi. Își mișcă mâinile în jos și găsi o denivelare. Adâncă de doi centimetri și jumătate. Îmbinarea dintre secțiunile căptușelii din oțel. Nu era cine știe ce. Dar era ceva. Se întinse în sus și găsi altă denivelare, la nouăzeci de centimetri deasupra celei dintâi. Ca niște trepte minuscule de scară. Care ducea într-un spațiu strâmt și întunecat. Poate către suprafață. Poate către uitare.

O singură cale de a afla.

Reacher începu să urce. Se ridică până la următoarea denivelare. O găsi pe cea de mai jos cu piciorul. Își lipi spatele de suprafața metalică. Trase aer în piept. Se împinse până la următoarea denivelare. Trase din nou aer în piept. Asuda în continuare. Se trase și mai sus. Simți furnicături pe piele. Apoi puțul începu să se îngusteze. Se strângea în jurul lui ca o menghină. Urma să se blocheze. Era asemenea găurilor negre din spațiul cosmic, despre

care citise. Materia este atrasă înăuntrul lor și zdrobită. Si nu mai iese niciodată de-acolo.

Nu. Asta nu era adevărat. Mintea îi juca feste. Se forță să meargă mai departe. Ajunse până la a optsprezecea denivelare. Apoi la a nouăsprezecea. Se întinse în sus. Și atinse ceva cu vârfurile degetelor. Era solid. Aspru. Lemn, se gândi. Ajunsese în vârf, dar ceva acoperea ieșirea.

Reacher își propti palmele în capacul de lemn. Își lăsă bărbia în piept și-și ridică picioarele la denivelarea de mai sus. Își îndreptă spatele până când ceafa și umerii intrară în contact cu capacul. Începu să împingă. Și piciorul stâng îi alunecă. Căzu într-o parte. Se lovi cu capul de căptușeala metalică a puțului, astfel că rămase dezorientat în întuneric. Împinse cu mâinile în perete și izbuti să se stabilizeze. Reuși să se orienteze. Își recăpătă suflul. Și încercă din nou. Se aplecă și împinse în sus cu umerii și ceafa, căutând să mărească lent presiunea. Și simți cum obiectul de deasupra lui se mișcă. Foarte puțin. Împinse mai tare. Obiectul mai cedă un pic. Se suci, se zvârcoli și împinse și mai mult și reuși să-l împingă într-o parte. Doi centimetri. Cinci centimetri. Suficient încât să vadă lumina. Să respire aer proaspăt. Împinse mai tare. Se răsuci și mai mult. Continuă manevrele până când își făcu suficient loc ca să se strecoare. Apoi se ridică din puț și se prăbuși pe iarba aspră, leoarcă de transpirație, privind cerul de deasupra sa.

Reacher se ridică în capul oaselor și scoase telefonul din buzunar. Vibra în mâna lui și pe ecran apărură două cuvinte: Mesaj nou. Apăsă butonul pentru redarea mesajului și ridică telefonul la ureche. Era de la Wallwork. Cu

vești de la Oak Ridge. Concis ca de fiecare dată. Fiica lui Klostermann încercase să fugă. FBI-ul o oprise. Dar nu vorbise. Încă.

Reacher puse telefonul deoparte și se ridică în picioare. Aruncă o privire rapidă părții superioare a puțului. Un colier pătrat din beton fusese construit în jurul acesteia. Niște cioturi solide din fier beton ieșeau din el, așa că Reacher se gândi că inițial deasupra acelei intrări fusese montat un fel de deflector care să protejeze împotriva eventualelor reziduuri nucleare care-i îngrijorau pe participanții la Războiul Rece. Deflectorul fusese probabil demontat când generatorul fusese scos din funcțiune. Era posibil ca piesele componente să fi fost ridicate prin puț. Ar fi fost mai simplu așa, decât să le care în sus pe scări. Asta era sigur. Iar când proiectul a fost terminat, cineva a trântit pur și simplu o scândură peste gaură. Cu timpul, peste scândură s-a adunat pământ. Iar pe pământ a crescut iarba aia aspră, la fel ca pe restul terenului. Acesta fiind și motivul pentru care în pozele de satelit nu apărea nimic.

Reacher se duse până la trepte Le coborî pe toate și văzu pe cineva dincolo de prima ușă, aplecat, cu urechea lipită de a doua ușă. Era menajera lui Klostermann. Revenise după ce dăduse alarma. Fără doar și poate se întreba ce soartă avuseseră camarazii ei.

— Îți pierzi timpul.

Reacher trecu de ușă.

— Sunt toți morți. Agenta voastră a fost prinsă. Așa că fă un lucru inteligent și predă-te.

Menajera se întoarse spre el. Cu gura căscată. Și holbându-se. Se lipi cu spatele de ușă și în același timp

își scoase acul din păr. Reacher se dădu mai aproape și femeia îl atacă cu acul, pe care-l mânuia într-o parte și-n alta. Reacher o lovi cu palma peste braț, făcând-o să-l scape din mână. Apoi o înșfăcă de ceafă cu mâna stângă, învârti roata cu mâna dreaptă și deschise ușa. Așteptă ca Fisher să iasă și să ajungă în capul scării. Apoi o împinse pe menajeră pe ușă.

Poate căzuse în puț. Poate nu. Reacher nu simți nevoia să verifice. Doar închise ușa și învârti roata.

Reacher și Fisher ședeau pe capota Chevroletului roșu, așteptând sosirea lui Sands. Aceasta apăru după trei minute, oprind în același loc în care zăbovise și mai devreme. Coborî din mașină. O îmbrățișă pe Fisher. O ajută să se urce și să se așeze pe scaunul din dreapta șoferului. Apoi se întoarse ca să vorbească cu Reacher.

— Trebuie s-o duc pe Fisher la spital, spuse ea. Vii și tu?

— Nu, zise Reacher. Mai am ceva de făcut aici.

— Și după aia, ne mai vedem?

Reacher nu-i răspunse.

— Dacă drumurile noastre nu se mai intersectează, îți urez noroc, Reacher.

— Mult noroc și ție, spuse el. Sper ca Cerberus să merite eforturile voastre. Sper să reușești să-ți cumperi barca aia.

— Mulțumesc. Și eu sper să ai parte de tot ce ai nevoie.

Sands se dădu mai aproape. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. Apoi se întoarse spre mașină.

— Sarah?

Reacher scoase telefonul din buzunar și i-l dădu.

— I-l dai tu lui Rusty? Eu nu mai am nevoie de el.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Era calmul dinaintea furtunii, își zise Reacher. Poarta se închise cu un clinchet în urma lui Sands și Fisher, lăsând locul în liniște și pace. Dar n-avea să rămână așa mult timp. Roiuri de agenți FBI aveau să dea năvală în scurt timp cu misiunea de a întoarce casa cu susul în jos. Iar un alt echipaj avea să fie trimis în subteran. La buncăr. Ca să scoată la suprafață cadavrele. Și, odată cu ele, aveau să vină și întrebările. Dintr-acelea la care Reacher nu voia să fie prin preajmă ca să răspundă. Așa că știa că trebuia să se grăbească.

Scoase telefonul cu cartelă al lui Klostermann. Era un model rudimentar. Un design vechi. Probabil ieftin. Ceea ce avea logică, dat fiind că nu fusese cumpărat pentru o utilizare îndelungată. Însemna că nu avea identificare după amprentă. Și nici recunoaștere facială. Doar un PIN de modă veche. Patru cifre. Zece mii de permutări. N-avea timp să le încerce pe toate. Așa că Reacher luă niște țărână de pe jos. O mărunți într-un praf fin. Împrăștie puțin peste taste. Suflă ca să îndepărteze excesul. Ținu telefonul înclinat în lumină. Și constată că niciun fir de

praf nu se lipise de vreo tastă. Încercă din nou, cu ceva mai mult praf. Niciun rezultat. De data asta, tehnica nu-i fu de folos. Dar la poartă îl ajutase. Klostermann folosise 0420. Ziua de naștere a lui Adolf Hitler. O confirmare subtilă pentru oamenii pe care voia să-i convingă că era un nazist. Ceea ce nu era. Dar alegerea lui trăda o posibilă afinitate pentru date. Deci, ce ar fi ales Klostermann? Opusul unui nazist? Reacher încercă 0505, pentru Karl Marx. Telefonul scoase un bâzâit supărat și refuză să se deblocheze. Încercă 0422, pentru Lenin. Telefonul refuză să se deblocheze. Încercă 1107 pentru Troțki. Telefonul refuză. Apoi, Reacher își rafină gândirea. Klostermann se născuse în 1950. Crescuse în perioada de apogeu a Războiului Rece. Părinții lui erau agenți sovietici. Unchii lui erau agenți sovietici. Ce om, din acea epocă, putea să inspire o loialitate pe viață? Reacher tastă 1218. Ziua de naștere a lui Iosif Stalin.

Telefonul se deblocă.

Reacher căută în meniul telefonului până găsi o listă a apelurilor primite. Erau patru numere diferite. Trei dintre ele apăreau o singură dată. Celălalt, de patru ori. Reacher începu cu el. Îl selectă și apăsă butonul *sună*. Primi un răspuns după ce sună de trei ori.

— Da?

Era o voce de bărbat. Reacher era aproape sigur că o cunoștea. De asemenea, i se păru că auzise o ușă închizându-se în fundal.

— Pentru cine are urechi de auzit, spuse Reacher. Henry Klostermann e mort. Agenții FBI sunt pe drum, urmează să-i percheziționeze casa. Timpul estimat de sosire, douăzeci de minute.

Reacher închise și începu să meargă spre casă. Traversă veranda. Intră. Călcă pe așchiile de lemn rupte din cadrul ușii. Își croi drum spre coridor. Pe lângă fotografii. Și continuă până la capăt. Știa că ultima ușă de pe dreapta era livingul, astfel că-i mai rămâneau trei. O încercă pe ultima de pe stânga. Și găsi imediat ceea ce căuta. Biroul personal al lui Klostermann.

Camera era de formă pătrată, cu ferestre pe două laturi. Un birou se afla în fața celei din dreapta, cu fața spre interiorul încăperii. Era masiv și apăsător, făcut din mahon lustruit, cu o inserție din piele verde pe tăblie. În spatele biroului se afla un fotoliu capitonat cu piele verde cu un șir de nituri masive din alamă pe margine. Lângă ușă era un raft de cărți. Și un șir de fișete înalte până la talie lipite de al patrulea perete. Deasupra lor era atârnat un portret în ulei, înrămat, al lui Stalin. Acesta era înfățișat purtând uniforma sa militară din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Reacher îl dădu jos. Pe revers era altă imagine. Adolf Hitler. Reacher puse la loc tabloul cu imaginea liderului nazist la vedere.

Reacher verifică sertarele biroului și ale fișetelor. Toate erau încuiate. Se gândi să le spargă, dar se răzgândi. Ar fi fost interesat de orice artefacte istorice unice pentru viața și epoca lui Klostermann, dar FBI-ul era așteptat cu brațele deschise să ia la puricat actele și documentele din casă. Se uită în spatele cărților de pe raft din pură obișnuință, nu găsi nimic, apoi se așeză lângă el și așteptă.

Cinci minute trecură în liniște, apoi Reacher auzi pași pe coridor. Cineva de greutate medie, se gândi el.

Care purta pantofi solizi. Încerca să fie discret, dar în același timp se grăbea. Zgomotul era din ce în ce mai aproape. Se opri dincolo de ușă. Mânerul se răsuci. Ușa începu să se deschidă. Încet. Se întredeschise vreo treizeci de centimetri apoi se opri. În deschizătură apăru gura țevii unui pistol. Apoi, apăru întreaga țeavă. Aparținea unui revolver. Un Smith & Wesson Model 60. Primul revolver din oțel inoxidabil fabricat în lume. Creat pentru a evita pericolul coroziunii, când era purtat lipit de corp. Nu era modelul din dotarea poliției. Mâna care îl ținea deveni vizibilă. Urmată de o încheietură. Ieșind din manșeta unei cămăși albe, sub o mânecă de costum gri.

Reacher lovi cu piciorul în ușă. Aceasta se închise cu zgomot, zdrobind încheietura. Individul zbieră. Lăsă să-i cadă arma, își trase mâna și sări în spate. Reacher deschise brusc ușa până la capăt. Și îl văzu pe detectivul Goodyear chircit lângă peretele îndepărtat, ținându-se de antebraț. Reacher păși în coridor. Îl înșfăcă pe Goodyear de revere. Îl târî în birou. Și-l împinse violent cu capul în zidul de sub fereastră. Apoi se rezemă de marginea biroului și așteptă ca individul să se rotească și să se ridice în capul oaselor.

— Mi se pare că tocmai ai răspuns la o întrebare, spuse Reacher. Cea pe care ți-am pus-o la sediul administrativ, când ne-am întâlnit prima oară. Cam atunci când încercai cu disperare să ascunzi sub preș tentativa de răpire a lui Rutherford.

Goodyear nu răspunse.

— Asta înseamnă că a mai rămas o întrebare, spuse Reacher. De ce l-ai ajutat pe Klostermann? Bani? Șantaj? Ce?

— Din principiu, răspunse răstit Goodyear. Domnul Klostermann trudea ca să ne salveze țara. Rasa. L-am ajutat cu mândrie.

— Ridică-te.

Goodyear nu se mișcă.

Reacher se desprinse de masa de scris.

Goodyear se săltă în picioare.

— Scoate-ți sacoul, zise Reacher.

Goodyear își scoase brațele din mâneci și lăsă sacoul să cadă pe podea.

— Descheie-te la cămașă.

Goodyear își desfăcu nasturii, unul câte unul, începând de sus și mergând până la talie.

— Desfă-o complet, spuse Reacher.

Cu gesturi lente, Goodyear făcu întocmai. Reacher se uită la pieptul lui. În partea stângă. Acolo unde era un tatuaj. Un vultur. Cu o svastică.

— Poate c-ai auzit că seara trecută m-am întâlnit cu niște așa-ziși frați de-ai tăi, spuse Reacher. Toți au renunțat la mica voastră bandă. Cu ordinul de a le explica tuturor celor care nu renunță că se vor alege cu casele incendiate. Cu ei înăuntru.

— Nu, spuse Goodyear. Să nu faci asta. Te rog. O să renunț.

— Desigur. Dar nu încă. Klostermann, după cum mi-au spus amicii tăi, plănuia să recreeze Catedrala Luminii a lui Hitler. Sunt prea proști ca să înțeleagă ce-i aia. Sper că tu te pricepi mai bine la istorie.

— Bineînțeles că mă pricep. L-am ajutat pe domnul Klostermann în fiecare etapă a planificării.

— Prin urmare, știi de intenția de a aduce oameni din toate statele.

— Desigur.

— Deci, ai legături. Cu grupări jalnice similare din alte locuri.

— Poți să te oprești în clipa asta. Prefer să fac pușcărie decât să-mi trădez frații.

— Dacă refuzi, pușcăria va fi cea mai neînsemnată dintre grijile tale. Dar dă-mi voie să te întreb un lucru despre cauza voastră. Ai împărtășit-o cu Klostermann?

— Corect.

— Henry Klostermann era fratele tău?

Goodyear încuviință.

— Ba nu era deloc fratele tău, spuse Reacher. Era agent rus. Te ținea de prost. S-a folosit de tine la fiecare pas. Pariez că în fiecare seară, când se ducea la culcare, râdea în sinea lui de cât de prost ești.

— Las-o baltă, Reacher. N-am să cred niciodată povestea asta.

— Portretul ăla, zise Reacher arătând spre peretele de deasupra fișetelor, era mereu atârnat acolo când veneai aici?

Goodyear se ridică în picioare și încercă un salut militar. Tresări înfiorat când încercă să-și îndrepte mâna.

— Întotdeauna.

— Dă-l jos. Vezi ce-i pe partea ailaltă.

Goodyear nu se clinti.

— Dacă l-aș atinge aș comite un sacrilegiu.

— Ei, lasă, că am s-o fac eu.

Reacher făcu un pas în față, dar Goodyear țâșni în fața lui.

— Nu, spuse Goodyear. Dacă trebuie s-o facă cineva, să fiu eu acela.

Goodyear se opri în fața portretului ca și cum ar fi rostit o rugăciune. Apoi se întinse și luă portretul. Cu amândouă mâinile. De o parte și de alta a ramei. O puse jos. Se opri din nou. Și o întoarse.

— Știi cine-i ăla, da? spuse Reacher. Adevăratul idol al lui Klostermann. Omul ăsta și-a dedicat întreaga lui viață distrugerii tuturor lucrurilor în care crezi tu. Și te-a păcălit ca să-l ajuți. Jurnalista care a fost ucisă? Toni Garza? Klostermann a omorât-o. Pentru că era pe cale să-l dea în vileag. Doar că tu ai îngropat ancheta. Pentru că așa ți-a spus el. L-ai ajutat să scape nepedepsit.

Goodyear clătină din cap.

— Nu te cred.

— Nu contează dacă mă crezi sau nu, spuse Reacher. O să-ți explice cei de la FBI. Nu te-am mințit când am spus că agenții sunt pe drum. Poți să rămâi și să-i ajuți să-i ridice și pe membrii celorlalte grupuri. Ceea ce, sincer, ar însemna să le faci fraților tăi o favoare. I-ar împiedica pe toți cei cu IQ din două cifre să fie în măsură să se folosească de ei. Sau, dacă nu-ți place ideea asta, putem să mergem la tine acasă.

Reacher scoase din buzunar o brichetă.

— Putem să luăm și niște benzină din drum.

Goodyear se prăbuși la loc pe podea.

— Nu, rămân.

— Scoate cătușele, spuse Reacher.

Goodyear le scoase dintr-un înveliș de piele legat la centură.

— Leagă-te de un fișet. De mânerul sertarului.

Goodyear făcu așa cum i se ordonase.

— În regulă, spuse Reacher. Două chestii înainte să plec.

Mai întâi, luă tabloul și-l lovi pe Goodyear cu el în cap, lăsându-i rama să atârne asemenea unui colier. Apoi Reacher îi trase un pumn în față. În mod normal, ar fi folosit mâna stângă. Poate că ar fi reglat puterea pe o treaptă mai mică. Dar i se păru potrivit să facă o excepție.

Reacher lăsă telefonul cu cartelă al lui Klostermann pe birou. În registrul de apeluri erau patru numere. Al lui Goodyear, care era rezolvat. Al lui Marty, care dăduse ortul popii. Și alte două, pe care cei de la FBI poate doreau să le identifice. Probabil, alți doi polițiști corupți. Sau alți doi care duceau valizele. Indiferent cine erau indivizii, trebuia să fie opriți.

Se asigură că Goodyear respira. Apoi ieși din casă și se duse la Chevroletul roșu. Se gândea să ajungă la stația pentru camioane. Să lase mașina într-o parcare. Să se ducă pe jos până la benzinărie. La secțiunea pentru camioane. Și să se ducă oriunde s-ar fi îndreptat primul șofer dispus să-l ia în mașina lui.

Conduse mașina până la poartă. Așteptă ca aceasta să culiseze într-o parte. Trecu de poartă. Și frână brusc. O mașină oprise în fața lui. Ieșise ca din pământ, după toate aparențele. Cu siguranță că nu sosise pe drumul din față. Trebuie să fi fost pe bordura de iarbă, paralelă cu zidul.

Reacher așteptă ca mașina să se miște din loc. Era mică. Un model recent de Honda Civic. La volan, o femeie. Îmbrăcată în civil. Acesta fiind și motivul pentru care Reacher n-o recunoscuse imediat. Era ofițerul Rule.

Rule îl recunoscu pe Reacher în același moment. Coborî din Honda și se apropie de portiera din dreptul lui. Reacher coborî geamul.

— Reacher? spuse Rule. Ce faci aici?

— Plec, spuse Reacher. De fapt, n-am fost niciodată aici. Tu?

Rule rămase tăcută un moment, ca și cum încerca să hotărască dacă îi răspunde sau nu.

— Am venit aici pe urmele cuiva.

— Detectivul Goodyear?

Rule încuviință.

— De ce? întrebă Reacher.

— Mi s-a părut că se întâmplă ceva ciudat. Ceva nepotrivit.

— Păi așa a fost. Cum de-ai știut?

Rule ridică din umeri.

— Să-i zicem instinct de polițist. L-am văzut pe Goodyear primind un apel pe mobil, după care a intrat grăbit în biroul lui. Doar că nu era telefonul lui obișnuit. De când au picat telefoanele departamentului, am fost nevoiți să le folosim pe-ale noastre și știu că are un iPhone. Ultimul model. Dar de câteva ori l-a folosit pe ăstălalt. E unul vechi. Și mereu mi se părea că vorbește pe furiș. Până acum, l-am ignorat. Pe urmă, mi-am zis, gata, trebuie să știu ce pune la cale.

— Era la sediu când a primit apelul?

— Exact.

— Și-atunci, de ce nu ești în uniformă? Și cum se face că ai venit cu mașina personală?

— Am fost la sediu ca să-mi depun demisia. Plec. Mi-e silă de locul ăsta. Adică, zi și tu. Ești un străin. Care trece prin orașul nostru. Și tu ai fost mai interesat să oprești o crimă aici decât detectivul nostru. Deja m-ai ajutat mai

mult decât m-a ajutat vreodată cineva din departament. M-am săturat. E timpul să o iau de la capăt altundeva.

— Demisia aia... O fi citit-o cineva?

— Mă îndoiesc. De ce?

— S-ar putea să vrei să ți-o retragi.

— De ce să fac așa ceva?

— Primăria are un post vacant de detectiv.

— N-avem aici decât un singur post de detectiv. Și e ocupat.

— Nu mai e. Goodyear tocmai a demisionat.

— Vorbești serios? De ce?

— Să-i zicem, o criză personală. Așa că va trebui înlocuit. Bănuiesc că ar putea să aducă pe cineva din afară. Dar cineva din partea locului ar fi mai bun. Un om căruia să-i pese de oraș. Care tocmai și-a trecut în dreptul său un șir de arestări. Cunoști pe cineva care ar corespunde descrierii?

Rule rămase pe gânduri un moment.

— E timpul să mă întorc la sediu. Să fac să dispară demisia aia.

Ocolise pe jumătate capota mașinii când se întoarse către Reacher.

— Și tu? Unde te duci?

— N-am o țintă.

— Ce-ai zice dacă locul ăla ar fi la mine acasă? Știi unde e. E vineri seara. Am putea să comandăm ceva de mâncare. Am ceva bere. Și niște vin.

— Și vecinii tăi? Sigur o să mă vadă.

— Uite de-aia nu mai pot eu. Și ce-o să facă? Să se pună rău cu viitorul unic detectiv al orașului?

TREIZECI

Rusty Rutherford ieși din apartamentul său luni dimineața, la exact două săptămâni după ce fusese concediat. În mod normal, Rusty Rutherford nu era genul de om care să-și omoare timpul în cafenea. Se ducea la același local în fiecare zi. Numai pentru cafeină. Nu intra în căutare de conversații. Nu era interesat să-și găsească noi companioni. Stătu liniștit la coadă. Comandă. Și își luă băutura comandată imediat ce fu gata. Și plecă. Chiar și după săptămâna petrecută cu Jack Reacher, obișnuința se dovedi greu de întrerupt.

Nici reacția celorlalți clienți nu îi ușură procesul de adaptare. Toată lumea se arăta încântată că-l vede. Se simțea ca un magnet cu polaritatea corectă. Clienții din jur se țineau mai aproape de el decât de obicei. Până să ajungă la tejghea, schimbase amabilități cu o mulțime de oameni. Și văzuse cum se purtase barmanița cu cei doi bărbați care se băgaseră în fața lui să comande. Le trântise ceștile pe tejghea. Vărsase ceva cafea în farfurioare, apoi le împinsese mai departe, vărsând și mai multă. Dar când

Rusty ajunse în dreptul ei, îi zâmbi și îl întrebă dacă voia cafeaua lui obișnuită.

— Cafeaua casei, medie, fără lapte, da? întrebă ea.

— Da, spuse Rusty. La pachet.

— Asta e din partea casei, spuse femeia. Ne vedem și mâine?

În același timp în care Rusty Rutherford ieșea din cafenea, Jack Reacher stătea la marginea străzii. Era la o jumătate de cvartal de singurele semafoare ale orașului, care funcționau perfect. Îl văzu pe Rutherford ieșind și îndreptându-se spre est. Fără să se grăbească. Fără să piardă timpul. Doar se deplasa în mica sa bulă. Urmând un traseu familiar. Confortabil cu mediul înconjurător. Îndreptându-se spre casă. Acolo unde-i era locul.

O mașină trase în dreptul lui Reacher și se opri. Era nouă, lucitoare, fără zorzoane. De închiriat. Și condusă de tipul de la asigurări pe care Reacher îl cunoscuse cu o săptămână în urmă. Îmbrăcat tot în costumul lui simplu, de culoare închisă. Dar nu mai părea în pragul unui atac de panică. Mai degrabă, era în culmea entuziasmului.

— Te duc undeva? întrebă tipul.

— Unde mergi?

— La Nashville. O ședință la birou. Fac o prezentare despre cum am negociat recompensa în jos cu patruzeci de procente și am reușit și să repun în funcțiune sistemele computerizate ale primăriei. Toate în afară de o parte din arhivă, dar nu contează. E istorie. Cui îi pasă?

Reacher se gândi un moment. Tocmai plecase din Nashville și avea o regulă. Să nu te întorci niciodată. Rareori se sfârșește cu bine. Dar în ultima vreme mai făcuse

câteva excepții. Toate se dovediseră a fi idei bune. Și dacă mai făcea una acum se putea duce la un club.

Să prindă o trupă.

Să se asigure că e plătită.

LEE CHILD
Lună albastră

Lună albastră

Autor: Lee Child
Titlul original: Blue Moon
Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

„E un univers aleatoriu, dar din când în când lucrurile se așază cum trebuie", spune Reacher.

Însă de data asta nu e deloc așa. Într-o cursă Greyhound, Reacher se gândește la ale lui, într-o călătorie fără țintă, pentru care are tot timpul din lume. Apoi coboară din autobuz pentru a ajuta un bătrân pe care parcă-l pândește necazul.

Ajuns în orașul natal al acestuia, descoperă că bătrânul și soția lui datorează o sumă imensă de bani unor oameni foarte periculoși, care fac parte din cele două organizații criminale ce își dis-pută supremația asupra acelui oraș.

Lucrurile se precipită și Reacher devine ținta celor două bande rivale, în mijlocul unui război sângeros pentru putere.

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.

Lee Child este unul dintre cei mai apreciați autori contemporani de thrillere. Cărțile sale se află constant pe listele de bestselleruri din întreaga lume, fiind publicate în peste 100 de țări și recompensate cu premii, precum Anthony Award și Barry Award pentru romanul său de debut, Capcana Margrave, Specsavers National Book Award pentru Urmărit și RBA Prize for Crime Writing pentru Personal.
Două dintre cărțile sale au fost ecranizate: Jack Reacher, bazat pe romanul Un glonț la țintă, și Jack Reacher: Să nu te întorci niciodată, ambele avându-l pe Tom Cruise în rolul principal.
Recent, studiourile Amazon au decis să transforme romanele care îl au ca protagonist pe Jack Reacher într-un serial TV, în care rolul principal va fi interpretat de actorul Alan Richson.

Andrew Child, care scrie și sub pseudonimul Andrew Grant, a publicat RUN, False Positive, False Friend, False Witness, Invisible și Too Close to Home. Locuiește împreună cu soția sa, romanciera Tasha Alexander, într-o rezervație naturală din Wyoming.

La Editura Trei, au apărut romanele: Merită să mori, Școala de noapte, 61 de ore, Convinge-mă!, Ghinioane și încurcături, Personal, Urmărit, Să nu te întorci niciodată!, Filiera de la miezul nopții, Capcana Margrave, Timpul trecut, Să nu greșești, Un glonț la țintă, precum și volumul de povestiri Fără al doilea nume și eseul Eroul.

ANDREW & LEE CHILD

CRIME

Jack Reacher s-a întors! Renumitul autor Lee Child face echipă cu fratele lui, Andrew Child, și continuă seria.

Ca de obicei, Reacher nu are o destinație anume, dar are la dispoziție tot timpul din lume. Într-o bună dimineață, ajunge într-un orășel de lângă Pleasantville, în Tennessee. Însă locul nu are absolut nimic plăcut.

În miezul zilei, Reacher zărește un nefericit care intră de-a dreptul într-o ambuscadă... așa că intervine, în stilul personal de rezolvare a conflictelor.

Bărbatul pe care-l salvează e Rusty Rutherford, un IT-ist proaspăt concediat după un atac informatic care blocase toate bazele de date electronice ale orășelului... dar și secretele lui.

Reacher e intrigat. Atacatorii sunt însă în stare de orice, de la conspirație până la crimă.

Prima regulă: când nu știi în ce belea ai intrat, ține-l pe Reacher aproape.

ISBN: [illegible]1186 2

TREI